

Hậu Thiên Hạc Phổ

Contents

Hậu Thiên Hạc Phổ	1
1. Chương 1: Hậu Nhân Đông Hải Song Tiên	2
2. Chương 2: Hiệp Cốt Nhu Tình	17
3. Chương 3: Trường Giang Tam Long	30
4. Chương 4: Thằng Tiễn Trung Nguyên	39
5. Chương 5: Cái Bang Tranh Luận	54
6. Chương 6: Kiếm Chấn Cái Bang	65
7. Chương 7: Thiểu Lâm Kinh Biên	81
8. Chương 8: Thiên Ma Nữ Đồ	104
9. Chương 9: Biển Tình Nỗi Sóng	122
10. Chương 10: Quái Sự Trùng Trùng	141
11. Chương 11: Quý Vương Hiện Thân	165
12. Chương 12: Thần Kiếm Thị Uy	185
13. Chương 13: Đường Xa Gánh Nặng	203
14. Chương 14: An Bày Ảo Diệu	223
15. Chương 15: Kinh Hi Bất Ngờ	245
16. Chương 16: Chợt Nghe Hung Tin	263
17. Chương 17: Kỳ Phong Đột Khởi	280
18. Chương 18: Về Lại Cổ Hương	295
19. Chương 19: Tam Tuyệt Ngũ Yêu	311
20. Chương 20: Nguyên Hung Thọ Mệnh	326

Hậu Thiên Hạc Phổ

Giới thiệu

Truyện Hậu thiên hạc phổ là một truyện khá mới với lối kể chuyện và cách xây dựng tình tiết truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-thien-hac-pho>

1. Chương 1: Hậu Nhân Đông Hải Song Tiên

Lúc này trong thạch động Phương Tuyết Nghi hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng bất kể thành bại thế nào thì tại hạ cũng phải đi Thiếu Lâm tự một chuyến!

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Vậy thì rất tốt!

Tổng Phù tiếp lời:

- Phương lão đệ, lão phu thấy chuyện này và chuyện đi của chúng ta không có gì trở ngại cả.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Xin nghe cao kiến của Tổng lão.

Tổng Phù nói:

- Chúng ta đang đi Trung Châu mà vùng này cũng thuộc cảnh giới Hà Nam, nếu vòng qua Tung Sơn một chuyến thì cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tuy không gọi là thuận đường nhưng đi vòng cũng không bao xa.

- Tuyết Nghi nói:

- Vậy thì quyết định như thế nhé!

Chàng hơi ngưng lại rồi quay sang nói với An Tiểu Bình:

- Tại hạ vô cùng cảm kích về việc cô nương cho biết hành tung của Thiên Ma Nữ ngày sau hội tương kiến, tại hạ sẽ báo đáp.

Nói đoạn chàng cung thủ cáo biệt rồi quay người cất bước.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Công tử muốn đi rồi sao?

Phương Tuyết Nghi dừng bước, nói:

- Tại hạ nôn nóng muốn đi Tung Sơn nên tự nhiên là không thể ở lại lâu nơi này.

An Tiểu Bình nói:

- Tiện thiếp còn mấy câu muốn nói, chẳng hay công tử có thể nán lại thêm vài khắc không?

Phương Tuyết Nghi chẳng biết làm thế nào nên gượng cười, nói:

- Tại hạ cung kính nghe lời chỉ giáo.

An Tiểu Bình nói:

- Công tử tự tin là có thể thắng được Thiên Ma Nữ chẳng?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Tại hạ đã quyết tâm đi thì bất luận thành bại được mất như thế nào cũng được.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Quả nhiên công tử rất có hào khí!

Bỗng nhiên nàng thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Tiện thiếp có một cách mà có thể giúp công tử khỏi phải đi Thiếu Lâm tự.

- Cô nương có cách gì?
- Công tử có muốn tiếp thụ không? Nếu công tử không muốn tiếp thụ thì tiện thiếp có nói cũng bằng không.
- Tại hạ vô cùng cảm kích thịnh tình của cô nương.
- Vậy là công tử đồng ý nghe.
- Xin cô nương cứ nói.

An Tiểu Bình hơi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hình như Thiên Ma Nữ rất muốn lấy lòng tiện thiếp, vì vậy nếu tiện thiếp xuất diện ngăn cản thì tất nhiên có thể bảo Thiên Ma Nữ lập tức rời khỏi Thiếu Lâm tự!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Cô nương nói thật đấy chứ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Nếu không thật thì tiện thiếp không thể nói ra rồi.

Tuyết Nghi quay sang hỏi Tống Phù:

- Tống lão thấy kế sách của An cô nương được không?

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Có thể được! Đương nhiên là có thể được!

An Tiểu Bình nói:

- Tống lão đồng ý với biện pháp của văn bối không?

Tống Phù nói:

- Đồng ý! Đồng ý! Nhưng không biết Thiên Ma Nữ có chịu nghe cô nương khuyên can hay không?

An Tiểu Bình nói:

- Chuyện này không cần Tống lão bận tâm, văn bối tin rằng bà ta không thể không mua chút thể diện cho văn bối!

Phương Tuyết Nghi cung thủ, nói:

- Nếu vậy thì việc này xin phiền cô nương lo giúp.

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Công tử chờ khách khí, tiện thiếp đã vào Trung Nguyên thì dù muốn dù không cũng là một phần tử trong võ lâm rồi.

Tuyết Nghi nói:

- Điều đó là đương nhiên!

An Tiểu Bình nói:

- Đã là một tiểu tốt trong võ lâm thì tiện thiếp phí chút tâm lực vì võ lâm bằng hữu cũng là lẽ đương nhiên thôi.

Tống Phù lên tiếng:

- Cô nương đã có ý này thì lão phu rất yên tâm, nhưng chẳng hay khi nào cô nương đi Thiếu Lâm tự?

An Tiểu Bình không trả lời ngay mà hỏi lại:

- Khi nào thì Tống lão và Phương công tử lên đường?

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ:

- Chuyện này hơi kỳ lạ đây, khi nào bọn ta lên đường thì có liên quan gì đến cô ta?
- Tại hạ và Tổng lão sẽ lên đường ngay bây giờ.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Nếu tiện thiếp cùng đi với công tử thì sao? Chẳng hay có tiện không?

Phương Tuyết Nghi cảm thấy bất ngờ, chàng trầm nghĩ:

- Tại sao cô ta lại có ý niệm này?

Thì ra chàng cảm thấy có thiếu nữ trẻ tuổi cùng đồng hành thì sẽ thêm nhiều chuyện phiền phức nên nhất thời không biết trả lời thế nào.

Tổng Phù liếc nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Cô nương muốn đi chung thuyền với lão phu chăng?

An Tiểu Bình nói:

- Đúng vậy! Chẳng hay lão có đồng ý không?

Tổng Phù cười ha hả rồi nói:

- Có gì là không được?

Lão quay sang hỏi Tuyết Nghi:

- Lão đệ, ý người thế nào?

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ:

- Lão đã đồng ý rồi thì ta còn có thể nói được gì?

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn nói:

- Mọi việc xin Tổng lão chủ trương là được.

Thần sắc của An Tiểu Bình thoáng hiện vẻ vui mừng, nàng quay sang nói với An Thanh:

-Các người mau thu xếp rồi trở về Đông Hải!

An Thanh và Bình Nhi nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên, cả hai cùng nói:

- Bọn thuộc hạ phải trở về thật sao?

An Tiểu Bình nói:

- Không sai , ta phải cùng Phương công tử và Tổng lão nhân đi Hà Nam nên đương nhiên là các người phải hồi gia.

An Thanh hỏi:

- Tiểu thư không cần bọn thuộc hạ theo hầu sao?

Bình Nhi tiếp lời:

- Biệt phủ ở Vu Sơn này có cần canh giữ không?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Không cần, ta đi Hà Nam chuyến này có thể là phải dịch dung cải trang, các người cũng đi theo chẳng phải là bất tiện lắm sao? Còn như biệt phủ ở Vu Sơn này thì sau khi các người trở về là tự nhiên sẽ có người được phái tới để lo liệu!

An Thanh có vẻ không bằng lòng, nàng nói:

- Tiểu thư làm sao hành tẩu giang hồ một mình được!

Bình Nhi cũng nói:

- Tiểu thư, nếu bọn thuộc hạ trở về thì sợ rằng lão phu nhân không thể bỏ qua cho bọn thuộc hạ.

An Tiểu Bình tức giận nói lớn:

- Nhiều chuyện! Ta không biết sao mà phải cần người giảng giải? Hừ! Nếu mẫu thân ta có hỏi đến thì cứ nói là ta bảo các người trở về, như thế là được rồi!

An Thanh và Bình Nhi còn muốn nói nữa nhưng trông vẻ tức giận của An Tiểu Bình thì cả hai đều cố nuốt lời vào bụng.

Lúc này Tống Phù mới mỉm cười, nói:

- Vậy là cô nương quyết định một mình đi với bọn lão phu?

An Tiểu Bình hỏi lại:

- Lê nào Tống lão cho rằng không được?

Tống Phù nói:

- Không phải vậy, chỉ có điều...

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Có lẽ Tống lão cho rằng vẫn bối là nữ nhi nên đi cùng với các vị sẽ bất tiện trên đường phải không?

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Không sai, cô nương thật là thông minh.

An Tiểu Bình nói:

- Nếu tiểu nữ cải trang thành nam tử thì sao?

Tống Phù nói:

- Nếu vậy thì không có vấn đề gì.

Bỗng nhiên lão phá lên cười một tràng rồi quay sang hỏi Tuyết Nghi:

- Ý lão đệ người thế nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vẫn bối còn nói gì được nữa, lão đã nói không có vấn đề thì đương nhiên là không có vấn đề rồi.

An Tiểu Bình quét mục quang nhìn qua hai tì nữ và nói:

- Các người còn chờ gì nữa?

An Thanh và Bình Nhi chẳng biết làm thế nào nên đành lui bước với ánh mắt đầy lưu luyến.

Một lát sau cả hai đã chuẩn bị xong hai túi hành trang và bước ra bái biệt trước mặt An Tiểu Bình.

An Tiểu Bình khẽ nói:

- Các người đi đi!

Thanh âm có vẻ ghen lại nơi cổ họng, thì ra nàng cũng không nỡ rời hai tì nữ.

An Thanh và Bình Nhi chậm rãi đứng lên, mắt long lanh ngấn lệ. Dường như cả hai muốn nói rất nhiều điều nhưng nhất thời một chữ cũng không nói ra được. Cuối cùng thì hai nàng cùng đành gạt lệ mà đi.

An Tiểu Bình thở dài, nói:

- Bọn chúng đã theo tiểu nữ từ nhỏ, xưa nay không hề rời xa nữa bước nên có sự lưu luyến như vậy cũng là thường tình. Tiểu nữ cũng...

Bỗng nhiên An Thanh lại quay trở vào.

An Tiểu Bình nhìn hỏi:

- Sao người lại quay trở lại !
- Tiểu nữ muốn nói với Tổng lão một câu.

An Tiểu Bình còn đang ngơ ngẩn thì đã nghe Tống Phù nói:

- Cô nương có chuyện gì xin cứ nói.

An Thanh nói:

- Bọn tiểu nữ đã theo hầu tiểu thư nhiều năm, đây là lần chia biệt đầu tiên nên không thể nào yên tâm được, Tổng lão là bậc tiền bối trong võ lâm và là nhân vật đã cao niên nên xin lão khá chiếu cố cho tiểu thư của tiểu nữ!

Nói đoạn nàng sụp quỳ bái tạ.

Tống Phù rất cảm động, lão đỡ An Thanh dậy và nói:

- Cô nương không cần lo lắng, lão phu hứa sẽ chiếu cố cho tiểu thư của cô nương.

Lúc này An Thanh mới yên tâm, nàng mỉm cười bái biệt An Tiểu Bình và nói:

- Xin tiểu thư bảo trọng, bọn thuộc hạ về Đông Hải đây.

An Tiểu Bình khẽ nói:

- Khi gặp lão phu nhân thì nói rằng khi ta làm xong chuyện ở Trung Nguyên là sẽ trở về ngay.

An Thanh đáp một tiếng rồi lập tức quay người đi ra.

Tống Phù không nhịn được nên thở dài một hơi rồi nói :

- Thực ra An cô nương đưa bọn họ cùng đi cũng chẳng có gì bất ổn.

An Tiểu Bình nói :

- Tổng lão, không phải tiểu nữ không muốn đưa bọn họ cùng đi, chỉ có điều sợ bọn họ vô cớ sinh sự gây ra nhiều phiền phức mà thôi.

Nàng hơi ngưng lại và sợ Tống Phu không hiểu ý mình nên nói tiếp :

- Hai nha đầu này đã quen được nuông chiều ở Đông Hải rồi . Ngoài tiểu nữ và gia mẫu và mấy vị trưởng bối thì dường như bọn họ chẳng còn kiêng nể ai, vì vậy tiểu nữ sợ đưa bọn họ cùng đi thì sẽ gây ra không ít sự cố cho võ lâm bằng hữu.

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Thì ra là như vậy, cô nương nói cũng phải.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Tổng lão, chúng ta cũng nên khởi hành thôi.

Tống Phù nói :

- Chuyện này...

Lão nhìn qua An Tiểu Bình rồi nói tiếp :

- Cô nương có cần cải trang không ?

An Tiểu Bình liền nói :

- Đúng rồi ! Lão không nhắc thì suýt chút nữa vẫn bối quên mất . Xin nhị vị chờ một lát nhé !

Nói đoạn nàng dời gót ngọc đi ra sau phiến ngọc thạch.

Phương Tuyết Nghi thấy bóng Tiểu Bình đã khuất thì liền khẽ nói :

- Tổng lão, làm thế này có ổn không ?

Tổng Phù nói :

- Hình như cô ta là một nữ tử của một vị võ lâm thế gia ở Đông Hải, lão phu cho rằng để cô ta đi cũng chẳng có gì bất ổn.

Vì lão không biết chuyện võ công Thiên Hạc Trảm nên tất nhiên là không biết trong lòng Phương Tuyết Nghi đang lo lắng điều gì.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tổng lão, vẫn bối cảm thấy sự xuất hiện của bọn họ quá ly kỳ, vì thế chuyện mời cô ta cùng đi Thiếu Lâm tự sợ rằng được không bằng mất.

Tổng Phù nói :

- Làm sao có thể.

Tuyết Nghi nói :

- Nếu muốn làm cho Thiên Ma Nữ kinh động mà thôi lui thì một mình vẫn bối cũng quá đủ rồi, vì vậy An cô nương có đi hay không cũng chẳng có quan hệ gì.

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Nếu có cô ta cùng đi thì chúng ta không cần động thủ với Thiên Ma Nữ, chuyện không đánh mà lui địch được như vậy mà lão đệ người chẳng thích sao ? Huống hồ...

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Huống hồ thế nào ?

Tổng Phù nói :

- Chẳng phải cô ta rất có tình ý với lão đệ người đó sao.

Nhất thời sắc diện của Tuyết Nghi đỏ bừng như gấc, chàng vội khoát tay nói :

- Lão tiên bối chớ có đùa những chuyện như vậy.

Chợt nghe An Tiểu Bình nói :

- Tổng lão và Phương công tử nói đùa chuyện gì vậy, có thể cho tại hạ nghe được không ?

Hai người quét mục quang nhìn qua thì bất giác kinh hãi, thì ra lúc này An Tiểu Bình đã cải trang thành một công tử như thật.

Phương Tuyết Nghi sợ Tổng Phù lặp lại lời nói đùa vừa rồi cho nàng nghe nên vội mỉm cười, nói :

- Không có gì...

Tổng Phù quả nhiên là nhân vật rất lão luyện, lão phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Lão phu chỉ nói Phương lão đệ cứ muốn quan tâm đến chuyện Ngũ Đại Ma chủ mà bỏ quên chuyện của mình . Nhưng không ngờ chuyện đến chân thì lại đi nhờ người khác giúp đỡ...

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Lão muốn nói đến chuyện vẫn bối đi Thiếu Lâm tự khuyên ngăn Thiên Ma Nữ phải không ?

Tổng Phù nói :

- Chẳng phải thế sao ? Nhưng...

An Tiểu Bình liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tổng Phù nói :

- Người trong võ lâm lo chuyện võ lâm vốn không có gì lạ, vì thế lão phu mới nói đùa với Phương lão đệ là ngày sau nếu được nhiều người tương trợ như vậy thì tất sẽ trở thành bá chủ một phương trong võ lâm.

An Tiểu Bình nói :

- Hay lắm ! Nếu Phương huynh có tâm nguyện này thì tiện thiếp nhất định sẽ toàn tâm toàn lực tương trợ.

Tổng Phù cười ha hả rồi nói :

- Nghe thấy chưa, lão đệ ?

Lão không chờ Tuyết Nghi trả lời mà lập tức quay người bước ra khỏi thạch sảnh và nói tiếp :

- Nếu chúng ta muốn trở lại thuyền trước khi mặt trời mọc thì không nên ở lại đây lâu hơn nữa.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười và cung thủ nói với An Tiểu Bình :

- Cô nương, xin mời !

An Tiểu Bình không nói thêm điều gì, nàng lập tức cất bước theo sau Tổng Phù.

Ba người ra khỏi thạch động nhìn sắc trời quả nhiên đã gần đến canh năm rồi . Vì thế, cả ba lập tức thi triển khinh công tuyệt đỉnh mà rời dãy Vu Sơn để xuống thuyền . Đường như Tổng Phù dự đoán, mặt trời chưa mọc thì bọn họ lên thuyền và nhổ neo.

Phương Tuyết Nghi ngồi ở mũi thuyền ngắm phong cảnh, chàng thấy dòng sông nhu ôm lấy thế núi, thuyền đi bên núi nhưng lại xuôi về Đông, phong cảnh trước mặt vô cùng nguy nga và hùng vĩ . Vì mãi mê thưởng thức phong cảnh nên bất giác chàng cảm thấy thuyền đi nhanh như vó ngựa tung cước trên đại địa, chớp mắt đã qua vạn trượng . Nhất thời chàng nhớ đến thi phẩm Hạ Giang Lang của thi tiên Lý Bạch nên buột miệng ngâm nga :

”Triệu từ Bạch Đế thái vân gian

Thiên lý Giang Lăng nhất nhật hoàn

Lưỡng ngoạn viên thanh đề bất trụ.

Khinh chu dĩ quá vạn trùng san”

Tam dịch :

”Sớm rời Bạch Đế rặng tầng mây

Nghìn dặm Giang Lăng tới một ngày

Tiếng vượn đôi bờ kêu chẳng dứt

Núi non thuyền nhẹ vượt như bay .”

Lời ngâm vừa dứt thì bỗng nhiên chàng nghe có tiếng cười khúc khích sau lưng.

Phương Tuyết Nghi vội quay lại thì thấy An Tiểu Bình, nàng mỉm cười nói :

- Tuyết, hai câu “Lưỡng Ngoạn viên thanh đề bất trụ, khinh chu dĩ quá vạn trùng san” thật quá tuyệt ! Không ngờ Phương công tử lại có lòng hoài cổ như thế !

Phương Tuyết Nghi bị kỳ phong dị cảnh hấp dẫn nên không biết An Tiểu Bình đến sau lưng mình lúc nào, chàng đành gượng cười nói :

- Cô nương quá khen rồi ! Nhưng cô nương ra ngoài từ lúc nào vậy ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Rất lâu rồi... Đây, công tử xưng hô với tại hạ thế nào đây ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đương nhiên là kêu bằng An cô nương rồi !

An Tiểu Bình chỉ tay vào chiếc mũ văn sĩ trên đầu của mình và nói :

- Các hạ không sợ mạo phạm đến văn sinh à ? Công tử xem này, bây giờ tiện thiếp đã cải trang dịch dung rồi, công tử nên gọi tiện thiếp là An huynh đệ mới phải chứ !

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói :

- Thế... Làm sao được ?

An Tiểu Bình nói :

- Chỉ để che mắt thiên hạ thì có gì là không được.

Phương Tuyết Nghi ngáp ngừng giây lát rồi nói :

- An huynh đệ !

An Tiểu Bình cười khúc khích rồi nói :

- Phương công tử !

Tuyết Nghi chợt cảm thấy hai chữ công tử nghe rất chói tai nên vội nói :

- An huynh đệ, có một chuyện tại hạ cũng phải nói rõ.

Tiểu Bình nói :

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy ?

Tuyết Nghi nói :

- An huynh đệ đừng gọi tại hạ là Phương công tử nữa nhé.

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Vậy thì gọi bằng gì ?

Tuyết Nghi nói :

- Cô nương...

Chàng bỗng thấy An Tiểu Bình biến sắc nên mới biết là mình nói không phải nên vội nói lại :

- An huynh đệ năm nay được bao nhiêu tuổi rồi ?

An Tiểu Bình cúi đầu khẽ nói :

- Tiện thiếp mười bảy tuổi.

Thì ra, khi nói đến tuổi tác thì nữ nhi vốn thường e thẹn.

Phương Tuyết Nghi không lưu ý điểm này nên chàng thản nhiên mỉm cười, nói :

- Tại hạ đã hai mươi rồi ! An huynh đệ có thể gọi tại hạ bằng một tiếng Phương huynh không ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Tất nhiên là được rồi, từ nay về sau tiểu đệ sẽ gọi như vậy.

Phương Tuyết Nghi cũng mỉm cười rồi nói :

- Hiền đệ nhớ là tốt rồi.

Từ trước đến giờ, những người chàng gặp đều lớn tuổi hơn chàng, bây giờ bỗng nhiên trở thành huynh đệ với An Tiểu Bình nên chàng cảm thấy rất mới lạ . Điều này cũng vô tình khơi dậy lòng nhân từ bẩm sinh của chàng nên chàng cảm thấy từ nay trở đi chàng sẽ chiếu cố vị hiền đệ này để làm tròn trách nhiệm một vị huynh trưởng.

An Tiểu Bình nhìn ra phong cảnh hùng vĩ hai bên và nói :

- Trước đây Phương huynh chưa từng xuôi Trường Giang, phải không ?

Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, tại hạ chưa từng qua đây bao giờ.

Chàng hơi ngưng lại rồi buột miệng hỏi :

- An huynh đệ Ở tận ngoài Đông Hải thì làm sao biết được trên Triệu Vân Phong có một toà thạch phủ ? Tại hạ nghĩ rất nhiều nhưng không thể lý giải được, lẽ nào đó là nơi do tôn trưởng của hiền đệ xây dựng khi du ngoạn ở Trung Nguyên ?

An Tiểu Bình nói :

- Không phải, động phủ này đã có từ lâu rồi.

- Đã có từ xa xưa chẳng ?

- Tiểu đệ không biết tường tận, nhưng...

- Nhưng thế nào ?

- Người phát hiện ra động phủ này là gia gia của đệ.

- Lệnh tổ à ? Có phải là Đông Hải Song Tiên ?

- Đúng vậy !

Phương Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi nói :

- Hiền đệ, nghe nói võ công của lệnh tổ rất linh phải không ?

An Tiểu Bình hỏi lại :

- Phương huynh cũng biết gia gia của tiểu đệ à ?

Tuyết Nghi nói :

- Chỉ nghe đại danh Đông Hải Song Tiên thôi.

- Trần đại hiệp nói cho huynh biết phải không ?

- Đúng vậy.

- Trần đại hiệp nhắc đến chuyện này như thế nào ?

- Khi tiên sư nói về sư tổ thì người có nói đến lệnh tổ - Đông Hải Song Tiên !

- Phương huynh có biết chuyện trước đây của lệnh tổ không ?

- Biết, nhưng không nhiều !

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lệnh sư đã có danh hiệu là Kiếm Thần thì võ công của lệnh sư tổ tất nhiên còn linh hơn lệnh sư nhiều.

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Điều đó cũng không nhất định, thiên hạ có nhiều Trạng nguyên đồ đệ nhưng lại rất ít Trạng nguyên sư phụ !

An Tiểu Bình nói :

- Không sai, Trần đại hiệp tài trí hơn người nên chuyện xuất sắc hơn sư phụ cũng không có gì lạ.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Hiền đệ nói gì vậy ?

An Tiểu Bình nói :

- Đệ nói trình độ kiếm thuật của lệnh sư có khả năng inh hơn lệnh sư tổ không ít.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không đúng ! Tiên sư chỉ đặc truyền sáu bảy phần mười võ công của sư tổ mà thôi !

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Thế còn Phương huynh thì sao ?

Tuyết Nghi hỏi lại :

- Tại hạ à ? Hiền đệ muốn chỉ phương diện nào ?

- Đương nhiên là chỉ võ công.

- Tiểu huynh thì còn kém xa, chỉ lãnh ngộ hai ba phần mười do sư phụ truyền thụ mà thôi !

- Tiểu đệ không tin !

- Hiền đệ không tin, tại sao ?

- Phương huynh xuất nhất kiếm đã lấy mạng Ma Dao Điền Nguyên, lại có thể khiến Liễu My Nương kinh hải thối lui thì đủ thấy huynh đã đặc truyền toàn bộ võ công của Trần đại hiệp rồi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy chấn động trong lòng, chàng nói :

- Chuyện này... Làm sao hiền đệ biết là không phải võ công của bọn họ quá kém ?

An Tiểu Bình nói :

- Có một chuyện nếu tiểu đệ không nói ra thì sợ rằng Phương huynh sẽ cường biện không thôi.

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì ? Hiền đệ mau nói ra xem ?

Tiểu Bình nói :

- Hiện tại dù Kiếm Thần Trần đại hiệp tái sinh thì sợ rằng cũng không thể làm cho Liễu My Nương kinh hải mà thối lui.

Tuyết Nghi càng ngạc nhiên, chàng hỏi :

- Tại sao ?

Tiểu Bình nói :

- Vì Liễu My Nương không còn chịu sự chế phục của lệnh sư Trần đại hiệp nữa , mấy năm gần đây bà ta đi khắp chân trời góc bể tìm tuyệt kỹ và đã tìm được phương pháp hóa giải kiếm pháp của lệnh sư . Bây giờ bà ta lại bị huynh thi triển một chiêu kiếm chưa từng thấy làm cho kinh hải mà thối lui, điều này đủ thấy kiếm pháp của huynh đã inh hơn Trần đại hiệp nhiều.

Phương Tuyết Nghi nghe đến đây thì không giấu được vẻ kinh ngạc, chàng nói :

- Liễu My Nương đã tìm được tuyệt kỹ gì ?

Tiểu Bình nói :

- Bà ta đã tìm được rồi, nhưng...

- Nhưng thế nào ?

- Phương huynh, lẽ ra đệ không nên nói với huynh chuyện này, nhưng vì không tự chủ... Nên đệ buột miệng nói ra thôi.

- Tại sao hiền đệ cứ úp úp mở mở thế ? Có chuyện gì cứ nói rõ ra xem nào ?

Tiểu Bình trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

- Trần đại hiệp có nói với Phương huynh về chuyện giữa Đông Hải Song Tiên và sư tổ của huynh không ?

Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Quả nhiên là đúng như ta tiên liệu, nói tới nói lui thì mục đích cuối cùng của cô ta là cũng muốn nói đến sư tổ của ta...

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Tiên sư đã nói sơ lược về chuyện này.

Tiểu Bình chú mục nhìn hồi lâu rồi mới nói :

- Trần đại hiệp đã nói qua thì nhất định Phương huynh hiểu rất rõ phải không ?

Tuyết Nghi hỏi lại :

- Hiểu rõ chuyện gì ?

Tiểu Bình nói :

- Lẽ nào Trần đại hiệp không nhắc đến chuyện gia gia của tiểu đệ từng dương danh ở Trung Nguyên ?

Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ có nghe tiên sư nói qua.

Tiểu Bình nói tiếp :

- Phương huynh có biết chuyện lệnh tổ đánh bại gia gia của đệ không ?

Tuyết Nghi chau mày, đáp :

- Tiểu huynh chưa từng nghe chuyện này !

Tiểu Bình ngần người, nàng nói :

- Chưa từng nghe ? Tại sao ? Lẽ nào Trần Hy Chính đã quên ?

Bỗng nhiên nàng gọi thẳng tên hý của sư phụ Phương Tuyết Nghi khiến chàng vừa kinh ngạc vừa cảm thấy phần nộ.

An Tiểu Bình thấy sắc diện của chàng trầm xuống thì lòng phập phồng bất an, nàng khẽ nói :

- Nhất thời tiện thiếp không cảm lòng được, mong Phương huynh chớ trách ?

Phương Tuyết Nghi ngấm vẻ đáng thương của nàng thì chợt cảm thấy trong lòng bất nhẫn, chàng lắc đầu nói :

- Tiểu huynh cũng biết đôi chút về ân oán giữa sư tổ và gia gia hiền đệ, nhưng theo tiểu huynh biết thì đích thực tiên sư tổ chưa từng đả thương Đông Hải Song Tiên, trong lòng hiền đệ vừa nói có chút phần nộ, xem ra trong chuyện này tất có sự hiểu lầm rồi.

An Tiểu Bình lắc đầu nhưng nàng lại gật đầu và nói :

- Phương huynh, những điều huynh nghe được chắc gì đã là sự thật.

Nhất thời Tuyết Nghi cảm thấy vị cô nương vô cùng xinh đẹp này thật khó hiểu, sợ rằng cô ta sẽ là nhân vật đối đầu của mình thôi.

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiền đệ, nếu những lời đó không phải là truyền thuyết mà từ miệng tiên sư tổ nói ra thì sao ? Hiền đệ, có còn không muốn tin nữa chăng ?

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi lại :

- Kiếm Thánh tự nói ra à ?

Thì ra nàng biết về Phương Tuyết Nghi nhiều hơn chàng tưởng tượng, do vậy hai chữ Kiếm Thánh vừa nói thì Tuyết Nghi liền nói :

- Hiền đệ biết khá nhiều chuyện đấy !

Tiểu Bình thở dài rồi nói :

- Biết quá nhiều chuyện cũng chưa hẳn là phúc.

Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Hiền đệ nói cũng có lý, chúng ta biết ít lại một chuyện là thêm một phần phúc khí.

Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Phương huynh đắc truyền võ công của Kiếm Thánh, Kiếm Thần, bây giờ là lúc sải cánh bay ngàn dặm, đại bàng chưa vượt hết hành trình thì tại sao bỗng nhiên lại tỏ ra bi quan như vậy ? Không lẽ...

Phương Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn Trung Sơn hai bên bờ sông và thản nhiên nói :

- Tại sao hiền đệ không nói tiếp ?

An Tiểu Bình nói :

- Tiệp thiếp chợt cảm thấy Phương huynh không giống như người ôm mối thương tâm trong lòng nên không nói tiếp.

- Ôm mối thương tâm trong lòng thì tiểu huynh lại có mấy mối ân thù cần phải giải quyết trong đời này thì mới có thể yên tâm được.

Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Phương huynh trẻ tuổi như vậy mà sao có nhiều ân oán trên người thế ?

Tuyết Nghi nói :

- Ân oán đời trước rồi thêm ân oán đời này, tiểu huynh làm sao khoan tay không hỏi đến ? Hiền đệ thì sao ? Có chuyện gì vui chôn trong lòng mà khiến hiền đệ phiền não thế ?

Tiểu Bình nói :

- Tiệp thiếp không có ân oán giang hồ gì quần lấy thân cả !

Bỗng nhiên nàng cúi đầu khẽ nói tiếp :

- Phương huynh, có một chuyện tiệp thiếp không hiểu, chẳng hay Phương huynh có thể chỉ điểm giúp khỏi mê lộ không ?

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tiểu Bình chậm rãi nói :

- Một người tập luyện võ công, phải chăng là vì thù hận mà báo phục tạo ra sự kiện đẫm máu ?

Tuyết Nghi sững người giây lát rồi nói :

- Sao có thể như thế ?

Chàng thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Như tại hạ luyện võ công từ lúc nhỏ chỉ xem như để cường thân tráng thể.
- Lúc đã trưởng thành thì sao ?
- Hành đạo giảng ma, tạo phúc cho vô lâm đồng đạo.
- Tiệp thiệp thọ giáo rồi.
- Vì sao hiền đệ lại hỏi đến chuyện này ? Không lẽ hiền đệ cũng chưa từng thoát ra khỏi tư tưởng ân oán thù hận tất phải báo ?
- Không phải vậy, nhất thời tiệp thiệp chỉ hiếu kỳ mà thôi, Phương huynh không cần đa nghi !

Nàng nói tuy có vẻ dễ dàng nhưng thực ra trong lòng trĩu nặng như đeo chì.

Tuyết Nghi cũng không nghĩ ngờ nên tất nhiên là chàng không thể biết được lòng thiếu nữ bên cạnh mình đang nghĩ gì, chàng nói tiếp :

- Hiền đệ, năm xưa tuy sư tổ của tiểu huynh đánh bại lệnh tổ - Đông Hải Song Tiên ở cuộc chiến tại Thiên Đài nhưng thực tế là người chưa đủ thương nhị vị lệnh tổ.

An Tiểu Bình hỏi lại :

- Phương huynh, chuyện này do lệnh tổ nói ra chăng ?

Tuyết Nghi nói :

- Không sai ! Theo tiên sư nói cho biết thì tiên sư tổ từng nói rất tường tận với tiên sư về chuyện này !

Tiểu Bình khẽ thở dài rồi nói :

- Trần đại hiệp thật là người rất có nhân quang, xem ra tuyệt học của Kiếm Thánh tất sẽ nhanh chóng được dương danh trở lại trong vô lâm rồi.

Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Cô nương quá khen rồi !

Tiểu Bình chớp chớp song mục rồi nói :

- Phương huynh, theo những điều Phương huynh nói thì lời của trưởng bối nên tuân hành suốt đời mà không thay đổi, tiệp thiệp chỉ sợ rằng có một chuyện tương phản với cách nhìn của Phương huynh đấy.
- Chuyện gì tương phản với tiểu huynh ?
- Chuyện có quan hệ đến gia gia của tiệp thiệp.
- Lệnh tổ nói thế nào ?
- Gia gia không nói gì nhưng gia mẫu có nói.
- Lệnh đường nói thế nào ?

An Tiểu Bình trầm ngâm hồi lâu rồi ngẩng đầu lên nói :

- Phương huynh, có lẽ tiệp thiệp không nói ra thì tốt hơn.

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Tại sao ?

An Tiểu Bình nói :

- Tiệp thiệp... sợ Phương huynh tức giận.

Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Hiền đệ cứ nói, tiểu huynh không tức giận là được.
- Phương huynh không tức giận thật chứ ?

- Hiền đệ, ngu huynh không phải là người hẹp lượng đâu, có chuyện gì cứ tự nhiên nói ra đi.
- Lẽ ra tiện thiếp không nên nói ra chuyện này nhưng Phương huynh đem lòng chí thành đối đãi với tiện thiếp mà nếu tiện thiếp cố lừa dối Phương huynh thì quả thật không thể nào an tâm được.

Nàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Phương huynh có biết tiện thiếp đến Trung Nguyên lần này là không phải để du sơn ngoạn cảnh không ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Không phải du sơn ngoạn cảnh thì lẽ nào còn mục đích khác ?

An Tiểu Bình nói :

- Không sai ! Tiện thiếp nói ra sợ Phương huynh không thể tin nhưng tiện thiếp lại vì Phương huynh mà đến Trung Nguyên đây !

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc hỏi lại :

- Vì ngu huynh mà đến ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Phương huynh không hiểu thật hay là cố tình không hiểu ?

Phương Tuyết Nghi đành giả vờ hồ đồ đến cùng , chàng lắc đầu và gượng cười, nói :

- Tiểu huynh thật không biết gì cả !

An Tiểu Bình nói :

- Kỳ thực tiện thiếp vào Trung Nguyên lần này là phụng mệnh gia mẫu đi tìm Kiếm Thần Trần đại hiệp !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Lệnh đường muốn hiền đệ tìm tiên sư vì chuyện gì ?

Tiểu Bình nói :

- Vì chuyên khúc mắc giữa lệnh tổ và gia gia của tiện thiếp mà thôi.

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ, tại sao tiểu huynh không nghe tiên sư nói qua chuyện này ?

Tiểu Bình nói :

- Thực ra tiện thiếp cũng không biết tường tận, khi gia mẫu bảo tiện thiếp đi Trung Nguyên tìm Trần đại hiệp thì có dặn dò một câu.

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Lệnh đường nói thế nào ?

Tiểu Bình do dự một lát rồi nói :

- Đánh bại Trần đại hiệp để hủy tôn hiệu Kiếm Thần của Trần đại hiệp !

Phương Tuyết Nghi rung mình, chàng lớn tiếng hỏi :

- Tại sao ?

An Tiểu Bình thấy chàng bị kích động thì lòng phập phồng bất an, nàng khẽ nói :

- Gia mẫu chỉ dặn dò như thế, còn tại sao thì tiện thiếp cũng không biết !

Phương Tuyết Nghi luôn tôn kính sư phụ như thiện nhân, bây giờ An Tiểu Bình lại nói muốn đánh bại sư phụ chàng để hủy thanh danh của người thì bảo chàng làm sao nhẫn nhục được ? Nhất thời nhiệt huyết trong người chàng cuộn cuộn dâng lên, nộ khí không thể kiềm chế được nữa, chàng trừng mắt quát lớn :

- Cô nương, có một chuyện mà cô nương đã hiểu rất rõ rồi đấy !

An Tiểu Bình cũng thay đổi cách xưng hô, nàng nói :

- Công tử tức giận ta đấy à ? Chuyện này cũng không phải ta sai...

Nàng hơi ngưng lại trấn định tâm thần rồi hạ giọng nói tiếp :

- Phương huynh muốn nói chuyện gì ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Gia sư đã quy tiên rồi.

An Tiểu Bình nghe vậy thì mỉm cười, nói :

- Chuyện này Phương huynh đã nói cho tiện thiếp biết rồi.

Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Lệnh đường muốn cô nương vào Trung Nguyên là vì tiên sư, hiện tại tiên sư đã quy tiên thì cô nương định thế nào đây ?

Tiểu Bình nói :

- Chuyện này...

Nàng trầm ngâm rất lâu mà không nói tiếp được.

Bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nếu Phương mỗ không đoán sai thì việc cô nương phái người hẹn tại hạ là đã có ý đồ rồi ?

Nhất thời An Tiểu Bình cảm thấy Phương Tuyết Nghi như biến thành một người hoàn toàn khác, nàng lắc đầu nói :

- Phương huynh, nếu tiện thiếp phủ nhận thì sợ rằng huynh cũng không tin rồi.

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói tiếp :

- Cô nương không cần phủ nhận, việc để thư lại trên thuyền là chuyện không thể tranh cãi rồi, chỉ có điều Phương mỗ không ngờ tâm cơ của cô nương lại thâm như vậy.

An Tiểu Bình cũng ngậm tức khí trong lòng, nàng nói :

- Ta dụng tâm cơ khi nào ? Người chớ đổ oan người tốt.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Cô nương, những lời của cô nương sao có thể lừa được Phương mỗ ? Thực ra cô nương không cần phí nhiều tâm lực như vậy mà chỉ cần nói với Phương mỗ một tiếng là được. Phương Tuyết Nghi này tuy vô công không bằng một phần của ân sư nhưng cũng đủ can đảm gánh lấy toàn bộ ân oán sư môn.

An Tiểu Bình sững sờ nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu mà không nói gì, cuối cùng nàng quay người buồn bã đi vào trong khoang thuyền.

Phương Tuyết Nghi cũng ngơ ngẩn như không biết đang xảy ra chuyện gì.

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu , bất giác chàng thở dài một hồi rồi tự nói :

- Quả thật không thể nào hiểu nổi lòng dạ nữ nhân !

Dư âm chưa dứt thì chợt nghe phía sau có người phá lên cười ha hả một tràng dài.

Phương Tuyết Nghi quay lại thì thấy Đại Mạc Quý Thủ Tổng Phù không biết từ lúc nào đã đứng phía sau mình rồi.

Chàng vội cung thủ, nói :

- Tổng lão đã dậy rồi à ?

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Đã dậy từ lâu rồi , chỉ vì không muốn làm cản trở nhị vị tâm tình với nhau nên lão phu đành giả vờ ngủ tiếp thôi !

Hai má của Tuyết Nghi bắt giác nóng ran , chàng nói :

- Tổng lão lại nói đùa rồi.

Tổng Phù nghiêm sắc diện , nói :

- Lão đệ, người cãi nhau với cô ta chẳng ?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Đâu có !

Tổng Phù nói :

- Không có à ? Thế tại sao An cô nương nằm khóc nức nở trong thuyền vậy ?

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Cô ta đang khóc à ?

Tổng Phù nói :

- Còn không phải nữa ? Cô ta vừa chạy vào khoang là úp mặt xuống giường khóc nức nở thành tiếng . Lão phu lên tiếng hỏi nhưng cô ta không chịu nói một lời . Lão đệ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy ?

Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Lão tiên bối, văn bối cũng không hiểu là chuyện gì.

Tổng Phù lắc đầu, nói :

- An cô nương tỏ ra rất thương tâm, một thiếu nữ có võ công tuyệt thế như cô ta, nếu không có chuyện đau lòng thật sự thì không thể để cho người khác biết mình khóc !

Tuyết Nghi vội nói :

- Tổng lão, thật sự là văn bối không trêu chọc cô ta mà !

Tổng Phù nói :

- Lão đệ, nếu người không trêu chọc cô ta thì lẽ nào cô ta trêu chọc người ?

Phương Tuyết Nghi liền đáp :

- Không sai ! Chính cô ta đã đem phiền phức đến cho văn bối !

2. Chương 2: Hiệp Cốt Nhu Tình

Tổng Phù là nhân vật lão luyện giang hồ nhưng nghe Phương Tuyết Nghi trả lời như vậy thì bắt giác cũng ngẩn người. Lão nhìn chàng hồi lâu rồi hỏi tiếp :

- Lão đệ, cô ta... An cô nương đắc tội với người chuyện gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Cô ta ngụy kế đa đoan, lòng dạ khó lường.

Tổng Phu trầm giọng nói :

- Lão đệ, chẳng trách An cô nương thương tâm mà khóc như vậy, thì ra miệng lưỡi của lão đệ người thật ác độc !

Phương Tuyết Nghi nghe lão mắng mình thì bất giác kinh ngạc không ít, chàng hỏi lại :

- Văn bối ác độc ?

Tổng Phù nói :

- Thế nào ? Lão đệ người không thừa nhận chẳng ? Mấy chữ ngụy kế đa đoan, lòng dạ khó lường đó mà gán cho bất kỳ người nào thì người đó cũng không thể chịu nổi.

Lão ngưng lại thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Huống hồ, người lại nói những lời này với người có lòng giúp người, lẽ nào hôm nay lão đệ người không được bình thường ?

Tuyết Nghi liền nói :

- Làm gì có chuyện đó ?

Nói vậy nhưng chàng nhớ lại câu Tổng Phù vừa nói : “Người có lòng giúp người” , thì bất giác trầm nghĩ :

- Không sai, vì muốn giúp ta nên cô ta mới đi Thiếu Lâm tự, chuyện ta nghi ngờ cô ta là không đúng rồi.

Nhưng liền sau đó chàng lại nhớ đến chuyện mẫu thân của nàng bảo nàng đến Trung Nguyên tìm sư phụ của chàng trả thù, đôi bên đã là thù địch của nhau thì tại sao nàng lại muốn giúp đệ tử của kẻ thù ? Trừ phi nàng muốn che đậy âm mưu gì đó nên mới thi ân trước.

Nghĩ đến đây thì bất giác Phương Tuyết Nghi cảm thấy trong lòng đầy mâu thuẫn, nhất thời chàng không hiểu dụng tâm thật sự của An Tiểu Bình như thế nào nên càng lúc càng cảm thấy mơ hồ.

Tổng Phù quan sát thấy thần sắc của chàng liên tục thay đổi thì biết lúc này chàng đang hối hận trong lòng về những lời thái quá vừa nói, vì vậy lão mỉm cười, nói :

- Lão đệ, người nên vào trong an ủi cô ta đi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- An ủi cô ta ? An ủi điều gì chứ ?

Tổng Phù phá lên cười sang sảng một tràng rồi nói :

- An ủi điều gì à ? Lão đệ người đang giả vờ đấy chẳng ? Người làm cho cô ta tức đến phát khóc, lẽ nào không vào khuyên cô ta vài câu ?

Phương Tuyết Nghi chau mày nói :

- Tổng lão, văn bối không có tâm trêu chọc cô ta, hay là lão vào khuyên nhủ cô ta nhé !

Tổng Phù lại cười ha hả rồi nói :

- Ta ư ? Người bảo lão phu khuyên nhủ cô ta thì có ích gì ? Lão đệ, người từng nghe đạo lý ai buộc chuông thì người đó phải mở chuông chưa ?

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói :

- Tổng lão, văn bối... Ôi ! Biết nói thế nào cho phải đây ?

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Rất dễ, chỉ cần người nhận sai là được rồi !

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Lão đệ, Ngũ Đại Ma Chủ là những nhân vật không dễ động đến, nếu người thật sự muốn tuân theo di ngôn của lệnh sư Kiếm Thần mà lần lượt chế phục bọn chúng thì bằng vào lực của một mình người sợ rằng rất khó có hiệu quả !

Không phải Tuyết Nghi không biết điều đó, chàng còn biết võ công của vị thiếu nữ đến từ Đông Hải này rất có khả năng không thua kém gì mình, tương lai nếu được nàng trợ giúp trong sự nghiệp hành đạo giảng ma thì quả nhiên sẽ rất có lợi . Chỉ có điều, rõ ràng là nàng phụng mệnh mẫu thân đến tầm thù sư phụ chàng, đã là thù nhân của nhau thì làm sao nàng có thể giúp chàng ? Phương Tuyết Nghi nghĩ tới nghĩ lui nhưng vẫn không hiểu , rốt cuộc Tống Phù muốn mình khuyên nàng điều gì.

Tống Phù thấy chàng im lặng thì biết chàng đang có chỗ khó xử nên mỉm cười khẽ nói :

- Lão đệ, có một chuyện sợ rằng lão đệ người chưa nhìn ra thôi.

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì ?

Tống Phù nói :

- Dường như An cô nương rất có tình đối với người.

Phương Tuyết Nghi ngơ ngác nhìn Tống Phù mà không nói một lời.

Tống Phù thản nhiên nói tiếp :

- Lão đệ người làm sao thế ? Không tin lão phu chăng ?

Phương Tuyết Nghi chỉ lắc đầu nhưng thái độ của chàng đã không thừa nhận mà cũng không phản đối.

Tống Phù nói tiếp :

- Lão đệ, mau đi thôi ! Hiện tại chúng ta không thể ức hiếp cô ta !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, có ai ức hiếp cô ta đâu !

Tống Phù nói :

- Không sai, người cho rằng không có ai ức hiếp cô ta nhưng đối với cô ta mà nói thì đích thực là chịu quá nhiều thiệt thòi rồi.

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Lão đệ, người nói cô ta phụng mệnh mẫu thân đến tìm sư phụ người, phải không ?

- Không sai !

- Vậy thì đúng rồi , người không nghĩ kỹ xem , nếu cô ta thật sự có ý tầm thù với người thì há có gì phải bôn ba đến Thiếu Lâm tự để giúp người đẩy lui cường địch ?

- Chuyện này... Làm sao vẫn bối biết được ?

- Chuyện này người không cần phải biết , nhưng chỉ cần phán đoán là rõ ngay thôi.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy là vẫn bối phải đi tạ tội với cô ta à ?

Tống Phù mỉm cười nói :

- Cái gì là tạ tội , lão đệ . Chỉ cần người lựa lời an ủi cô ta và thừa nhận mình trách sai cô ta là đủ rồi.

Phương Tuyết Nghi chẳng biết làm thế nào khác nên đành thở dài nói :

- Tống lão , vẫn bối cảm thấy thật là...

Lời chưa dứt thì chàng đã bước vào khoang thuyền.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Lão đệ , lão phu ở ngoài mũi thuyền ngắm non xanh nước biếc , người hãy khá mà an ủi an cô nương nhé !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì trong lòng không vui nhưng đã bước vào trong khoang thuyền nên chàng không tiện lên tiếng . Chàng chui qua khoang cách và đến khoang trong , nơi có bức màn ngăn lại làm chỗ nằm cho An Tiểu Bình thì bất giác tim chàng đập rộn ràng , máu nóng cứ cuộn cuộn dâng lên . Chàng do dự một lúc rồi mới khẽ hắng giọng và nói :

- An hiền đệ.

Lời vừa dứt thì An Tiểu Bình vén màn bước ra nàng nhìn Tuyết Nghi hồi lâu rồi hỏi :

- Phương huynh...

Phương Tuyết Nghi thấy nàng có vẻ thất thần thì cũng hơi chạnh lòng , chàng nói :

- Hiền đệ không sao chứ ?

An Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Không sao , Phương huynh có chuyện gì không ?

Tuyết Nghi nói :

- Tiểu huynh vào xem thử hiền đệ còn tức giận không ?

An Tiểu Bình thở dài một hồi rồi nói :

- Tiệp thiếp sao dám tức giận Phương huynh ?

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , vừa rồi tiểu huynh hơi đa nghi , mong hiền đệ chớ trách nhé !

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh đã nhận lời thì tiệp thiếp còn trách gì nữa , chúng ta ra ngoài ngắm cảnh đi !

Nói đoạn nàng bước ra cửa trước , Phương Tuyết Nghi cũng theo sau ra khỏi khoang thuyền.

Tống Phù thấy hai người cùng ra thì phá lên cười rồi nói :

- An cô nương , chừng nữa ngay nữa là chúng ta qua khỏi Trường Giang Tam Hiệp rồi , nếu muốn thưởng thức thêm cảnh sắc Tam Hiệp thì nên ở ngoài mũi thuyền nhiều một chút.

An Tiểu Bình bất giác đỏ mặt nhưng nàng mỉm cười rồi bước đến trước mũi thuyền.

Phương Tuyết Nghi không tự chủ nên cũng cất bước đi theo.

Tống Phù thấy hai người sánh vai đứng trước mũi thuyền thì lòng vô cùng hứng thú , lão lặng lẽ lui vào trong khoang.

Một lát sau nghe Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , có một chuyện mà tiểu huynh nghĩ mãi không hiểu !

An Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Chuyện gì vậy ? Hình như trong lòng Phương huynh có không ít chuyện phiền muộn.

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , tại sao lệnh đường muốn tầm thù tiên sư ?

Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Phương huynh , sao cứ nghĩ đến chuyện này mãi vậy ?

- Chuyện quan hệ đến tiên sư nên tự nhiên tiểu huynh không thể nào yên tâm được...

- Phương huynh , tiện thiếp đã nói rồi , đó là chuyện của trưởng bối , chúng ta hà tất để tâm làm gì !
- Hiền đệ , đối với tiểu huynh mà nói thì chuyện này không thể xem thường được !
- Tại sao ?
- Chuyện này...

Phương Tuyết Nghi ngập ngừng hồi lâu rồi mới nói :

- Hiền đệ sao không sớm nói rõ với tiểu huynh ?

An Tiểu Bình thăm nghĩ :

- Chẳng phải ta đã sớm nói rõ ràng rồi còn gì ? Tại sao chàng cứ truy vấn không thôi như vậy ?

Nghĩ đoạn nàng nói :

- Phương huynh , tiện thiếp đã nói rồi mà !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Lệnh đường chỉ muốn hiền đệ đánh bại tiên sư về phương diện võ công thôi phải không ?

An Tiểu Bình nói :

- Không sai !

Tuyết Nghi nói :

- Đáng tiếc là gia sư đã quy tiên rồi.

Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Vì vậy tiện thiếp nói chuyện này xem như đã qua , có lẽ gia mẫu cũng không tức khí nữa.

Tuyết Nghi hạ giọng nói :

- Chưa hẳn !

Tiểu Bình ngạc nhiên kêu lên :

- Phương huynh , chàng...

Tuyết Nghi nói :

- Kỳ thực hiền đệ hiểu rõ hơn tiểu huynh mới phải , sợ rằng dụng tâm của lệnh đường không phải chỉ như vậy.

An Tiểu Bình chợt biến sắc , nàng nói :

- Vậy huynh nói gia mẫu như thế nào ?

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , theo lý mà nói , chúng ta đã tương xứng huynh đệ thì dù lệnh đường không phải là mẫu thân của tiểu huynh nhưng tiểu huynh cũng nên tôn kính mới phải.

Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Phương huynh lại khách khí rồi.

Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói :

- Đáng tiếc là chuyện không như ý muốn , tiểu huynh cũng chẳng thể làm thế nào khác !

Dường như An Tiểu Bình không hiểu câu này của Phương Tuyết Nghi , nàng ngẩn người một lát rồi nói :

- Phương huynh muốn nói gia mẫu sẽ nhìn Phương huynh bằng ánh mắt thù hận chăng ?

Tuyết Nghi nói :

- Rất có thể ! Nếu lệnh đường nghe chuyện tiên sư quy tiên thì nhất định sẽ bảo hiền đệ tìm tiểu huynh.

An Tiểu Bình chợt chấn động tâm can , nàng nói :

- Tiệp thiệp làm sao có thể ?

Phương Tuyết Nghi nghiêm túc nói :

- Rất có thể lệnh đường sẽ làm như vậy ! Nếu lệnh đường không làm như vậy thì bà ta không bảo hiền đệ vượt vạn lý vào Trung Nguyên.

An Tiểu Bình chợt cảm thấy Phương Tuyết Nghi cũng có đạo lý của chàng . Nàng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Phương huynh , nếu gia mẫu muốn làm như thế thật thì tiệp thiệp nên làm thế nào đây ?

Phương Tuyết Nghi không ngờ nàng hỏi như vậy nên bất giác thẹn người hồi lâu sau chàng mới nói :

- Chuyện này là do hiền đệ tự có chủ trương thôi ! Nhưng...

- Nhưng thế nào ?

- Một người dù giỏi đối nhân xử thế cũng không thể quên trách nhiệm hiếu thiện , do vậy hiền đệ không thể không tuân lệnh của lệnh đường.

- Phương huynh nói thế nghĩa là sao ? Lễ nào huynh muốn trở mặt đối kháng với tiệp thiệp ?

- Không phải thế , tiểu huynh chỉ cho rằng hiền đệ không thể trái lệnh mẫu thân và một ngày nào đó hiền đệ sẽ phụng mệnh tìm truyền nhân của Kiếm Thần , đến khi đó có thể chúng ta phải...

Chàng muốn nói bốn chữ “trở mặt đối kháng” nhưng lại không thể nói ra.

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh , chuyện này thật khiến cho tiệp thiệp khó xử rồi.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười nói :

- Hiền đệ cũng không cần khó xử , làm người chỉ cần hiếu một nửa chữ hiếu thì đã không hổ thẹn với lương tâm rồi.

An Tiểu Bình làm sao có được sự khoáng đạt như chàng ? Nhất thời nàng không biết nói thế nào nên đành lặng lẽ cúi đầu.

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Hiền đệ , nếu tiểu huynh đoán không sai thì việc lệnh đường không tự thân vào Trung Nguyên tìm tiên sư là tất có nguyên nhân bên trong.

An Tiểu Bình đang tìm cách nói thế nào để tránh xung đột với Phương Tuyết Nghi , lúc này nghe chàng nói vậy thì linh cơ chợt sáng ra , nàng nói :

- Không sai ! Quả nhiên là gia mẫu có lý do nên không đích thân vào Trung Nguyên được !

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ có thể nói cho nghe nguyên nhân được không ?

Tiểu Bình nói :

- Đương nhiên là có thể.

Nàng mỉm cười và nói tiếp :

- Phương huynh võ công của gia mẫu đã bị phế rồi !

Tuyết Nghi vô cùng ngạc nhiên nói :

- Lệnh đường đã mất toàn bộ võ công rồi sao ?

- Đúng vậy !
- Người nào hạ thủ ?
- Chính là gia gia của tiện thiếp.
- Cái gì ? chính là lệnh tổ à ?
- Lễ nào Phương huynh không tin ?
- Quả thật tiểu huynh khó có thể tin được . Tại sao lệnh tổ lại phể võ công của lệnh đường ?

An Tiểu Bình thở dài một hơi rồi nói :

- Gia gia nói tâm địa của gia mẫu qua lang độc.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , ngu huynh có một câu không phải , muốn nói ra xin hiền đệ chớ trách nhé !

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh cứ nói , tiện thiếp không trách đâu.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Dù lời vừa rồi do lệnh tổ nói ra thì ngan vạn lần hiền đệ cũng không được nói lại , nên biết làm văn bối thì quyết không thể nói lời bình phẩm về nhân cách của hàng trưởng bối.

An Tiểu Bình gật đầu nói :

- Tiện thiếp xin ghi nhớ.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Hiền đệ , giữa lệnh đường và lệnh tổ tất phải có sự hiểu lầm rồi , nếu không thì lệnh tổ cũng không thể phể võ công của lệnh đường.

An Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Chuyện này thì tiện thiếp không biết rõ.

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lát rồi nói :

- Hiền đệ , võ công của hiền đệ là do lệnh đường hay lệnh tổ truyền thụ ?

An Tiểu Bình nói :

- Do gia gia truyền thụ.
- Thế lệnh tổ có biết lệnh đường muốn tâm thù tiên sư không ?
- Gia gia của tiện thiếp đã chết rồi thì dĩ nhiên là người không thể biết.
- Vậy thì tiểu huynh hiểu rồi.
- Phương huynh hiểu cái gì ?
- Rất có thể vì lệnh đường muốn tâm thù tiên sư mà lệnh tổ mới phể võ công của bà ta.

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao Phương huynh biết được chuyện này ?

Phương Tuyết Nghi chậm rãi nói :

- Hiền đệ , nếu tiểu huynh đoán không sai thì giữa lệnh đường và tiên sư tất phải có ân oán gì đó.

An Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Chưa chắc... Nếu gia mẫu và Kiếm Thần Trần đại hiệp có ân oán gì thì tại sao bà ta chỉ muốn huỷ danh lệnh sư mà không muốn tiện thiếp vào Trung Nguyên lấy mạng lệnh sư ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ thử nghĩ một nhân vật được vô lâm tôn xưng là Kiếm Thần , nếu bị một thiếu nữ trẻ tuổi đánh bại thì chẳng phải là cái nhục còn khó chịu hơn chết sao ?

An Tiểu Bình cũng nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi nói :

- Phương huynh nói vậy có nghĩa là dụng tâm của gia mẫu còn độc hơn việc giết chết Kiếm Thần Trần đại hiệp chẳng ?

Tuyết Nghi nói :

- Có thể dụng ý của lệnh đường là như vậy , nhưng hiện giờ tiên sư đã khuất núi nên dụng tâm của lệnh đường cũng mất tác dụng rồi.

An Tiểu Bình trầm ngâm suy nghĩ rất lâu rồi mới nói :

- Phương huynh , tiện thiếp đã suy nghĩ toàn bộ những lời huynh vừa nói tới.

Tuyết Nghi mỉm cười nói :

- Tiểu huynh có nói sai điều gì không ?

Tiểu Bình nói :

- Không , chỉ có điều... Ôi ! Tại sao gia mẫu lại thâm độc như vậy chứ ?

Tuyết Nghi vội nói :

- Hiền đệ , tiên sư đã khuất núi , dụng tâm của lệnh đường là ác hay thiện cũng không quan hệ gì nữa . Hiền đệ hà tất phải canh cánh bên lòng.

Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Phương huynh , sợ rằng sự việc không đơn giản như vậy , gia mẫu ,... Ôi !...

Bỗng nhiên nàng không nói nữa mà thở dài một hồi.

Tuyết Nghi nói :

- Phải chăng hiền đệ đang lo là lệnh đường sẽ giở thủ đoạn khác ? chẳng hạn như ra lệnh cho hiền đệ phải tìm truyền nhân của Kiếm Thần ?

An Tiểu Bình nhìn Phương Tuyết Nghi với vẻ bất an , nàng nói :

- Phương huynh , huynh từng nói là Kiếm Thần Trần đại hiệp chỉ có một đồ đệ duy nhất là huynh mà thôi phải không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Không sai , hiền đệ muốn tìm truyền nhân của Kiếm Thần tức là tìm tiểu huynh vậy.

An Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Tiện thiếp không thể làm như vậy.

Nàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Phương huynh , nếu thật sự có một ngày như vậy thì chúng ta nên làm thế nào ?

Phương Tuyết Nghi ngần người hồi lâu rồi nói :

- Chuyện này... Xem ra chỉ có cách là dựa vào võ công để phân cao thấp mà thôi.

Thần sắc trên mặt Tiểu Bình liên tục biến đổi.

Tuyết Nghi thấy vậy thì liền hỏi :

- Hiền đệ làm sao thế ?

Tiểu Bình vịn tay vào mạn thuyền và lắc đầu nói :

- Tiệp thiệp không sao , nhưng Phương huynh muốn tỷ kiếm với tiệp thiệp thật hay sao ?

Phương Tuyết Nghi chau mày trầm nghĩ :

- Đương nhiên là ta không muốn rồi , nhưng uy danh của sư môn buộc ta không thể không làm như vậy.

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Hiền đệ, chuyện này vẫn còn quá sớm để nói đến, trước khi hiền đệ trở về Đông Hải nói cho lệnh đường biết là tiên sư đã khuất núi thì chúng ta không thể nói với nhau bằng đao binh.

An Tiểu Bình nghe xong thì tinh thần phấn chấn, sắc diện rạng rỡ trở lại, nằng khê nói :

- Phương huynh thật là thông minh.

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Tiểu huynh thông minh điều gì ? Hiền đệ !

Tiểu Bình phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Phương huynh . Chúng ta vĩnh viễn không thể tỉ kiếm với nhau.

- Tại sao ?

- Chỉ cần tiệp thiệp không trở về Đông Hải thì chẳng phải chúng ta không cần tỉ kiếm với nhau sao ?

- Hiền đệ, làm như thế không ổn rồi, lệnh đường bảo hiền đệ vào Trung Nguyên thì tất nhiên rất kỳ vọng hiền đệ đánh bại tiên sư mà sớm trở về.

- Nhưng Kiếm Thần đã quy tiên, dù sao thì nguyện vọng của gia mẫu cũng đã đạt được, tiệp thiệp hà tất phải vội vàng.

- Hiền đệ có nghĩ đến cảnh lệnh đường ngày đêm tựa cửa trông chờ hiền đệ trở về không ?

- Phương huynh cho rằng gia mẫu ngày đêm tựa cửa trông chờ à ?

- Đúng vậy, tình mẫu tử không phải tầm thường, chỉ sợ rằng lệnh đường đang tính từng ngày từng giờ.

An Tiểu Bình thở dài một hồi rồi nói :

- Lần này thì Phương huynh đoán sai hoàn toàn rồi.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, nói :

- Sai hoàn toàn ? Không lẽ lệnh đường không có lòng yêu thương hiền đệ ?

An Tiểu Bình nói :

- Không phải vậy, nhưng gia mẫu rất quái dị.

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Hiền đệ quên lời cảnh cáo của tiểu huynh rồi chăng ? Hậu bối không được bình phẩm về tính cách của trưởng bối.

Tiểu Bình thấy chàng quá cẩn thận thì đành khê nói :

- Phương huynh, tiệp thiệp sẽ không nhắc đến chuyện gia mẫu nữa.

Nàng hơi ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Xong việc ở Thiếu Lâm tự thì tiệp thiệp sẽ theo huynh đi chế phục từng vị ma đầu, sau đó tiệp thiệp mới trở về Đông Hải . Huynh nói xem có được hay không ?

Tuyết Nghi nghe vậy thì rất cảm động , thần sắc nghiêm nghị của chàng cũng thư giãn trở lại, chàng mỉm cười, nói :

- Hiền đệ, tiểu huynh chỉ xin tâm lãnh thịnh tình này vậy.

Thì ra chàng từ chối ý tưởng giúp chàng thu phục Ngũ Đại Ma Chủ của An Tiểu Bình, điều này khiến Tiêu Bình ngạc nhiên không ít, nàng nói :

- Phương huynh không thích tiện thiếp cùng đi chăng ?

Tuyết Nghi nói :

-Không phải vậy...

- Thế tại sao không muốn tiện thiếp giúp đỡ ?

- Hiền đệ, khi tiểu huynh theo tiên sư luyện công thì đã có một tâm nguyện là cả đời này bằng vào sức lực của mình phải thu phục những đại ma đầu trong giang hồ.

- Thật thế sao ?

- Đương nhiên là thật rồi, tiểu huynh từng nghĩ trước đây tiên sư đã có thể làm được thì tại sao mình không thể ? Vì vậy, tiểu huynh đành tâm lãnh thịnh tình tương trợ của hiền đệ thôi.

An Tiểu Bình thở dài rồi nói :

- Quả thật như vậy thì tiện thiếp không thể nhúng tay vào rồi.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Hiền đệ, ngoài việc thu phục Ngũ Đại Ma Chủ, phù trì võ lâm chính đạo thì còn rất nhiều chuyện cần phải làm, sợ rằng đến khi đó tiểu huynh còn phải nhờ vào hiền đệ tương trợ nhiều hơn.

An Tiểu Bình vui mừng , nàng nói :

- Phương huynh nói thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đương nhiên là thật ! Còn một chuyện này, tiểu huynh luôn muốn nói nhưng chẳng biết có nên nói hay không ?

An Tiểu Bình lặng lẽ nhìn chàng và khẽ hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Tiên sư từng nói rằng, võ công gia truyền của hiền đệ chính là khắc tinh của Long Hành Bát Kiếm, chẳng biết điều đó thực hư thế nào ?

Bỗng nhiên chàng hỏi đến vấn đề này khiến Tiêu Bình cũng hoàn toàn bất ngờ, nàng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Phương huynh không tin phải không ?

Tuyết Nghi nói :

- Tiểu huynh cảm thấy chuyện này có vẻ kỳ quái.

- Vậy là Phương huynh không tin rồi.

- Không phải tiểu huynh hoàn toàn không tin mà là cảm thấy có vẻ kỳ quái . Hiền đệ biết chuyện lệnh tổ vào Trung Nguyên ụ chấn võ lâm năm xưa chứ ?

- Đương nhiên là biết.

- Vậy không cần nói hiền đệ cũng biết nguyên do lệnh tổ rời Trung Nguyên, phải không ?

- Tất nhiên !

- Thế thì đúng rồi, nghe nói năm xưa lệnh tổ rời Trung Nguyên là vì... Là vì...

An Tiểu Bình thấy chàng ngại nói ra việc gia gia mình bại dưới Long Hành Bát Kiếm thì trong lòng rất vui mừng, nàng biết như vậy là trong lòng chàng rất tôn kính mình , nên nói :

- Phương huynh, gia gia của tiện thiếp vì bại dưới kiếm của sư tổ huynh nên thối xuất Trung Nguyên đấy.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Không sai, tiên sư cũng nói với tiểu huynh như vậy, do đó tiểu huynh mới cảm thấy trong chuyện này rất mâu thuẫn.

Tiêu Bình mỉm cười, nói :

- Mâu thuẫn điều gì, Phương huynh, chuyện này tiện thiếp nghe chính miệng gia gia nói ra mà !

Tuyết Nghi nói :

- Chính lệnh tổ thuật lại thì không thể sai rồi . Nhưng sau khi lệnh tổ trở về Đông Hải thì khai sáng trở lại môn võ công này nên mới có thể...

Tiêu Bình không chờ chàng nói hết câu, nàng phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Phương huynh, chúng ta không nói chuyện này nữa nhé ?

Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Tại sao ? Hiền đệ, chuyện này không thể không làm rõ.

Tiêu Bình không ngờ chàng cố chấp như vậy, nàng nói :

- Nhưng thực ra Phương huynh cũng không cần bận tâm.

Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Ta có điều gì phải bận tâm chứ ?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng nói :

- Hiền đệ, xưa nay tiểu huynh không thích bỏ dỡ sự việc giữa chừng, nếu chúng ta không làm rõ chuyện này thì sợ rằng tiểu huynh ăn không ngon ngủ không yên !

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh thật là gàn bướng !

Tuyết Nghi bật cười rồi nói :

- Vậy sao ? Hiền đệ, khi tiên sư nói với tiểu huynh chuyện này thì người có nhắc là tiên sư tổ có ở lại Đông Hải một khoảng thời gian khá lâu.

Tiêu Bình liền hỏi :

- Vậy là huynh biết rồi à ?

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Biết cái gì ?

Tiêu Bình nói :

- Biết chuyên sự tổ của huynh truyền võ công cho gia gia của tiện thiếp ?

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì toàn thân chấn động, chàng trầm nghĩ :

- Thì ra sư tổ đã truyền võ công cho gia gia của nàng !

Nghĩ đoạn thì linh cơ của chàng chợt liên tưởng đến chuyện mẫu thân của nàng bảo nàng đánh bại Kiếm Thần và chuyện sư tổ truyền thụ võ công chẳng biết có quan hệ gì không ?

Bất giác chàng buột miệng nói :

- Tiểu huynh hiểu ra rồi.

An Tiểu Bình mỉm cười, hỏi :

- Phương huynh lại hiểu ra điều gì nữa đây ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ, lệnh đường có học qua võ công Thiên Hạc Trảm không ?

Tiêu Bình lắc đầu, nói :

- Không !

Tuyết Nghi truy vấn :

- Tại sao không học ?

- Vì... Vì không có ai truyền thụ cho bà ta !

- Lệnh tôn cũng không truyền thụ cho bà ta à ?

- Không ! Về võ công Thiên Hạc Trảm mà gia phụ cũng chưa luyện đến bảy tám thành hỏa hầu ! Chỉ có mỗi gia gia là luyện được toàn bộ võ công này thôi.

- Đúng rồi ! Lệnh tôn chỉ truyền lại cho hiền đệ nên khiến cho lệnh đường không vui, thế là bà ta trút hận thù lên sư phụ tiểu huynh.

An Tiểu Bình tròn xoe mắt hạnh, nàng nói :

- Làm sao huynh biết ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Chỉ phán đoán mà thôi !

Tiêu Bình tỏ vẻ không tin, nàng lắc đầu, nói :

- Tiệp thiếp không tin là huynh phán đoán ra.

Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Đương nhiên là đoán ra, tiên sư tổ ở lại Đông Hải lâu như vậy tất nhiên phải có chuyện quan trọng cần làm, vả lại võ công gia truyền của hiền đệ lại là khắc tinh của Long Hành Bát Kiếm nên trong chuyện này chỉ có một đạo lý mà thôi.

An Tiểu Bình hỏi :

- Đạo lý gì ?

Phương Tuyết Nghi chậm rãi nói :

- Tiên sư tổ và lệnh tổ dùng tài trí của mình để sáng chế ra một môn võ công mới.

An Tiểu Bình thở phào một hồi rồi nói :

- Không sai, lần này thì Phương huynh đúng rồi.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười , nói tiếp :

- Không ngờ lệnh đường vì không luyện được Thiên Hạc Trảm mà ôm hận trong lòng.

Tiêu Bình nói tiếp :

- Phương huynh , gia mẫu đã bị gia gia phế võ công rồi , huynh hà tất trách bà ta nữa.

- Hiền đệ , tiểu huynh không có ý trách lệnh đường . Nhưng còn một chuyện tiểu huynh vẫn chưa hiểu !

- Chuyện gì ?

- Lệnh tôn đang tuổi thanh niên thì tại sao tạ thể đột ngột như vậy ?

- Gia phụ vì gia mẫu mà chết.

- Có chuyện như thế sao ?

- Chuyện này xét đến cùng là vì sự tổ của huynh truyền thụ võ công cho gia gia của tiện thiếp , gia mẫu ngày ngày đòi gia gia truyền thụ , nhưng vì gia gia đã hứa với lệnh sư tổ - Long lão tiên bối là Thiên Hạc Trảm chỉ truyền cho nhi tử chứ không truyền cho thê thiếp , vì vậy mà gia gia không đồng ý truyền thụ cho gia mẫu.

Phương Tuyết Nghi càng ngạc nhiên hơn , chàng nói :

- Như vậy thì việc gì lệnh tôn phải chết ?

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh , tính tình của gia mẫu thật kỳ quái , sau khi không được gia gia truyền thụ võ công Thiên Hạc Trảm thì càng quái gỡ hơn , nghe nói mấy lần bà ta ngăm hạ độc đối với sư tổ của Phương huynh.

Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Chuyện này thì quá quái rồi.

Tiểu Bình nói tiếp :

- Đúng vậy ! Nếu không thì gia gia cũng không đến nỗi phải phế võ công của bà ta.

Nàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Sau khi gia mẫu bị phế võ công thì Long lão tiên bối trở lại Trung Nguyên và không lâu sau thì tiện thiếp ra đời.

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Vậy rốt cuộc vì sao mà lệnh tôn qua đời ?

Tiểu Bình nói :

- Tức mà chết !

Tuyết Nghi tỏ vẻ không tin , chàng nói :

- Lệnh tôn là nhân vật võ công cao cường thì có lý nào bị lệnh đường làm cho tức mà chết.

Tiểu Bình thở dài rồi nói :

- Phương huynh , chuyện này thì nói ra rất xấu hổ , vả lại còn quan hệ đến danh tiết của gia mẫu nên quả thực tiện thiếp khó có thể hé môi.

Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Thì ra là như vậy ! Nếu không tiện hé môi thì hiền đệ khỏi phải nói nữa.

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh , về mệnh lệnh của gia mẫu , tiện thiếp không phụng hành là được rồi.

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy thì... Chẳng phải hiền đệ trở thành kẻ bất hiếu sao ?

Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Loạn mệnh của trưởng bối , vãn bối có thể bất tuân !

Tuyết Nghi khẽ gật đầu nói :

- Hiền đệ nói cũng có lý.

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Vả lại lệnh tổ và lệnh tôn đều không cho bà ta làm như vậy , do đó hiền đệ không tuân mệnh mẫu thân thì cũng chẳng sai phạm gì lớn.

Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Đúng vậy , tiện thiếp tuân hành theo di mệnh của gia phụ và gia gia mà thôi !

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn ra hai bờ sông rồi nói :

- Chúng ta mãi nói chuyện mà thuyền đã đi qua khỏi Trường Giang Tam Hiệp lúc nào không biết.

Lời chưa dứt thì chỉ nghe Tống Phù cười ha hả một tràng , lão bước ra khỏi khoang và nói :

- Các người mãi mê tâm sự mà có biết đây là nơi nào hay không ?

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình nghe đến hai chữ “tâm sự” thì bất giác đỏ mặt , cả hai lặng lẽ cúi đầu mà không nói gì.

Tống Phù chỉ qua dãy núi bên phải và nói :

- Dinh núi cao kia đó là Kinh Môn Sơn đấy !

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Kinh Môn Sơn ? Không lẽ đã qua Nghi Xương rồi ư ?

Tống Phù lắc đầu nói :

- Đâu có mau thế , nhưng khoảng nửa canh giờ nữa thì cũng đến nơi thôi.

An Tiểu Bình nói :

- Tống lão , chúng ta nên lên bờ rồi.

Tống Phù nói :

- Đến Nghi Xương thì chúng ta sẽ lên bờ đi Dương Dương , qua Tuyên thành , vượt Tương Dương rồi trực chỉ đến địa giới Hà Nam.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Đi thuyền thì quả nhiên là rất nhanh , thảo nào ngày xưa Lý Bạch có câu : “Thiên lý giang lang nhất trấn hoàn”.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Lão đệ , đoạn thủy trình này nhanh như tên bắn , một ngày đi ngàn dặm cũng chẳng có gì lạ , vả lại thuyền của chúng ta chính là loại mà Thanh Liên cư sĩ (chỉ Lý Bạch) gọi là khinh châu (thuyền nhẹ).

Nói đến đây thì Nghi Xương thành đã xuất hiện trong tầm mắt.

3. Chương 3: Trường Giang Tam Long

Tống Phù nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ , ngươi và An cô nương lo thu thập hành lý , lão phu đi thanh toán tiền thuê thuyền đây.

Phương Tuyết Nghi định lấy ít ngân lượng đưa cho lão , nhưng đợi đến lúc chàng lấy được ra thì Tống Phù đã xuyên qua khoang thuyền ra đằng dưới rồi.

Chàng và An Tiểu Bình đành vào khoang thuyền thu thập hành lý.

Một lát sau thì thuyền đã cập vào bờ , Phương Tuyết Nghi nhìn lên thành Nghi Xương thì thấy hành nhân tấp nập qua lại , không khí rất ư là náo nhiệt.

Ba người vừa rời thuyền lên bờ thì có một toán khoảng mười tên tiểu nhị của các khách điểm trong thành Nghi Xương vây lại mời chào , thậm chí còn có kẻ lôi tay kéo áo , cảnh tượng hỗn loạn chẳng ra thể thống gì.

Phương Tuyết Nghi đang tìm cách đối phó thì chợt nghe Tống Phù quát lớn :

- Bọn ta đến bái phỏng Chu đại quan nhân ở Phi Long phủ , các người lôi kéo như vậy mà không sợ Chu đại quan nhân trách tội à ?

Bọn tiểu nhị nghe vậy thì biến sắc , tên nào tên nấy cung cung kính kính hành lễ rồi lẳng lặng thối lui.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Chu đại quan nhân là ai ? Chúng ta phải đi gặp người này thật chẳng ?

Tống Phù mỉm cười nói :

- Chu đại quan nhân là nhân vật đứng đầu Trường Giang Tam Long cũng rất có danh khí trên chốn giang hồ.

Xưa nay Phương Tuyết Nghi chưa từng nghe nói đến Trường Giang Tam Long , bây giờ nghe Tống Phù nói vậy cũng khó phân biệt được chân giả và cũng chẳng biết Chu đại quan nhân có thật hay không.

An Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Tống lão , Trường Giang Tam Long là những nhân vật rất giỏi về công phu dưới nước phải không ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Tuyết Nghi tiếp lời :

- Tống lão, không lẽ chúng ta phải đi thăm Trường Giang Tam Long thật à ?

An Tiểu Bình nói :

- Tống lão, nếu chúng ta phải đi thì lão nên nói cho bọn vãn bối biết trước về ba nhân vật này chứ ?

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Đương nhiên, Trường Giang Tam Long là ba nhân vật kết nghĩa huynh đệ, người đứng đầu là Chu Hạo, ngoại hiệu là Phi Long Vô Ảnh.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Phi Long Vô Ảnh ? Như vậy là khinh công và thân pháp của người này rất cao cường ?

Tống Phù nói :

- Không sai, trong Tam Long, hẳn là nhân vật có công lực cao nhất.

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Còn hai nhân vật kia thì sao ? Bọn họ cũng gọi là cái gì Long chẳng ?

Tống Phù nói :

- Lão nhị là Thần Long Thái Tuế - Triệu Bất phàm, lão tam là Ngọc Long Kim Kiếm - Thôi Thiểu Hoa !

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tổng lão, bọn họ là người tốt hay là người xấu trên giang hồ ?

Tổng Phù nói :

- Nếu luận về tính cách thì ba huynh đệ bọn họ cũng không đến nỗi gọi là người xấu, nhưng...

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tổng Phù chậm rãi nói :

- Xưa nay những đại môn phái trong võ lâm đều không muốn qua lại với ba huynh đệ bọn họ.

Tiểu Bình lên tiếng hỏi :

- Tại sao ?

Tổng Phù nói :

- Chuyện này... Các đệ tử của danh môn đại phái đều tự thị quá cao nên không thích những nhân vật anh hùng độc hành độc vãng như ba huynh đệ Trường Giang Tam Long.

Tuyết Nghi nói :

- Không sai, theo lão nói như vậy thì ba huynh đệ bọn họ cũng không phải là người xấu gì ?

Tổng Phù nói :

- Đúng vậy, trong võ lâm thì Trường Giang Tam Long cũng là những đại hảo hán, chúng ta đã đến Nghi Xương thì tại sao không nhân cơ hội này cho bọn họ diện kiến nhị vị thiếu niên anh hùng ?

Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Tổng lão nói gì lạ vậy ? Bọn ta phải đi thăm bọn họ mới phải chứ !

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Thì cũng vậy thôi.

Nói đoạn lão phóng bước theo một đường quan đạo mà đi.

Tuyết Nghi và Tiểu Bình nhìn nhau mỉm cười rồi cũng cất bước theo sau.

Tổng Phù đưa hai người qua mấy con đường náo nhiệt rồi dừng bước trước một toà phủ đệ và nói :

- Đến nơi rồi.

Phương Tuyết Nghi nhìn lên thấy toà phủ này rất khí phái, uy nghi, trước cổng treo một tấm biển đề năm chữ đại tự : Nghi Xương Đệ Nhất Gia.

Tổng Phù bước lên gõ cửa, một lát sau cánh cổng lớn hé mở, một lão hán ngoài ngũ tuần chậm rãi bước ra. Khi nhìn thấy Tổng Phù, lão mỉm cười, nói :

- Lão nô tướng là ai, thì ra là Tổng đại hiệp, mau mời vào, mời vào !

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Chu đại hiệp có trong phủ không ? Xin thông báo một tiếng là Tổng mỗ mời đến cho Chu đại hiệp hai vị bằng hữu.

Lão nhân nhìn qua Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình rồi nói :

- Là nhị vị công tử này chăng ?

Tổng Phù nói :

- Không sai !

Lão nhân nói tiếp :

- Xin Tổng đại hiệp chờ một lát, lão nô vào bẩm báo với chủ nhân đây !

Nói đoạn lão quay người đi vào trong.

Tổng Phù quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, xem ra Trường Giang Tam Long có ở nhà rồi.

Phương Tuyết Nghi thăm nghĩ :

- Lão nhân kia chưa nói rõ thì làm sao biết ba huynh đệ bọn họ có ở nhà ?

Chàng vừa nghĩ đến đây thì đột nhiên nghe một tràng cười ha hả từ trong vọng ra, tiếp theo là một giọng nói sang sảng :

- Tổng huynh, hôm nay ngọn gió nào đưa huynh đến đây vậy ? Tại hạ thật không ngờ...

Lời chưa dứt thì đã thấy một vị lão nhân râu tóc bạc phơ bước ra, vị lão nhân tướng mạo thanh nhã, niên kỷ ngoài ngũ tuần, thân mặc bạch bào trong rất oai vệ.

Tổng phù cười ha hả rồi nói :

- Chu huynh đệ vẫn khỏe chứ ?

Thì ra vị lão nhân này chính là Phi Long Vô Ảnh Chu Hạo.

Chu Hạo cung thủ mỉm cười, nói :

- Nhờ phúc khí của Tổng huynh nên tại hạ vẫn mạnh khỏe như xưa.

Lão nhìn qua hai thiếu niên và nói tiếp :

- Vừa rồi lão nô Chu Phúc thông báo là Tổng huynh mời đến cho tại hạ hai vị giai khách thiếu niên, không lẽ là nhị vị lão đệ này ?

Tổng Phù cười lớn rồi nói :

- Không sai !

Chu Hạo nhìn Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình hồi lâu rồi phá lên cười ha hả một tràng, lão nói :

- Tư chất trác tuyệt, cốt cách thiên sinh... Tổng huynh, nhị vị lão đệ nay xưng hô thế nào ? Tại sao không giới thiệu cho tại hạ ?

Tổng phù mỉm cười, nói :

- Chu huynh đệ, chúng ta vào trong rồi nói được không ?

Chu Hạo bật cười rồi nói :

- Đúng vậy, tại hạ thật là hồ đồ rồi ai lại bảo khách nhân đứng ngoài ngõ nói chuyện chứ ? Nào, nào, xin mời chư vị vào trong.

Bọn Tổng Phù, Chu Hạo vào đại sảnh, sau khi an toa. thì có mấy thanh y tiểu tì dâng trà hương.

Chu Hạo chờ khách nhân uống vài ngụm trà rồi mỉm cười, nói :

- Tổng huynh, nhị vị lão đệ này anh hoa tiềm ẩn, rõ ràng là cao thủ trong hàng hậu bối, chẳng hay là đệ tử của vị cao nhân nào vậy ?

Tổng Phù mỉm cười rồi lần lượt giới thiệu sơ lược với Chu Hạo về lai lịch của Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình.

Chu Hạo nghe xong thì ngấn người tuôn nước mắt, lão nói :

- Vị Phương lão đệ này là truyền nhân của Kiếm Thần sao ?

Phương Tuyết nghi cung thủ khiêm tốn, nói :

- Mong được Chu lão chỉ giáo thêm cho !

Chu Hạo bỗng thở dài một hồi rồi nói :

- Không dám, không dám, lão phu nghe danh Kiếm Thần Trần đại hiệp từ lâu nhưng đáng tiếc là không có duyên kỳ ngộ khiến cả đời này luôn ân hận.

Lão hơi ngưng lại rồi hỏi :

- Gần đây lệnh sư có khỏe không ?

Phương Tuyết Nghi buồn bã đáp :

- Chu lão, gia sư đã khừ thế rồi.

- Cái gì ? Kiếm Trần đại hiệp đã quy tiên rồi à ?

Chu Hạo quát hỏi với vẻ ngạc nhiên cùng cực.

Phương Tuyết Nghi chậm rãi nói tiếp

- Đúng vậy, gia sư đã tạ thế gần hai tháng rồi.

Bất giác Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói :

- Thiên đạo ở đâu chứ ? Tại sao người tốt lại không thể trường thọ ?

Lão ngưng lại rồi quay sang nói với Tống Phù :

- Tống huynh, Ngũ Đại Ma Chủ đã biết chuyện Trần đại hiệp quy tiên chưa ?

Tống Phù gật đầu, nói :

- Đã biết.

Chu Hạo chợt biến sắc, lão buột miệng nói :

- Hồng cả rồi !

Tống Phù hỏi :

- Hồng chuyện gì ?

Chu Hạo nói :

- Xưa nay Ngũ Đại Ma Chủ không dám công khai làm hại võ lâm là vì Kiếm Thần Trần đại hiệp còn tại thế, bây giờ Trần đại hiệp đã quy tiên thì sợ rằng Ngũ Đại Ma Chủ sẽ gây sóng gió trên giang hồ.

Phương Tuyết Nghi xen vào :

- Chu lão, vẫn bối cho rằng bọn chúng không dám đâu !

Chu Hạo nói :

- Lão đệ, người không biết tính cách của Ngũ Đại Ma Chủ đấy thôi, cả đời bọn chúng chỉ sợ mỗi một lệnh sư mà thôi. Bây giờ Kiếm Thần đã tạ thế thì bọn chúng chẳng còn gì để sợ, cục diện võ lâm tất sẽ xuất hiện một trường huyết vũ ngay thôi.

Tống phù cười ha hả rồi nói :

- Chu huynh đệ, người cũng quá nhỏ gan rồi, Kiếm Thần Trần đại hiệp đã quy tiên nhưng còn truyền nhân tại thế, Ngũ Đại Ma Chủ to gan cách mấy cũng không dám đương nanh múa vuốt.

Chu Hạo vô cùng ngạc nhiên, lão kêu lên :

- Tống huynh...

Tống Phù tiếp lời :

- Thế nào ? Không lẽ Chu huynh đệ không tin lời lão phu ?

Chu Hạo gương cười nói :

- Không phải là không tin , chỉ có điều...

Tống Phù cắt lời , nói :

- Chỉ có điều thế nào ? Người cho rằng Phương lão đệ còn quá trẻ nên không phải là đối thủ của Ngũ Ma phải không ?

Chu Hạo gật đầu nói :

- Tống huynh liệu đoán như thần.

Tống Phù bật cười thành tiếng và nói :

- Chu huynh đệ , người không cần lo lắng đến chuyện Ngũ Ma . Phương lão đệ đã là truyền nhân của Trần đại hiệp thì tự nhiên là không thể bỏ qua Ngũ Ma rồi.

Lão chỉ tay qua An Tiểu Bình rồi nói tiếp :

- Chu huynh đệ có từng nghe nói đến tiền nhân của vị An lão đệ này chưa ?

Chu Hạo chau mày nói :

- Chẳng hay là vị cao nhân nào vậy ?

Tống Phù nói :

- Chu huynh đệ còn nhớ chuyện một đôi phu phụ kỳ nhân từ Đông Hải vào Trung Nguyên và đánh bại chín môn phái từ mấy mươi năm trước không ?

Chu Hạo buột miệng nói :

- Còn nhớ.

Bỗng nhiên thần sắc của lão liên tục biến đổi , lão nói tiếp :

- Không lẽ vị lão đệ này là hậu nhân của đôi phu phụ kỳ nhân đó ?

Tống Phù nói :

- Không sai , đôi kỳ nhân đó chính là tổ phụ và tổ mẫu của vị lão đệ này.

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói :

- Kỳ nhân kỳ sự , tại hạ thường hối hận là năm xưa không gặp được nhị vị kỳ nhân anh võ đó , không ngờ mấy mươi năm sau lại được gặp hậu nhân của bọn họ , thật là chuyện đại khoái trong đời Chu mỗ.

An Tiểu Bình nghiêng người nói :

- Chu lão quá khen rồi.

Tống Phù tiếp lời :

- Chu huynh đệ , nhị vị lão đệ Triệu - Thôi đâu rồi ?

Chu Hạo thở dài nói :

- Tống huynh , vì có chuyện nên nhị vị hiền đệ Triệu - Thôi đã đi Trung Nhạc rồi.

Tống Phù kinh ngạc hỏi :

- Tung Sơn chẳng ?

Chu Hạo đáp :

- Không sai !

- Bọn họ đi Tung Sơn làm gì ?

- Phương trưởng Thiếu Lâm là Nhập Vân đại sư có gửi phật thiếp đến , mời bọn tại hạ đến tương trợ , vì có chút ân oán với trưởng lão của Thiếu Lâm nên tại hạ không thể đi , thế là nhị vị hiền đệ Triệu - Thôi đành phó ước vậy.

- Chu huynh đệ , Thiếu Lâm tự xảy ra chuyện gì vậy ?

- Theo phật thiếp do Nhập Phàm đại sư chuyển đến thì có người trong Ngũ Đại ma chủ muốn bá chiếm Thiếu Lâm để làm tổng đàn hiệu lệnh cho võ lâm Trung Nguyên !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì buột miệng kêu thất thanh :

- Bọn chúng thật là to gan ! Xin hỏi Chu lão tiền bối , đó là vị ma chủ nào vậy ?

Chu Hạo lắc đầu nói :

- Trong thiếp không ghi rõ.

Tổng Phù trầm ngâm một lát rồi nói :

- Xem ra chuyện Thiếu Lâm tự thật vô cùng khẩn trương rồi.

Chu Hạo tiếp lời :

- Nếu không khẩn trương thì Nhập Vân đại sư cũng chẳng phải gửi thiếp mời các lộ anh hùng đến tương trợ.

An Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Tổng lão , vẫn bối không nói sai chứ ? Hết tám phần là Thiên Ma Nữ rồi.

Tổng Phù gật đầu nói :

- Không sai , nhất định là Thiên Ma Nữ muốn tác yêu tác quái.

Chu Hạo biến sắc , lão hỏi lại :

- Thiên Ma Nữ thật ư ?

Tổng Phù nói :

- Chính là ả ma đầu này.

Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói :

- Tổng huynh , trong Ngũ Đại Ma Chủ thì Thiên Ma Nữ là nhân vật xảo hoạt khó đối phó nhất , nếu người gieo hoa. cho Thiếu Lâm quả là ả thì e rằng tương lai võ lâm Trung Nguyên sẽ bị vùi vào ma đạo mất.

Phương Tuyết Nghi nghe như vậy cũng rất cảm động , chàng nghĩ :

- Tổng lão nói không sai , huynh đệ Trường Giang Tam Long này cũng là chính nhân quân tử , có lòng ưu lo vì việc võ lâm đồng đạo Trung Nguyên rơi vào tay ma đạo thì đủ thấy bọn họ không phải là hạng người làm trái đạo nghĩa giang hồ.

Chàng nghĩ đến đây thì chợt nghe An Tiểu Bình nói :

- Chu đại hiệp , Thiên Ma Nữ tuy gian ngoan xảo quyệt nhưng nếu bà ta muốn tàn hại võ lâm thì e rằng chưa đủ lực lượng đâu.

Chu Hạo ngạc nhiên nói :

- An thiếu hiệp nói vậy có nghĩa là Thiên Ma Nữ chưa đủ lợi hại chăng ?

An Tiểu Bình nói :

- Đúng vậy , bà ta vốn không đủ sức lợi hại !

Chu Hạo nhìn qua Tổng Phù với ánh mắt cực kỳ ngạc nhiên , lão gượng cười và nói :

- Tổng huynh , nghe con không sợ hổ , vị lão đệ này thật là đầy hào khí.

Tổng Phù mỉm cười nói :

- An lão đệ nói không sai , có lẽ còn rất lâu Thiên Ma Nữ mới dám thực hiện ý đồ độc bá võ lâm.

Ý của Chu Hạo là muốn nói An Tiểu Bình xuất khẩu cuồng ngôn , nhưng vì mới sơ kiến nên lão không tiện chỉ thẳng , nào ngờ Tổng Phù lại cũng nói giúp cho An Tiểu Bình nên Chu Hạo thấy khó hiểu.

Lão chau mày nói :

- Tổng huynh , võ công của Thiên Ma Nữ thế nào Đại Mạc Quỷ Thủ huynh hiểu rất rõ mà , nếu ả ráp tâm gieo hoa. mà Trần đại hiệp đã tạ thế thì lấy ai ra ngăn cản đây ? Tổng huynh , An thiếu hiệp tuổi trẻ khí thịnh , không xem Thiên Ma Nữ ra gì thì cũng là điều đáng mừng cho hào khí của võ lâm chánh đạo . Nhưng Tổng huynh mà cũng nghĩ như thế thì tại hạ thật không sao hiểu nổi.

Tổng Phù phá lên cười một tràng rồi nói :

Chu huynh đệ đã từng gặp Thiên Ma Nữ chưa ?

- Từng gặp một lần.

- Có động thủ không ?

- Không đầy mười chiêu đã thảm bại !

- Vậy thì chẳng trách , quả nhiên là Chu huynh đệ đã bị Thiên Ma Nữ làm cho kinh thiên táng địa rồi.

- Đúng vậy , bại tướng không dám xuất dũng ngôn . Tổng huynh có cười thì tại hạ cũng đành chịu thôi.

- Chu huynh đệ chớ nhụt khí , không phải Tổng mỗ xuất cuồng ngôn và phải công nhận là võ công của Thiên Ma Nữ vô cùng inh , nhưng ít ra thì đương thời vẫn có nhị vị hiệp sĩ inh hơn ả nhiều.

Chu Hạo ngạc nhiên hỏi :

- Là nhị vị nào ?

Tổng Phù chậm rãi nói :

- Xa tận chân trời.

Chu Hạo chớp chớp song mục và tiếp lời :

- Nhưng ở gần trước mắt phải không ?

Tổng Phù nói :

- Không sai !

Chu Hạo chỉ Phương Tuyết Nghi và nói :

- Là truyền nhân của Kiếm Thần - Phương lão đệ đây chẳng ?

Tổng Phù gật đầu nói :

- Xem như là một vị.

Chu Hạo nhìn qua An Tiểu Bình và nói :

- Vị... An lão đệ này cũng gọi là một vị nữa phải không ?

Tổng Phù phá lên cười ha hả rồi nói :

- Thế nào ? Chu huynh đệ người không tin chẳng ?

Quả thật là trong lòng Chu Hạo không thể nào tin , nhưng lão chẳng biết phải nói thế nào cho phải nên đành gượng cười nói :

- Chuyện này... Quả thật là quá bất ngờ.

Tổng Phù nói :

- Chu huynh đệ đừng lấy làm kỳ quái , người đã biết thân thế của An lão đệ rồi thì có gì là bất ngờ nữa chứ ? Đừng nói là Thiên Ma Nữ , dù Ngũ Ma liên thủ thì lão phu tin rằng bọn chúng cũng chẳng làm gì được.

Dường như Chu Hạo đã bị bức đến chỗ không thể không tin , lão thở dài một hơi rồi nói :

- Tổng huynh nói vậy thì tại hạ cũng đành tin vậy thôi.

Lão hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Hậu sân đã bày tiệc rượu , xin chư vị cho Chu mỗ làm trách nhiệm chủ nhân được chứ ?

Tổng Phù lắc đầu nói :

- Chu huynh đệ , không cần phải khách sáo , nếu có kịu mã đương trường thì mua giúp cho ba con , bọn lão phu vô cùng cảm kích.

Chu Hạo nói :

- Trong chuồng ngựa của tệt xá có mấy con long câu thượng thừa , chư vị dùng vài chén tẩy trần xong thì tại hạ sẽ cho người chuẩn bị.

Tổng Phù cười ha hả rồi nói :

- Vậy thì phiền Chu huynh đệ rồi.

Chu Hạo rất vui mừng , lão dẫn ba người vào hậu sảnh , quần hùng chén tạc chén thù đến khuya mới thôi.

Phượng Tuyết Nghi luôn lo chuyện Thiên Ma Nữ nên vừa xong tiệc rượu thì chàng liền nói với Tổng Phù :

- Tổng lão , việc khẩn trương , chúng ta nên khởi hành sớm một chút !

Tổng Phù gật đầu nói :

- Không sai , từ đây đến Trung Nhạc nhanh nhất cũng mất mấy ngày , chúng ta đi sớm một canh giờ là tốt một canh giờ.

Lão quay sang nói tiếp với Chu Hạo :

- Chu huynh đệ có muốn xem náo nhiệt không ?

Chu Hạo ngạc nhiên hỏi :

- Náo nhiệt gì ?

Tổng Phù mỉm cười nói :

- Đấu với Thiên Ma Nữ ở Thiếu Lâm tự.

Chu Hạo lắc đầu nói :

- Tại hạ không có cao hứng rồi.

Tổng Phù quan sát Chu Hạo một lúc thì cảm thấy ngạc nhiên không ít , lão nói :

- Chu huynh đệ , tại sao người thay đổi đột ngột như thế ?

Chu Hạo nói :

- Tại hạ có thấy gì thay đổi đâu ?

Tổng Phù nói :

- Hình như Chu Hạo ngày xưa không thiếu ý chí như Chu Hạo bây giờ !

Chu Hạo nghe vậy thì buông tiếng thở dài rồi nói :

- Tổng huynh , tại hạ vốn không muốn nói ra chuyện này nhưng nếu không nói thì Tổng huynh sẽ hiểu lầm nên tại hạ đành nói thẳng ra thôi , mong Tổng huynh và nhị vị thiếu hiệp chớ chê cười.

Tổng Phù trầm nghĩ :

- Nghe khẩu khí thì hình như là chuyện rất nghiêm trọng nhưng chẳng biết lão đệ này gặp phải chuyện phiền phức gì ?

Nghĩ đoạn lão nói :

- Lẽ nào Chu huynh đệ gặp phải chuyện khổ nỗi gì chẳng ?

Chu Hạo gật đầu rồi thở dài nói :

- Tại hạ đang gặp phải chuyện cực kỳ phiền phức... Con việc tại hạ nói không đi Thiếu Lâm tự là đó có chút ân oán với mấy vị trưởng lão ở đó , chẳng qua là nói dối các vị mà thôi !

Tống Phù hỏi :

- Chuyện phiền phức gì ? Chu huynh đệ mau nói ra xem . Nếu bọn tại hạ có thể giúp được thì nhất định sẽ giúp Chu huynh đệ một tay.

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này nói ra dài lắm.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Chu huynh đệ cứ nói trọng điểm câu chuyện là được !

Chu Hạo nói :

- Chuyện này bắt đầu từ Trung Châu Tam Hiệp...

Lão chưa dứt lời thì Phương Tuyết Nghi đã kêu lên :

- Chu lão cũng quen biết với Trung Châu Tam Hiệp à ?

Chu Hạo nói :

- Đâu chỉ là quen biết mà còn là chỗ tương giao về đạo nghĩa !

Lão hơi ngừng lại rồi hỏi Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ cũng từng có quen biết với Trung Châu Tam Hiệp à ?

Phương Tuyết Nghi vội vàng hành lễ và nói :

- Trung Châu Tam Hiệp chính là trưởng bối của vãn bối.

Chu Hạo ngăn người rồi bỗng nhiên hiểu ra , lão nói :

- Thiếu hiệp họ Phương , không lẽ là nhi tử của Phương Thiên Thành - Phương Nhị hiệp ?

4. Chương 4: Thăng Tiến Trung Nguyên

Phương Tuyết Nghi nói :

- Là diệt tử chứ không phải nhi tử.

Chu Hạo mỉm cười nói :

- Thì ra là như vậy , gần đây Phương thế diệt có gặp Phương Nhị hiệp không ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Không.

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Bá phụ của vắn bối gây phiền phức gì cho Chu lão tiên bối chẳng ?

Chu Hạo nói :

- Không có phiền phức gì nhưng chuyện này... Quả thật là khó xử !

Tổng Phù hỏi xen vào :

- Chuyện gì ? Chu huynh đệ mau nói ra xem !

Chu Hạo nói :

- Chuyện này...

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Phương Nhị hiệp đã thất tung rồi !

Phương Tuyết Nghi bình tĩnh gật đầu nói :

- Vắn bối cũng đoán được điều này !

Chu Hạo thấy chàng không có chút kinh ngạc hãy vể bi thương thì lấy làm kỳ quái , lão nói :

- Phương thế diệt cũng đã biết rồi à ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Vắn bối chưa biết nhưng phán đoán là như vậy.

Chu Hạo chau mày hỏi :

- Thế diệt không cảm thấy bi thương à ?

Phương Tuyết Nghi vốn muốn nói chuyện Phương Thiên Thành từng có ý muốn giết mình , nên việc thất tung hay không thì có gì mình phải bi thương ? Nhưng chàng nghĩ đến bá mẫu nhiều năm dưỡng dục thì trong lòng sể động lòng nên đành nuốt oán khí vào lòng.

Chàng mỉm cười nói :

- Bi thương thì cũng làm được gì chứ ?

Chu Hạo nghe vậy thì ngẩn cả người , lão hoàn toàn không hiểu tại sao Phương Tuyết Nghi lại tuyệt tình bạc nghĩa như thế ?

Lúc này Tổng Phù cười lớn một tràng rồi nói :

- Chu huynh đệ , tốt nhất là người bớt quản chuyện nhà của Phương lão đệ lại , hãy nói đến vấn đề của người đi , rốt cuộc là tại sao vậy ?

Chu Hạo chỉ Phương Tuyết Nghi và nói :

- Tổng huynh , thiếu hiệp này có thật là diệt tử của Phương Thiên Thành không ?

Tổng Phù cả cười rồi nói :

- Thế nào ? Thiên hạ còn có kẻ mạo nhận là vắn bối của người khác nữa sao ? Chu huynh đệ , người hôm nay làm sao vậy ?

Chu Hạo nói :

- Tổng huynh , nếu vị thiếu hiệp này là diệt tử của Phương Thiên Thành thì tại sao khi nghe tin Phương Thiên Thành thất tung mà chẳng động lòng chút nào cả vậy ?

Tổng Phù nói :

- Đó là chuyện nhà của Phương gia bọn họ , Chu huynh đệ người xen vào làm gì ? Người mau nói chuyện của mình đi ?

Chu Hạo chẳng biết làm thế nào nên đành thở dài một hồi rồi nói :

- Chuyện này thật là kỳ quái...

Chợt nghe An Tiểu Bình cười nói :

- Chu lão , thiên hạ vốn có nhiều chuyện mà ngoại nhân không thể nào biết được , trường hợp của Phương huynh chính là một đơn cử , nhất là lão đừng phí tâm lo lắng nữa !

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lão đệ ngươi nói cũng phải , lão phu ta thật là nhiều chuyện rồi.

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Vừa tháng trước , bỗng nhiên lão phu nhận được một phong thư của Bạch Y Điều Khách - Thành Huyền Thông trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ , trong thư bảo lão phu đi Kiếm Môn phó hội vào ngày mười bảy tháng này.

Tổng Phù mỉm cười nói :

- Chuyện này cũng đâu có gì là ghê gớm ! Cùng lắm là đánh với hắn một trận mà thôi , đâu có đáng để Chu huynh đệ ngươi phải phiền muộn ?

Chu Hạo lắc đầu nói :

- Tổng huynh chỉ biết một mà không biết hai , trong thư Thành Huyền Thông còn nói khi phó hội phải mang theo một món lễ vật...

Tổng Phù phá lên cười rồi nói :

- Lễ vật à ? Các hạ mang theo một ít kim ngân hoặc mua một ít lụa là là được rồi !

Chu Hạo cười nói :

- Nếu đơn giản như vậy thì tại hạ cũng chẳng cần lo lắng làm gì.

Như vậy là Thành Huyền Thông chỉ định môn lễ vật mà ngươi phải mang theo à ?

- Không sai !

- Lễ vật như thế nào ?

- Thành Huyền Thông bảo tại hạ phải mang thủ cấp của Trung Châu Tam Hiệp đi phó hội.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì nhảy dựng lên , chàng nói :

- Có chuyện như thế sao ?

Chu Hạo nói :

- Đúng vậy ! Thủ nghĩ Trung Châu Tam Hiệp là chỗ giao hảo trên phương diện đạo nghĩa với tại hạ thì bảo tại hạ làm sao có thể làm được chuyện như vậy chứ ?

Tổng Phù cười hì hì nói :

- Không đi là xong chuyện !

Chu Hạo kêu lên :

- Không đi sao được ?

Tại sao không được ?

- Tổng huynh , thú thật là hiện nay tại hạ không thể nào động đến Thành lão đại trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ.

- Võ công của Thành Huyền Thông cũng khá nhưng làm sao inh bằng Chu huynh đệ ?

- Nếu chỉ có Thành Huyền Thông thì tất nhiên tại hạ không sợ rồi !

- Thế nào ? Không lẽ Thành Huyền Thông còn có chỗ dựa ?

Kỳ thực Tổng Phù đã sớm biết tường tận về Thành Huyền Thông nhưng lão có ý là muốn tự cho Chu Hạo nói ra cho Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình cùng nghe.

Chu Hạo gật đầu nói :

- Không sai ! Thành Huyền Thông có chỗ dựa rất vững.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chỗ dựa của họ Thành kia là nhân vật nào ?

Chu Hạo thở dài nói :

- Là người trong Ngũ Ma.

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Cái gì ? Lại là Ngũ Ma tác yêu tác quái à ?

Chu Hạo nói tiếp :

- Thành Huyền Thông và Tống Sĩ Nghĩa thành lập ra cái gọi là Tam Nghĩa Môn.

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này tại hạ đã biết rồi.

Chu Hạo nói tiếp :

- Lão đệ ngươi có biết kẻ nào đứng bên trong chủ trì hoạt động của Tam Nghĩa Môn không ?

Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo đây !

Chu Hạo chậm rãi nói :

- Là Liễu My Nương và Kim Trường Canh !

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Kim Trường Canh là ai ?

Chu Hạo nói :

- Là một thuộc hạ tâm phúc của Liễu My Nương !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tại hạ đã gặp Liễu My Nương rồi !

- Cái gì ? Lão đệ ngươi đã từng gặp ma nữ Liễu My Nương à ?

- Đúng vậy !

- Lão đệ có động thủ với ả không ?

- Có!

- Kết quả thế nào ?

- Liễu My Nương bỏ chạy.

Chu Hạo tròn xoe song mục , lão kêu lên :

- Bỏ chạy ? Lão phu ta thật không thể nào...

Tống Phù phá lên cười rồi nói tiếp :

- Có gì là kỳ quái đâu ? Công lực của Phương lão đệ hiện tại sợ rằng còn hơn Kiếm Thần Trần đại hiệp trước đây !

Chu Hạo hỏi lại :

- Tổng huynh nói thật không ?

Tổng Phù nói :

- Đương nhiên là thật !

Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói :

- Vậy thì tốt rồi !

Tổng Phù tiếp lời :

- Chu huynh đệ không lẽ người đã bị Ngũ Ma làm ắt hết can đảm ?

Chu Hạo nói :

- Tổng huynh, sinh mạng của tại hạ thì có đáng gì ? Nhưng nếu trong võ lâm không ai ngăn được Ngũ Ma tác yêu tác quái thì chẳng phải trường huyết vũ sẽ diễn ra tức khắc sao ? Vì hàng vạn sinh linh của võ lâm đồng đạo thử hỏi tại hạ làm sao yên tâm được chứ ?

Tổng Phù cười lớn rồi nói :

- Rất tốt , các hạ quả nhiên là ngã phật tâm trường , từ bi vi bản !

Chu Hạo hỏi lại :

- Tổng huynh thì sao ? Lẽ nào huynh không để tâm đến chuyện này?

Tổng Phù nói :

- Chu huynh đệ, lão phu chỉ nói đùa với người mà thôi !

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Còn năm ngày nữa là đến Hồng Môn đại yến của Thành Huyền Thông, Chu huynh đệ định thế nào ?

- Tại hạ chắc không đi.

- Không đi cũng được, nhưng nếu bọn chúng tìm đến cửa thì sao ? Người thoát được chăng ?

Chu Hạo khẽ thở dài :

- Cả nhà Chu mỗ , già trẻ lớn bé đều ở Nghi Xương này, bọn chúng không đến thì thôi, nếu đến thì Chu mỗ sẽ hợp lực quyết chiến một trận !

- Chủ ý không tồi, nếu chỉ có ba người bọn Thành Huyền Thông thì người có thể quyết chiến, nhưng nếu một trong hai vị Liễu My Nương hoặc Kim Trường Canh đến thì Chu huynh đệ người có địch nổi không ?

- Tổng huynh, cùng lắm là chết mà thôi, tại hạ đã nói rồi, dù tại hạ chết cũng chẳng có gì đáng tiếc !

- Lão đệ, người sai rồi ! Cái dũng của kẻ thất phu vốn là chuyện vô bổ xưa nay.

- Tại hạ hiểu, nhưng...

- Nhưng thế nào nữa ?

Chu Hạo trầm ngâm nót lát rồi nói :

-Tại hạ không thể vì sợ chết mà làm giảm uy danh Trường Giang Tam Long !

Tổng Phù lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Mạng đã không còn thì nói gì đến danh ? Các hạ thật là...

Chu Hạo lắc đầu, nói :

- Tống huynh sai rồi !
- Lão phu sai chỗ nào ?
- Tống huynh không nghe câu : “Báo chết để da, người chết để tiếng” à ?
- Đúng vậy, người chết để tiếng vốn là chuyện không sai, nhưng phải xem chết như thế nào mới được !
- Chuyện này...
- Chu huynh đệ, có cái chết nhẹ như lông hồng, có cái chết nặng như thái sơn, nếu người toa. thủ Nghi Xương chờ bọn Liễu My Nương đến giết thì chỉ bằng tạm thời thối lui một bước để giữ lại tấm thân hữu dụng ?
- Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói :
- Nhưng làm theo cách của tại hạ thì cũng chẳng có gì bất ổn, người chết chỉ cần cho lòng không hối hận mà thôi, nếu tại hạ tử chiến dưới đao của Ngũ Ma thì cũng cảm thấy an lòng !
- Tống Phu nộ khí nói :
- Các hạ thật là quá cố chấp !
- Chợt nghe Phương Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói :
- Chu lão, Tống lão nói không sai, Chu lão không cần phải liều mạng với bọn chúng.
- Chu Hạo nói :
- Lão đệ, người còn trẻ nên không hiểu được đạo lý người thành danh trong võ lâm cầu sinh không dễ mà cầu tử cũng rất khó !
- Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :
- Chu lão, quân tử mười năm báo thù cũng không muộn, nhẫn nhất thời mà tránh được cái lo trăm năm, đạo lý đơn giản như thế mà lão không hiểu sao ? Chẳng qua vẫn bối muốn Chu lão tạm thời tránh đại địch, chờ khi nào có cơ hội thì hãy phân cao thấp với bọn chúng.
- An Tiểu Bình cũng lên tiếng :
- Không sai, tại sao Chu lão không suy nghĩ kỹ những lời vàng ngọc của Phương huynh ?
- Chu Hạo nghe xong thì trầm ngâm suy nghĩ, nhất thời lão không nói thêm điều gì.
- Tống Phu mỉm cười, nói :
- Chu huynh đệ, nếu người cảm thấy việc tạm lánh hoa. làm mất danh vọng Trường Giang Tam Long thì lão phu đã có một kế sách lưỡng toàn.
- Chu Hạo chau mày hỏi :
- Kế sách lưỡng toàn thế nào ?
- Tống Phu nói :
- Nói ra cũng rất đơn giản, chỉ cần Chu huynh đệ đi Tung Sơn một chuyến, thứ nhất vừa tránh được hoa. , thứ hai là vừa có thể ra sức vì võ lâm chánh nghĩa. Người thử nghĩ kỹ xem, đây chẳng phải là kế sách rất hay sao ?
- Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói :
- Tống huynh, nếu tại hạ đi Thiếu Lâm tự thì lớn bé cả nhà tại hạ thì sao ? Há khi nào Liễu My Nương chịu bỏ qua ?
- Tống Phu mỉm cười, nói :
- Chuyện này thật quá đơn giản !

Chu Hạo gương cười, nói :

- Xin thỉnh giáo Tổng huynh về chỗ kỳ diệu bên trong !

Tổng Phù nói :

- Tạm thời di cư đến một nơi khác !

Chu Hạo ngạc nhiên hỏi lại :

- Di cư đến một nơi khác ?

- Không sai ! Lẽ nào Chu huynh đệ người không nỡ tiêu phí vài trăm ngàn lượng ?

- Tổng huynh , tuy gia đạo của tại hạ không dư dật nhưng trên địa diện Nghi Xương này cũng là phú gia số một số hai , đừng nói là vài trăm ngàn lượng , dù mười lần như thế tại hạ cũng có thể xuất ra ! Chỉ có điều . Ôi ! không phải tại hạ không có khả năng mà quả thực là không thể làm như vậy được !

- Chu huynh đệ , lão phu thấy người cố tình tìm cái chết rồi.

- Dù tại hạ có chết thì ít ra cũng lấy được mạng của Thành Huyền Thông hoặc Đồng Phương.

- Khí tiết khá lắm , lão phu rất khâm phục !

Tổng Phù phá lên cười rồi quay sang nói với Tuyết Nghi :

- Lão đệ , chúng ta nói nữa cũng vô ích thôi , tốt nhất là nên cáo biệt.

Nói đoạn lão đứng lên định cất bước ra ngoài.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Đi như thế này hay sao ?

Tổng Phù nói :

- Không đi thì ở lại làm gì nữa ? Nói chuyện với một kẻ luôn muốn chết thì quả thật là tức không chịu nổi !

Tuyết Nghi mỉm cười nói :

- Tổng lão khoan đi đã , vẫn bồi còn muốn nói mấy câu.

Tổng Phù vốn đã đứng lên , bây giờ lại chậm rãi ngồi xuống và nói :

- Lão đệ , chỉ sợ rằng người phí lời thôi !

Tuyết Nghi nói :

- Không nhất định.

Chàng nhìn qua Chu Hạo và nói tiếp :

- Chu lão , Trung Châu Tam Hiệp là trưởng bối của văn bối , lão biết rồi chứ ?

Chu Hạo nói :

- Lão đệ người đã nói rồi.

Tuyết Nghi nói tiếp :

- Thành Huyền Thông muốn Chu lão lấy thủ cấp của Trung Châu Tam Hiệp đi phó hội , rõ ràng bọn chúng đã là cừu gia của trưởng bối của văn bối rồi , đúng không ?

Chu Hạo gật đầu nói :

- Theo lý thì xem là như vậy.

Tuyết Nghi nói :

- Vậy thì được rồi , vì cừu gia của văn bối mà liên lụy đến cho đại hiệp , do vậy văn bối há có lý nào không hỏi đến ?

Chu Hạo sững người , lão nói :

- Lão đệ ngươi có dự định như thế nào ?

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này... Văn bối đành phải bỏ chuyến đi Tung Sơn , trước tiên phải tìm bọn Thành Huyền Thông và Kim Trường Canh rồi hãy tính !

Tống Phù kêu lên :

- Không thể được !

Tuyết Nghi hỏi :

- Tại sao ?

Tống Phù cười hì hì nói :

- Nếu lão đệ ngươi quay lại Xuyên Tây thì có lẽ An lão đệ cũng sẽ đi theo ngươi thôi !

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này văn bối không chủ trương được , có thể An hiền đệ không đi.

Chàng nhìn qua An Tiểu Bình thì thấy nàng chớp chớp song mục và mỉm cười nói :

- Tại sao ta không thể đi chứ ? Phương huynh đến đâu thì đệ sẽ theo đến đó , huynh đã không đi Tung Sơn thì đương nhiên đệ cũng không đi !

Phương Tuyết Nghi vừa khẽ nhún vai thì đã nghe Tống Phù nói :

- Phương lão đệ , có một chuyện ngươi đừng bao giờ quên nhé !

Tuyết Nghi hỏi :

- Chuyện gì !

Tống Phù chậm rãi nói :

- Võ lâm chánh nghĩa nên trọng hơn thù hận riêng tư !

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này...

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Tống lão , thêm sinh mạng và tài sản cả nhà Chu đại hiệp thì đâu còn là hận cá nhân của Phương huynh !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không sai , hiền đệ quả nhiên là đạt được ý trong lòng ta !

Chàng vốn nói một câu vô tâm nhưng An Tiểu Bình nghe xong thì vui mừng khôn tả , nhất thời hai má ửng hồng khiến nàng phải cúi đầu.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Hai lão đệ các ngươi thật là tâm đầu ý hợp , kẻ xướng người họa. , phối hợp nhịp nhàng quá nhỉ !

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Sai chỗ nào ?

Tống Phù nói :

- Một hai nhà cũng không thay thế toàn bộ võ lâm được !

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy thì làm thế nào mới gọi là không sai ?

Tống Phù nói :

- Đi Tung Sơn trước , sau đó là giải quyết tư thù.

Nãy giờ Chu Hạo mãi trầm ngâm suy nghĩ , cho Tống Phù dứt lời thì lão buột miệng kêu lên :

- Tại hạ hiểu ra rồi !

Tống Phù cố làm ra vẻ không hiểu , lão mỉm cười hỏi :

- Chu huynh đệ hiểu ra điều gì ?

Chu Hạo nói :

- Cách nghĩ của tại hạ , chỉ lo bảo vệ danh vọng của riêng mình quả nhiên là quá cổ hủ rồi !

Tống Phù nói :

- Lẽ nào Chu huynh đệ không định tìm cái chết nữa ?

Chu Hạo thở dài một hơi rồi nói :

- Tống huynh , tại hạ tuy ngu xuẩn nhưng cũng không phải là hạng người không thông tình đạt lý , ba vị vì tại hạ mà khổ tâm khuyên ngăn , nếu tại hạ không tỉnh ngộ thì thật chẳng khác nào loại cầm thú !

Tống Phù nói :

- Ý của Chu huynh đệ là không luyện tiếu cơ nghiệp ở Nghi Xương này nữa ?

Chu Hạo nghiêm giọng nói :

- Đúng vậy , tại hạ sẽ giao phó cho người nhà an bày mọi chuyện , bản thân của tại hạ quyết định sẽ đi theo ba vị đi Thiếu Lâm tự một chuyến !

Lời vừa dứt thì lão lập tức trở bước ra hậu viện.

Tống Phù mỉm cười nói :

- Chu huynh đệ vẫn chưa mất hết cái sáng suốt của kẻ sĩ.

Thời gian cạn chừng tuần trà thì Chu Hạo quay trở ra và nói :

- Tống huynh , ngựa đã chuẩn bị xong , bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường.

Tống Phù nói :

- Vậy thì chúng ta khởi hành thôi.

Chu Hạo rót đầy một chun rượu đưa lên uống cạn rồi nói :

- Nếu không được gặp ba vị thì sợ rằng cả nhà Chu mỗi đều trở thành quỷ dưới đao của Ngũ Ma thôi ! Chu mỗi có ý cho tề thiếp ra khấu tạ nhưng sợ ba vị khước từ nên Chu mỗi muốn chun rượu gọi là có chút kính tạ ba vị.

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ nói :

- Không dám , không dám , Chu lão nặng lời rồi.

Chu Hạo cười lớn một tràng rồi nói :

- Lão đệ , đại ân không dám tạ bằng lời , ngày sau nếu lão đệ người dùng được Chu mỗi vào việc gì thì Chu mỗi xin giao mạng già này cho lão đệ người quyết định.

Phượng Tuyết Nghi nghe vậy thì trong lòng rất cảm động nhưng bên ngoài chàng luôn miệng nói mấy lời khiêm tốn.

Tổng Phù quét mục quang nhìn ra ngoài rồi nói :

- Chu lão đệ không cần phải nói những lời khách khí nữa , ngày sau còn dài , chúng ta mau lên đường thôi.

Bốn người lập tức ra khỏi phủ đệ , ngoài cổng đã có sẵn bốn con tuấn mã chờ đợi.

Chu Hạo dẫn dò người nhà mấy câu rồi lên ngựa theo Tổng Phù , Phượng Tuyết Nghi , và An Tiểu Bình nhắm cửa Bắc thành Nghi Xương mà đi.

Bốn người ngày đi đêm nghỉ , ngày thứ tư thì vượt qua Hán Thủy và khi màn đêm buông xuống thì đã vào địa phận tỉnh Hà Nam . Hành trình tuy rất thuận lợi nhưng sau khi vào địa phận Hà Nam thì mọi người phát hiện hành nhân qua lại trên đường quan đạo rất khác với cảnh ở Hồ Bắc.

Bốn ngày qua bọn họ gặp không ít nhân vật võ lâm , nhưng vừa qua Tương Dương thì chốc chốc lại phát hiện trên đường quan đạo có những nhân vật võ lâm mặc kỳ trang dị phục . Dung diện những người này đều trầm tĩnh , bọn họ lặng lẽ đi chung đường với bọn Tổng Phù , xem ra trong số bọn họ , phần lớn cũng đi Tung Sơn.

Phượng Tuyết Nghi vừa đi vừa lạnh lùng quan sát , chàng phát hiện trong số những nhân vật võ lâm này có thể gọi là mỗi người một vẻ , Tăng , Bốc (thay bó) Y , Đạo , Tục , Lão , Thiếu , Phụ , Ni , đều có cả , trong rất ư là náo nhiệt.

Tổng Phù tỏ ra rất trầm tĩnh còn Chu Hạo thì lộ vẻ khẩn trương bất an.

An Tiểu Bình van một mục hồn nhiên , dường như nàng rất thích thú đối với cảnh mỗi ngày một vẻ trên đường quan đạo . Chốc chốc nàng chỉ Đông chỉ Tây rồi nói cười vui vẻ với Phượng Tuyết Nghi . Hai người bọn họ đi sau hai vị lão nhân nên Tổng Phù và Chu Hạo đi phía trước cũng không rõ bọn họ nói những gì.

Ngày thứ tám thì bốn người đã đến cuối địa phận Nhữ Châu , từ đây đi Tung Sơn không đầy một ngày đường nữa , do vậy bọn họ vào thành Nhữ Châu tá túc chờ sáng mai đi Thiếu Lâm tự . Nhưng khó khăn lắm bọn họ mới tìm ra khách điểm trong thành Nhữ Châu để nghỉ chân.

Sau khi tắm , ăn uống xong thì An Tiểu Bình một mình về phòng nghỉ ngơi.

Tổng Phù , Chu Hạo , Phượng Tuyết Nghi ngồi ngoài gian đại sảnh uống trà đàm đạo . Khách điểm này toa. lạc trên một đường quan đạo khá yên tĩnh và tuy không rộng lắm nhưng vào giờ thân giờ Dậu thì đã đầy khách nhân.

Sau canh hai thì đột nhiên Tổng Phù dựng Phượng Tuyết Nghi dậy và nói :

- Lão đệ , ngươi có biết dụng ý đêm nay lưu lại Nhữ Châu của lão phu không ?

Phượng Tuyết Nghi mỉm cười nói :

- Vãn bối đoán không ra nhưng vãn bối biết Tổng lão làm như vậy tất là phải có thâm ý.

Tổng Phù nói :

- Thâm ý thì không hẳn đã có nhưng lão phu phát hiện ra một chuyện đáng chú ý , do vậy mới lưu lại Nhữ Châu để điều tra thử.

Phượng Tuyết Nghi kinh ngạc , chàng hỏi :

- Có chuyện gì kỳ quái chẳng ?

- Cũng chưa hẳn là chuyện kỳ quái gì , chẳng qua là ám hiệu của nhân vật trên giang hồ để lại mà thôi.

- Ám hiệu của ai lưu lại ?

- Cửa đệ tử Cái Bang.

- Cái Bang cũng bị lôi cuốn vào trường thị phi này chẳng ?

- Đệ tử Cái Bang có mặt khắp thiên hạ , nếu Ngũ Ma muốn gây sóng gió ở Trung Nguyên thì bọn họ nhất định không bỏ qua !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tổng lão định điều tra như thế nào ?

Tống Phù mỉm cười nói :

- Theo ám hiệu để lại thì rõ ràng là đêm này có nhân vật quan trọng của Cái Bang đến Nhữ Châu này và ước định gặp đệ tử Cái Bang vào khoảng canh ba tại Quan Vương miếu phía thành Bắc.

Tuyết Nghi mỉm cười nói :

- Tổng lão cũng là người trong Cái Bang chẳng ?

Tống Phù lắc đầu nói :

- Không phải ! Lão đệ , sao ngươi lại có ý nghĩ kỳ quái như vậy ?

Tuyết Nghi nói :

- Ngoài đệ tử môn hạ ra thì người ngoài không thể biết các ám hiệu của các đại môn phái trong võ lâm , nếu Tống lão không phải là trong Cái Bang thì tại sao lại biết rõ ám hiệu của bọn họ như vậy ?

Tống Phù mỉm cười nói :

- Lão đệ , ngươi quên tước hiệu Đại Mạc Quỷ Thủ của lão phu rồi chẳng ? Nếu lão phu quyết tâm muốn biết bí mật của một môn phái nào trong võ lâm thì có lẽ bọn họ không thể nào che dấu được lão phu !

Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói :

- Thì ra là lão nghe lén !

Tống Phù nói :

- Cũng gần như vậy.

Lúc này bỗng nhiên Chu Hạo thức tỉnh , lão tròn xoe đôi mắt hỏi :

- Tại sao nhị vị lại thức dậy vào lúc này ?

Tống Phù nói :

- Bọn ta ngủ không được nên tất nhiên phải thức dậy nói chuyện thôi.

Chu Hạo nói :

- Trông thần sắc của tổng huynh thì e rằng có chuyện gì phát sinh rồi , chẳng hay Tống huynh có muốn nói cho biết không ?

Tống Phù nói :

- Quả nhiên Chu huynh đệ lão luyện hơn người , lão phu và Phương lão đệ có chút việc phải ra ngoài một lát . Chu huynh đệ nên cẩn thận chiếu cố cho An cô nương...

Chu Hạo nghe vậy thì kinh ngạc hỏi lại :

- An cô nương ?

Tống Phù biết mình đã lỡ lời nên mỉm cười nói :

- Không sai , An lão đệ chính là một thiếu nữ hoá trang.

Chu Hạo biến sắc , lão nói :

- Tống huynh muốn tại hạ Ở lại đây chiếu cố cho An cô nương chẳng ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Chu Hạo tỏ vẻ bất an , lão nói :

- Tổng huynh , năng lực của tại hạ thế nào Tổng huynh đã rõ rồi , An cô nương lại là nữ nhi , nếu thật có người đến làm cản thì sợ rằng một mình tại hạ không cầm cự nổi !

Tổng Phù phá lên cười rồi nói :

- Các hạ yên tâm , không có kẻ nào to gan dám đến sinh sự đâu !

Chu Hạo chẳng biết làm thế nào nên gượng cười nói :

- Tại hạ đành cung kính bất như tuân mệnh vậy.

Tổng Phù và Phương Tuyết Nghi lập tức cáo biệt Chu Hạo rồi theo cửa sổ mà ra khỏi phòng.

Tổng Phù tỏ ra rất quen thuộc địa hình Như Châu nên chẳng bao lâu hai người đã ra khỏi thành phía Bắc.

Tổng Phù dừng chân quan sát một hồi rồi bỗng nhiên chỉ rừng cây bên phía tả và nói :

- Quan Vương miếu nằm phía sau cánh rừng trúc kia , chúng ta đi qua đó và phải cẩn thận , đừng để đệ tử Cái Bang phát hiện mà gây thêm phiền phức.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vẫn bối hiểu rồi.

Hai người quan sát địa thế thì phát hiện ra rằng , nếu có người canh phòng trong rừng trúc thì dù thân pháp của hai người có nhanh cách mấy cũng không thể qua được tai mắt của đối phương . Vì vậy Phương Tuyết Nghi mới đưa ra ý kiến là vòng qua rừng trúc mà đi , nhưng Tổng Phù lại phản đối , lão nói :

- Nếu lão phu đoán không sai thì bóng tối trong rừng trúc tất phải nhiều hơn những nơi khác , nếu chúng ta thì triển thân pháp mà đi

trên ngọn trúc thì bọn họ rất khó phát hiện được.

Tuyết Nghi hỏi :

- Tại sao ?

Tổng Phù mỉm cười nói :

- Bọn họ sẽ không nghĩ là có người to gan dám đột nhập vào chính điện , nếu chúng ta đi nhanh mà bọn họ có phát hiện thì cũng dễ dàng qua mắt , bọn họ chỉ nghĩ là chim đêm gì đó bay qua thôi.

Tuyết Nghi nói :

- Cũng có lý , nhưng chúng ta làm thế nào để tiếp cận rừng trúc ?

Tổng Phù nói :

- Khinh công thân pháp của người một hơi có thể đi bao xa ?

Tuyết Nghi nói :

- Trong vòng năm trượng.

Tổng Phù gật đầu nói :

- Đủ rồi , lão đệ người theo sát phía sau lão phu , chúng ta tiến vào rừng trúc nhé.

Lão vận khí rồi lập tức tung người phóng đi về phía trước.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy thân hình Tổng Phù như một làn khói mỏng bay đi , chớp mắt đã ở ngoài xa mươi trượng rồi.

Khoảng cách chỗ chàng đứng và bìa rừng trúc khoảng ba mươi trượng nhưng Tống Phù lướt đi một mạch thì đã biến mất vào trong rừng rồi . Chàng không dám chậm trễ nên cũng thi triển khinh công tuyệt đỉnh phóng theo.

Hai người xuyên qua rừng trúc mà không nghe một chút động tĩnh gì.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy có vẻ gì kỳ quái nhưng Tống Phù lại xem đó là chuyện đương nhiên . Lão dẫn chàng men theo rừng trúc tiếp cận với nội miếu.

Từ bên trái chính điện có thể nhìn thấy bên trong Quan Vương miếu đèn đuốc sáng choang nhưng không có một bóng người.

Thì ra Tống Phù và Tuyết Nghi đến quá sớm , không những các nhân vật quan trọng trong Cái Bang chưa đến mà bọn đệ tử phụ trách mọi việc nơi này cũng chỉ vừa mới đến mà thôi.

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ :

- Hoá ra bọn họ căn bản chưa có ai đến , bọn ta thật là lo lắng thừa rồi.

Vừa nghĩ chàng vừa vận mục lực quan sát thì thấy có khoảng mười tên ăn mày đang bận rộn bày tiệc rượu trong chính điện.

Chàng thầm nghĩ :

- Xưa nay bọn đệ tử Cái Bang không coi trọng việc ăn mặc , thế tại sao bọn này...

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nhiên chàng nghe có tiếng bước chân vội vàng ở phía trước.

Phương Tuyết Nghi dịch mục quang nhìn qua thì thấy có bốn vị lão nhân bước vào chính điện bằng thân pháp cực nhanh . Tuy trong đêm tối những nhân thần của bốn lão này lấp lánh như ánh đuốc , hàn quang xạ ra đến lạnh người , rõ ràng đây là những cao thủ có nội công tuyệt đỉnh.

Phương Tuyết Nghi không biết bốn vị lão nhân này là những ai , chàng định dùng thuật truyền âm nhập mật hỏi Tống Phù thì đã nghe lão dùng thuật truyền âm nói :

- Lão đệ , bốn lão kia là tứ đại trưởng lão của Cái Bang đấy , hôm nay bỗng nhiên họ xuất hiện tại Quan Vương miếu ngoài thành Nhữ Châu này thì hết tám phần mười là Bang chủ Cái Bang đã đến rồi.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc không ít , chàng dùng thuật truyền âm hỏi :

- Bang chủ Cái Bang là ai ?

Thì ra ngay cả Bang chủ Cái Bang là ai chàng cũng không biết.

Tống Phù truyền âm nói :

- Bang chủ Cái Bang họ Hoắc , tên là Minh Phong , trong võ lâm tôn xưng lão ta là Hoa Nam Thần Cái.

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Còn bốn vị trưởng lão , Tống lão có biết không ?

Tống Phù nói :

- Lão từng có duyên gặp qua mấy lần.

Lúc này bốn vị trưởng lão đã vào đại điện , thần thái tựa như đang toa. thiền nhập định.

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Tống lão , tại sao bọn họ không nói năng gì , ngay cả mấy đệ tử chấp sự cũng lạnh lùng như tiền vậy ?

Tống Phù nói :

- Môn quy của Cái Bang được liệt vào loại nghiêm khắc nhất trong võ lâm , sự phân biệt thân phận chỉ cách nhau một sợi tơ . Thân phận của bốn vị trưởng lão này chỉ dưới mỗi một Bang chủ nên tự nhiên là bọn đệ tử không dám nói chuyện gì rồi.

Lão ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Lão đệ , nên biết là đệ tử Cái Bang có ở khắp thiên hạ nên được xưng hiệu là võ lâm đệ nhất đại bang . Nếu môn quy bất nghiêm thì các môn phái khác trong võ lâm làm sao có thể dung cho bọn họ . Vả lại những nhân vật đã đứng vào hàng ngũ khất thực thì tất phải có nguyên nhân , những hạng người như vậy nếu không có môn quy không chế mà cứ để bọn họ làm càn thì thiên hạ sẽ đại loạn mất.

Phượng Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Chuyện này không sai , một người chẳng ra gì đến nỗi phải đi ăn mày thì quả nhiên là rất dễ dàng làm những chuyện xấu.

Nghĩ đoạn chàng hỏi :

- Tổng lão , như vậy xem ra vị Bang chủ Cái Bang tất phải là một nhân vật hùng tài đại lược ?

Tổng Phù nói :

- Không sai ! Hoắc Minh Phong quả nhiên xứng đáng với bốn chữ hùng tài đại lược.

Phượng Tuyết Nghi chỉ vào một hắc y lão nhân râu bạc dài quá ngực , thần thái rất thanh nhã và hỏi :

- Tổng lão , vị trưởng lão đó có vẻ tiên phong đạo cốt quá nhỉ ?

Tổng Phù nói :

- Đó là Ô Y Thần Tẩu - Thôi Đại Công , nhân vật đứng đầu Cái Bang tứ lão và rất có danh vọng trong võ lâm.

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Còn ba vị kia ? Có kém xa Thôi Đại Công không ?

Tổng Phù mỉm cười nói :

- Đã đứng vào hàng tứ lão thì hơn kém nhau không là bao nhiêu.

Lão hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Vị lão nhân mặt tròn thấp người kêu bằng Đoàn Phương Sóc Ông Côn Luân , nghe nói khí công của người này là đương kim vô địch trong võ lâm.

Phượng Tuyết Nghi quan sát vị Ông Côn Luân một lát rồi nói :

- Khuôn mặt của vị lão nhân này trông có vẻ hoạt kê , có lẽ tính tình cũng rất hoạt kê.

Tổng Phù nói tiếp :

- Ông Côn Luân có tước hiệu là Đoàn Phương Sóc là vì tính tình hoạt kê của ông ta , trong tương lai nếu có cơ hội thì lão đệ ngươi nên giao hảo với người này , lão phu bảo đảm rằng lão đệ ngươi sẽ rất hài lòng.

Phượng Tuyết Nghi nói :

- Vẫn bối rất muốn có cơ duyên này.

Tổng Phù chỉ hai vị lão nhân ngồi bên phải và nói :

- Vị ngồi ngoài cùng là Cẩm Long Thủ Lạc Kỳ , lão nhân có thần sắc thâm trầm ngồi cạnh Lạc Kỳ là Âm Dương Thủ Cát Uy , người này đa mưu túc trí nên các nhân vật võ lâm đều kính nhi viễn chi (kính nhưng chỉ đứng xa mà nhìn) đối với lão ta.

Phượng Tuyết Nghi nói :

- Phải chăng tâm thuật của lão ta không được ngay thẳng ?

Tổng Phù nói :

- Không phải vậy , nhưng chỉ vì lão ta quá thâm nên bất kỳ ai muốn kết giao với lão đều khó chiếm phần tiện nghi , vì thế mà không ai dám qua lại nhiều với lão.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thực ra chỉ cần tâm thuật của người đó không xấu thì dù có cơ trá một chút cũng không đến nỗi nào.

Tống Phù tiếp lời :

- Lão đệ , người nói không sai , nhưng bằng hữu trong võ lâm đều thích những hảo hán có nhiệt huyết , lòng dạ ngay thẳng , còn gặp phải người có tâm cơ thâm sâu thì bọn họ tránh xa , đó cũng là chuyện tự nhiên.

Lời chưa dứt thì đã nghe một đại hán bước vào chính điện nói với bốn vị trưởng lão :

- Bang chủ giá lâm.

Bốn vị trưởng lão đang tĩnh tọa. đều đứng bật dậy , tất cả đều đứng một cách nghiêm túc , không chút động đậy.

Lúc này mấy đệ tử chấp sự và đại hán vừa báo tin Bang chủ đến đều lui bước ra ngoài cửa miếu đứng chờ với thần uy cực kỳ nghiêm nghị.

Phương Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn vào thì thấy một trung niên văn sĩ mặc bạch y , thân hình cao ốm , thần thái cõi mở tự nhiên bước vào chính điện.

Sau khi bước vào thì văn sĩ trung niên nói với bốn vị trưởng lão :

- Phiền bốn vị sư thúc chờ đợi lâu !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên vô cùng , chàng dùng thuật truyền âm nói :

- Cái gì ? Vị Bang chủ này là hậu bối của bốn vị trưởng lão kia à ?

Tống Phù nói :

- Không phải , người này là đại đệ tử của Hoắc Minh Phong tên gọi là Đoàn Ngao , trên giang hồ gọi hần là Bách Nạp Kiếm.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Thì ra người này không phải là Bang chủ.

Chàng vừa nghĩ đến đây thì đã thấy một lão nhân nữa xuất hiện ở nơi cửa miếu , người này thân cao ngoài bảy thước , thân mặc trường bào với hàng trăm mảnh vá , chân không giày dép , tóc tai rối bời như tổ quạ , thân sắc đỏ về phong trần , tay cầm một cây gậy trúc màu xanh.

Đoàn Ngao vội chạy ra nghinh tiếp và khẽ nói với lão nhân này mấy câu.

Trường bào lão nhân cười ha hả nói :

- Ta đã biết rồi.

Lúc này bốn vị trưởng lão cũng bước ra hành lễ và nói :

- Tham kiến Bang chủ.

Trường bào lão nhân khoát tay nói :

- Các vị vất vả quá.

Lão quét mục quang nhìn xung quanh rồi lớn tiếng nói :

- Lữ Đường chủ của phân đường Trung Châu có đến không ?

Lời vừa dứt thì bên trái chánh điện có một đại hán trung niên chạy ra , quỳ bái nói :

- Thuộc hạ Lữ Khôn đã kính chờ Bang chủ từ lâu rồi ạ !

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Thì ra Cái Bang còn có phân đường ở Trung Châu , nếu bọn họ đều có phân đường ở mọi nơi thì sự to lớn của Cái Bang quả nhiên đáng được gọi là đệ nhất thiên hạ đại bang.

Chàng vừa nghĩ đến đây thì đột nhiên nghe Bang chủ Cái Bang Hoa Nam Thần Cái Hoắc Minh Phong cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đứng lên rồi hãy nói.

Nói đoạn lão bước vào chánh điện rồi ngồi xuống một chiếc bồ đoàn , bốn vị trưởng lão chia nhau ngồi xuống hai bên.

Lữ Khôn bái tạ rồi đứng lên nói :

- Thuộc hạ xin tuân mệnh .

5. Chương 5: Cái Bang Tranh Luận

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lữ Đường chủ đã gặp Trịnh đại hiệp rồi chứ ?

Lữ Khôn đáp :

- Vừa tháng trước thuộc hạ có gặp Trịnh đại hiệp một lần !

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Trịnh đại hiệp có bảo người chuyển đến bản toà lời gì không ?

Lữ Khôn cung kính đáp :

- Trịnh đại hiệp nói, nếu Bang chủ đi Thiếu Lâm thì tốt nhất là không nên xuất diện gặp Thiên Ma Nữ.

Song mục của Hoắc Minh Phong chợt xạ tinh quang, lão hét :

- Tại sao ? Trịnh đại hiệp có nói lý do với người không ?

Lữ Khôn lắc đầu, nói :

- Không có ! Đương thời thuộc hạ cũng từng thỉnh giáo Trịnh đại hiệp là tại sao Bang chủ không nên xuất diện gặp Thiên Ma Nữ, nhưng Trịnh đại hiệp chỉ gượng cười mà không trả lời.

Hoắc Minh Phong suy nghĩ hồi lâu rồi buột miệng tự nói :

- Không đúng rồi !

Lữ Khôn ngạc nhiên, nói :

- Thuộc hạ nói đúng sự thật ư , nếu Bang chủ không tin thì ngày sau, khi gặp Trịnh đại hiệp xin Bang chủ đối chứng lại !

Hoắc Minh Phong lắc đầu, nói :

- Lữ Đường chủ, bản toà không nói là người nói không thật mà chỉ cảm thấy với tính cách của Trịnh Đại Cương thì không nên ẩn tàng những điều đáng nói !

Lúc này Phương Tuyết Nghi bất giác rung mình, chàng thầm nghĩ :

- Thì ra bọn họ nói là Trịnh đại bá của ta.

Thoạt tiên khi nghe ba chữ Trịnh đại hiệp thì chàng đã hoài nghi rồi và khi nghe Hoắc Minh Phong nói đích danh Trịnh Đại Cương thì Phương Tuyết Nghi vô cùng xúc động trong lòng.

Tống Phù thấy rất rõ sự xúc động của chàng nên vội dùng thuật truyền âm nói :

- Lão đệ, bình tĩnh một chút, nếu ngươi muốn gặp Trịnh Đại Cương thì tốt nhất là chờ lát nữa gặp riêng Lữ Khôn mà hỏi . Lúc này, nếu làm kinh động Hoắc Minh Phong thì e rằng sẽ phát sinh thêm nhiều chuyện phiền phức đấy !

Phương Tuyết Nghi không nghĩ như vậy, chàng nói :

- Tại sao chúng ta không thể đi gặp Hoắc Bang chủ chứ ? Chẳng phải lão ta cũng theo lời mà đến Thiếu Lâm đó sao ?

Tống Phù nói :

- Lão đệ, hành vi của chúng ta là phạm vào đại cấm kỵ của bọn họ rồi, nếu lúc này mà hiện thân tương kiến thì e rằng Hoắc Minh Phong sẽ trở mặt xem lão phu là địch nhân mất !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, chàng hỏi :

- Vậy là chúng ta không thể ra sao ?

Tống Phù nói :

- Không thể ! Lão đệ, chúng ta nhẫn nại nghe một lát nữa nhé !

Tâm tình của Tuyết Nghi đang vô cùng xúc động thì làm sao chàng yên tâm nhẫn nại được, song mục của chàng nhìn thẳng về phía Lữ Khôn trong chánh điện nhưng trong đầu thì đều nghĩ đến Trịnh Đại Cương.

Tống Phù lại chú ý đến bốn vị trưởng lão, bọn họ vẫn ngồi tĩnh toa. dường như không nghe không thấy chuyện trước mặt.

Một lát sau Ô Y Thần Tẩu Thôi Đại Công mới hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Bang chủ có quyết định gì với lời nói của Trịnh Đại Cương ?

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Tiểu đệ cảm thấy lời nói của Trịnh Đại Cương thâm thúy khó hiểu, Thôi sư huynh có cao kiến gì cứ việc nói ra.

Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ tài trí hơn người, tiểu huynh nào có chủ ý gì hay ho hơn đâu, nhưng...

Bỗng nhiên lão dừng lại rồi trầm ngâm tư lự.

Hoắc Minh Phong nói :

- Sư huynh có điều gì cứ nói ra xem ?

Thôi Đại Công nói :

- Bang chủ đã biết tính cách của Trịnh Đại Cương là quang minh lỗi lạc, bây giờ bỗng nhiên chuyển lời bảo Bang chủ chờ gặp Thiên Ma Nữ, tiểu huynh cảm thấy trong chuyện này tất phải có lý do !

Hoắc Minh Phong nói :

- Không sai, đó chính là chỗ mà tiểu đệ không hiểu.

Lão dịch mục quang nhìn qua Âm Dương Thủ Cát Uy và nói :

- Cát sư đệ tài trí hơn người, liệu việc như thần, có lẽ sư đệ đã đoán được dụng tâm của Trịnh Đại Cương ?

Cát Uy tiếp lời với thái độ lạnh lùng :

- Tiểu đệ đoán hẳn không ngoài hai dụng tâm !

Hoắc Minh Phong kinh ngạc hỏi ngay :

- Đó là hai dụng tâm nào ?

Cát Uy chậm rãi nói :

- Thứ nhất, võ công của thiên Ma Nữ đã cao vượt Bang chủ, một khi Bang chủ gặp ả thì khó tránh một trận giao chiến, Trịnh Đại Cương vì tình giao hảo nhiều năm nên không nhẫn tâm nhìn thấy Bang chủ bại dưới tay ma nữ, do vậy mới ngăn cản Bang chủ xuất diện !

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói :

- Còn dụng tâm thứ hai ?

Cát Uy nói tiếp :

- Ẩn thân một nơi để tùy cơ ứng biến, lợi dụng việc quần hùng tụ tập ở Thiếu Lâm mà ngầm xuất thủ trừ đi ma nữ kia !

Hoắc Minh Phong phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Cách lý giải của hiền đệ có lẽ không sai rồi !

Bỗng nhiên sắc diện lão trầm hẳn xuống và nói tiếp :

- Nhưng Trịnh Đại Cương lại nhìn sai người rồi !

Cát Uy tiếp lời :

- Bang chủ, Trịnh Đại Cương là một nam tử hán giàu nhiệt huyết, nếu hắn không thể bảo Lữ Đường chủ chuyển lời cho Bang chủ như vậy...

Hoắc Minh Phong cười nhạt, nói :

- Cát sư đệ, theo ngươi thì bản toà nên làm thế nào đây ? Nghe theo lời khuyên của Trịnh Đại Cương mà làm con rùa đen rút đầu chăng ?

Cát Uy trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này... tiểu đệ không dám có chủ trương, chỉ có điều mong bang chủ vì đệ tử toàn bang mà bảo trọng !

Hoắc Minh Phong ngăn người ra nhìn Cát Uy và nói :

- Sư đệ, ngươi cũng học theo Trịnh Đại Cương mà hãm vi huynh vào thế bất nghĩa chăng ?

Cát Uy lạnh lùng đáp :

- Tiểu đệ không dám !

Hoắc Minh Phong hươu hươu cây gậy trúc trong tay và lớn tiếng nói :

- Cái Bằng chúng ta xưa nay lấy một chữ nghĩa làm căn bản để lập thân trong võ lâm, nếu bản toà không dám đường đường chính chính xuất diện đối phó với Thiên Ma Nữ thì ngày sau bản toà còn chỗ nào để đứng trong võ lâm ? Đại trượng phu sống có gì là vui, chết có gì là sợ ? Nhưng chết được như nguyện thì chết sớm một ngày còn hơn sống thừa một năm !

Thôi Đại Công lên tiếng ?

- Những lời Bang chủ vừa nói khiến tiểu huynh vô cùng cảm động, nhưng Bang chủ là huyết mạch của bản bang nên không thể có cái dũng khí của tiểu huynh thì chuyện này phải thương lượng đến nơi đến chốn mới được !

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Sư huynh cũng nói giúp cho Cát sư đệ và Trịnh Đại Cương đây à ?

Thôi Đại Công lắc đầu thở dài rồi nói :

- Bang chủ hiểu lắm rồi ! Thiết nghĩ Trịnh Đại Cương tất cũng có chỗ khổ tâm, hắn không nói ra nguyên nhân là vì nghĩ đến uy danh của Bang chủ và bản bang, nếu Bang chủ bình tâm suy nghĩ thì có thể hiểu được đạo lý bên trong !

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Không cần rồi ! Nhân tài của bản bang rất nhiều, xưa nay luôn được vô lâm gọi là đệ nhất đại bang, dù tiểu đệ tử chiến dưới đao kiếm của Thiên Ma Nữ thì bản bang cũng chẳng lo không người kế thừa, việc sư huynh lo cho vấn đề an nguy của tiểu đệ có lẽ là thừa rồi !

Rõ ràng Hoắc Minh Phong đã hạ quyết tâm cùng Thiên Ma Nữ phân cao thấp một phen !

Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ hạ quyết tâm rồi chẳng ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Sư huynh không cần khuyên nữa, nếu tiểu đệ không thể trừ yêu nữ tại Thiếu Lâm tự thì khi nào tiểu đệ mới có thể vì vô lâm đồng đạo mà tận xuất tâm lực ?

Thôi Đại Công gật đầu, nói :

- Bang chủ đã quyết định thì đương nhiên tiểu huynh không tiện khuyên can nữa rồi, nhưng tiểu huynh còn có một thỉnh cầu, mong Bang chủ xem xét cho !

Hoắc Minh Phong mỉm cười hỏi :

- Chuyện gì ?

Thôi Đại Công nói :

- Cho phép tiểu huynh liên thủ cùng bang chủ để đối phó với Thiên Ma Nữ nhé ?

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên kêu lên :

- Chuyện đó làm sao có thể ?

Cát Uy cười nhạt một tiếng rồi tiếp lời :

- Tại sao lại không thể ? Bang chủ đừng quên trận chiến không chỉ có quan hệ đến thanh danh của bang chủ mà còn quan hệ đến thanh danh của bản bang từ nay về sau ! Huống hồ Trịnh Đại Cương đã khuyên Bang chủ đừng xuất diện thì đủ thấy Thiên Ma Nữ đã sớm nắm chắc phần thắng rồi !

Hoắc Minh Phong chậm rãi nói :

- Cát sư đệ, người đâu biết là Trịnh Đại Cương không bị Thiên Ma Nữ làm cho khiếp sợ mà có ý tạo ra nguy ngôn để làm giao động quan tâm của chúng ta chứ ?

Cát Uy sững người, lão hỏi lại :

- Bang chủ nghi ngờ Trịnh Đại Cương chẳng ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Bản toà và hắn đã giao tình mấy mươi năm, bao nhiêu lần đao kiếm kề cổ mà hắn vẫn không chớp mắt, thế tại sao lần này hắn lại khiếp sợ mấy nữ nhân ? Sư đệ thử nghĩ đạo lý bên trong xem !

Cát Uy nói :

- Tiểu đệ nghĩ chuyện này không đến nỗi như vậy ! Tuy võ công của Trung Châu Tam Hiệp không cao nhưng lòng hiệp nghĩa của bọn họ được vô lâm đồng đạo thừa nhận !

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Cát sư đệ, người rất tin tưởng Trịnh Đại Cương phải không ?

Cát Uy nói :

- Một nam tử hán giàu nghĩa khí và trung nghĩa thì tự nhiên là được mọi người tin tưởng kính ái rồi !

Lão nhìn qua Cầm Long Thủ Lạc Kỳ ngồi bên cạnh rồi nói tiếp :

- Bang chủ, Trịnh Đại Cương quen biết chúng ta là do Lạc huynh tiến dẫn, nếu tính cách của Trịnh Đại Cương có chỗ khả nghi thì lẽ ra Lạc huynh là người hiểu rõ.

Lúc này Cầm Long Thủ Lạc Kỳ mới hắng giọng rồi nói :

- Cát sư đệ, đó là những chuyện đã qua rồi ! Trịnh Đại Cương bây giờ như thế nào, tiểu huynh làm sao biết được ?

Nguyên ý của Cát Uy là muốn Lạc Kỳ nói giúp Trịnh Đại Cương mấy câu để khuyên giải Bang chủ, nào ngờ Lạc Kỳ vừa khai khẩu đã nói một câu chối tuốt khiến Cát Uy nhất thời chẳng biết phải ứng phó như thế nào.

Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng rồi nói :

- Hiền đệ, người nghe rồi chứ ? Ngay cả Lạc sư đệ cũng không bị Thiên Ma Nữ làm cho kinh khiếp mà !

Cát Uy thở dài một hồi rồi nói :

- Lạc sư huynh vo tròn mà làm như vậy thật là làm khó cho đệ rồi !

Lạc Kỳ mỉm cười, nói :

- Cát sư đệ, không nên nói như vậy, tuy Trịnh Đại Cương là một hảo hán thật sự nhưng khi đối diện với sinh tử thì phải chiết khấu một chút đối với cái gọi là khí tiết !

Cát Uy cười nhạt, nói :

- Đây là cách nhìn của Lạc sư huynh à ?

Lạc Kỳ không nghĩ ra thâm ý của Cát Uy nên thản nhiên gật đầu, nói :

- Ngu huynh cho rằng đó cũng là lẽ thường tình.

Cát Uy cướp lời, nói :

- Bang chủ đã nghe những lời của Lạc huynh rồi chứ ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Nghe rồi !

Bỗng nhiên Cát Uy cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Cái Bang chúng ta từ lúc sư tổ thiết lập bang quy đến nay lấy trung liệt, tiết nghĩa làm gốc, những lời của Lạc sư huynh vừa nói là phạm vào đại kỵ của bản bang . Bang chủ có thể làm ngơ được sao ?

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Lạc Kỳ phạm vào đại kỵ gì, tại sao tiểu huynh không nghe nói.

Cát Uy lạnh lùng tiếp lời :

- Cách suy nghĩ của Bang chủ sư huynh và Lạc sư huynh không khác gì nhau nên tất nhiên là không nghe dụng ý của Lạc sư huynh rồi !

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Cát sư đệ, trước mặt tiểu huynh có chuyện gì người cứ nói thẳng ra mới phải !

Cát Uy nói :

- Bang chủ bảo tiểu đệ nói thẳng thì đương nhiên tiểu đệ phải tuân mệnh rồi !

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Lạc sư huynh nói, một người khi đối đầu với sinh tử cần phải chiết khấu hai chữ khí tiết, hàm ý bên trong chẳng phải bất hoà với giới điều uy vũ bất năng khuất của bản môn sao ? Vả lại, chuyện này cũng biểu lộ, một khi Lạc sư huynh bị người khác uy hiếp thì sẽ lập tức phản bang đầu hàng để bảo mệnh !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì ngẩn người, lão nói :

- Lạc Kỳ làm sao có thể phản bang ? Chuyện này... Tiểu huynh không dám tin...

Cát Uy cười nhạt rồi tiếp lời :

- Lời được nói ra từ miệng Lạc sư huynh, Bang chủ còn muốn bao che nữa, thật là bất công quá !

Lúc này bỗng nhiên Lạc Kỳ đứng lên và lớn tiếng nói :

- Cát sư đệ, người rắp tâm khiêu khích để ly gián tinh thần giữa Bang chủ và Lạc mẫu chẳng ? Theo lão phu thấy thì người đã đi trước một bước trong việc làm một tên phản đồ của bản bang rồi đấy !

Hoắc Minh Phong đang vò đầu bứt tai tìm cách xử lý chuyện trước mắt thì Cát Uy đã lạnh lùng nói tiếp :

- Lạc sư huynh, những lời đó là do sư huynh tự nói ra, tiểu đệ chỉ giải thích cho Bang chủ biết dụng tâm của sư huynh, sao có thể gọi là ly gián ? Còn như Lạc sư huynh không nhận thức được đại thể, chỉ biết cố động cho Bang chủ hành động theo cái đúng của kẻ thất phu, hành vi như vậy là có ý hãm Bang chủ vào chỗ bất nghĩa bất trí, rốt cuộc ai là kẻ phản bang, tiểu đệ tin rằng Bang chủ và Thôi sư huynh tất có sự minh giám...

Không những miệng lưỡi hơn người mà lý do Cát Uy đưa ra cũng quang minh chính đại, khiến cho người nghe không thể không cảm thấy hữu lý ! Do vậy Lạc Kỳ chưa kịp khai khẩu thì Hoắc Minh Phong đã chỉ tay về phía Lạc Kỳ và nói :

- Lạc sư đệ, người không cần nói nữa !

Lão nhìn qua Cát Uy và mỉm cười nói tiếp :

- Cát sư đệ, đến hôm nay tiểu huynh mới biết người là nhân vật ngoài lạnh trong nóng, là một hảo huynh đệ bên ngoài nóng nảy nhưng tâm rất thiện ! Những năm qua tiểu huynh biết người không thấu suốt, thật là tội đáng chết...

Nói đến đây thì bỗng nhiên lão cung thủ xá Cát Uy một xá.

Bang chủ hành lễ xá dài như vậy thật là quá trọng đối với Cát Uy, Vì thế Cát Uy vội vàng quỳ xuống hành lễ và nói :

- Bang chủ sư huynh làm thế khiến, tiểu đệ lo sợ quá !

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Không phải mà kỳ thực đó là biểu hiện của tiểu huynh về việc hiểu được tâm tính của Cát sư đệ nên tự nhiên sinh lòng kính phục mà thôi.

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Lạc Kỳ :

- Lạc sư đệ, người cho rằng Trịnh Đại Cương thật sự đầu hàng Thiên Ma Nữ chẳng ?

Lạc Kỳ lớn tiếng nói :

- Bang chủ, Lạc Kỳ không phải là Trịnh Đại Cương, Trịnh Đại Cương có thể tham sinh úy tử đầu hàng Thiên Ma Nữ nhưng Lạc Kỳ này đâu có thể rơi, xương có thể nát nhưng lòng trung với bản bang quyết không thể thay đổi.

Hoắc Minh Phong nói :

- Tiểu huynh hiểu người rồi, người không cần phải giải thích nữa ! Ta chỉ muốn biết là Trịnh Đại Cương có đầu hàng Thiên Ma Nữ như người phán đoán hay không mà thôi ?

Lạc Kỳ cung thủ nói :

- Đa tạ Bang chủ minh xét... Còn chuyện Trịnh Đại Cương có đầu hàng Thiên Ma Nữ hay không thì tiểu đệ cho rằng... Cho rằng hẳn...

Bỗng nhiên lão trầm ngâm rồi không nói nữa.

Lúc này từ chỗ ẩn thân Phương Tuyết Nghi vô cùng xúc động, nếu Tống Phù không hai ba lần kiềm giữ chàng thì có lẽ chàng đã xuất diện khi Lạc Kỳ nói câu đầu tiên rồi. Bây giờ chàng thấy Lạc Kỳ trầm ngâm thì nhịn không được nên dùng truyền âm nói với Tống Phù :

- Tống lão, nếu họ Lạc này nói một câu bất lợi cho Trịnh đại bá thì văn bối sẽ không thể nhẫn nại được nữa rồi !

Tống Phù truyền âm nói :

- Lão đệ, không nhịn được chuyện nhỏ tất xảy ra loạn lớn, ngươi hà tất phải kết thù oán với Cái Bang ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, văn bối chỉ tìm họ Lạc để lý luận, đồng thời cũng rửa sạch thanh danh cho Trịnh đại bá, sao có thể gọi là kết thù oán với Cái Bang ? Huống hồ Hoắc Bang chủ và bọn ba lão Cát Uy đều cho rằng họ Lạc sai mà !

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Lão đệ, ngươi nghĩ như thế là phạm vào đại sai lầm rồi đấy !

- Sai lầm điều gì ?

- Các đại môn phái trong võ lâm, dù giữa sư huynh đệ có tranh chấp gì cũng không cho phép người ngoài nhúng tay vào, nếu lão đệ ngươi muốn hỏi tội Lạc Kỳ thì sợ rằng bọn họ sẽ liên thủ lại thành một bên mà đối phó với người thôi !

- Không lẽ thiên hạ đệ nhất bang cũng không tôn trọng chuyện thị phi minh bạch chăng ? Văn bối không tin !

- Lão đệ, xem ra ngươi đã quyết tâm vì Trịnh Đại Cương mà xuất diện rồi chăng ?

- Không sai ! Nhưng...

- Nhưng thế nào ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nếu Lạc Kỳ không tiếp tục nói những điều có hại đến danh trung nghĩa của Trịnh đại bá thì văn bối không cần phải hiện thân !

Tống Phù gượng cười, nói :

- Được ! Chúng ta nghe xem họ Lạc kia nói như thế nào !

Lúc này Hoắc Minh Phong chờ hồi lâu nhưng không thấy Lạc Kỳ nói gì thì bất giác hỏi :

- Lạc sư đệ, rốt cuộc ngươi cho rằng Trịnh Đại Cương là nhân vật như thế nào. Nói mau !

Ngữ khí rất nghiêm, rõ ràng là trong lòng vị Bang chủ Cái Bang đã không vui !

Lạc Kỳ quét mục quang nhìn qua các vị sư huynh đệ một lượt, lão trấn định tinh thần rồi nói :

- Theo tiểu đệ thấy, Trịnh Đại Cương vẫn là một vị hảo hán đầy tâm huyết nhưng hẳn chưa đạt đến cảnh giới siêu nhiên vật ngoại, xem thường tử vong, do đó, một khi bị Thiên Ma Nữ chế phục thì tất nhiên khó tránh việc tham sinh úy tử !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì sững người, lão nói :

- Ngươi vẫn không tin tưởng Trịnh Đại Cương ?

Lạc Kỳ nói :

- Đích thực là tiểu đệ không dám tin tưởng...

Dư âm chưa dứt thì đột nhiên có một tiếng quát như sấm vang lên, theo đó là một bóng người như thiên thần từ trên không giáng hạ và đột nhiên xuất hiện trong đại điện ! Song cước vừa chạm đất thì người này đã quát lớn :

- Họ Lạc kia, bản thân lão tham sinh úy tử thì lão không nói mà lại đi nói là không thể tin tưởng Trịnh đại hiệp, trong hàng ngũ trưởng lão Cái Bang mà có hạng vô sĩ như lão thì quả thật là làm người ta quá thất vọng !

Bang chủ Cái Bang và mấy vị trưởng lão kinh ngạc không ít, khi bọn họ phát hiện bóng người vừa giáng hạ một cách đột ngột kia là một thiếu niên chừng mười tám , mười chín tuổi thì lại càng kinh động hơn.

Thì ra, phương Tuyết Nghi nghe Lạc Kỳ nói đến câu vừa rồi thì chàng không nhịn được nữa nên tung người phóng thẳng vào đại điện.

Trước khi nhận diện người vừa đến thì Lạc kỳ rất kinh khiếp, nhưng khi thấy kẻ ngông này chỉ là một thiếu niên mặt còn bầm ra sữa thì bất giác lão phá lên cười một tràng dài. Và khi Phương Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Lạc Kỳ lạnh lùng nói ngay:

- Kẻ nào to gan dám đột nhập vào cấm địa nơi trưởng lão bản bang tập hội mà nghe lén vậy? Mau báo danh tước rồi ngoan ngoãn nhận sự trừng phạt của bản bang!

Tuy Lạc Kỳ đầu khẩu không lại Cát Uy nhưng mấy câu này của lão thật là lợi hại , bấy nhiêu cũng đã đủ đưa Phương Tuyết Nghi trở thành địch nhân của toàn thể Cái Bang rồi !

Nhưng Phương Tuyết Nghi võ nghệ cao cường , can đảm hơn người , chàng đã bất chấp mà đến nên thái độ rất nên bình tĩnh trước lời đe dọa. của Lạc Kỳ , chàng nói :

- Họ Lạc kia , tại hạ vì muốn rửa sạch thanh danh cho Trịnh đại hiệp mà đến đây , lão không cần đem toàn thể Cái Bang ra để uy hiếp.

Trong lúc hai người đối đáp thì Bang chủ Cái Bang đã đứng lên bước về phía Phương Tuyết Nghi . Lão ngấm chàng một hồi lâu rồi gõ gõ cây gậy trúc xuống đất , cười ha hả một tràng , đoạn nói :

- Tiểu huynh đệ , thân pháp của ngươi quả nhiên là phi phàm !

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ hành lễ và nói :

- Bang chủ quá khen rồi ! Một chút nghề mọn thì làm sao dám qua mắt.

Hoắc Minh Phong thấy chàng lễ phép và nói năng khiêm tốn thì liền mỉm cười nói :

- Tiểu huynh đệ , trong tướng mạo và cốt cách ngươi không phải tầm thường , thân thủ lại bất phàm , có lẽ là đệ tử của một vị cao nhân nào chăng ? Chẳng hay tiểu huynh đệ có thể cho biết đại danh ? Tôn sư là ai ?

Thì ra , lúc Phương Tuyết Nghi xuất hiện thì Hoắc Minh Phong đã thoáng nhận ra khinh công của chàng rất khác lạ , nên lão bắt đầu để ý đến điểm này và muốn từ sư môn của đối phương mà điều tra dụng ý xuất hiện của chàng là địch hay là bạn.

Lúc này Phương Tuyết Nghi tiếp tục cung thủ nói với vẻ nghiêm túc :

- Tại hạ họ Phương , thảo danh là Tuyết Nghi , chỉ là kẻ hậu học trong võ lâm , xin Bang chủ chớ khách khí như vậy !

Tên họ chàng đã báo nhưng lại lịch của sư môn chàng vẫn chưa nói ra , điều này khiến Hoắc Minh Phong hơi ngạc nhiên , lão trầm nghĩ :

- Tiểu tử này cũng khá giáo hoạt !

Bang chủ Cái Bang đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe Thôi Đại Công cười lớn một tràng rồi nói :

- Còn vị bằng hữu nào ngoài đó , sao không hiện thân vào điện luôn thể ?

Thì ra , Thôi Đại Công chẳng những có võ công cao cường mà tính tình cũng rất tinh tế , khi Phương Tuyết Nghi xuất hiện thì lão đã lập tức vận thần công ngấm quan sát xem thử còn đồng đẳng của Phương Tuyết Nghi bên ngoài hay không , trong khi đó Tống Phù lại không để ý đến cử động này của Thôi Đại Công nên lão không dùng thuật quy tức công , tuy hơi thở của lão cũng rất nhẹ nhàng nhưng vẫn không qua mắt được võ lâm cao thủ như Thôi Đại Công.

Tống Phù nghe Thôi Đại Công nói thì bất giác kinh tâm nhưng lúc này không thể không xuất diện , vì vậy lão đành cười lớn một tràng rồi tung người vào đại điện của Quan Vương miếu.

Khi nghe Thôi Đại Công lên tiếng thì Hoắc Minh Phong đã giật mình , nhưng khi thấy Tống Phù xuất hiện thì vị Bang chủ càng kinh ngạc hơn , lão buột miệng kêu lên :

- Thì ra là Tống huynh.

Tống Phù vội hành lễ và nói :

- Không dám ! Hôm nay Tống mạo phạm rồi !

Thôi Đại Công cũng rời chỗ ngồi , lão bước đến trước Tống Phù mỉm cười nói :

- Lao thần thân , bọn ta là bang hội cùng si , nếu lão thần thân người muốn trộm thì e rằng lão chọn nhầm chỗ rồi.

Tống Phù nói :

- Thôi trưởng lão nói đùa rồi.

Nói đoạn lão cung thủ hành lễ với Cát Uy , Ông Côn Luân và Lạc Kỳ.

Hoắc Minh Phong chỉ qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Tống huynh , vị lão đệ này cùng đến với Tống huynh chăng ?

Tống Phù nói :

- Không sai ! Tống mạo xin nhận lãnh tội quấy nhiễu các vị.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Chuyện này phải chịu tội sao ? Sự việc đều do ta mà ra , nếu phải chịu tội thì ta phải nhận lãnh mới đúng chứ.

Nghĩ đoạn chàng lớn tiếng nói :

- Tống lão , chuyện này đây là do vận bối nhất thời không nhận được mà gây ra , nếu Hoắc Bang chủ trị tội thì vận bối lãnh tội mới phải chứ ?

Tống Phù cười ha hả nói :

- Lão đệ , người đừng quên rằng lão phu là người phát hiện ra ám hiệu của Cái Bang và cũng là người đề xuất chủ ý đến nơi này . Do vậy , nếu phải lãnh tội thì có lẽ không có phần của lão đệ người rồi.

Một lão một thiếu tranh nhau nhận tội mà căn bản Hoắc Minh Phong lại chưa nói ra một chữ buộc bọn họ phải chịu tội nên tình thế hiện tại quả là buồn cười.

- Tống huynh , tiểu huynh đệ này là môn hạ của vị cao nhân nào vậy ?

Tống Phù liền nhìn Tuyết Nghi rồi nói :

- Chuyện này...

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Tống huynh không cần nói đến hai chữ trách tội nữa ! Nhưng lai lịch của Phương lão đệ này thì tại hạ cần phải làm cho rõ đây.

Tống Phù mỉm cười nói :

- Phương lão đệ , Hoắc Bang chủ là người chính trực , lão đệ người chớ quá khách khí như vậy.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ rồi nói :

- Lão tiên bối nói cũng phải.

Chàng nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi cung thủ nói :

- Tiên sư là Trần Hy Chính , có lẽ Hoắc Bang chủ không còn nghi ngờ tại hạ nữa chứ !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì cả kinh , lão kêu lên :

- Kiếm thần , Trần đại hiệp chẳng ?

Tổng Phù cười lớn rồi tiếp lời :

- Hoắc huynh yên tâm rồi chứ.

Hoắc Minh Phong quét mục quang như điện nhìn khắp người Phương Tuyết Nghi rồi thở dài một hồi mà không nói gì.

Bốn vị trưởng lão của Cái Bang cũng đều ngạc nhiên nên dồn mục quang nhìn về phía Phương Tuyết Nghi , nhất thời không lão nào khai khẩu . Cả gian chánh điện của Quan Vương miếu bỗng nhiên im lặng một cách lạ thường.

Tổng Phù quét mục quang nhìn một lượt từ Hoắc Minh Phong sang bốn vị trưởng lão Cái Bang rồi phá lên cười ha hả một tràng , đoạn nói :

- Hoắc huynh , các vị không tin chẳng ?

Hoắc Minh Phong đưa tay vò đầu và lớn tiếng nói sang sảng :

- Tổng huynh , bọn tại hạ chỉ cảm thấy quá bất ngờ chứ có lý nào lão không tin.

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ , vừa rồi người gọi Kiếm Thần Trần đại hiệp là tiên sư , lẽ nào Trần đại hiệp đã khuất núi rồi ?

Phương Tuyết Nghi buồn bã nói :

- Đúng vậy ! Tiên sư đã tạ thế từ hai tháng trước.

- Thật là thiên đạo bất công rồi ! Người chánh nhân quân tử như Trần đại hiệp mà tại sao trời xanh lại không cho sống thêm nhiều năm nữa chứ ?

Tình cảm bi thương xuất phát từ đáy lòng của một vị Bang chủ khiến cho Phương Tuyết Nghi vô cùng cảm động.

Thôi Đại Công cũng liên tục thở dài tựa hồ như không làm chủ được bản thân mình nữa.

Nhưng Âm Dương Thủ Cát Uy thì chau mày hỏi Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ , tôn sư Trần đại hiệp đã tạ thế như thế nào ?

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Lão này không hổ danh là Âm Dương Thủ, trong thời khắc này mà lão còn lưu tâm đến chuyện sư phụ ta chết như thế nào, điều này đủ thấy chỗ tinh tế trong tính cách và suy nghĩ của lão ta.

Nghĩ đoạn chàng nghiêm túc nói :

- Tiên sư thọ bệnh mà tạ thế ở Cùngthị Lai sơn !

Cát Uy chau mày trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này sao có thể...

Hoắc Minh Phong lớn tiếng kêu :

- Chuyện này thật bất công bằng rồi ! Một bậc kỳ tài, một võ lâm quái kiệt như Trần đại hiệp mà tại sao trời xanh lại bắt mạng đến chung thân chứ ? Lão đệ, ngươi không nói sai đấy chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Lúc tiên sư tạ thế, tại hạ luôn túc trực bên cạnh thì tự nhiên là không thể sai rồi !

Hoắc Minh Phong cúi đầu tự nói lầm bầm :

- Trời xanh không có mắt, thật khiến cho người ta hận chết đi được !

Cát Uy lại nói tiếp sau một lúc trầm ngâm :

- Phương lão đệ, người có võ công như tiên sư thì làm sao có thể bị bệnh giày vò cho đến chết được ? Chuyện này khiến Cát mỗ không thể nào hiểu và cũng không thể nào tin được !

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói :

- Cát lão, tiên sư đã thọ bệnh từ hai mươi năm trước rồi.

Mục quang của Cát Uy chợt sáng lên, lão chụp hỏi ngay :

- Đã thọ bệnh từ hai mươi năm trước à ?

Tuyết Nghi nói :

- Tiên sư đã nói với tại hạ như vậy !

Cát Uy vừa gật gù vừa nói :

- Như vậy xem ra lệnh sư không phải vì bệnh mà chết rồi !

Thôi Đại Công nghe vậy thì biến sắc, lão hỏi :

- Sư đệ, người nói Trần đại hiệp không phải chết vì bệnh à ?

Cát Uy chậm rãi nói :

- Đại sư huynh, đừng nói là người có võ công cao cường đã đạt đến cảnh giới bách bệnh nan xâm như Trần đại hiệp, dù là đại sư huynh và tiểu đệ đây thì những năm qua có một ngày nào thọ bệnh đâu ?

Thôi Đại Công gật đầu, nói :

- Không sai, bất cứ bệnh gì cũng không thể xâm hại chúng ta.

Lão hơi ngừng lại suy nghĩ rồi nói tiếp :

- Nói như vậy thì Trần đại hiệp chết là vì duyên cớ khác chăng ?

Cát Uy nói :

- Nếu tiểu đệ phán đoán không sai thì điều dẫn đến cái chết của Trần đại hiệp hết tám phần mười là bị người ta ám toán.

Hoắc Minh Phong ngẩng đầu lên hỏi :

- Kẻ nào ám toán lão ta ?

Cát Uy nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Chuyện này phải hỏi Phương lão đệ thì mới biết được !

Tuyết Nghi trả lời ngay :

- Vãn bối không biết !

Hoắc Minh Phong trầm sắc diện, nói :

- Không biết à ? Tại sao ngay cả nguyên nhân dẫn đến cái chết của sư phụ mà người cũng không biết ?

Lão trách mắng như vậy thật khiến cho Tuyết Nghi cảm thấy hổ thẹn vô cùng . Theo lý mà nói, bản thân chàng là đệ tử thì phải biết nguyên nhân cái chết của sư phụ mình mới phải ! Nhưng trước sau sư phụ chàng vẫn không nói thì bảo chàng làm thế nào bây giờ ?

Chàng hơi do dự một lát rồi nói :

- Vẫn bói biết mình không đúng nhưng tiên sư không muốn tiết lộ thì vẫn bói cũng đành chịu.

Bỗng nhiên Thôi Đại Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Người phải đi điều tra ! Nếu không thì Kiếm Thần hà tất phải thu người làm truyền nhân.

Phương Tuyết Nghi nghiêm túc nói :

- Thôi lão tiên bói, vẫn bói hành tẩu giang hồ chuyện này cũng chính là vì chuyện đó !

Thôi Đại Công nghe vậy thì thần sắc hoà hoãn trở lại, lão gật đầu, nói :

- Có thể chứ ! Nhưng chẳng hay người đã có manh mối gì chưa ?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Vẫn chưa tìm được chút manh mối gì.

Cát Uy hắng giọng rồi tiếp lời :

- Phương lão đệ, khi Kiếm Thần tạ thế có triệu chứng gì đặc biệt không ?

Tuyết Nghi nói :

- Thể lực suy giảm, chốc chốc thường hôn mê và phải nhờ một loại đan dược mới sống thêm được mấy tháng.

Cát Uy gật đầu, nói :

- Vậy thì đúng rồi ! Kiếm Thần đúng là bị người ta ám toán nên phải dựa vào tinh lực của nội công và dược lực mới duy trì được mạng sống hai mươi năm.

Hoắc Minh Phong quay sang nói với Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ, xưa nay tính tình của lão phu nóng nảy, vừa rồi nếu có mạo phạm thì lão đệ người chớ để tâm nhé !

Người này quả nhiên là khác với mọi người, ý niệm thị phi rất rõ ràng phân minh !

6. Chương 6: Kiếm Chấn Cái Bang

Phương Tuyết Nghi cung thân, nói :

- Vẫn bói đâu dám thế !

Hoắc Minh Phong mỉm cười rồi quay sang nói với Tống Phù :

- Tống huynh, hiện tại Tống huynh và Phương lão đệ muốn đồng hành đến phương nào vậy ?

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Hoắc huynh thử đoán xem ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Muốn tại hạ phán đoán à ? Chuyện này xem ra khó khăn đấy.

Bỗng nhiên lão chỉ qua Cát Uy, và nói tiếp :

- Có rồi, tại hạ nhờ Cát sư đệ đoán giúp được chứ ?

Cát Uy nghe vậy thì không chờ Tống Phù tỏ thái độ đồng ý hay không mà lão nói ngay :

- Tống huynh, các vị đi chuyến này có lẽ chỉ đến một trong hai nơi mà thôi !

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Là hai nơi nào ?

Cát Uy chậm rãi nói :

- Một là Tung Sơn - Thiếu Lâm tự, hai là đến chỗ của Trung Châu Tam Hiệp Trịnh Đại Cương !

Tống Phù ngăn người, lão nói :

- Sao Cát huynh cho rằng bọn tại hạ sẽ đi tìm Trịnh Đại Cương ?

Cát Uy nhìn qua Tuyết Nghi rồi nói :

- Chẳng phải vị Phương lão đệ này hiện thân là vì Lạc sư huynh đã khẫu xuất những lời bất tín đối với Trịnh Đại Cương đó sao ? Nếu Phương lão đệ và Trịnh Đại Cương vô can thì hẳn hiện thân ra đây làm gì ?

Tống Phù cả cười rồi nói :

- Cứ xem như Cát huynh nói có lý ! Nhưng lão phu phải nói cho các vị biết, bọn lão phu đi chuyến này chủ yếu là vì Thiên Ma Nữ !

Cát Uy ngạc nhiên, lão nói :

- Tống huynh, mấy năm không gặp mà chẳng ngờ Tống huynh trở nên hào hứng như vậy, tại hạ thật vô cùng, khâm phục, khâm phục !

Hoắc Minh Phong cũng cười lớn rồi nói :

- Đúng vậy ! Tống huynh đã có hào khí đi gặp Thiên Ma Nữ thì tại hạ càng không thể nghe lời khuyên của Trịnh Đại Cương mà làm con rùa đen rút cổ nữa !

Tống Phù nói :

- Nhưng người muốn gặp Thiên Ma Nữ không phải là Tống mỗ !

Cát Uy trầm giọng hỏi :

- Không phải Tống huynh thì là ai.

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Là vị Phương huynh đệ này !

Bang chủ Cái Bang và bốn vị trưởng lão vừa nghe thì vô cùng ngạc nhiên, nhất thời năm lão đều ngẩn cả người.

Hoắc Minh Phong chau mày nói :

- Phương lão đệ muốn gặp Thiên Ma Nữ để làm gì ?

Tống Phù cười thâm trong bụng và nghĩ :

- Lão ăn mày hỏi thật là thừa.

Tuy nhiên Tống Phù cũng thừa biết bọn họ đoán võ công của Phương Tuyết Nghi rất tầm thường nên vừa nghe nói người muốn gặp Thiên Ma Nữ là chàng thì bất giác sửng sốt.

Lão quét mục quang nhìn năm vị đứng đầu Cái Bang một lượt rồi nói :

- Một ngày Kiếm Thần Trần đại hiệp còn tại thế thì Ngũ Đại Ma Chủ không dám manh động, bây giờ Kiếm Thần đã trở thành người thiên cổ nên trách nhiệm ngăn chặn Ngũ Ma tác yêu tác quái tự nhiên là trút lên vai Phương lão đệ này rồi !

Thôi Đại Công nhìn Phương Tuyết Nghi đến độ muốn toác hai khoé mắt, lão trầm giọng hỏi :

- Phương lão đệ đã được mấy phần chân truyền của Trần đại hiệp ?

Quả nhiên là không ngoài sở đoán của Tống Phù, mấy vị đứng đầu Cái Bang này đã không yên tâm về võ công của Phương Tuyết Nghi.

Tống Phù thần nhiên nói :

- Chừng khoảng mười thành !

Thôi Đại Công sửng sốt, lão nói :

- Tống huynh, thời khắc này há có phải là lúc nói đùa đâu ?

Tống Phù bèn nghiêm túc nói :

- Tại hạ có nói đùa bao giờ ? Không những Phương lão đệ đã đắc truyền toàn bộ võ công của Kiếm Thần Trần đại hiệp mà còn luyện tất cả võ công của Kiếm Thánh để lại !

Hoắc Minh Phong lớn tiếng hỏi :

- Tống huynh, những lời này là thật chứ ?

Tống Phù nói :

- Không có nữa câu hư ngôn, nếu Hoắc huynh không tin thì cứ việc xuất thủ thử xem !

Hoắc Minh Phong không ngờ Tống Phù lại nói như vậy nên bất giác ngẩn người một lúc rồi nói :

- Chuyện này...

Rõ ràng bảo lão ta lấy thân phận Bang chủ Cái Bang mà động thủ với Tuyết Nghi, dù chàng là truyền nhân y bát của Kiếm Thần Trần đại hiệp thì đây cũng là chuyện không thích hợp, do vậy mà lão chẳng biết phải trả lời như thế nào.

Bỗng nghe Cát Uy cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tống huynh, Bang chủ sao có thể động thủ với Phương lão đệ ? Chuyện này là Tống huynh làm khó người khác rồi !

- Nếu vậy thì không cần phải thử nữa ! Chẳng hay trong các vị đã có ai từng động thủ với Liễu My Nương ?

Đoản Phương Sóc Ông Côn Luân từ đầu đến giờ vẫn ngồi yên lặng, lúc này bỗng nhiên phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tống lão ca, tại hạ đã thử qua võ công của Liễu My Nương rồi !

Tống Phù liền hỏi

- Thắng bại thế nào ?

Ông Côn Luân mỉm cười, nói ;

- Quyết chiến trăm chiêu nhưng thua một thức !

Tống Phù hỏi tiếp :

- Ông huynh không phải là đối thủ của ả ?

Ông Côn Luân cười hì hì, nói :

- Nếu liều mạng thì có thể dẫn đến cục diện lưỡng bại câu thương !

Lão này nói năng rất ư là dí dõm, khiến Tống Phù phải bật cười một tràng rồi mới nói :

- Tống mỗ tin là Ông huynh có được khả năng đó. Nhưng chuyện tại hạ sắp nói ra đây thì sợ rằng các vị không thể nào tin được, đó là tại hạ đã tận mắt mục kiến Phương lão đệ đánh bại Liễu My Nương trong vòng ba chiêu !

Chợt nghe Hoắc Minh phong phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Điều này chứng minh anh hùng xuất thiếu niên, Phương lão đệ, lão khiêu rất vui mừng cho người rồi.

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Không dám nhận sự tán thưởng của Bang chủ, chẳng qua là vận bối gặp may nhất thời mà thôi !

Tống Phù tiếp lời :

- Hoắc huynh, tại hạ tin là Hoắc huynh biết rõ võ công của Ma Dao Điền Nguyên chứ ?

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói :

- Đạo pháp của Ma Dao Điền Nguyên cực nhanh và có tiếng là vô lâm đệ nhất khoái đao, tại hạ đã được mục kiến rồi !

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Nhưng đáng tiếc đệ nhất khoái đao chỉ là hư danh mà thôi ! Phương lão đệ chuyển xuất đến kiếm thứ hai thì hẳn đã bỏ mạng tại đường trường rồi !

Hoắc Minh Phong còn đang kinh ngạc thì nghe Cát Uy trầm giọng nói :

- Tống huynh, Ma Dao Điền Nguyên đã chết dưới kiếm của Phương lão đệ à ?

Tống Phù nghiêm túc nói :

- Tống mỗ đã tận mắt mục kiến thì không thể sai rồi !

Cát Uy thở dài một hồi rồi nhìn qua Phương Tuyết Nghi, nói :

- Nói như vậy thì Phương lão đệ đã đắc truyền mười thành của Kiếm Thần Trần đại hiệp thật rồi à ?

Tống Phù nói :

- Có khi nào Tống mỗ nói không thật đâu ? Nếu các vị vẫn chưa tin thì cứ việc liên thủ mà xem ?

Chẳng ngờ Tống Phù càng nói càng khó nghe, thử nghĩ bất kỳ người nào trong năm lão xuất thủ một chiêu cũng đã cảm thấy bất ổn rồi, vậy thì làm sao bọn họ có thể liên thủ để thử chiêu ? Do vậy, nhất thời năm nhân vật đứng đầu Cái Bang đều biến sắc, sự khó chịu trong lòng quả thật không có ngôn ngữ nào diễn tả hết được.

Bỗng nhiên nghe Ông Côn Luân cười hì hì rồi nói :

- Tống huynh cứ khiêu khích huynh đệ bọn tại hạ như vậy là có dụng ý gì thế ?

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Chưa đến Hoàng Hà thì chưa chịu thôi mong ước, nếu các vị không xuất thủ thử chiêu thì e rằng tại hạ có thiên ngôn vạn ngữ cũng khó lắm cho các vị tin được !

Đột nhiên nghe Lạc Kỳ lạnh lùng nói :

- Người khác có thể tin nhưng Lạc mỗ thì tin không nổi.

Lão nhìn qua Tuyết Nghi rồi cười nhạt nói tiếp :

- Lạc mỗ bất tài nhưng cũng muốn thỉnh giáo công phu triển kiếm của Phương lão đệ !

Lời vừa dứt thì lão lập tức rút trong người ra một cây đũa cầu bồng dài hơn thước, to bằng ngón tay cái, điều khác lạ là cây đũa cầu bồng này không phải làm bằng trúc mà được đúc từ tinh đồng.

Phương Tuyết Nghi vốn không có ý động thủ nhưng lúc này thấy Lạc Kỳ xuất binh khí độc môn của Cái Bang thì bất giác chau mày, nói :

- Lạc trưởng lão, sở học của vận bối chỉ bằng một phần ngàn của gia sư thôi, chúng ta không cần phải tỷ thí làm gì !

Lạc Kỳ lạnh lùng nói :

- Lão đệ không cần khiêm tốn, hôm nay Lạc mỗ nhất định phải lĩnh giáo một phen mới được !

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Sao lão đệ người không mau xuất kiếm ra ? Lạc mỗ động thủ đây này !

Lời vừa dứt thì lão vung đả cầu bông lên rồi điểm tới.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Lão bức ta thế này thì có lẽ đành phải cho bọn chúng biết chút lợi hại thôi !

Tâm ý đã định, chàng liền lách người tránh né thế công của Lạc Kỳ, đồng thời hữu thủ ấn vào chuôi kiếm và “choang” một tiếng, bảo kiếm đã xuất ra khỏi vỏ . Trường kiếm tại tay, khí thế của Phương Tuyết Nghi cũng khác trước rất nhiều . Chàng ngưng thần nhìn chằm chằm Lạc Kỳ và mỉm cười, nói :

- Lạc trưởng lão, xin thứ lỗi cho vãn bối vô lễ nhé !

Lời dứt, kiếm vung, hàn quang đột hiện, kiếm thế bình thủ đâm thẳng về phía Lạc Kỳ.

Dụng tâm động thủ của Lạc Kỳ chẳng qua là bức Phương Tuyết Nghi xuất kiếm mà thôi , bây giờ đối phương đã xuất kiếm thì với thân phận của lão tất nhiên là không tiện chiếm tiên cơ.

Khi Phương Tuyết Nghi xuất kiếm đâm ra thì bất giác Lạc Kỳ thất cười và thầm nghĩ :

- Chiêu kiếm bình thường thế này mà cũng đã thương được Ma Dao Điền Nguyên sao ? Rõ ràng là Tổng Phù này nói năng lung tung rồi !

Nghĩ đến đây thì đả cầu bông trong tay lão cũng thuận thủ quét về phía Tuyết Nghi . Và ý nghĩ khinh địch của lão ta, cuối cùng cũng đến sự hổ nhục to lớn.

Nguyên chiêu kiếm pháp của Phương Tuyết Nghi trông rất bình thường không có gì lạ nhưng bên trong bao hàm nhiều biết hoá ngoài khả năng tưởng tượng của Lạc Kỳ . Khi đả cầu bông của lão chưa kích trúng thân kiếm thì kiếm thế của Tuyết Nghi đột nhiên trầm xuống và xoay chuyển cực kỳ nhẹ nhàng, trong chớp mắt mũi kiếm đã chuyển hướng đâm vào Hoa Cái huyệt trước ngực Lạc Kỳ.

Lạc Kỳ cảm thấy chấn động, lão vội hít một hơi rồi tung người thối lui ra sau . Nhưng trước mặt lão bóng kiếm quang đã toa? ra rồi bao trùm khắp toàn thân lão.

Lạc Kỳ là một trong tứ đại trưởng lão của Cái Bang, võ công đương nhiên là bất phàm, nếu lão không có ý khinh địch mà xuất toàn lực ứng chiến thì dù Phương Tuyết Nghi có ỉnh đến cỡ nào cũng khó có thể đánh bại lão ta trong một chiêu . Nhưng đáng tiếc là lão khinh địch, xem thường kiếm pháp tuyệt thế của Phương Tuyết Nghi, vì vậy khi Tuyết Nghi biến chiêu thì đả cầu bông của lão bị chấn động mà thoát khỏi tay bay đi . Cùng lúc đó lão cảm thấy bên ngực trái lạnh buốt và kiếm thế của Tuyết Nghi biến ảo muôn trùng, không biết đâu là hư thực . Chiêu kiếm này tuy đâm không sâu nhưng cũng đủ khiến y phục lão rách toạt và huyết tươi chảy ra.

Bang chủ và mấy vị trưởng lão còn lại của Cái Bang thoát tiên thấy Lạc Kỳ khiêu chiến mà không lên tiếng ngăn cản là có ý muốn xem trình độ kiếm thuật của Phương Tuyết Nghi đến mức nào. Khi thấy chàng xuất chiêu tầm thường thì mấy lão này cũng nghĩ như Lạc Kỳ, tức là cho rằng kiếm pháp của Tuyết Nghi quá bình thường và nghĩ Tổng Phù đã khoác lác không thực , nhưng chỉ trong chớp mắt thì bốn đôi mục quang của bọn lão đều tròn xoe mà nhìn không chớp.

Thôi Đại Công buột miệng kêu lên :

- Hảo kiếm pháp !

Phương Tuyết Nghi đắc thủ nhưng không công tiếp, chàng bông kiếm trước ngực và cung thủ nói với Lạc Kỳ :

- Tại hạ nhất thời lỡ tay, xin Lạc trưởng lão tha tội !

Lạc Kỳ nhắm mắt không nói, máu trước ngực lão vẫn theo y phục chảy ròng ròng xuống đất.

Hoắc Minh Phong thì như người tỉnh mộng, lão buông tiếng thở dài rồi nói :

- Truyền nhân của Kiếm Thần quả nhiên là bất phàm, Phương lão đệ kế thừa y bát cũng không phụ thanh uy của lệnh sư Từ nay trong võ lâm lại xuất hiện thiếu niên kỳ sĩ, lòng ưu thời mẫn thế của lão khiêu xem ra hơi muộn rồi !

Một khối lòng đầy thành ý khiến ai nấy đều vô cùng cảm động.

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Bang chủ quá khen rồi !

Song mục của Cát Uy chót hiện thần quang, lão ngửa mặt cười một tràng rồi nói :

- Tổng huynh nói không sai, Liễu My Nương có thể toàn mệnh mà lui là vì Phương lão đệ không có ý giết ả mà thôi, nếu không thì trong vòng mười chiêu, ma nữ đó tất phải rơi đầu.

Tổng Phù gật đầu, nói :

- Không sai, nếu Phương lão đệ có ý trừ diệt thì tự nhiên là Liễu My Nương dù muốn chạy cũng không thoát, nhưng...

Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Thiên Ma Nữ không phải là Liễu My Nương nên tình thế lần này không đơn giản... !

Cát Uy trầm giọng nói :

- Tổng huynh, tại hạ không tin là Thiên Ma Nữ mạnh hơn Liễu My Nương bao nhiêu đâu !

Tổng Phù nói :

- Chuyện này tại hạ cũng chỉ nghe đồn đãi là Thiên Ma Nữ khó đánh nhất trong Ngũ Ma, còn có thật sự inh hơn Liễu My Nương hay không thì tại hạ chưa chứng nghiệm ! Nhưng...

Cát Uy liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tổng Phù nói tiếp :

- Một khi Thiên Ma Nữ có được thình danh như vậy thì tất phải có chỗ hơn người !

Cát Uy cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Tổng huynh cũng bị Thiên Ma Nữ làm cho vỡ mặt rồi chẳng ?

Tổng Phù gượng cười, nói :

- Hình như Cát huynh chưa gặp ả ma nữ này phải không ?

Cát Uy lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Tất nhiên là chưa ! Nếu không thì trên thế gian này có tại hạ thì không có Thiên Ma Nữ !

Thần thái của lão đã lạnh lùng, ngữ khí lại thâm trầm khiến cho người nghe có cảm giác không rét mà run.

Tổng Phù chau mày nói :

- Cát huynh quả nhiên là người có hào khí !

Cát Uy chợt biến sắc, lão lớn tiếng nói :

- Lê nào Tổng huynh không tin là tại hạ có quyết định như vậy ?

Tổng Phù cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không dám, tại hạ tin quá đi chứ.

Cát Uy định nói tiếp nhưng Bang chủ Hoắc Minh Phong đã lên tiếng trước :

- Các vị không cần đầu khẫu nữa, chúng ta còn nhiều chuyện quan trọng chờ thương lượng đây !

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Cát Uy :

- Cát sư đệ, có một chuyện mà ngu huynh muốn nhờ vào tài trí của sư đệ.

Cát Uy nghe Bang chủ nói có chuyện muốn nhờ mình thì vội nghiêm túc nói :

- Bang chủ có gì sai bảo, tiểu đệ xin kính tuân thượng mệnh !

Hoắc Minh phong mỉm cười, nói :

- Cục diện trước mặt đã có cao thủ như Phương lão đệ thì có lẽ chúng ta không cần suy nghĩ về lời khuyên của Trịnh đại hiệp trong việc đi Thiếu Lâm tự rồi !

Cát Uy nghe vậy thì hơi chau mày, nói :

- Chuyện này...

Lão trầm ngâm không nói ra nhưng rõ ràng là có ý bất đồng. Lúc này Ông Côn Luân đang giúp Lạc Kỳ băng bó vết thương nhưng bỗng nhiên lão quay lại nói với Cát Uy :

- Cát sư đệ, tiểu huynh có một câu này nhưng chẳng biết sư đệ có muốn nghe hay không ?

Cát Uy liền nói :

- Sư huynh cứ nói, tiểu đệ rửa tai lắng nghe đây !

Ông Côn Luân nói :

- Tại sao sư đệ không hỏi xem Phương lão đệ và Trịnh đại hiệp có quan hệ gì ?

Cát Uy nghe vậy thì tỉnh ngộ, lão định tương vấn thì Phương Tuyết Nghi đã lên tiếng :

- Trịnh đại hiệp chính là đại bá của vãn bối !

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Trịnh Đại Cương là bá phụ của lão đệ người à ?

Tuyết Nghi nói :

- Không sai !

Hoắc Minh Phong ngăn người giầy lát rồi nói :

- Nói vậy lão đệ người và Phương Nhị hiệp - Phương Thiên Thành là người một nhà rồi !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Không sai !

Chàng nghe đến tên Phương Thiên Thành thì bất giác cảnh tượng hung hiểm bên ngoài thành Gia Định lại hiện ra trong đầu, do vậy nên chàng mới do dự một lúc rồi mới trả lời Hoắc Minh Phong.

Cát Uy mục kiến tình cảnh này nên trong lòng bất giác máy động, lão buột miệng hỏi :

- Phương lão đệ, Phương Nhị hiệp là người thế nào của người ?

Phương Tuyết Nghi miễn cưỡng nói :

- Là đại bá !

Cát Uy nhận ra thần thái của chàng rất khác so với lúc gọi Trịnh Đại Cương là đại bá nên trong lòng lão càng sinh nghi, lão có ý muốn hỏi cho rõ nhưng không tiện khai khẩu.

Bởi lẽ chuyện này đã vượt ra ngoài luân lý thường tình, một khi hỏi đến e sẽ gây thêm phiền phức không đáng có, vả lại Phương Tuyết Nghi đã vì Trịnh Đại Cương mà hiện thân thì tất nhiên chàng không phải là hạng bất nghĩa, còn sự lạnh lùng của chàng đối với Phương Thiên Thành tất phải có lý do bên trong.

Chợt nghe Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói :

- Phương lão đệ là diệt tử của Phương Thiên Thành chăng ?

Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai !

Rõ ràng là chàng rất có ác cảm với Phương Thiên Thành nên khi trả lời chàng không muốn nói thêm một câu nữa chữ nào nữa . Và sự lạnh lùng này của chàng cũng khiến cho Hoắc Minh Phong phải ngạc nhiên . Tuy nhiên vị Bang chủ này cũng không tiện hỏi mà chỉ thầm nghĩ :

- Hài tử này làm sao thế nhỉ ? Tại sao hắn lại tỏ ra kém thân thiết đối với đại bá của mình, trong khi đó lại tỏ ra khá thân thiết với vị đại bá khác họ ?

Hoắc Minh Phong nghĩ đến đây thì đã nghe Cát Uy hỏi :

- Phương lão đệ, Trịnh Đại Cương đã là đại bá của lão đệ người thì có lẽ người rất hiểu tính cách của hắn phải không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tuy tại hạ chỉ gần gũi Trịnh đại bá lúc còn nhỏ nhưng tại hạ vẫn biết và rất kính phục sự chân thực nhiệt tình và lòng trung nghĩa lỗi lạc của đại bá !

Cát Uy mỉm cười, nói :

- Nói vậy là Phương lão đệ rất đồng ý với cách nhìn của Cát mỗ về Trịnh đại hiệp ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Cách nhìn của lão tiền bối quả nhiên không sai ! Với tính cách của Trịnh đại bá thì dù đao kiếm kề bên cổ cũng không thể có chuyện tham sinh úy tử !

Cát Uy khoan khoái cung thủ nói với Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ, những lời Phương lão đệ vừa nói đã chứng minh Trịnh Đại Cương không phải là hạng tham sanh úy tử, bám danh cầu mạng, xin Bang chủ khi đến Thiếu Lâm tự ang theo sự phần nộ nhất thời.

Hoắc Minh Phong cả cười rồi nói :

- Cát sư đệ, ngu huynh xin tâm lãnh lòng tốt của người...

Lão hoi ngừng lại rồi bỗng nhiên thở dài một hồi, đoạn nói tiếp :

- Xưa nay trong Cái Bang không có kẻ lui bước trước nguy nan, nhưng ba vị huynh đệ đã khuyên như thế thì ta làm sao không nghe ? Nhưng quả thật là chuyện này rất khó xử đây !

Ông Côn Luân lên tiếng :

- Bang chủ, tiểu đệ có một câu này nhưng nói ra xin Bang chủ chớ trách nhé !

Hoắc Minh Phong nói :

- Có điều gì cứ nói thẳng ra, ngu huynh làm sao lại trách chứ ?

Ông Côn Luân nói :

- Chuyện Thiếu Lâm tự, Bang chủ nên tùy cơ hành sự mới phải, sư huynh là chủ một bang nên không thể có cái dưng cam của kẻ thất phu !

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Xem ra dù ngu huynh không đồng ý cũng không được rồi !

Thôi Đại Công chợt cung thủ, nói :

- Bang chủ có minh kiến này thật là phúc cho bản bang.

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Bang chủ có chỉ thị gì không ?

Ngữ khí câu này khiến cho Hoắc Minh Phong nghe cũng giật mình, lão hỏi lại :

- Sư huynh có điều gì muốn nói chăng ?

Thôi Đại Công nói :

- Không sai !

Lão chỉ qua Phương Tuyết Nghi và Tống Phù rồi nói tiếp :

- Hai vị này phạm vào đại kỵ của bản bang là nghe lén chuyện trưởng lão bản bang tập hội, chiếu theo luật thì phải trừng trị, chẳng hay Bang chủ định thế nào ?

Lão đề xuất vấn đề nan giải này khiến Hoắc Minh Phong bất giác cảm thấy khó xử nên nhất thời không biết trả lời thế nào . Chiếu theo quy luật của Cái Bang thì rõ ràng Tống Phù và Phương Tuyết Nghi đã phạm vào đại kỵ, hình phạt thấp nhất là bọn họ phải tự thân đến tổng đàn mà tạ tội với tổ sư của Cái Bang . Nhưng lúc này Hoắc Minh Phong đã biết Phương Tuyết Nghi là hậu nhân của Kiếm Thần Trần Hy Chính thì làm sao lão có thể nói ra điều đó được ?

Còn Tống Phù, khi nghe Thôi Đại Công nói vậy thì bất giác mỉm cười, Phương Tuyết Nghi hơi ngạc nhiên và thâm nghĩ :

- Tại sao lão ăn mày lại nhắc đến chuyện này? Lẽ nào bọn họ muốn liên thủ đối phó với ta thật sao ?

Thì ra Phương Tuyết Nghi hiểu lầm là Thôi Đại Công vì muốn bảo vệ Lạc Kỳ và vẫn hồi thanh danh cho Cái Bang nên mới đề xuất ra chuyện này.

Chàng còn đang suy nghĩ thì chợt nghe Cát Uy nói :

- Bang chủ, quy định này là do sư tổ lập ra nên chúng ta không thể bất tuân !

Rõ ràng lão này lại thêm dầu vào lửa.

Hoắc Minh Phong gượng cười, nói :

- Đại sư huynh và Cát sư đệ nói không sai, chỉ có điều...

Lạc Kỳ đứng từ xa, bỗng nhiên lên tiếng :

- Bang chủ, quyết định này không thể bãi bỏ từ đời Bang chủ đấy nhé !

Phương Tuyết Nghi không biết phạm đại kỵ như vậy sẽ bị trị tội thế nào nên chàng lớn tiếng nói :

- Hoắc Bang chủ, Lạc trưởng lão nói không sai, Bang chủ không thể làm mất uy danh của Cái Bang từ bao đời này, còn Phương mỗ cũng không muốn chạy tội mạo phạm, xin Bang chủ cứ nói ra xem Phương mỗ phải chịu tội như thế nào ?

Hoắc Minh Phong háng giọng một tiếng rồi nói :

- Phương lão đệ, chuyện này lão khiêu hoá ta thật là khó xử rồi ! Thử nghĩ Trần đại hiệp là đại ân nhân của bản bang thì lão khiêu hoá ta làm sao có thể nói đến hai chữ trị tội đối với lão đệ người ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Tại hạ xin tâm lãnh tình của bang chủ ! Nhưng nếu vì tại hạ mà loạn gia pháp của quý bang thì há chẳng phải đưa Bang chủ vào chỗ phản lại quy bang sao ? Huống hồ mấy vị trưởng lão này chắc gì sẽ bỏ qua cho bang chủ ?

Tuyết Nghi đã bắt đầu tức khí và Hoắc Minh Phong cũng nhận biết được điều đó, nhưng sự việc có hai cái khó nên nhất thời lão chẳng biết phải lựa chọn thế nào . Lúc này Tống Phù bèn thản nhiên mỉm cười rồi nói :

- Phương lão đệ, người tự nhận tội thật khiến lão phu chẳng vừa lòng tí nào.

Phương Tuyết Nghi gương cười nói :

- Tổng lão, chúng ta phạm vào bang quy của người ta, nếu không nhận tội thì lẽ nào còn có biện pháp gì khác ?

Tổng Phù phá lên cười rồi nói :

- Đương nhiên là có !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tổng lão thử nói ra xem ?

Tổng Phù nói :

- Lão phu có thể nói ra nhưng chỉ sợ là người không chịu thực hiện thôi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vẫn bởi thực hiện hay không, Tổng lão chẳng cần nói quá sớm như vậy, biết đâu vẫn bởi sẽ đồng ý thử một lần cũng không chừng !

Tổng lão liền nhìn qua Hoắc Minh Phương rồi nói :

- Thực ra chỉ cần lão đệ người dùng võ công thắng được nhân vật từ hàng trưởng lão trở lên trong Cái Bang bọn họ thì chuyện trị tội có thể được miễn rồi ! Lão đệ, người xem thử có thể động thủ với bọn họ không ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lúc rồi hỏi Hoắc Minh Phong :

- Hoắc bang chủ, lời Tổng lão vừa nói có thật không ?

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói :

- Không sai, khi sư tổ của bản bang lập ra bang quy cũng từng nghĩ đến điều này, nếu có nhân vật nào võ công trác tuyệt mà phạm vào cấm kỵ thì không thể vì chuyện nhỏ như vậy mà làm hao tổn thực lực toàn bang . Do đó mới có quyết định đặc biệt là, phạm kẻ nào thắng được trưởng lão của Cái Bang thì vị trưởng lão bị đánh bại sẽ chịu tội thay cho kẻ phạm cấm kỵ.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm :

- Nếu như lão ta nói là Cái Bang có quy định này thật thì Thôi Đại Công hà tất phải đề xuất chuyện này ? Lạc Kỳ là bại tướng trong tay ta, nếu phải chịu tội thì Lạc Kỳ phải chịu tội thay ta mới đúng !

Chàng suy nghĩ như thế nhưng chàng đâu ngờ rằng Thôi Đại Công đề xuất ra chuyện này chính là muốn đối phó với Lạc Kỳ. Và dường như lúc này Hoắc Bang chủ mới hiểu ra dụng tâm của Thôi Đại Công nên lão nhìn qua Lạc Kỳ và nói :

- Bang chủ có điều chi chỉ giáo ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Vừa rồi người đã thua Phương lão đệ phải không ?

Lạc Kỳ sững người, lão ấp úng nói :

- Chuyện này... thua thì tiểu đệ thua rồi nhưng thua mà không phục.

Thôi Đại Công phá lên cười rồi tiếp lời :

- Sao lại bất phục ? Lẽ nào người muốn tái chiến một trận nữa ?

Lạc Kỳ quét mục quang thâm trầm nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói :

- Nếu tiểu đệ biết trận chiến đó liên quan đến chuyện phạm cấm kỵ thì tiểu đệ đã không có ý khinh địch rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Lạc sư đệ, con người quý ở chỗ tự biết mình, kiếm pháp của Trần đại hiệp há có phải là võ công mà người và ta có thể phá giải được...

Lời chưa dứt thì lão buông tiếng thở dài rồi nhắm mắt lại.

Lạc Kỳ lạnh lùng tiếp lời :

- Bang chủ, tiểu đệ muốn vì thanh danh của bản bang mà tử chiến với Phương thiếu hiệp một trận !

Hoắc Minh Phong tròn xoe song mục, lão đang định nói thì đã nghe Phương Tuyết Nghi lên tiếng :

- Nếu Lạc trưởng lão bắt phục thì cứ việc xuất thủ lần nữa vậy !

Lạc Kỳ lạnh lùng tiếp lời :

- Lão phu đang muốn quyết chiến một trận với người đây !

Phương Tuyết Nghi liếc nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Bang chủ, xin thứ lỗi cho vãn bối vô lễ nhé !

Nói đoạn chàng rút kiếm chỉ về phía Lạc Kỳ và nói tiếp :

- Lạc trưởng lão, mời !

Lạc Kỳ lập tức huy động đả cầu bổng, lão quát lớn một tiếng rồi bổ nhào về phía Phương Tuyết Nghi . Lạc Kỳ có ý dồn đối phương vào tử địa nên thế công cực kỳ hung hiểm khiến quần hùng quan chiến đều kinh tâm động phách . Thế nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn tỏ ra ung dung, chàng vận kiếm lên xuống một cách nhẹ nhàng để chống đỡ.

Hoắc Minh Phong thấy vậy thì thất kinh và ngậm kêu hoảng hốt, bởi lẽ lực đạo trên đả cầu bổng của Lạc Kỳ có đến vài trăm cân, trường kiếm của Tuyết Nghi là loại binh khí nhẹ, nếu chống đỡ trực tiếp với đả cầu bổng thì quả thực là một hành động bất trí. Tuy vậy, nhưng Hoắc Bang chủ lại không thể nói ra, thứ nhất là vì thân phận Bang chủ của lão, thứ hai Phương Tuyết Nghi vốn là người ngoài, nếu lão giúp người ngoài thì há chẳng bị các vị trưởng lão còn lại nghi ngờ sao ?

Lúc này mấy vị trưởng lão cũng cực kỳ khấn trương, chỉ có Tổng Phù vì hiểu rõ sự cao thấp của Tuyết Nghi nên lão thản nhiên mỉm cười rồi nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc Bang chủ, bổng pháp của Lạc trưởng lão tuy uy mãnh nhưng lại không có sự khéo léo, sợ rằng Phương lão đệ sẽ chiếm hết tiên cơ trong chiêu này thôi !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì động lòng, lão chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ thì đã nghe Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói :

- Nhu có thể khắc cương, Lạc trưởng lão thua chiêu này thì có lẽ vẫn bắt phục thôi !

Chàng vừa dứt lời thì quả nhiên đả cầu bổng của Lạc Kỳ lại thoát khỏi tay bay đi !

Nguyên trường kiếm của Phương Tuyết Nghi tuy nhẹ nhàng nhưng cực kỳ ảo diệu, chàng dùng xảo công tứ lạng bạt thiên cân, trường kiếm thuận thế kéo dài rồi đẩy đả cầu bổng của Lạc Kỳ bay ra ngoài năm thước.

Lạc Kỳ thất sắc, lão không nói một lời mà dịch bước đến nhặt đả cầu bổng rồi chậm rãi tiến về phía Phương Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Lạc trưởng lão, lần này lão phải cẩn thận đấy nhé, tại hạ đã nhường lão công trước ba chiêu . Bây giờ xin công lại lão một thức nhé !

Lời vừa dứt thì trường kiếm chợt trầm xuống rồi bất ngờ đâm thẳng tới trước.

Lạc Kỳ biết kiếm chiêu của đối phương biến hoá khôn lường, chiêu thức tinh diệu, tuyệt không phải là loại võ công dễ phá giải, duy chỉ có một cách để thủ thắng là dựa vào nội công thâm hậu mà đánh lui đối phương mà thôi. Do vậy, trường kiếm của Tuyết Nghi vừa phát ra thì lão lập tức vung đả cầu bổng quét mạnh tới trước. Trường kiếm và đả cầu bổng gần va chạm vào nhau thì đột nhiên Phương Tuyết Nghi xoay chuyển

thân hình bằng nửa bước chân vô cùng nhanh, cùng lúc trường kiếm xuyên qua bóng ảnh trùng trùng mà đi . Tiếp theo đó là một tiếng kêu đau đớn của Lạc Kỳ, y phục trước ngực lão ta rách toạt, máu tươi lãm thấm chảy ra. Nếu Phương Tuyết Nghi không có lòng trung hậu thì Lạc Kỳ đã sớm bỏ mạng tại đường trường bởi chiêu kiếm này rồi.

Hoắc Minh Phong vô cùng kinh hãi, lão buột miệng kêu lên :

- Phương lão đệ, xin hạ thủ lưu tình...

Thì ra lão sợ Phương Tuyết Nghi tuổi trẻ khí thịnh, trong lúc phần nộ nhất thời mà lấy mạng Lạc Kỳ.

Phương Tuyết Nghi cười ha hả rồi nói :

- Bang chủ yên tâm , tại hạ tuy lỗ mãng nhưng không xem mạng người như cỏ rác đâu.

Chàng hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Tống Phù :

- Tống lão, vẫn bối đã đánh bại một vị trưởng lão của Cái Bang, chẳng hay tội phạm cấm kỵ có thể miễn trừ được chưa ?

Chàng không hỏi Hoắc Minh Phong mà hỏi Tống Phù, đây cũng chính là chỗ nhân đạo trong tính cách của chàng.

Tống Phù cả cười và nói :

- Ý Hoắc huynh thế nào ?

Hoắc Minh Phong thở dài rồi nói :

- Kỳ thực Phương lão đệ không cần xuất thủ lần thứ hai, tại hạ cũng buộc Lạc sư đệ chịu tội cho Phương lão đệ rồi !

Tống Phù tiếp lời :

- Hoắc Bang chủ quả nhiên là người sáng suốt.

Lúc này Thôi Đại Công cung thủ nói :

- Bang chủ, Lạc sư đệ đã chịu tội thay cho Phương thiếu hiệp, vậy sao Bang chủ không lập tức hạ lệnh cho hần hồi bang lãnh tội ?

Hoắc Minh Phong liếc nhìn Lạc Kỳ đang be bét máu và nói :

- Đại sư huynh, sợ rằng thương thế của Lạc sư đệ không nhẹ đâu !

Thôi Đại Công nói :

- Chút thương thế ngoài da thịt thì có đáng gọi là gì ? Phương thiếu hiệp có lòng nhân từ nên chỉ điểm mà thôi, Bang chủ không cần bận tâm !

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lạc sư đệ, thương thế của ngươi có nặng lắm không ?

Lạc Kỳ vốn có ý giả vờ nhưng biết là không thể qua mắt Thôi Đại Công nếu đành lác đầu, nói :

- Đại sư huynh đã nói rồi, chỉ là chút thương thế da thịt mà thôi.

Nói đoạn lão tự lấy trong người ra một viên dược hoàn rồi nhai nhỏ đắp vào miệng vết thương.

Hoắc Minh Phong khẽ gật đầu và quay sang nói với Thôi Đại Công :

- Đại sư huynh, chuyển đi Thiếu Lâm tự trước mặt tất phải cần dùng nhân lực , nếu Lạc sư đệ trở về há chẳng phải là thiếu đi một danh thủ sao ?

Thì ra Hoắc Minh Phong muốn giữ Lạc Kỳ lại để đối phó với bọn ma đầu . Nhưng Thôi Đại Công trầm sắc diện, nói :

- Bang chủ, tiểu huynh có một câu này, nói ra mong Bang chủ chớ trách nhé !

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Đại sư huynh có điều gì cứ nói.

Thôi Đại Công nói :

- Trước lúc Phương thiếu hiệp xuất hiện thì quả thực chúng ta thế cô lực mỏng và không thể thiếu một hảo thủ như Lạc sư đệ, nhưng tình hình trước mặt đã khác rồi, hiện giờ đã có Phương thiếu hiệp thì dù toàn bộ bốn người chúng ta cùng đi cũng chẳng ngại việc gì !

Hoắc Minh Phong chau mày nói :

- Chuyện này...

Cát Uy bỗng lạnh lùng tiếp lời :

- Bang chủ, đại sư huynh nói không sai, Lạc sư huynh nên hồi bang lãnh tội thôi !

Hoắc Minh Phong chẳng biết làm thế nào nên đành thở dài một hơi rồi nói :

- Đã như vậy thì Lạc sư đệ nên hồi bang thôi !

Lúc này thần sắc của Lạc Kỳ trông rất quái dị, rõ ràng là lão không muốn nhưng không thể không tỏ thái độ cung kính chờ lệnh.

Hoắc Minh Phong nhìn qua lão ta bằng ánh mắt ái ngại và nói :

- Những gì đại sư huynh vừa nói, người nghe cả rồi chứ ?

Lạc Kỳ hơi do dự một lát rồi nói :

- Tiểu đệ đã nghe !

Hoắc Minh Phong nói :

- Người nhanh chóng hồi bang rồi quỳ trước tượng thần sư tổ hồi lỗi mười ngày !

Lạc Kỳ ngạc nhiên hỏi lại :

- Những mười ngày à ?

Hoắc Minh Phong nghiêm túc nói :

- Không sai !

Lạc Kỳ nói :

- Bang chủ, chiếu theo giới luật của sư phụ thì chỉ cần ba ngày thôi mà !

Hoắc Minh Phong lạnh lùng nói :

- Chịu tội ba ngày là đối với ngoại nhân, nếu người trong bản bang chịu tội thay thì phải mười ngày !

Lạc Kỳ buồn bã nhìn Thôi Đại Công, Cát Uy và Ông Côn Luân một lượt, lão nhất đả cẩu bổng lên rồi cung thủ nói với Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ hạ lệnh, thuộc hạ không dám bất tuân, chẳng hay khi nào tiểu đệ lên đường ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Lên đường ngay lập tức, không được chậm trễ !

Lạc Kỳ vâng một tiếng rồi lập tức quay người cất bước ra khỏi đại điện của Quan Vương miếu.

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Trông thần thái không vui của lão ta thì rõ ràng là lão không muốn bỏ đi, nhưng tại sao lão ta lại không muốn bỏ đi chứ ?

Nhất thời chàng cảm thấy có điều gì đó bất ổn những gì chỉ có điều là chàng nghĩ không ra nguyên nhân bên trong mà thôi.

Thôi Đại Công nhìn bóng Lạc Kỳ dần khuất rồi bỗng nhiên nói với một thiếu niên ngoài hành lang :

- Ngao nhi vào đây !

Thiếu niên uy mãnh tên là Đoãn Ngao lập tức đáp một tiếng rồi chạy vào . Hắn cung kính hành lễ với Thôi Đại Công và nói :

- Đại bá có điều chi chỉ giáo ?

Thôi Đại Công nói :

- Bám theo sau Lạc sư thúc của người để xem thử hắn đi đâu ?

Đoãn Ngao nói :

- Đệ tử phải luôn theo sau Lạc sư thúc chăng ?

Thôi Đại Công nói :

- Không sai !

Đoãn Ngao đáp :

- Tuân mệnh !

Rồi định quay người bỏ đi . Nhưng Hoắc Minh Phong liền gọi lại :

- Ngao nhi, khoan đã !

Lão quay sang nói với Thôi Đại Công :

- Đại sư huynh, chẳng hay sư huynh bảo Ngao nhi theo dõi Lạc sư đệ là có dụng ý gì vậy ?

Thôi Đại Công đáp ứng :

- Chuyện này... Chuyện này...

Lão quét mục quang nhìn qua Tống Phù và Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Bang chủ, ngu huynh sợ Lạc sư đệ nhất thời phẫn nộ mà loạn tâm trí, giữa đường hắn gặp phải thuộc hạ Thiên Ma Nữ thì tất sẽ xuất tận lực ứng phó, có Ngao nhi ngấm theo sau hộ tống thì chẳng phải là sẽ yên tâm hơn sao ?

Dường như Hoắc Minh Phong biết Thôi Đại Công nói không thật nhưng lão không hỏi thêm mà gật đầu, nói :

- Đại sư huynh lo lắng cũng có lý !

Lão mỉm cười rồi quay sang nói với Đoãn Ngao :

- Cần thận hộ tống Lạc sư thúc, năm ngày sau đến Thiếu Lâm tự phục mệnh nhé !

Đoãn Ngao cung kính hành lễ rồi quay người bước đi.

Lúc này Tống Phù mới cười ha hả một tràng rồi nói :

- Thôi huynh quả nhiên là người suy nghĩ chu đáo, nhân vật đứng đầu trường lão Cái Bang đích thực là có chỗ hơn người !

Thôi Đại Công nghe vậy thì biến sắc lão nói :

- Tống huynh quá khen.

Cát Uy lạnh lùng hừ một tiếng rồi tiếp lời :

- Tống huynh, đây là chuyên riêng của bản bang, tốt nhất là Tống huynh đừng nhúng tay vào !

Nguyên Thôi Đại Công bảo Đoàn Ngao theo sau Lạc Kỳ là có ý nghi ngờ Lạc Kỳ, cho rằng khả năng lão này sẽ phản bang mà đầu hàng ma nữ, bằng vào sự tinh minh của mình, Tống Phù đã phán đoán được điều đó nên vừa rồi dùng lời nói khéo với Thôi Đại Công . Nhưng Cát Uy cũng hiểu được thâm ý của Tống Phù nên nhắc nhở lão này chớ quan tâm đến chuyện người khác.

Tống Phù chớp chớp song mục rồi mỉm cười, nói :

- Đương nhiên ! Đương nhiên ! Tại hạ thật quá nhiều chuyện.

Bang chủ Hoắc Minh Phong là người cương trực, lão nghe ba người nói qua nói lại đầy hàm ý thì bất giác biến sắc và kêu lên :

- Đại sư huynh nói gì thế ? Lẽ nào Lạc sư đệ...

Rõ ràng là lão không tin nhưng vừa nói đến đây thì bất giác dừng lại.

Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ, không phải tiểu huynh quá đa nghi, nhưng quả thực là hành động của Lạc sư đệ quá sức kỳ lạ !

Hoắc Minh Phong nói :

- Đại sư huynh, Lạc sư đệ thọ ân dưỡng dục dạy bảo hơn nửa đời của ân sư, lẽ nào hắn trở thành người vong ân bội nghĩa, phản lại bản bang ?

Cát Uy tiếp lời ;

- Bang chủ, trong ngôn từ của Lạc sư huynh ngầm có ý khiêu khích phân chia tình cảm giữa Bang chủ và mọi người, dù Lạc huynh không có ý phản bang thì cũng đã mang tâm bội nghĩa rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Như vậy cũng chẳng cần phái Ngao nhi đi giám sát hắn !

Thôi Đại Công lớn tiếng nói :

- Bang chủ, uy vọng của bản bang trong võ lâm không kém bất đại môn phái khác, sở dĩ có được điều đó là vì bản bang có đệ tử nhiều nhất, phức tạp nhất nhưng không có đồ bất tiểu làm chuyện xấu xa bại hoại !

Hoắc Minh Phong nói :

- Sư huynh nói rất đúng !

Thôi Đại Công tiếp lời :

- Bang chủ có biết đạo lý bên trong chuyện này như thế nào không ?

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Vì bang quy của bản bang nghiêm túc, giữa lớn và nhỏ tuy thân như thủ túc nhưng không loạn, vì vậy mà ai ai cũng đều trọng thị uy danh của bản bang !

Thôi Đại Công nói :

- Bang quy đã nghiêm thì một khi có khả năng tất phải lập tức truy tội cũng để điều tra cho ra nguyên nhân !

Hoắc Minh Phong chợt biến sắc, lão bước đến trước Thôi Đại Công cung thủ xá dài và nói :

- Đại sư huynh quả nhiên rất sáng suốt, xin nhận tiểu đệ một lễ !

Lão nhìn qua Cát Uy và nói tiếp :

- Cát sư đệ, đối với chuyện này quả nhiên ngu huynh rất khinh suất, ngày sau sư đệ hãy thường xuyên nhắc nhở ta nhé !

Cát Uy mỉm cười, nói :

- Bang chủ, đó là trách nhiệm của tiểu đệ mà.

Tổng Phù thấy bọn họ khách khách khí khí với nhau thì bật cười rồi nói :

- Bang chủ đại lược hùng tài, mấy vị trưởng lão lại hành sự cẩn thận, ngày Cái Bang phát dương quang đại có lẽ không còn xa, lão phu có thể chờ xem được rồi !

Cát Uy mỉm cười, tiếp lời :

- Bang chủ, chúng ta đã ra lệnh cho đệ tử chuẩn bị rượu thịt, chẳng hay có thể dọn lên không ?

Hoắc Minh phong liền nói :

- Mau dọn lên, dọn lên, hôm nay huynh rất cao hứng muốn cùng Tổng huynh và Phương lão đệ uống cho khoái khẩu một bữa.

Cát Uy bước ra dặn dò một tên đệ tử Cái Bang, một thoáng sau thì đã có một mâm rượu dọn lên.

Ẩm thực Cái Bang không phải sơn hào hải vị gì nhưng thủ pháp chế biến rất tinh vi nên thức ăn rất hấp dẫn . Nguyên liệu chẳng qua là một con gà và mấy con rắn nhưng trên bàn rượu có không dưới mười món.

Năm lão một thiếu vừa ăn uống vừa đàm đạo mãi đến canh năm mới thôi . Mọi người toa. thiền điều tức tại Quan Vương Miếu chờ trời sáng tỏ thì vào thành hội họp với An Tiểu Bình, Chu Hạo rồi nhắm Thiếu Lâm tự mà tiến bước.

Chiều hôm đó, quần hùng đã kéo đến Thiên Phúc , địa môn của Thiếu Lâm và thấy có bốn tăng lữ tiến ra vừa như ngênh tiếp vừa như cản đường . Bọn họ không nói một lời nhưng cũng không cho hành nhân đi qua.

An Tiểu Bình ngạc nhiên bèn hỏi Tổng Phù :

- Tổng lão, mấy hòa thượng này làm sao vậy ?

Tổng Phù nói :

- Bọn ta chưa nói rõ nên tự nhiên là bọn họ không yên tâm rồi !

Lời vừa dứt thì lão tiến bước lên trước định tương vấn nhưng đã nghe Cát Uy cướp lời, nói :

- Các vị đại sư có phải là đệ tử môn hạ của Thiếu Lâm không ?

Bốn tăng nhân trung niên đưa mắt nhìn nhau rồi tăng nhân cao ốm đứng bên trái chấp tay niệm phật hiệu, nói :

- Không sai, bọn bần tăng là đệ tử của Thiếu Lâm, chẳng hay các vị thí chủ xưng hô thế nào ?

Cát Uy nói :

- Lão phu là Âm Dương Thủ Cát Uy của Cái Bang, vị này là Hoắc bang chủ của ban bang !

Tăng nhân chau mày hỏi lại :

- Hoắc Bang chủ à ?

Cát Uy biến sắc, lão nộ khí quát lớn ;

- Hòa thượng, ngươi không tin chẳng ?

Tăng nhân chấp tay, nói :

- Dích thực là bần tăng không tin !

Cát Uy nộ khí hừ một tiếng rồi nói :

- Hòa thượng, ngươi nói năng với trưởng bối phải cẩn thận một chút đấy nhé !

Tăng nhân nay bỗng nhiên phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Thí chủ tự xưng là trưởng bối, chẳng hay là dựa vào điều gì vậy ?

Cát Uy càng điên tiết, lão lạnh lùng nói :

- Bằng vào sự giao tình giữa lão phu và Nhập Phàm đại sư !

Tăng nhân chợt biến sắc, hần nói :

- Thí chủ , xin hỏi trong võ lâm có mấy vị Bang chủ Cái Bang vậy ?

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì giật mình, lão buột miệng nói :

- Đương nhiên chỉ có mỗi lão phu là Bang chủ Cái Bang !

Hòa thượng lắc đầu , nói :

- Không giống rồi !

Thôi Đại Công không nhịn được , lão quát lớn :

- Hòa thượng to gan, người dám vô lễ như thế à ? Nhập Vân Chương môn của quý tự nói chuyện với Bang chủ ta cũng không dám to gan như thế !

Hòa thượng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nói rất hay, nhưng đáng tiếc là các vị đến muộn một bước rồi !

Phương Tuyết Nghi thấy tình thế như vậy thì kinh ngạc thầm nghĩ :

- Xưa nay thanh quy giới luật của Thiếu Lâm tự vang danh khắp thiên hạ, bây giờ chứng kiến thì thật là khác lạ.

Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi :

- Sao ai đến muộn ? Phải chăng Thiên Ma Nữ đã khống chế bọn họ ?

Hòa thượng nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi cười nhạt, nói :

- Thiếu Lâm tự là nơi nào mà Thiên Ma Nữ có thể khống chế bọn ta chứ ?

Cát Uy tiếp lời :

- Thế người nói đến muộn là có ý gì ?

Hòa thượng nói :

- Tối hôm qua Hoắc Bang chủ của Cái Bang đã đến tậ tự rồi !

Hòa thượng vừa dứt lời thì bọn Hoắc Minh Phong đều bất giác rùng mình, toàn thân ngơ ngẩn như pho tượng !

7. Chương 7: Thiếu Lâm Kinh Biến

Bang chủ Cái Bang - Hoắc Minh Phong kêu thất thanh :

- Sao lại có chuyện như thế ?

Thôi Đại Công cũng tiếp lời :

- Đại hoà thượng, người nói thật không ?

Hòa thượng chấp tay, nói :

- Đệ tử phạt môn đương nhiên là không dám nói dối lừa người !

Cát Uy dịch mục quang nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Bang chủ, xem ra quả thực là có người làm khó bản bang rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Khá lắm ! Bản toà cũng muốn xem kẻ đó là nhân vật nào ?

Lão quét đôi tinh quang nhìn qua bốn hòa thượng rồi nói tiếp :

- Đương kim thế gian chỉ có một Bang chủ Cái Bang là Hoắc mỗ, phiền các vị đại sư mau thông báo với Nhập Vân Chưởng môn, nói rằng có Hoắc mỗ theo hẹn mà đến !

Hòa thượng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Chuyện này mới thật là kỳ quái.

Hòa thượng có thân hình lực sĩ đứng bên cạnh tiếp lời :

- Không sai, chuyện này quả thật rất kỳ quái, trông mấy vị này khí thế bất phàm, không giống hạng người bại hoại.

Hòa thượng ồm gật đầu, nói :

- Sư đệ, chúng ta phải thương lượng một chút.

Hòa thượng to lớn nói :

- Sư huynh, chúng ta có cần đi thông báo không ? Có thể... Có hiểu lầm trong chuyện này rồi !

Hòa thượng ồm trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiểu lầm thì chưa chắc nhưng tất nhiên là có thật có giả rồi !

Hòa thượng to lớn phá lên cười rồi nói :

- Ai là thật ?

Hòa thượng ồm lắc đầu, nói :

- Ai mà biết được ?

An Tiểu Bình không nhịn được nên lớn tiếng nói :

- Đương nhiên vị này là thật rồi ! Lẽ nào các vị không có mắt ?

Hòa thượng to lớn nói :

- Tiểu thí chủ là đồng bọn với bọn họ thì làm sao nói bản tăng tin được ?

An Tiểu Bình nói :

- Vậy làm thế nào đại sư mới tin ?

Hòa thượng ồm mỉm cười, nói :

- Rất đơn giản, các vị lui xuống núi chờ Chưởng môn của bản tự điều tra rõ mọi chuyện rồi hãy trở lên.

Hoắc Minh Phong nộ khí quát lớn :

- Nói bậy ! Làm sao có kẻ giả mạo lão phu được ? Chỉ sợ rằng các ngươi rắp tâm làm khó người khác đấy thôi !

Hòa thượng to lớn nói :

- Thí chủ xem tăng nhân của Thiếu Lâm tự như hạng bại hoại trên giang hồ chăng ?

An Tiểu Bình lạnh lùng tiếp lời :

- Ta thấy cũng chẳng khác là bao !

Hòa thượng ồm nghiêm túc nói :

- Tiểu thí chủ to gan khinh thị tăng lữ của Thiếu Lâm tự mà không sợ thanh quy giới luật của bốn tự trường trị chẳng ?

An Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Thanh quy giới luật của các vị thì có can hệ gì đến ta ?

Hòa thượng ồm nói :

- Buộc thí chủ vào bốn tự lãnh tội, sao lại nói vô can ?

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Phương huynh, chuyện này thật không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Vị đại sư này nói không sai, Thiếu Lâm tự lãnh đạo võ lâm nên đích thực là không cho phép người ngoài vu tội ỉnh !

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh, nếu tại hạ không nhận tội thì sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tăng lữ Thiếu Lâm sẽ truy bắt hiền đệ !

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Bọn họ muốn truy bắt à ? Dựa vào bốn hòa thượng chẳng ra gì này chẳng ?

Phương Tuyết Nghi biết là nàng thuận miệng nói ra một cách vô tâm nhưng như thế là đắc tội với tăng lữ Thiếu Lâm tự rồi. Do vậy, chàng đành gượng cười, nói :

- Hiền đệ, chúng ta là khách từ xa tới, tốt nhất là chớ làm cho chủ nhân tức giận mới phải !

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên phá lên cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Phương huynh, nếu không muốn tiểu đệ gây sự thì cứ để mặc bọn họ vậy !

Tuyết Nghi chỉ mỉm cười mà không nói gì thêm.

Lúc này Thôi Đại Công hắng giọng rồi nói với bốn vị hòa thượng :

- Trong thiên hạ chỉ có một Bang chủ Cái Bang, sao bốn vị đại sư không vào thông báo cho Nhập Vân đại sư một tiếng và bảo kẻ giả mạo cũng ra gặp một thể ?

Hòa thượng ồm nhìn qua hòa thượng to lớn rồi nói :

- Sư huynh, lão thí chủ này nói cũng có lý đấy !

Hòa thượng to lớn, gật đầu nói :

- Không sai, tốt nhất là chúng ta mời Tri Khách sư thúc rồi...

Hòa thượng này hơi ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Nhưng chuyện vị tiểu thí chủ kia miệt thị bản tự thì chúng ta không thể bỏ qua !

Hai hòa thượng từ đầu đến giờ chưa nói một lời, lúc này bỗng nhiên cất bước tiến về phía An Tiểu Bình . Một hòa thượng có thân hình cao to, tướng mạo hùng mạnh, còn hòa thượng kia có thần thái nhợt nhạt tựa như người mang đại bệnh lâu ngày.

Hòa thượng cao to bước đến trước mặt An Tiểu Bình rồi lớn tiếng quát :

- Tiểu thí chủ, người tự đi nhận tội hay muốn bần tăng dùng chân tay để mời ?

An Tiểu Bình thản nhiên mỉm cười, nói :

- Cái gì ? Hòa thượng người muốn động thủ với ta à ?

Hòa thượng cao to lạnh lùng nói :

- Bần tăng không muốn tranh cãi với người ! Nếu người muốn ít nếm mùi đau khổ thì tốt nhất là hãy ngoan ngoãn đi nhận tội !

An Tiểu Bình phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Hòa thượng người đang nằm mộng chăng ?

Hòa thượng cao to nháy mắt với hòa thượng xanh xao rồi bỗng nhiên cả hai tung người bước tới trước An Tiểu Bình.

Phương Tuyết nghi cũng đứng cạnh bên An Tiểu Bình nhưng chàng không có ý xuất thủ, thì ra chàng cũng muốn xem thử võ công của An Tiểu Bình như thế nào ?

Hai hòa thượng bất ngờ tập kích nhưng Tiểu Bình xem như chẳng có chuyện gì, nàng mỉm cười và chờ hai hòa thượng xuất thủ chụp vào vai mình thì mới lạnh lùng nói :

- Hai hòa thượng các người thật là không biết xấu hổ, hãy rút đi cho ta.

Chỉ thấy song thủ của nàng khẽ động thì hai hoà thượng kia đã tựa như hai quả cầu lăn tròn ra ngoài xa . Hữu thủ của hai hòa thượng đều buông xuôi, tỏ rằng là đã thọ thương !

Hoắc Minh Phong kinh ngạc kêu lên.

- Kinh khí của vị lão đệ này quả nhiên là lợi hại.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Bang chủ quá khen !

Lúc này hòa thượng to lớn chợt biến sắc, hần nói :

- Tiểu thí chủ, người gây ra đại họa rồi đấy !

An Tiểu Bình nói :

- Cái gì là đại họa, bọn chúng muốn đả thương ta mà võ công lại quá kém cỏi như thế, trong khi ta chẳng hề vùng tay múa chân gì cả, lẽ nào còn phải trách ta ?

Thôi Đại Công tiếp lời :

- Không sai, Thiếu Lâm tự là thái sơn bắc đẩu trong võ lâm, xưa nay khí độ quảng đại, nhưng hôm nay lão phu tận mắt trông thấy chỉ toàn là hạng chẳng ra gì như thế này.

Lão hồi ngưng một lát rồi nói với hòa thượng to lớn :

- Hòa thượng, hai đồng bọn của người đã bị vị An lão đệ này dùng cương khí chấn thương, nếu không mau hồi tự chữa trị thì hai cánh tay tất sẽ tàn phế đấy !

Hai hòa thượng to lớn và ốm đều tỏ vẻ không tin nên trì nghi mà không trả lời ngay.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Thôi lão tiên bối, không phải bọn họ bị cương khí phản chấn mà thọ thương đâu, bởi lẽ vẫn bối căn bản không luyện cương khí hộ thể mà !

Thoạt tiên Phương Tuyết Nghi cũng ngỡ là nàng luyện cương khí hộ thể, bây giờ nghe vậy thì buột miệng nói :

- Vậy thì hiền đệ làm thế nào đả thương bọn họ ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Đây là bí mật của tiểu đệ, nếu là người khác hỏi thì nhất định tiểu đệ sẽ không trả lời !

Phương Tuyết Nghi liền nói :

- Nếu không tiện nói ra... Thì hiền đệ không trả lời cũng chẳng sao.

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh đã hỏi thì đương nhiên là tiểu đệ theo sự thật mà nói ra rồi.

Nàng hỏi ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Thực ra tiểu đệ chỉ dùng thủ pháp “đàn chỉ điểm huyết” để điểm huyết đạo bọn họ mà thôi !

Tuyết Nghi ngăn người, chàng chưa kịp nói thì Hoắc Minh Phong đã lên tiếng :

- An lão đệ, sao lão phu chẳng thấy ngươi xuất thủ gì cả ?

Tiểu Bình nói :

- Vẫn bối dẫu song thủ trong tay áo rồi co ngón tay lại búng ra nên đương nhiên là mấy vị nhìn không thấy !

Hoắc Minh Phong có vẻ không tin lắm nhưng cũng không tiện truy vấn.

Phương Tuyết Nghi thì bán tín bán nghi nhưng chàng cảm thấy nơi này đông người và việc Tiểu Bình không muốn nói ra môn võ công đó cũng là lẽ thường tình nên chàng mỉm cười, nói :

- Hiền đệ, thương thế của hai vị hòa thượng kia có nghiêm trọng lắm không ?

An Tiểu Bình nói :

- Không nặng, sau hai canh giờ thì huyết đạo tự giải, nhưng...

Bỗng nhiên nàng mỉm cười một cách thần bí rồi nói tiếp :

- Nếu không có ai biết cách phá giải được thủ pháp điểm huyết này thì tốt nhất là đừng vọng tưởng giải huyết cho hai hòa thượng kia !

Thì ra lúc này hòa thượng ốm đã tiến đến định giải huyết cho hai hòa thượng đồng bọn . Nhưng hắn chưa kịp đưa tay lên thì đã nghe mấy câu của An Tiểu Bình vừa nói, vì vậy bất giác hắn thối lui ra sau mấy bước.

Hòa thượng to lớn chau mày nói :

- Tiểu thí chủ, ngươi nói sau hai canh giờ thì huyết đạo sẽ tự giải, chuyện này thật không ?

An Tiểu Bình nói :

- Thật thì sao nào ? Ngươi cũng muốn ném chút mùi vị của thủ pháp điểm huyết này chẳng ?

Cát Uy tiếp lời :

- Hòa thượng, tốt nhất là ngươi hãy kiên nhẫn một chút, nếu không thì cả bọn các người...

Nhất thời bốn hòa thượng không biết nói gì mà chỉ đưa mắt nhìn nhau, nhưng vị thế vẫn đứng ngăn chặn đường lên Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì không nén được tức khí, chàng trầm giọng nói :

- Các vị không nói năng gì mà chặn đường như vậy thế cũng gọi là đệ tử Thiếu Lâm tự sao ?

Hòa thượng to lớn và hòa thượng ốm nghe vậy thì đưa mắt nhìn mắt nhìn nhau, kể đó là hòa thượng ốm nói :

- Tiểu thí chủ, bọn bản tăng phụng mệnh trấn thủ nơi này không cho bất kỳ người nào qua, dù tiểu thí chủ dùng kế khích tướng thì bọn bản tăng cũng đành chịu thôi !

Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Khá lắm, bọn họ định giở trò vô lại đây.

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng nói :

- Nhị vị đại sư có công hàm dưỡng thật cao thâm ! Chỉ có điều tại hạ chẳng có được khả năng nhẫn nại như các vị.

Lời chưa dứt thì đột nhiên chàng tung người tới trước, hữu thủ chụp về phía hòa thượng to lớn, đồng thời miệng quát :

- Đã nói tốt không được thì tại hạ đành đắc tội vậy !

Hòa thượng này thấy đối phương nhắm vào mạch môn của mình mà chụp thì hừ một tiếng rồi trở tay chụp lại vào cổ tay đối phương. Hắn xuất thủ cũng có mấy thành hoa? hầu như đáng tiếc là đã chọn sai đối thủ, trảo thủ của Tuyết Nghi đi được nửa đường thì bỗng nhiên biến thế và điểm ngay vào Kiên Tĩnh huyết của đối phương.

Hòa thượng to lớn chợt biến sắc, hắn định lách người thối lui nhưng đã quá muộn, chỉ lực của Phương Tuyết Nghi vừa phát thì toàn thân hòa thượng này đứng yên bất động như pho tượng.

Hòa thượng ồm không ngờ trình độ võ công của Tuyết Nghi cao cường như thế nên hắn ngẩn người một lúc rồi mới nói :

- Quả nhiên là tiểu thí chủ có năng lực hơn người nhưng bản tăng không tin là thí chủ có thể tiến lên được Thiếu Lâm tự.

Lời chưa dứt thì hắn vung quyền đánh tới ngay.

Tuyết Nghi thấy vậy thì mỉm cười , chàng nhẹ nhàng vung hữu thủ lên rồi bình thân đẩy ra một chưởng . Một chưởng rất ư là nhẹ nhàng nhưng lực đạo uy mãnh đến độ bình sinh hòa thượng ồm này chưa từng được thấy bao giờ. Chỉ nghe hắn kêu một tiếng thê thảm rồi thổ huyết tươi và cuối cùng là ngã lăn ra đất.

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc bang chủ, chúng ta không cần bọn họ thông báo nữa rồi !

Tổng Phù không chờ Hoắc Minh Phong trả lời, lão đã sải bước tiến lên Thiếu Lâm tự.

Hoắc Minh Phong không ngờ Tuyết Nghi xuất thủ có uy lực như thế nên bất giác sững người một lúc rồi mới nói :

- Tiểu huynh đệ, chưởng lực của ngươi khiến lão phu vô cùng thán phục.

Lão hồi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Chúng ta xông lên Thiên Phúc Địa Môn thế này sợ rằng sẽ kích động chúng tăng của Thiếu Lâm tự thôi ! Lát nữa nếu tăng nhân Thiếu Lâm tự trách hỏi chuyện này thì Phương lão đệ không cần lên tiếng, cứ để lão phu đảm nhận, được chứ ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Bang chủ, vẫn bối đến đây tuy là tương trợ cho Thiếu Lâm nhưng vẫn bối không phải là người sợ chuyện , nên đành tâm lãnh hảo ý của bang chủ thôi !

Hoắc Minh Phong thấy chàng cự tuyệt thì đành gượng cười, nói :

- Phương lão đệ không quen biết nhiều tăng lữ Thiếu Lâm tự nên lão phu có ý muốn làm sạch chút tiểu tiết vừa rồi cho đôi bên mà thôi ! Bây giờ lão đệ ngươi đã nói vậy thì lão phu còn biết nói gì nữa ?

Nói đoạn lão phá lên cười một tràng rồi phóng bước lên Thiếu Lâm tự.

Quần hùng lần lượt cất bước theo sau , khi bước qua chỗ hòa thượng ồm nằm dưới đất thì Cát Uy lấy ra một viên hoàn đan chuyên trị nội thương bỏ vào miệng hòa thượng này.

Tuyết Nghi thấy vậy thì rất cảm động, chàng thâm nghĩ :

- Không ngờ người thâm trầm như Cát Uy mà tâm địa lại nhân từ như vậy !

Chàng đang suy nghĩ thì chợt nghe An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh, chúng ta cũng đi thôi !

Phương Tuyết Nghi nhìn lên thì thấy bọn Tống Phù và bang chủ Cái Bang đã đi rất xa nên gượng cười, nói :

- Hiền đệ, chúng ta mau đuổi theo bọn họ để cùng nhập tự.

Hai người lập tức phóng bước truy theo.

An Tiểu Bình vừa lướt đi vừa khẽ nói :

- Phương huynh, tiểu đệ nghe gia mẫu nói Thiếu Lâm tự không cho nữ nhân vào, chẳng hay chuyện này thật không ?

Phương Tuyết Nghi cũng á khẩu, thì ra chàng cũng chẳng rõ chuyện này như thế nào . Một lúc sau chàng mới nói :

- Hiền đệ, hiện tại hiền đệ đang mặc y phục và cải trang nam nhân, dù bọn họ có quy định như vậy thì cũng chẳng sao mà.

Tiểu Bình nói :

- Tiểu đệ sợ bọn họ phát hiện ra thôi !

Tuyết Nghi nói :

- Làm sao có thể ?

Tiểu Bình trầm ngâm không nói gì thêm nữa, lúc này hai người cũng đã đến sơn môn rồi.

Bọn Tống Phù, Hoắc bang chủ đang đứng trước sơn môn, một lúc sau thì hai cánh sơn môn của Thiếu Lâm tự chậm rãi mở ra . Quần hùng nhìn vào thì thấy một lão một tăng tóc bạc, thân hình như hộ pháp đang đứng giữa cửa.

Thôi Đại Công đứng trước Tống Phù nên vừa thấy lão hòa thượng xuất hiện thì lão với cung thủ hành lễ và nói :

- Xin chào đại sư !

Lão hòa thượng chấp tay giữa ngực, nói :

- A di đà phật , có phải các vị vừa gọi cửa không ?

Thôi Đại Công nói :

- Không sai !

Phương Tuyết Nghi thăm nghĩ :

- Tại sao bọn họ lại không biết lão hòa thượng này ?

Lão hòa thượng nhìn Thôi Đại Công một lúc rồi lạnh lùng tiếp lời :

- Lão thí chủ có biết đây là nơi nào không ?

Thôi Đại Công ngạc nhiên, lão nói :

- Thiếu Lâm tự !

Lão hoà thượng lại niệm phật hiệu rồi nói :

- Lão thí chủ đã biết là Thiếu Lâm tự mà tại sao lại có hành động ngang ngược như vậy ?

Thôi Đại Công nói :

- Lão phu có gì là ngang ngược đâu ?

Lão hòa thượng nói :

- Tự tiện xông lên sơn môn mà không phải là ngang ngược à ?

Thôi Đại Công phá lên cười một tràng rồi hỏi :

- Đại sư có phải là tăng lữ của Thiếu Lâm tự không vậy ?

Quả nhiên là Thôi Đại Công không biết người này, trông tình thế thì hình như Hoắc Minh Phong và Tống Phù cũng không biết.

Lão tăng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Đương nhiên lão nạp là môn hạ của Thiếu Lâm tự rồi ! Nếu không thì làm sao có thể ở đây nói chuyện với các vị.

Thôi Đại Công tiếp lời :

- Trông đại sư rất lạ, lão phu quen biết không ít tăng lữ Thiếu Lâm tự nhưng xưa nay chưa gặp đại sư bao giờ ?

Lão tăng thần nhiên mỉm cười, nói :

- Lâu nay lão nạp ở chốn điền viên, rất ít lên Tung Sơn nên các vị không biết cũng chẳng có gì kỳ lạ !

Thôi Đại Công à một tiếng rồi nói :

- Thì ra là như vậy.

Bỗng nhiên Tống Phù bước lên trước cung thủ hỏi :

- Xin hỏi đại sư xưng hô thế nào ?

Lão tăng nhìn Tống Phù hồi lâu rồi nói :

- Nhập Thánh đại sư.

Tống Phù hỏi tiếp :

- Nhập Vân chương môn là người thế nào của đại sư ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Chương môn nhân là tam sư đệ của lão nạp !

Tống Phù lại cung thủ hành lễ và nói :

- Nói vậy, đại sư là vị cao tăng đã nhường ngôi vị chương môn để sống an cư năm xưa ?

Nhập Thánh đại sư chớp chớp song mục, lão khẽ nói :

- Chuyện xưa đã qua rồi, lão thí chủ còn nhắc đến làm gì ?

Bỗng nhiên lão nhớ đến điều gì nên hỏi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tôn tánh đại danh của lão thí chủ xưng hô thế nào, làm sao biết được chuyện năm xưa của lão nạp ?

Tống Phù nói :

- Tại hạ là Tống Phù !

Nhập Thánh đại sư suy nghĩ rồi nói :

- Lão nạp xuất gia từ nhỏ, tuy gửi thân chốn sư môn nhưng xưa nay không qua lại với nhân vật võ lâm, đó cũng chính là lý do mà năm xưa không dám tiếp nhận chức vị chương môn . Tống thí chủ đã biết chuyện xưa của lão nạp thì nhất định phải là nhân vật có danh vọng trong võ lâm ?

Tống Phù nói :

- Không dám, đại sư quá lời rồi !

Lúc này Phương Tuyết Nghi mới hiểu rõ vì sao mấy vị tiền bối này không biết lão tăng Nhập Thánh kia, thì ra vị đại sư kia xưa nay không hề lại vãng với nhân vật vô lâm.

Tổng Phù chỉ qua Thôi Đại Công bên cạnh và nói :

- Đại sư, vị này là trưởng lão của Cái Bang , danh hiệu là Ô Y Thần Tẩu Thôi Đại Công !

Thôi Đại Công với cung thủ, nói :

- Thôi mỗ cũng đã nghe thịnh đức của đại sư từ lâu !

Nhập Thánh đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói :

- Lão nạp bắt tài nên giả chết nhượng hiền, đây vốn là chuyện nội bộ, thí chủ nhắc lại khiến lão nạp hổ thẹn vô cùng !

Lão ngưng lại rồi quét mục quang nhìn qua quần hùng một lượt.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy hai đạo thần quang của lão tăng như nhiếp hồn khiến đối phương không dám nhìn lại . Bất giác chàng thầm nghĩ :

- Huyền công nội lực của vị đại sư này thật là tinh ảo...

Vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão thí chủ , mấy vị thí chủ này là người thế nào ?

Thôi Đại Công mỉm cười, nói :

- Vị này là bang chủ Cái Bang !

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên hỏi lại :

- Bang chủ Cái Bang ?

Hoắc Minh Phong liền cung thủ nói :

- Tại hạ Hoắc Minh Phong, xin tham kiến đại sư !

Nhập Thánh đại sư chau mày nói :

- Chuyện này kỳ quái rồi !

Tổng Phù mỉm cười, hỏi :

- Đại sư có điều gì không rõ chăng ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Trong tịnh thất của phương trượng bốn tự hiện có một vị bang chủ Cái Bang, sao ngoài này cũng có một vị bang chủ Cái Bang nữa ?

Hoắc Minh Phong cung thủ, nói :

- Thiên hạ chỉ có một vị bang chủ Cái Bang chính là Hoắc mỗ bắt tài này !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Như vậy thì lão nạp cảm thấy mơ hồ rồi !

Hoắc Minh Phong lạnh lùng tiếp lời :

- Trong tịnh thất của quý phương trượng là kẻ giả mạo, đại sư đừng để bọn chúng qua mặt !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Làm sao biết người đó giả mạo ? Lão thí chủ, chuyện này lão nạp không phân biệt được !

Hoắc Minh Phong ngăn người, lão nói :

- Nói vậy có nghĩa đại sư cho rằng tại hạ là kẻ giả mạo chẳng ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Điều đó rất khó nói !

Cát Uy nghe vậy thì cười nhạt, xen vào :

- Đại sư là cao tăng đắc đạo, lời như vậy mà cũng nói ra được, thật khiến cho người ta quá thất vọng !

Nhập Thánh chau mày hỏi :

- Thí chủ xưng hô thế nào ?

Cát Uy nói :

- Tại hạ Cát Uy, là đệ tử Cái Bang !

Nhập Thánh đại sư mỉm cười, nói :

- Cát thí chủ giữ chức vị gì trong Cái Bang ?

Cát Uy lạnh lùng nói :

- Một trong Tứ Đại Trưởng lão !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Địa vị cũng cao đấy chứ !

Cát Uy lại lạnh lùng nói :

- Sợ rằng còn kém địa vị của đại sư trong Thiếu Lâm tự nhiều !

Nhập Thánh đại sư chấp tay, nói :

- Không dám, lão thí chủ quá khen rồi !

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc bang chủ, chuyện thí chủ có phải là bang chủ Cái Bang hay không rất dễ giải quyết, chỉ có điều không biết người đả thương đệ tử bốn tự là vị trưởng lão nào trong quý bang vậy ?

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Người đả thương đệ tử quý tự chính là...

Lão vốn muốn nói chính là Hoắc mỗ nhưng lời vừa đến cửa miệng thì chợt nhớ lời dặn dò của Phương Tuyết Nghi trước đó nên bất giác ngừng lại.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì lập tức lên tiếng :

- Đại sư, chính văn bối là người đả thương đệ tử quý tự !

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên, lão nhìn Tuyết Nghi từ chân lên đầu và mỉm cười, nói :

- Là tiểu thí chủ à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không sai, chính là văn bối !

Nhập Thánh đại sư hỏi :

- Tiểu thí chủ là đệ tử của phái nào ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Văn bối không thuộc võ lâm cửu đại môn phái !

Nhập Thánh đại sư có vẻ không tin, lão nhìn qua Hoắc Minh Phong và hỏi :

- Vị tiểu thí chủ này có thật là không phải đệ tử của cửu đại môn phái không ?

Hoắc Minh Phong cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đương nhiên là không phải rồi ! Nhưng nếu Hoắc mỗ nói ra lai lịch sư môn của vị thiếu hiệp này thì nhất định đại sư sẽ biết !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Chuyện này... Xưa nay lão nạp không lai vãng với nhân vật võ lâm nên lời lão thí chủ vừa nói có lẽ hơi thái quá rồi.

Hoắc Minh Phong nói :

- Đại sư từng nghe nói về Trần Hy Chính - Trần đại hiệp bao giờ chưa ?

Nhập Thánh đại sư chợt biến sắc, lão chấp tay niệm phật hiệu rồi nói :

- Phải chăng là Kiếm Thần Trần đại hiệp ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Khắp thế gian chỉ có một vị Kiếm Thần Trần Hy Chính nên đương nhiên là không thể có người khác giả mạo !

Nhập Thánh đại sư chấp tay bái Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Tiểu thí chủ là truyền nhân của Kiếm Thần thật à ?

Phương Tuyết Nghi cung thủ nói :

- Kiếm Thần chính là tiên sư, đại sư có quen biết không ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão nạp đã nghe danh Trần đại hiệp từ lâu nhưng không có duyên tương ngộ, quả thật là chuyện di hận cả đời.

Lão hơi ngưng lại rồi hỏi Phương Tuyết Nghi với vẻ ngạc nhiên :

- Tiểu thí chủ, Trần đại hiệp đã quy tiên rồi chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu , nói :

- Đúng vậy, tiên sư đã tạ thế hồi hai tháng trước !

Nhập Thánh đại sư thở dài một hơi rồi nói :

- Lão nạp vô duyên, kiếp này không được gặp Kiếm Thần thật là...

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Tiểu thí chủ đã là truyền nhân của Kiếm Thần thì chuyện đả thương nhằm đệ tử của bản tự cũng nên bỏ qua thôi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên trầm nghĩ :

- Uy dũng và nhân đức của sư phụ quả nhiên rất được võ lâm đồng đạo kính ngưỡng, ngay cả Thiếu Lâm cũng xem trọng sư phụ như thế thì ngày sau ta không thể làm bất cứ chuyện gì sai trái !

Nghĩ đoạn chàng cung kính nói :

- Đại sư, vãn bối nhất thời lỡ tay, nếu có chỗ nào đắc tội với quý tự thì vãn bối xin nguyện chịu trừng phạt vậy !

Nhập Thánh đại sư thấy chàng khiêm tốn và lễ phép thì rất cảm động, lão nói :

- Tiểu thí chủ, môn quy Thiếu Lâm tự tuy nghiêm, xưa nay đệ tử Thiếu Lâm tự cũng không để người ngoài ức hiếp nhưng bốn tự vạn phần kính phục ân đức duy trì võ lâm chánh đạo của Kiếm Thần Trần đại hiệp, do vậy dù tiểu thí chủ có lỡ mạo phạm đến giới luật của bốn tự thì cũng không nên để tâm !

Lão tăng nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói tiếp :

- Thí chủ đã cùng đến với truyền nhân của Trần đại hiệp thì có lẽ là bang chủ Cái Bang thật rồi !

Hoắc Minh Phong trầm nghĩ :

- Khá lắm, vị hòa thượng nay tin phục Trần đại hiệp như thế thì sợ rằng bên trong tất có nguyên nhân.

Nghĩ đoạn lão mỉm cười, nói :

- Đại sư quả nhiên là người sáng suốt ! Chỉ có điều đại sư định xử trí thế nào về nhân vật giả mạo đang ở trong tịnh thất của quý tự ?

Nhập Thánh đại sư không ngờ Hoắc Minh Phong hỏi câu này nên ấp úng nói :

- Chuyện này... lão nạp nghĩ chừng môn phương tượng tự có cách an bày, thí chủ không cần phải lo lắng !

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Đại sư, Hoắc mỗ có một câu này, nói ra xin đại sư chớ trách nhé !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Xin lão thí chủ cứ nói.

Hoắc Minh Phong nói :

- Tuy quý tự không muốn làm khó dễ kẻ giả mạo Hoắc mỗ nhưng Hoắc mỗ thì không thể bỏ qua cho hắn !

Nhập Thánh đại sư không am tường chuyện giang hồ nên nghe vậy thì nhìn hỏi :

- Tại sao ?

Hoắc Minh Phong đáp :

- Hoắc mỗ cho rằng người đó nhất định là hạng bất hiệu của ban bang, do vậy Hoắc mỗ muốn vạch mặt hắn và trừng trị theo bang quy để trị chúng !

Nhập Thánh đại sư như ngộ ra, lão nói :

- Đúng vậy ! Sao lão nạp lại không nghĩ đến chuyện này nhỉ ? Nhưng đây là chuyện nội bộ của quý bang, lão nạp không tiện hỏi đến !

Hoắc Minh Phong nghe trả lời như vậy thì nghĩ thầm :

- Vị đại sư này căn bản không hiểu chuyện hiềm khích trên giang hồ, tuy lão nói là không hỏi đến nhưng cũng chưa phải là đại diện cho lập trường của phái Thiếu Lâm, tốt xấu thế nào ta cũng phải buộc lão hứa một lời để lát nữa gặp Nhập Vân trưởng môn sẽ tiện đường ăn nói !

Chủ ý đã định, Hoắc Minh Phong liền nói ngay :

- Đại sư nói là phái Thiếu Lâm không muốn xen vào chuyện nội bộ của tệt bang phải không ?

Nhập Thánh đại sư là người chân thật nên tự nhiên là không hiểu được thâm ý của đối phương, do vậy lão mỉm cười, nói :

- Quý phái có phản đồ thì đương nhiên Thiếu Lâm tự không thể giúp cho phản đồ rồi, nếu không chẳng phải bốn tự đi ngược với võ lâm chánh đạo sao ?

Tổng Phù chợt lên tiếng nói :

- Đại sư, chúng ta có thể nhập tự tham kiến quý phương tượng không ?

Nhập Thánh đại sư mỉm cười, nói :

- Có gì là không thể ?

Tổng Phù tiếp lời :

- Vậy thì phiền đại sư tiến dẫn cho bọn tại hạ nhé !

Nhập Thánh đại sư chợt bật cười rồi nói :

- Mời các vị thí chủ vào trong, lão nạp bề quan toa. thiền lâu quá nên quên cả đạo lý ứng tiếp, thật là đắc tội, đắc tội !

Tổng Phù và Hoắc Minh Phong dẫn đầu quần hùng bước qua sơn môn vào Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn xung quanh thì thấy cổ tùng chọc trời trồng hai bên thạch đạo, cách năm bước thì có một đệ tử cầm thiền杖 đứng rất nghiêm túc . Rõ ràng vì đối phó với Thiên Ma Nữ mà Thiếu Lâm tự chuẩn bị rất nghiêm túc, đệ tử toàn tự đã được điều động và luân phiên phòng vệ.

Đoàn người vòng qua mấy gian bảo điện thì rẽ qua một thiền viện bên phải, nơi này có hoa trúc lựa thưa, cảnh sắc rất thanh nhàn tịch.

Phương Tuyết Nghi ngược nhìn lên thì thấy trước cửa mắt nguyệt của thiền viện có bốn sa di chấp kiếm đứng hầu với thần thái nghiêm trọng.

Nhập Thánh đại sư bước lại nói với bốn sa di :

- Mau thông báo với chưông môn nhân là có Hoắc bang chủ thật sự của Cái Bang đến !

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Lão hòa thượng này thật là quá trung thực . Sao lại nói những lời như thế được nhỉ ? Sợ rằng kẻ giả mạo trong tịnh thất của phương trượng nghe vậy thì sẽ bỏ trốn thôi !

Tuy trong lòng cảm thấy bất ổn nhưng không tiện nói ra.

Hoắc Minh Phong lại kêu lên :

- Đại sư nói vậy chỉ sợ tình thế sẽ bất ổn đấy !

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ? Hẳn vốn là kẻ giả mạo mà !

Hoắc Minh Phong nói :

- Xin đại sư suy nghĩ kỹ cho , nếu mấy lời này lọt vào tai kẻ giả mạo thì e rằng Nhập Vân chưông môn sẽ khó làm người đứng ngoài cuộc.

Nhập Thánh đại sư suy nghĩ rồi nói :

- Thí chủ nói cũng có lý ! Lão nạp bảo bọn chúng không nói như thế là được !

Lão quay sang nói tiếp với bốn sa di :

- Mau vào bẩm báo với chưông môn nhân nói rằng có truyền nhân của Kiếm Thần cầu kiến !

Một trong bốn sa di chấp tay hành lễ rồi lập tức đi vào tịnh thất . Không đầy một khắc sau thì sa di này trở ra và lớn tiếng nói :

- Chưông môn nhân sẽ tự thân xuất nghênh !

Đích thân chưông môn Thiếu Lâm ra nghênh tiếp khách là chuyện rất ít có đối với nhân vật võ lâm, theo lẽ thì bọn họ không cần tỏ ra tôn kính đối với một nhân vật võ lâm hậu học, nhưng bây giờ tự thân chưông môn nhân xuất nghênh thì đủ thấy ảnh hưởng của Kiếm Thần đối với võ lâm như thế nào rồi.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rất ngạc nhiên, chàng định lên tiếng ngăn cản thì thấy nơi cửa tịnh thất đã xuất hiện ba vị tăng nhân, niên kỷ đều ngoài thất tuần . Lão tăng đi giữa lớn tiếng hỏi :

- Vị thí chủ nào là đệ tử của Kiếm Thần ? Lão nạp Nhập Vân xin có lời chào !

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ hành lễ và nói :

- Vãn bối là Phương Tuyết Nghi xin bái kiến chưởng môn đại sư !

Nói đoạn chàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Nhập Vân đại sư rất cao to, tuy râu tóc bạc như cước nhưng thần thái vẫn uy nghi.

Nhập Vân đại sư nhìn Tuyết Nghi một lúc rồi mỉm cười, nói :

- Tiểu thí chủ, Kiếm Thần Trần đại hiệp vẫn khoẻ mạnh chứ ?

Phương Tuyết Nghi khẽ nói :

- Tiên sư đã tạ thế rồi ạ !

Nhập Vân đại sư kinh ngạc không thôi, hồi lâu sau lão mới nói :

- Cái gì ? Trần đại hiệp đã... đã...

Phương Tuyết Nghi bèn thuật lại một lượt chuyện sư phụ chàng vì bệnh lâu năm mà đã quy tiên hai tháng trước.

Nhập Vân đại sư nghe xong thì tỏ ra rất xúc động, lão thở dài một hơi rồi nói :

- Một đời hiệp nghĩa mà sao không được trường thọ chứ ? Lão nạp thật vô cùng thương xót.

Lão hòa thượng râu dài tới ngực đứng bên trái Nhập Vân đại sư lên tiếng :

- Chuyện này không thể nói ở ngoài, chưởng môn nhân có muốn mời mấy vị thí chủ này vào trong không ?

Nhập Vân đại sư chấp tay nói :

- Xin mời chư vị thí chủ mau vào trong.

Lúc này mục quang của lão chợt dừng lại nơi Hoắc Minh Phong và Tổng Phù, bất giác lão sững người và nói tiếp :

- Đây chẳng phải là Hoắc bang chủ sao ?

Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói :

- Nhân lực của chưởng môn quả nhiên hơn người, chưởng môn chưa quên Hoắc mỗ, thật khiến cho Hoắc mỗ khoan khoái vô cùng !

Nhập Vân đại sư chau mày và tự nói lầm bầm :

- Chuyện này thật là kỳ lạ !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Chuyện gì kỳ lạ chứ ? Phải chăng là có người giả mạo Hoắc mỗ ?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Không phải là giả mạo mà là .. Thay thế thân phận bang chủ !

Hoắc Minh Phong liền hỏi :

- Người đó đang ở đâu ?

Thần sắc của Nhập Vân đại sư chợt trầm xuống, lão nhìn qua lão tăng bên trái và nói :

- Nhập Pháp sư đệ, mau vào giữ kẻ mạo danh thay thế.

Nhập Pháp đại sư không chờ nghe hết câu mà đã quay người lướt vào trong.

Nhập Vân chưởng môn thở dài một hơi rồi nói tiếp :

- Không ngờ lão nạp đã bị yêu nữ này qua mặt , nếu Hoắc bang chủ không đến thì hậu quả thật khó tưởng tượng !

Nói đoạn lão dịch mục quang nhìn qua Tống Phù.

Tống Phù liền mỉm cười và nói :

- Chưởng môn có nhận ra lão thâu nhi này không ?

Nhập Vân đại sư cũng mỉm cười, nói :

- Thí chủ là nhân vật dã hạt, chẳng hay hôm nay sao lại giá lâm tệ tự ? Đạt Ma Chân Kinh đã không còn ở Tầng Kinh Các, nếu thí chủ muốn hạ thủ thì e rằng sẽ bất như nguyện thôi !

Tống Phù phá lên cười một trận rồi nói :

- Chưởng môn, lão thâu nhi đến đây nào có chủ ý trộm của chư vị vật gì đâu ? Dù các vị có mở rộng cửa hoặc dâng Đạt Ma Chân Kinh thì lão thâu nhi này cũng không cảm rồi !

Nhập Vân đại sư cũng cười ha hả rồi nói :

- Thí chủ khéo nói rồi , chẳng qua là lâu năm không gặp nên lão nạp mới nói đùa vậy thôi, thí chủ cứ tưởng là thật.

Lời chưa dứt thì lão đã quá người bước vào trong, quần hùng cũng lần lượt bước vào theo.

Mọi người vừa vào đến một gian phật điện nguy nga thì thấy Nhập Pháp đại sư đang vội vàng chạy ra.

Nhập Vân đại sư liền trầm giọng hỏi :

- Bọn chúng tẩu thoát rồi chăng ?

Nhập Pháp đại sư gật đầu, nói :

- Trong tịnh thất không thấy một bóng người, tiểu đệ đã hạ lệnh cho đệ tử phong toa? và lùng sục toàn tự !

Nhập Vân đại sư nói :

- Sợ rằng phải phiền sư đệ đích thân đi một vòng mới được !

Nhập Pháp đại sư chấp tay nói :

- Tiểu đệ tuân mệnh !

Nói đoạn lão quay bước đi ngay.

Nhập Vân đại sư quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc bang chủ, nhất thời lão nạp bất cẩn nên để bọn chúng chạy thoát , thật là đắc tội quá lớn với chư vị !

Hoắc Minh Phong tuy rất hậm hực trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn nở nụ cười và nói :

- Chưởng môn nhân khéo nói rồi, bản bang có hạng bất tiểu như vậy mà phải phiền đến đệ tử của quý tự, chuyện này khiến Hoắc mỗ vô cùng hổ thẹn.

Nói đến đây thì quần hùng đã vào tới thiền phòng.

Nhập Vân đại sư lần lượt mời mọi người an toa. rồi chỉ qua An Tiểu Bình, nói :

- Hoắc bang chủ, vị tiểu thí chủ này có phải là đồ đệ mới thâu của bang chủ không ?

Thì ra mọi người quá đông nên An Tiểu Bình vẫn chưa được giới thiệu.

Lúc này Hoắc Minh Phong nghe vậy thì mỉm cười lắc đầu, nói :

- Chưởng môn, Hoắc mỗ tu hành cả đời cũng không tìm được một đồ đệ có tư chất như vậy !

Nhập Vân đại sư nhìn hỏi :

- Vậy vị tiểu thí chủ này là môn hạ của vị cao nhân nào ?

Hoắc Minh Phong bị hỏi cũng ngớ người, lão nói :

- Chuyện này Hoắc mỗ cũng không biết !

Nhập Vân đại sư càng ngạc nhiên, lão kêu lên :

- Bang chủ cũng không biết à ?

Hoắc Minh Phong chỉ qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Vị An công tử này là chỗ chi giao của Phương lão đệ, chưởng môn cứ hỏi Phương lão đệ thì ắt sẽ rõ !

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ, nói :

- Chưởng môn không cần nghi ngờ, vị An huynh đệ này đích thực là bằng hữu của vãn bối !

Nhập Vân đại sư tỏ ra rất tin tưởng Tuyết Nghi, do vậy lão mỉm cười, nói :

- Thì ra là An thí chủ !

An Tiểu Bình gấp người hành lễ và nói :

- Vãn bối An Bình xin tham kiến chưởng môn đại sư !

Thì ra nàng sợ bại lộ thân phận, phạm vào giới luật không cho nữ nhân nhập tự của Thiếu Lâm tự nên khi giới thiệu nàng tự bỏ bớt một chữ “Tiểu” trong tên của mình.

Nhập Vân đại sư chấp tay hành lễ và nói :

- An thí chủ là môn hạ của vị cao nhân nào vậy ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói ;

- Xưa nay gia đình vãn bối sống ở Nam Hải, lúc nhỏ tuy có theo tiên phụ luyện qua mấy chiêu quyền cước nhưng chẳng qua là để hộ thân mà thôi, đại sư hỏi như vậy khiến vãn bối hổ thẹn vô cùng !

Tống Phù tiếp lời :

- Chưởng môn, bọn tại hạ đến đây không phải để nhân đàm, nếu chưởng môn định hỏi gia thế xuất thân của từng người thì Tống mỗ phải cáo biệt thôi !

Nhập Vân đại sư gượng cười, nói :

- Thí chủ không tích khẩu đức như vậy mà chẳng sợ khi xuống địa ngục bị cắt lưỡi sao ?

Tống Phù cười lớn rồi nói :

- Đó là chuyện sau này, theo Tống mỗ thấy thì chẳng đáng để quan tâm chút nào ! Hiện tại Tống mỗ có một chuyện đại sự muốn thỉnh giáo chưởng môn đây !

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tống Phù hỏi ngay :

- Khi nào thì Thiên Ma Nữ đến ?

Nhập Vân đại sư chau đôi mày bạc suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Lão nạp chỉ biết ả sẽ đến trong một ngày gần đây, nhưng khi nào đến thì lão nạp không thể biết được !

Lúc này bỗng nhiên Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng rồi nói :

- Chưởng môn, Thiên Ma Nữ đã chỉ danh khiêu chiến thì sợ rằng ả sẽ không quang minh chính đại đến quý tự đâu !

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói :

- Thí chủ nói cũng có lý ! Lão nạp cũng đã từng hoài nghi đây là dụng tâm bày mưu kế của Thiên Ma Nữ !

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Dụng kế gì ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Có thể ả muốn cơ hội này để tiêu diệt trước một bộ phận của cao thủ võ lâm !

Hoắc Minh Phong buột miệng nói :

- Thiên Ma Nữ quả nhiên là nhân vật to gan !

Nhập Vân đại sư tiếp lời :

- Không sai, yêu nữ này rất to gan !

Nhưng...

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Lão nạp cảm thấy kỳ quái là yêu nữ này ẩn cư đã nhiều năm, bây giờ tại sao bỗng nhiên lại xuất hiện khiêu chiến ?

Hoắc Minh Phong liền nói :

- Đại sư không biết nguyên nhân vì sao Thiên Ma Nữ phải ẩn cư sao ?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Lão nạp không được rõ lắm !

Hoắc Minh Phong nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Vì khi đó sư phụ của Phương lão đệ là Trần đại hiệp vẫn còn tại thế ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Thì ra là như vậy !

Cát Uy chợt xen vào :

- Đại sư, còn có một chuyện mà e rằng đại sư cũng liệu tính sai rồi !

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Sai chuyện gì ?

Cát Uy nói :

- Thiên Ma Nữ đã sớm ngầm phát triển thực lực trong võ lâm rồi.

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói :

- Không sai, bản phái chẳng qua là nơi mà yêu nữ đó nhắm đến trước mà thôi !

Lão dịch mục quang nhìn quanh một lượt rồi nói tiếp :

- Xưa nay Thiếu Lâm được võ lâm đồng đạo kính ngưỡng, ngoài thuộc hạ của Thiên Ma Nữ ra thì còn ai dám xem thường bản tự như vậy chứ ?

Nghe khẩu khí của lão thì dường như Thiếu Lâm đã phải chịu thiệt điều gì rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Chưởng môn, xưa nay quý tự có quy định không cho phép nữ nhân nhập tự, vậy thuộc hạ của Thiên Ma Nữ tất phải là nam nhân !

Nhập Vân đại sư nói :

- Là một nữ thí chủ chừng mười bảy mười tám tuổi !

Hoắc Minh Phong hỏi tiếp :

- Võ công của người này rất cao cường phải không ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Rất cao cường, nữ thí chủ này đột nhập bản tự làm thọ thương năm cao thủ mà còn... mà còn...

Hoắc Minh Phong chau mày nói :

- Một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi sao lại lợi hại như thế ? Lão phu thật khó có thể tin được !

Lúc này Nhập Thánh đại sư cũng xen vào :

- Lão thí chủ, nữ thí chủ kia tuy còn trẻ nhưng võ công thì quả thật là vô cùng lợi hại :

Nhập Vân đại sư thở dài một hơi rồi tiếp lời :

- Cao thủ hạng chủ nhân của bản tự bị ả đả thương năm người, nếu Nhập Pháp sư đệ không đích thân xuất thủ thì không biết ả còn đả thương bao nhiêu người nữa !

Hoắc Minh Phong nói :

- Thuộc hạ của Thiên Ma Nữ mà có võ công cao cường như vậy thật khiến lão phu khó có thể tin được !

Nhập Vân đại sư nói :

- Bang chủ không tin cũng chẳng có gì lạ, nếu lão nạp không tận mắt mục kiến thì cũng không thể tin.

Hoắc Minh Phong nói :

- Thiếu nữ kia ngoài việc đến truyền tin thì còn nói gì nữa không ?

Nhập Vân đại sư hơi biến sắc, lão trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bang chủ, không phải lão nạp không muốn nói, nhưng vì đây là chuyện riêng của bản tự nên không tiện cho người ngoài biết !

Hoắc Minh Phong nói :

- Chẳng môn không muốn nói ra thì thôi vậy !

Lão hồi ngừng lại rồi bỗng nhiên quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, năm xưa lệnh sư từng đánh bại Ngũ Ma, nhưng chẳng hay lệnh sư có nói cho lão đệ người biết võ công của Thiên Ma Nữ cao cường như thế nào không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Chuyện này vẫn bối chưa từng nghe tiên sư nói bao giờ.

Hoắc Minh Phong lộ vẻ ngạc nhiên, lão hỏi lại :

- Lệnh sư không nhắc đến à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vẫn bối không dám nói dối bang chủ nhưng đích thực là tiên sư không hề nói võ công của bọn họ cao thấp như thế nào !

Chợt nghe Cát Uy phá lên cười một tràng rồi lão nói :

- Lão phu hiểu ra rồi !

Hoắc Minh Phong liền hỏi :

- Hiền đệ hiểu ra điều gì ? Tại sao Trần đại hiệp không nhắc đến chuyện này ?

Cát Uy nói :

- Trong mắt Trần đại hiệp thì có lẽ bọn Thiên Ma Nữ căn bản không đáng để nhắc đến !

Hoắc Minh Phong sững người, lão kêu lên :

- Đơn giản thế sao ?

Cát Uy nói :

- Ngoài lý do này thì tiểu đệ không nghĩ ra nguyên nhân nào khác khiến Trần đại hiệp không nói với truyền nhân của mình về võ công của Ngũ Ma !

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói :

- Lão nạp nghĩ đến một điều nhưng chẳng biết có chính xác hay không !

Hoắc Minh Phong nói :

- Xin đại sư cứ nói !

Nhập Vân đại sư nói :

- Phương thí chủ niên kỷ còn rất trẻ, thịnh khí còn cao, Trần đại hiệp không nhắc đến võ công của Ngũ Ma là có thể không muốn Phương thí chủ mạo hiểm quyết đấu với bọn chúng !

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Đại sư nói đúng rồi, lão phu cũng vừa nghĩ đến điều này !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì nghĩ thầm :

- Chỉ sợ rằng các vị đều phán đoán sai cả thôi ! Tiên sư không nói là vì võ công của ta đã thành nên Ngũ Ma không phải là đối thủ của ta đấy thôi.

Tuy nghĩ thế nhưng chàng cảm thấy không tiện nói ra.

Nhập Vân đại sư nói :

- Bang chủ đã phán đoán ra mà không muốn nói rõ, dù thấy bang chủ rất trọng đức khiêm tốn , lão nạp tuy nhập phật môn nhưng vẫn chưa tẩy sạch được danh lợi, thật là đắc tội nhiều quá !

Dư âm chưa dứt thì thấy có ba hòa thượng trung niên xuất hiện nơi cửa tịnh thất.

Nhập Vân đại sư chau mày hỏi :

- Các người có chuyện gì ?

Hòa thượng đứng trước chấp tay cung kính nói :

- Khởi bẩm chưởng môn sư bá, kẻ mạo xưng bang chủ Cái Bang đã thoát ra khỏi bốn tị rồi !

Nhập Vân đại sư biến sắc, lão kêu lên :

- Đã thoát đi rồi sao ?

Hòa thượng trung niên nói :

- Thoạt tiên Pháp Qua sư huynh phát hiện được nhưng vì võ công của đối phương quá cao cường, tuy Pháp Qua sư huynh soái lãnh bảy tám đệ tử ngăn chặn nhưng đối phương vẫn thoát đi được !

Nhập Vân đại sư truy vấn :

- Hiên Pháp Qua đang ở đâu ?

Tang nhan trung niên nói :

- Pháp Qua sư huynh bị đánh trọng thương, hiện đang được cứu trị trong Sư Tổ am !

Thần sắc của Nhập Vân đại sư chợt biến, lão nói :

- Có chuyện như thế sao ?

Chợt nghe Nhập Thánh đại sư hỏi xen vào :

- Đệ tử tuân sơn đã có hồi báo chưa ?

Tăng nhân trung niên lắc đầu, nói :

- Chưa có tin tức gì !

Nhập Vân đại sư nghiêm giọng nói :

- Pháp Nhân, hãy truyền khẩu lệnh của ta bảo đệ tử toàn tự phải tăng cường lòng sục...

Tăng nhân được gọi là Pháp Nhân liền chấp tay, nói :

- Đệ tử tuân mệnh.

Rồi cùng hai tăng nhân kia quay bước đi ra.

Hoắc Minh Phong nhìn theo thở dài một hơi rồi nói :

- Chưởng môn, vì phần đồ của bản bang mà phiền đến nhiều cao tăng của quý tự thật khiến Hoắc mỗ cảm thấy vô cùng bất an !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Bang chủ nói vậy cũng khiến lão nạp cảm thấy bất an rồi ! Chuyện này càng nói càng xấu hổ, lão nạp phân biệt không rõ nên mới để kẻ giả mạo lọt vào đây, bây giờ lại không cầm giữ được đối phương, bản tự thật là có lỗi với bang chủ !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì vội đứng lên cung thủ, nói :

- Chưởng môn, danh tiếng của Thiếu Lâm trong võ lâm quả nhiên là không hư truyền, hôm nay được chứng kiến sự khiêm nhường của chưởng môn, Hoắc mỗ rất khâm phục !

Thôi Đại Công và Cát Uy cung vội đứng lên hành lễ với thái độ rất cung kính.

Nhập Vân đại sư đáp lễ rồi cười lớn, nói :

- Bang chủ quá khách khí rồi.

Chờ cho đôi bên an toa. trở lại thì Tống Phù mới mỉm cười, nói :

- Chưởng môn, lão phu có một chuyện xin thỉnh giáo đây !

Nhập Vân đại sư liền hỏi :

- Thí chủ muốn chỉ giáo chuyện gì chăng ?

Tống Phù vỗ vỗ vào bụng và nói :

- Đường như ngũ tạng của lão phu phải được tu bổ lại rồi !

Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình nghe vậy thì phá lên cười một tràng.

Nhập Vân đại sư cũng không nhịn được cười, lão nói :

- Thí chủ nói rất hay, lão nạp thật quá sơ suất rồi !

Nói đoạn lão quay ra ngoài và lớn tiếng nói :

- Mau chuẩn bị cơm chay ở trai phòng !

Một lát sau Nhập Vân và Nhập Thánh đại sư mời mọi người xuống trai phòng dùng bữa.

Tống Phù chụp bầu rượu rót uống liền mười chung rồi nói :

- Hảo tửu, hảo tửu ! Không ngờ trong Thiếu Lâm tự mà cũng có loại đào tửu thanh này.

Phương Tuyết Nghi rất ít uống rượu nhưng hôm nay chàng cũng uống hai chung , khi quần hùng ăn uống no say thì trời đã ngã hoàng hôn.

Nhập Vân đại sư mời mọi người sang một tịnh thất khác, nơi này đèn đuốc sáng choang, trà hương đã bày biện sẵn nên quần hùng có thể vừa uống trà vừa đàm đạo.

Một lát sau thì thấy Pháp Nhân hòa thượng xuất hiện với thái độ rất khẩn trương.

Nhập Vân đại sư chau mày hỏi :

- Pháp Nhân, có chuyện gì mà khẩn trương vậy ?

Pháp Nhân hòa thượng nói :

- Khởi bẩm chương môn nhân, đệ tử của bản tự phái đi lại bị hại thêm mười người nữa rồi !

Nhập Vân đại sư liền hỏi :

- Có biết kẻ nào hạ độc thủ không ?

Pháp Nhân hòa thượng nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói :

- Những đệ tử bị hại đều có chưởng ấn trước ngực, theo đệ tử phán đoán thì đối phương thi triển một loại pháp cực kỳ...

Nhập Thánh đại sư nghiêm giọng nói :

- Pháp Nhân có lẽ người đã đoán ra loại võ công này, thế tại sao người không nói ra ?

Pháp Nhân hòa thượng ấp úng nói :

- Chuyện này... Đệ tử không dám nói bừa !

Nhập Thanh quát hỏi :

- Tại sao ?

Pháp Nhân hòa thượng lại nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi ấp úng nói :

- Có Hoắc bang chủ ở đây... nếu đệ tử nói ra, há chẳng phải...

Hoắc Minh Phong đã đoán được ít nhiều, lão cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tri khách đại sư không cần khó xử, loại chưởng pháp đó là Tội Tâm Chưởng của bản bang phải không ?

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Thì ra vị hòa thượng này là tri khách trong Thiếu Lâm tự !

Pháp Nhân tri khách nghe Hoắc Minh Phong nói vậy thì liền tiếp lời :

- Bang chủ nói rất chính xác, loại chưởng pháp mà vẫn bối phán đoán chính là Tội Tâm Chưởng của quý bang !

Nhập Vân Đại sư trầm sắc diện, hỏi :

- Pháp Nhân, người có tận mắt trông thấy không ?

Pháp Nhân tri khách nói :

- Đệ tử tận mắt mục kiến.

Nhập Vân đại sư nói :

- Như vậy kẻ hạ độc thủ chính là nhân vật giả mạo Hoắc bang chủ lúc này phải không ?

Pháp Nhân tri khách chấp tay nói :

- Đệ tử cũng phán đoán như vậy !

Nhập Vân đại sư suy nghĩ một lát rồi nói :

- Truyền khẩu lệnh của ta, bảo rằng trưởng lão các đường hay tập trung tại La Hán Đường, bản toà muốn đích thân xem thử kẻ giả mạo Hoắc bang chủ rốt cuộc là nhân vật nào.

Phương Tuyết Nghi thăm nghĩ :

- Xem ra lão hòa thượng này đã động chân khí rồi.

Pháp Nhân tri khách nói :

- Tuân mệnh.

Rồi định quay đi nhưng ngay lúc đó Hoắc Minh Phong chợt đứng lên gọi lớn :

- Khoan đã !

Nhập Vân đại sư chau mày hỏi :

- Bang chủ còn muốn chỉ giáo thêm điều gì chăng ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Phản đồ của tặc bang đã thương đệ tử của quý tự thật khiến lão phu vô cùng bất an, nếu tiếp tục làm kinh động trưởng lão các đường thì há chẳng phải Hoắc mỗ càng thêm đắc tội sao ? Do vậy...

Lão nhìn quần hùng một lượt rồi nói tiếp:

- Do vậy Hoắc mỗ cho rằng chuyện đã đến nước này thì xin quý tự hãy giao cho Hoắc mỗ đích thân đi xử lý vậy !

Nhập Vân đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bang chủ, kẻ gây sự đích thực là phản đồ của quý bang nhưng đối tượng gây sự lại là tăng lữ của bổn tự, nếu giao cho bang chủ xử lý mọi việc thì sợ rằng... sợ rằng...

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

-Chưởng môn, sợ rằng thế nào ? Xin cứ nói ra để chúng ta thương lượng cũng được !

Nhập Vân đại sư nói :

- Bang chủ, thanh danh bao lâu nay của Thiếu Lâm tự không thể đánh đổi bởi một phản đồ của quý bang, bang chủ thấy cách nghĩ của lão nạp có đúng không ?

Hoắc Minh Phong đáp ứng nói :

- Chuyện này... Chuyện này...

Tống Phù phá lên cười rồi nói:

- Không cần chuyện này chuyện kia nữa ! Lão phu nói một câu công đạo nhé , hôm nay chúng ta đều vì chuyện đối phó với ma đạo mà đến Thiếu Lâm tự, do vậy bất kỳ xảy ra chuyện nhỏ gì chúng ta cũng đều có trách nhiệm, điều đó có nghĩa là chúng ta đều có phần trong việc tìm phản đồ phải không nào ?

Thôi Đại Công tiếp nói :

- Tống huynh nói không sai, vì sự nghiệp giảng trừ ma đạo nên ai ai trong chúng ta cũng đều có trách nhiệm !

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói:

- Không sai, chúng ta cũng nên bỏ qua định kiến của môn phái mà cùng nhau duy trì võ lâm chánh nghĩa, đồng tâm hiệp lực đối phó với ma đạo mới được.

Lão hơi ngưng lại rồi cung thủ nói với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn, mọi chuyện hôm nay xin tuân theo sự điều động của đại sư, lão phu và đệ tử trong bang chờ nghe hiệu lệnh của đại sư đây!

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Làm sao có thể như vậy ? Bang chủ khiêm nhường như thế khiến lão nạp khó xử quá !

Hoắc Minh Phong nói :

- Chương môn, chuyện hôm nay, xảy ra trong Thiếu Lâm tự, nếu lão phu không nghe theo mệnh lệnh của đại sư thì ngày sau; khi tổng đàn của bản bang xảy ra chuyện gì, sợ rằng đại sư cũng không thể nghe theo mệnh lệnh của lão phu !

Lão nói như vậy khiến cho Nhập Vân đại sư không thể nào chối từ được nữa.

Mọi người đang trầm ngâm thì chợt nghe Tống Phù lớn tiếng nói tiếp :

- Nếu nhị vị tiếp tục đẩy qua đẩy lại như vậy thì sợ rằng đệ tử Thiếu Lâm tự sẽ chết thêm không ít và một khi để phản đồ thoát ra khỏi Tung Sơn thì muốn tìm cũng quá muộn rồi !

An Tiểu Bình từ đầu đến giờ không nói một câu, lúc này bỗng nhiên nàng khẽ nói với Phương Tuyết Nghi :

- Phương huynh, chúng ta ra ngoài trước xem thử nhé ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Làm thế sao được ? Chúng ta cũng phải chờ Nhập Vân đại sư điều động thôi !

An Tiểu Bình chau mày nói:

- Tại sao ? Chúng ta là khách đến đây thì việc gì phải nghe theo sự sai khiến của bọn họ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ, người ta là chương môn một phái, niên kỷ cũng lớn hơn chúng ta nhiều, dù chúng ta có nghe theo lệnh thì cũng chẳng có gì đáng xấu hổ cả !

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương huynh, có một chuyện mà sợ rằng huynh chưa nghĩ đến đấy thôi !

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tiểu Bình nói :

- Võ công của tăng chúng Thiếu Lâm không cao cường, theo tình hình này thì dù mấy vị trưởng lão của Cái Bang xuất thủ thì e rằng chỉ thêm người bị hại mà thôi !

Tuyết Nghi ngần, chàng nói :

- Hiền đệ cho rằng trong số phản đồ của Cái Bang có cao thủ lợi hại như thế sao ?

Tiểu Bình nói :

- Đương nhiên là có rồi ! Nếu không thì sao bọn chúng to gan như vậy ?

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nói vậy thì tình hình trở nên quá phức tạp rồi !

Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Đã phức tạp từ lâu rồi ! Phương huynh, tốt nhất là huynh hãy nói với Nhập Vân đại sư một tiếng rồi chúng ta cùng ra ngoài xem thử !

Tuyết Nghi do dự một lúc rồi nói

- Không ổn rồi ! Nhất thời chúng ta không nên quá khẩn trương !

8. Chương 8: Thiên Ma Nữ Đồ

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình nói rất nhỏ nhưng không qua được thính lực của quần hùng tại đường trường, do vậy Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Nhập Vân đại sư liền phá lên cười một tràng rồi nói :

- Nhị vị tiểu thí chủ là khách quý của bốn tự nên mọi hành động sẽ không bị câu thúc, ngoài Tàng Kinh Các ra thì nhị vị có thể đi bất cứ nơi nào trong bốn tự !

Một lời như mở tấm lòng, An Tiểu Bình liền kéo Tuyết Nghi đứng lên và nói :

- Đa tạ sự hậu đãi của đại sư.

Lời chưa dứt thì nàng đã phóng bước ra khỏi tịnh thất.

Phương Tuyết Nghi vẫn cảm thấy bất ổn, chàng định nói điều gì đó nhưng đã nghe Tống Phù phá lên cười rồi nói :

- Lão đệ, người không cần câu nệ lễ tục nữa ! Chưởng môn đã nói như vậy thì người càng không cần phải khách khí !

Lão ngưng lại một lát rồi quay sang nói với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn, lão phu cũng muốn cùng nhị vị lão đệ này thưởng lãm cảnh vật của quý tự, chẳng hay chưởng môn có đồng ý ban ân điển cho lão phu không?

Nhập vân đại sư mỉm cười, nói :

- Lão thí chủ cứ tùy tiện !

Tống Phù liền kéo Phương Tuyết Nghi phóng bước ra khỏi tịnh thất.

Ba người ra khỏi cửa mặt nguyệt thì thấy màn đêm đã bao trùm đại địa, thấp thoáng nơi rừng trúc và các khóm hoa là những hòa thượng của Thiếu Lâm tự không ngừng đi tới đi lui tuần tra.

Tống Phù hạ giọng khẽ nói :

- Phương lão đệ, xem ra bọn họ phòng bị khá nghiêm mật nhĩ !

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai, có lẽ tăng lữ của Thiếu Lâm tự đã nếm mùi đau khổ thật sự rồi !

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương đại ca, chúng ta đi đâu bây giờ ? Chỉ đi trong khuôn viên Thiếu Lâm tự thôi sao ?

Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Hiền đệ đưa ra chủ ý thì chuyện này do hiền đệ chủ trương mới phải chứ !

Tiểu Bình liền nói :

- Vậy thì chúng ta xuất tự một chuyến nhé !

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Xuất tự đi đâu ?

Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Tìm kẻ giả mạo Hoắc bang chủ !

Tống Phù nói :

- Tung Sơn có đến mấy trăm dặm vuông, lẽ nào chúng ta phải bôn tẩu suốt cả đêm ?

Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Không cần phải thế, vẫn bối tin là bọn chúng vẫn chưa ra khỏi Thiếu Lâm tự và sau lưng bọn chúng còn có kẻ sai khiến !

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ cho rằng bọn chúng vẫn quanh quẩn trong Thiếu Lâm tự là dựa vào Thiên Ma Nữ phải không ?

Tiểu Bình nói :

- Tại sao lại không ? Ngoài Thiên Ma Nữ ra thì còn ai dám chống đối Thiếu Lâm tự ?

Tuyết Nghi nói :

- Trước khi gặp Thiên Ma Nữ thì tại hạ chưa dám tin như vậy !

Tiểu Bình hỏi Tống Phù :

- Tống lão có tin vẫn bối không ?

Tống Phù nói :

- Làm sao dám không tin ? Ngay cả Thiên Ma Nữ còn phải lấy lòng người, lão phu ta còn kém Thiên Ma Nữ nhiều lắm !

Tiểu Bình nói :

- Tống lão lại nói đùa rồi !

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn ra tứ phía một lượt rồi nói :

- Tống lão, chúng ta đi theo hướng nào bây giờ ?

Thì ra chàng chưa từng đến Thiếu Lâm tự lần nào nên bị từng lớp kiến trúc làm ơ hồ và mất phương hướng.

An Tiểu Bình cũng vậy, nàng nhìn Tống Phù và tiếp lời :

- Tống lão, Phương huynh nói không sai, trong Thiếu Lâm tự này đâu đâu cũng là phật đường bảo điện, nếu chúng ta đi sai phương hướng thì rắc rối to đấy !

Tống Phù cười khà khà rồi nói :

- Nhị vị định đi đâu ? Ra phía trước hay là hậu sơn ?

Phương Tuyết Nghi nhìn qua An Tiểu Bình và mỉm cười, nói :

- Hiền đệ định đi nơi nào ?

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói :

- Đến Sư Tổ am !

Phương Tuyết Nghi ngẩn người, chàng nói :

- Sư Tổ am ở nơi nào ? Chúng ta đến đó làm gì ?

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh quên lời Pháp Nhân tri khách nói rồi sao ? Chẳng phải vị hòa thượng này đã nói là không ít đệ tử Thiếu Lâm tự bị đả thương gần Sư Tổ am đấy sao ?

Tuyết Nghi nói :

- Nếu vậy chúng ta đến đó thì có thể gặp Thiên Ma Nữ chẳng ?

Tiểu Bình nói :

- Không nhất định, nhưng dù sao cũng phải đi thử một chuyến !

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Nhị vị lão đệ, nếu muốn đến Sư Tổ am thì chúng ta phải quay trở lại thôi !

Lời vừa dứt thì lão quay người phóng bước ngay.

Tuyết Nghi và Tiểu Bình ngăn người, cả hai không ngờ Tổng Phù nói đi là đi như vậy, hai người nhìn nhau rồi đành phóng bước bám theo lão ta.

Ba người vòng qua tịnh thất của phương trượng rồi đi thẳng một đoạn chừng hai dặm thì đã ra khỏi sơn môn Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi :

- Tổng lão, Sư Tổ am ở rất xa phải không ?

Tổng Phù chỉ tay về phía hậu sơn và nói :

- Không xa, ở trên sườn núi phía trước kia rồi !

Ba người liền thi triển khinh công phóng đi vun vút, không hết thời gian một tuần trà thì đã đến chân núi, từ đây nhìn lên có thể thấy tháp thoáng đình viện trong rừng cây.

Tổng Phù chỉ nơi có ánh đuốc hắt bóng ra và nói :

- Đó chính là Sư Tổ am ! Chúng ta có cần vào trong xem thử không ?

Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Đương nhiên là cần rồi !

Nhưng Tiểu Bình lại lắc đầu, nói :

- Chúng ta vòng quanh tứ phía xem thử trước đã.

Lời chưa dứt thì thần sắc của nàng chợt biến, nàng khẽ nói tiếp :

- Có người đến đấy, chúng ta tránh ra sau tảng đá này đi !

Nói đoạn nàng kéo Phương Tuyết Nghi cùng Tổng Phù ra sau tảng đá lớn ẩn nấp.

Ba người vừa ẩn thân xong thì thấy ba hòa thượng tay cầm thiền trượng lù lù đi tới . Đường như bọn họ nghe tiếng người nói chuyện nên mới chạy lại, nhưng đến nơi không thấy tung tích gì thì dừng bước sục sạo nơi bọn Phương Tuyết Nghi vừa đứng trước đó.

Một hòa thượng nói :

- Sư huynh, vừa rồi không nghe nhầm đấy chứ ?

Một hòa thượng khác nói :

- Lẽ nào sư đệ không tin ngu huynh ? Rõ ràng là có người nói chuyện ở nơi này, nhưng tại sao chúng ta đến nơi lại không thấy bóng người nhĩ ?

Hòa thượng ban đầu nói :

- Sư huynh, chúng ta có cần ngồi đây chờ một lát không ? Có thể...

Hòa thượng sư huynh nói :

- Sư đệ, chúng ta đang ở ngoài sáng nên tự nhiên là không thể làm chuyện ngóc ngách ôm cây đợi thỏ !

Hòa thượng này ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Thế này nhé, chúng ta giả vờ như không biết và cứ tuần hành xuống núi !

Ba hòa thượng kề tai nhau thì thầm một lúc rồi tiếp tục tuần hành xuống núi !

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Mấy hòa thượng này quả nhiên rất có cơ trí, tại sao bọn họ không lùng sục quanh nơi này ? Lẽ nào...

Chàng nghĩ đến đây thì nghe Tống Phù truyền âm nói :

- Lão đệ, những tăng nhân này đã bị Thiên Ma Nữ làm cho vỡ mật rồi, trông thần thái thì rõ ràng bọn chúng biết chúng ta ở sau tảng đá này, vậy mà chúng chẳng dám lùng sục . Ồi, chẳng trách bọn chúng bị thương vong nhiều như thế.

Phượng Tuyết Nghi cũng dùng thuật truyền âm nói :

- Không sai, những hòa thượng này quả nhiên rất nhát gan, chuyện đơn giản như vậy mà tại sao chúng không nghĩ ra chứ ?

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên chàng thấy có mấy bóng người từ trên lưng chừng núi phóng xuống rất nhanh.

Tống Phù cũng phát hiện được nên dùng thuật truyền âm nói :

- Lão đệ, lại có người đến đây, chúng ta xem thử bọn chúng thuộc lộ số nào nhé !

Ba người thi triển thuật quy tức và vận mục lực quan sát thì thấy mấy bóng người này thân hình không cao, trông có vẻ như là nữ nhân.

An Tiểu Bình bất giác khẽ nói :

- Không phải là hòa thượng !

Tống Phù truyền âm nói tiếp :

- Không sai ! Bọn này thân hình thấp bé, có lẽ là đệ tử thuộc hạ của Thiên Ma Nữ rồi !

Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, chúng ta có cần xuất diện không ?

Tống Phù nói :

- Đừng vội, hãy xem bọn chúng định làm gì rồi hãy tính !

Lúc này bỗng nhiên ba tăng nhân lúc nãy quay trở lại, rõ ràng ba hòa thượng này không ngốc nghếch hoặc nhát gan mà chẳng qua là dùng kế dương Đông kích Tây để dụ địch mà thôi.

Tuyết Nghi thấy vậy thì kinh ngạc nói :

- Tống lão , sợ rằng ba vị hòa thượng này sẽ nếm mùi đau khổ thôi !

Tống Phù nói :

- Chưa chắc, xem phương thức dụ địch của bọn họ thì hình như bọn họ chẳng có kiêng kỵ gì, không chừng bọn họ đã sớm có kế sách chế địch !

Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Tống lão, vẫn bối thấy hình như không phải như vậy !

Tống Phù liền hỏi :

- Lão đệ ngươi có phát hiện điều gì chẳng ?

Tiểu Bình nói :

- Sao Tống lão không thử chờ mà xem ?

Tống Phù ngạc nhiên nói :

- Cô nương nói vậy là gì ? Lẽ nào cô nương cho rằng những hòa thượng này muốn mạo hiểm ?

Tiểu Bình nói :

- Không sai, sợ rằng bọn họ không thể thoát khỏi tay năm ma nữ này !

Thì ra những bóng người kia đã hiện rõ dần, đây chính là năm hắc y thiếu nữ.

Tổng Phù châu mày nói :

- Cô nương, chúng ta có nên giúp ba hòa thượng này một tay không ?

Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Theo vẫn bối thay thì tại sao chúng ta không xuất thủ tương trợ chứ ?

Tổng Phù nói :

- Không sai !

Lúc này ba hoà thượng đã đi gần tới trước năm hắc y thiếu nữ . Một hoà thượng lớn tiếng quát hỏi :

- Là kẻ nào ?

Năm hắc y thiếu nữ đồng loạt dừng bước, một giọng nữ lạnh lạnh cất lên :

- Các người là ai ? Mau đến đây cho bản cô nương xem mặt thử !

Hình như ba hoà thượng không ngờ đối phương hỏi ngược lại như vậy nên bọn họ trầm ngâm một lúc lâu , rồi hoà thượng quát hỏi đầu tiên mới nói tiếp :

- Bần tăng là đệ tử tuần sơn của Thiên Lâm tự, nữ thí chủ là môn hạ của ai . Tại sao đang đêm lại đột nhập vào bản sơn, không sợ gặp hổ lang chăng ?

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Hoà thượng này thật là ngốc . Những nữ nhân này đã dám hành tẩu trong đêm ở nơi thâm sơn thì đương nhiên là nhân vật có võ công cao cường rồi, vậy thì còn sợ gì loại hổ lang ! Hỏi như thế há chẳng phí lời làm sao ?

Chợt nghe thiếu nữ bên kia cười nhạt nói :

- Hoà thượng, nếu Tung Sơn này có hổ lang thì chẳng phải tăng nhân của Thiếu Lâm tự đã mất sạch rồi sao ? Các người không ở trong chùa niệm kinh lạy phật mà chạy ra đây làm gì vậy ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì bật cười, nói :

- Hỏi rất hay, để xem ba hoà thượng kia trả lời thế nào ?

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Rất đơn giản, chỉ cần đánh nhau một trận là được !

Lời chàng nói quả nhiên không sai, một hoà thượng lớn tiếng nói :

- Bọn bần tăng giữ trách nhiệm tuần sơn, nếu nữ thí chủ không nói rõ lai lịch thì chớ trách bọn bần tăng sẽ phải cầm giữ các vị lại đây !

Năm hắc y thiếu nữ nghe vậy thì phá lên cười khanh khách một tràng.

Ba hoà thượng Thiếu Lâm ngấn người, một hoà thượng lạnh lùng hỏi :

- Các thí chủ cười gì vậy ?

Một thiếu nữ đáp :

- Bọn ta cười các người khoác lác tự đại mà không biết nhục !

Ba hoà thượng bị đối phương khích nộ nên một hoà thượng vung thiền trượng và phóng bước về phía năm hắc y thiếu nữ.

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Hoà thượng này đã trúng kế khích tướng của năm yêu nữ kia rồi, xem ra hắn sẽ phải nếm mùi đau khổ trước thôi !

Chàng nghĩ đến đây thì thấy một thiếu nữ cũng bước lên trước nghênh chiến.

Tuy bóng trắng lơ mờ nhưng bọn Phương Tuyết Nghi đều có mục lực hơn người nên trông thấy rất rõ ràng mỗi tình tiết.

Hòa thượng thấy có người tiến lại phía mình thì dừng bước, lớn tiếng nói :

- Nữ thí chủ, các vị đang đem hành tẩu nơi sơn dã này thì tất là không phải hạng người tốt rồi, hãy mau báo lai lịch kéo bần tăng ra tay đả thương nhằm người đấy !

Hòa thượng Thiếu Lâm tự quả nhiên có tính nhẩn nại hơn người, tuy người này đã sớm động nộ khí nhưng vẫn cố gắng kiềm chế để hỏi lại lịch đối phương một lần nữa.

Hắc y thiếu nữ cười khanh khách rồi nói :

- Hòa thượng các người thật là ngu tuyệt đỉnh, bản cô nương vốn muốn gây sự với Thiếu Lâm tự các người mà đến, nếu không hành tẩu ở Tung Sơn thì phải đi đường nào chứ ?

Hòa thượng này không ngờ đối phương chửi mắng mình một cách trắng trợn như thế nên bất giác ngăn người hồi lâu rồi mới nói :

- Thì ra các người là bọn yêu nữ !

Hắc y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Cái gì là yêu nữ ? Hòa thượng, bản cô nương khuyên người nên nói năng cẩn thận một chút !

Hòa thượng liền nói :

- Các người không phải là yêu nữ thì là gì nào ?

Hắc y thiếu nữ tung người tới trước năm bước rồi quát hỏi :

- Hòa thượng, người là đệ tử đời thứ mấy trong Thiếu Lâm tự ?

Chỉ nghe hai tiếng “Bốp... Bốp” vang lên, hòa thượng này không trả lời mà vùng thiên trọng tấn công hắc y thiếu nữ ngay.

An Tiểu Bình tỏ ra thất vọng, nàng nói :

- Tổng lão, hòa thượng này ăn hai cái tát tai thì có lẽ đã động hoa? khí thật rồi !

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Đúng vậy, hòa thượng này không biết tự lượng, sợ rằng hấn sẽ ném mùi đau khổ thôi !

Lúc này hòa thượng đã không ngừng vùng thiên trọng tấn công hắc y thiếu nữ, nhưng thân pháp của thiếu nữ quá nhanh nên căn bản thiên trọng không thể đánh trúng.

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói :

- Trọng lực của vị hòa thượng này không tầm thường, để xem vị cô nương kia sẽ phải ứng phó như thế nào ?

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương huynh sinh lòng thương hương tiếc ngọc chăng ?

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Nàng nói như vậy là có ý gì ? Lễ nào...

Chàng chợt cảm thấy cách nghĩ của mình thật buồn cười nên lắc đầu, nói :

- Hiền đệ, nói đùa rồi !

An Tiểu Bình nhìn ra đương trường rồi nói :

- Phương huynh, ma nữ kia đã đẩy lui hòa thượng rồi kia !

Phương Tuyết Nghi nhìn ra thì thấy thiếu nữ không biết dùng thủ pháp gì mà đã khiến thiên trượng của hòa thượng thoát khỏi tay và thân hình cao to của hòa thượng liên tục lui ra sau rồi ngã lặn ra đất.

Hai hòa thượng còn lại thấy vậy thì kinh hãi không ít, cả hai lập tức vung thiên trượng xông đến tấn công hắc y thiếu nữ.

Lần này chỉ thấy thân hình của thiếu nữ luồn trái lách phải nhanh như chớp, đồng thời hữu thủ vung lên, tuy không thấy rõ ả đánh ra vật gì nhưng hai làn ngân quang không thoát qua nhãn lực của bọn Phương Tuyết Nghi. Rõ ràng đây là một loại ám khí cực kỳ lợi hại.

Phương Tuyết Nghi chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ thì đã nghe hai hòa thượng kêu lên hai tiếng rồi ngã kèn ra đất.

Tổng Phù kêu thất thanh :

- Ám khí thật là lợi hại !

Câu này lão không dùng thuật truyền âm nên bị năm thiếu nữ nghe được, năm người này cũng không ngờ còn có người nấp sau tảng đá nên kinh ngạc không ít. Tuy nhiên phản ứng của năm thiếu nữ rất nhanh nhạy, vừa phát hiện có dị trạng thì năm ả lập tức tung người đến chỗ ba hòa thượng, đồng thời mười làn ngân quang cũng lập tức phát ra.

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Lòng dạ của mấy ả yêu nữ này quả nhiên rất tàn độc, chưa kịp hỏi là ai thì đã hạ độc thủ rồi. Nếu không dạy cho chúng một trận thì trong tương lai không biết còn bao nhiêu người bị hại bởi tay chúng nữa !

Nghĩ đoạn chàng liền xuất trường kiếm, hữu thủ vừa trầm xuống thì nghe “rắc rắc” mấy tiếng vang lên, toàn bộ mười làn ngân quang đều bị triệt tiêu, bản thân chàng cũng đã tung người phóng ra ngoài.

An Tiểu Bình thấy chàng hiện thân thì cũng đứng lên, năm hắc y thiếu nữ đang lao tới nhưng thấy có bóng người xuất hiện thì lập tức dừng bước.

Thiếu nữ đứng đầu nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc rồi hỏi :

- Người là môn hạ của Thiếu Lâm ?

Phương Tuyết Nghi nhìn kỹ thì thấy bốn thiếu nữ đứng sau mặc hồng y, nhưng thiếu nữ đứng đầu mặc hồng y, vì lúc này ở xa nên thấy màu hồng cũng giống như màu đen.

Chàng trầm nghĩ :

- Xem ra hồng y thiếu nữ này là người đứng đầu trong năm ả rồi !

Nghĩ đoạn chàng trầm giọng nói :

- Tại hạ không phải là môn hạ của Thiếu Lâm ? Tại sao các cô nương lại hạ độc thủ đối với hòa thượng của Thiếu Lâm tự như vậy ? Phải chăng đôi bên có thù hận gì ?

Hồng y thiếu nữ nghe vậy thì yên tâm không ít, ả cười khanh khách một tràng rồi chậm rãi nói :

- Công tử không phải là môn hạ của Thiếu Lâm à ? Chẳng hay công tử xưng hô thế nào ?

Phương Tuyết Nghi chợt động linh cơ, chàng trầm nghĩ :

- Không biết Liễu My Nương đã nói chuyện ta xuất hiện trong võ lâm cho Thiên Ma Nữ biết hay chưa ? Bây giờ nếu ta nói mình là Phương Tuyết Nghi mà ả biến sắc thì rõ ràng là Liễu My Nương đã thông báo cho Thiên Ma Nữ biết.

Nghĩ đoạn chàng buột miệng nói :

- Tại hạ là Phương Tuyết Nghi!

Hồng y thiếu nữ thản nhiên mỉm cười, nói :

- Thì ra là Phương công tử, tiện thiếp xin hành lễ tương kiến !

Phương Tuyết Nghi thấy đối phương không có phản ứng gì thì biết Liễu My Nương chưa nói cho Thiên Ma Nữ biết tin chuyện truyền nhân của Kiếm Than xuất hiện, do vậy chàng bất giác vui mừng vô cùng . Chàng nói :

- Không dám, các vị cô nương xưng hô thế nào ? Là môn hạ của vị cao nhân nào vậy ?

Hồng y thiếu nữ cười khanh khách rồi nói :

- Phương công tử không phải là đệ tử của Thiếu Lâm tự thật chứ ?

Thì ra ả vẫn chưa tin lời Phương Tuyết Nghi vừa nói.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Thiếu Lâm tự làm sao có đệ tử không xuất gia ? Cô nương không cần phải nghi ngờ điều này !

Hồng y thiếu nữ gật đầu, nói :

- Không sai ! Những năm gần đây Thiếu Lâm tự không thu nhận tục gia đệ tử nên lời Phương công tử vừa nói chắc là không giả rồi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vì những lời đó vốn là thật mà !

Hồng y thiếu nữ mỉm cười, nói :

- Phương công tử là người của phái nào vậy ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tại hạ không thuộc cửu đại môn phái, cô nương yên tâm chưa ?

Hồng y thiếu nữ gật đầu, nói :

- Công tử từng nghe nói đến Kim Hoa Bang chưa ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Trong võ lâm làm gì có Kim Hoa Bang ? Không lẽ...

Bỗng nhiên chàng nhớ đến chuyện hai thị nữ của An Tiểu Bình từng nói là Thiên Ma Nữ có tặng một chiếc kim thoa cho bọn họ nên bất giác chàng nghĩ thầm :

- Có lẽ Kim Hoa Bang này là do Thiên Ma Nữ mới sáng lập ra !

Nghĩ đoạn chàng lắc đầu, nói :

- Tại hạ rất ít hành tẩu giang hồ nên chưa từng nghe nói Kim Hoa Bang gì đó bao giờ !

Chàng ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Cô nương là môn hạ của Kim Hoa Bang chăng ?

Hồng y thiếu nữ mỉm cười, nói :

- Công tử nói không sai, bon tiện thiếp là đệ tử của Kim Hoa Bang !

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Kim Hoa Bang là bang hội mới được sáng lập phải không ?

Hồng y thiếu nữ do dự một lát rồi nói :

- Bản bang thành lập đã chín năm rồi nhưng gần đây mới hành tẩu giang hồ mà thôi !

Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Thì ra Thiên Ma Nữ đã ngầm chuẩn bị từ lâu, xem ra năm xưa sư phụ đã bị ả qua mặt rồi !

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Cô nương, chẳng hay Bang chủ Kim Hoa Bang là vị võ lâm tiền bối nào vậy ?

Hồng y thiếu nữ nói :

- Công tử, Bang chủ bản bang chính là sư phụ của tiện thiếp đây !

Phượng Tuyết Nghi thăm nghĩ :

- Sư phụ ngươi là ai ? Ngươi không nói thì làm sao ta biết được ?

Nghĩ đoạn chàng mỉm cười, nói :

- Có lẽ sư phụ của cô nương rất có danh vọng trong võ lâm ?

Hồng y thiếu nữ cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Đương nhiên rồi ! Nhất định là công tử đã nghe đến ba chữ Thiên Ma Nữ !

Phượng Tuyết Nghi cười lớn rồi nói :

- Nghe danh đã lâu !

Đột nhiên thần sắc của chàng trầm hẳn xuống, hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn đối phương, chàng nói tiếp :

- Thì ra là Kim Hoa Bang là do Thiên Ma Nữ sáng lập, vậy mà hôm nay tại hạ mới được biết, kiến văn thật là nông cạn quá !

Hồng y thiếu nữ bị vẻ thần nhiên của chàng làm cho sững sờ, ả chau mày hỏi :

- Phượng công tử có biết gia sư không ?

Phượng Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không biết !

Vẻ bất an trên mặt hồng y thiếu nữ chợt biến mất, ả mỉm cười, nói :

- Vậy công tử có muốn biết gia sư không ?

Phượng Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Điều đó không cần !

Hồng y thiếu nữ thấy chàng cự tuyệt thì tỏ ý không vui, ả cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Công tử cũng khá tự đại đấy !

Tuyết Nghi thần nhiên nói :

- Vậy sao ? Tại hạ lại không cảm thấy.

Hồng y thiếu nữ lạnh lùng tiếp lời :

- Phượng công tử có biết hiện nay trong võ lâm có rất nhiều nhân vật thành danh muốn cầu kiến gia sư mà không được hôm nay công tử có cơ hội ngàn vàng mà lại không nhận, thế chẳng phải là tự đại thái quá à ?

Phượng Tuyết Nghi thần nhiên nói :

- Mọi người đều có ý chí riêng nên mục đích tự nhiên cũng khác, tại hạ xin tâm lãnh thịnh tình của cô nương vậy.

Hồng y thiếu nữ trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiện thiếp họ Lý, đơn danh một chữ Vân, nhưng gia sư thường gọi là Vân nhi.

Phượng Tuyết Nghi “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra là Lý cô nương ! Chẳng hay cô nương giữ chức gì trong quý bang ?

Lý Vân mỉm cười, nói :

- Công tử định điều tra bí mật của bản bang chẳng ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Nếu cô nương không tiện nói ra thì thôi vậy !

Thủ pháp đục cầm cổ tủng (muốn nhưng giả vờ thả) này quả nhiên có tác dụng rất lớn.

Lý Vân mỉm cười, nói :

- Phương công tử, đừng trách nhé !

Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ đâu dám !

Lý Vân tiếp lời :

- Thực ra bản bang đã công khai xuất diện trong võ lâm thì cũng chẳng sợ bất kỳ ai hỏi chuyện trong bản bang.

Ả hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Trong Kim Hoa Bang, tiện thiếp không giữ chức vụ cố định, khi trong bang hữu sự thì sư phụ sẽ ra lệnh cho tiện thiếp toàn quyền xử lý !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thì ra địa vị của cô nương trong Kim Hoa Bang lại cao đến thế ? Lần này cô nương đưa người đến Tung Sơn là phụng mệnh lệnh sư đến gây sự với Thiếu Lâm tự chẳng ?

Lý Vân không ngờ đối phương hỏi thẳng vào vấn đề như vậy nên bất giác ngẩn người một lúc rồi hỏi lại :

- Phương công tử có quan hệ gì với Thiếu Lâm tự không ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Xưa nay không quen biết một người thì nói gì đến quan hệ ?

Lý Vân liền nói :

- Công tử đã không có quan hệ với phái Thiếu Lâm thì tốt nhất là đừng nên hỏi chuyện của tiện thiếp và phái Thiếu Lâm.

Phương Tuyết Nghi vẫn thản nhiên nói :

- Vừa rồi cô nương liên tiếp đã thương ba vị hòa thượng Thiếu Lâm tự như vậy mà không cảm thấy hạ thủ quá lang độc sao ?

Lý Vân nghe vậy thì thần sắc chợt biến, ả nói :

- Phương công tử, đôi bên đã đối địch với nhau, lẽ nào còn nói đến lòng từ bi ?

Tuyết Nghi nói :

- Nhưng cũng không cần hạ thủ một cách tàn nhẫn đến trí mạng như vậy !

Lý Vân cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Công tử, nếu lúc này tiện thiếp không hạ thủ cực nhanh thì người nói chuyện với công tử lúc này e rằng không phải là tiện thiếp mà là ba hòa thượng trọc đầu kia thôi !

Phương Tuyết Nghi biết ả nói thực tình nhưng vì lập trường bất đồng nên dù Lý Vân hữu lý, chàng cũng không tâm phục . Do vậy chàng lắc đầu, nói :

- Cô nương, tại hạ tin là hòa thượng Thiếu Lâm tự sẽ không giết người một cách tàn nhẫn như thế !

Lý Vân tròn xoe mắt nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi bỗng nhiên cười nhạt, nói :

- Phương công tử, không ngờ tiện thiếp bị công tử lừa dối rồi !

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Bây giờ người mới hiểu ra à ? Đáng tiếc là đã muộn rồi !

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn trầm giọng nói :

- Cô nương nói vậy là có ý gì ? Phải chăng cô nương cho rằng Phương mỗ là trợ thủ của Thiếu Lâm tự ?

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Có thể... Tiện thiếp đoán sai !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Ban đầu vốn đã sai rồi ! Tại hạ đã nói là không phải người của Thiếu Lâm tự, vậy mà cô nương nhất định không tin, Phương mỗ thật hết nhẫn nại được rồi !

Lý Vân mỉm cười, nói :

- Công tử, tiện thiếp xin bồi lễ cho công tử vậy, xin chớ để tâm nhé.

An Tiểu Bình nấp sau tảng đá theo dõi đến đây thì bất giác lôi tay Tống Phù và nói :

- Tống lão xuất thủ đuổi mấy ả yêu nữ kia đi có được không ?

Tống Phù nói :

- Chuyện này... Xem ra chúng ta không thể đuổi bọn họ rồi !

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

Tống Phù nói :

- Chúng ta có thể bắt sống bọn họ, như thế chẳng hay hơn đuổi bọn họ đi sao ?

Tiểu Bình suy nghĩ rồi nói :

- Như vậy cũng hay.

Lời vừa dứt thì nàng đứng lên định bước ra ngoài nhưng ngay lúc đó bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên.

Tống Phù vội kéo Tiểu Bình ngồi xuống và khẽ nói :

- Cô nương, chúng ta chờ thêm một lát để xem thử kẻ nào đang đến nhé !

Tuy không vui nhưng An Tiểu Bình đành tuân lời ngồi nấp trở lại . Lúc này bọn hắc y thiếu nữ đã tức tốc tản ra tứ phía, đương trường chỉ còn lại Lý Vân và Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Cô nương, có người đến đây !

Lý Vân kinh ngạc, ả vội quét mục quang nhìn ra tứ phía rồi ngơ ngạc hỏi :

- Ở đâu ?

Thì ra, vừa rồi ả dùng toàn tâm toàn ý mê hoặc Phương Tuyết Nghi nên không nghe được tiếng bước chân.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Bốn thuộc hạ của cô nương đã tản ra rồi, dù có người đến cũng không làm tổn hại cô nương đâu mà sợ !

Lý Vân cũng mỉm cười rồi nói :

- Đa tạ công tử đã nhắc nhở...

Lời chưa dứt thì đột nhiên nghe một giọng lạnh lẽo quát hỏi :

- Là kẻ nào ?

Rõ ràng bốn hắc y thiếu nữ đã phát hiện ra kẻ đang đến !

Đột nhiên có một tràng cười sang sảng vang lên, tiếp theo là một giọng trầm hùng :

- Cô nương là ai ? Nửa đêm đi lại giữa chốn hoang sơn mà không sợ bị cầm thú làm cho kinh động à ?

Lý Vân chau mày và khẽ nói với với Phương Tuyết Nghi :

- Công tử đừng bỏ đi nhé, chờ tiện thiếp đi xem thử.

Lời chưa dứt thì ả đã tung người lướt đi về phía phát ra giọng nói vừa rồi.

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Người tưởng là ta sẽ bỏ đi sao ? Nha đầu không biết lợi hại, hôm nay thì người xúi quẩy rồi.

Vừa nghĩ chàng vừa vận mục lực nhìn về hướng Lý Vân lướt đi, lúc này ả chạy chưa được hai trượng thì có hai bóng người cùng phóng đến như bay từ hướng ngược lại.

Lý Vân lớn tiếng quát hỏi :

- Là kẻ nào ? Sao còn không mau dừng lại cho bản cô nương xem mặt !

Người đi trước cười khà khà một tràng rồi nói :

- Cô nương hung hãn làm gì vậy ? Lão phu cũng không phải là trộm sông cướp biển gì, cô nương sợ gì chứ ? Thật là buồn cười.

Nói đến đây thì hai bóng người đã dừng bước trước mặt Lý Vân . Phương Tuyết Nghi vận mục lực quan sát thì thấy đây là một lão nhân và một văn sĩ trung niên, người vừa lên tiếng chính là lão nhân.

Lý Vân thấy đối phương chỉ dừng bước trước mặt mình có năm thước thì bất giác nộ khí xung thiên, nếu bình thường thì ả đã phóng Thiên Độc Ngân Châm ra rồi, nhưng vì bị Phương Tuyết Nghi vừa nói mấy câu nên ả không muốn thi triển ám khí tàn độc đả thương người trước mặt Tuyết Nghi một lần nữa . Tuy không dùng ám khí nhưng trường kiếm sau lưng của Lý Vân đã xuất ra khỏi vỏ, ả lạnh lùng hỏi :

- Nhị vị là cao nhân phương nào ?

Lão nhân cao lớn mặc Hoàng bào phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Cô nương hỏi lão phu chẳng ?

Lý Vân vẫn lạnh lùng nói :

- Nơi này ngoài hai vị ra thì còn ai nữa ? Lẽ nào các vị không có tai ?

Hoàng bào lão nhân cười khà khà rồi nói :

- Lão phu được trời ột đôi chiêu phong nhĩ, đừng nói là ở gần thế này, dù cô nương nói ở ngoài năm dặm thì lão phu cũng nghe được rõ ràng !

Văn sĩ trung niên mỉm cười, tiếp lời :

- Đồng huynh, chúng ta đâu có thời gian để kỳ kèo với cô ta ? Chi bằng nhanh chóng phát lạc bọn chúng cho rảnh tay !

Hoàng bào lão nhân cười khà khà, nói :

- Không sai ! Tiêu lão đệ, lão phu xuất thủ hay là người xuất thủ giáo huấn bọn chúng ?

Văn sĩ trung niên họ Tiêu mỉm cười, nói :

- Yêu nữ này giao cho tiểu đệ ! Còn bốn ả kia thì phiền Đồng huynh vậy !

Hoàng bào lão nhân đột nhiên quay người xuất thủ, theo đó là một hắc y thiếu nữ thủ phía sau hơn trượng chợt kêu lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì chấn động trong lòng, chàng thầm nghĩ :

- Chỉ lực thật là lợi hại !

Thì ra giữa lúc xoay người Hoàng bào lão nhân cũng vung xuất chỉ, dùng công phu cách không điểm huyết khiến hắc y thiếu nữ kia ngã lăn ra đất.

Lý Vân nghe hai người đối đáp thì đang cười thầm trong bụng, ả nghĩ ra mấy câu châm chọc nhưng lời chưa phát thì đã thấy thuộc hạ bị đả thương rồi . Bất giác ả rùng mình và không kịp nghĩ gì nữa mà vung kiếm tấn công văn sĩ trung niên ngay . Đường kiếm này không những cực nhanh mà phương vị tấn công cũng rất hiểm độc, dù đối phương muốn tránh né cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng trên thực tế văn sĩ trung niên tỏ ra khá ung dung, chờ cho kiếm thế của Lý Vân đâm tới thì lão tung người lên cao bảy tám thước, hữu thủ cầm nguyên bao kiếm chưa xuất vô điểm về phía Lý Vân một chiêu nhanh như chớp.

Những động tác tung người xuất kiếm phản công dường như diễn ra cùng một lúc.

Lý Vân tuy là truyền nhân của Thiên Ma Nữ nhưng cũng bị khí thế của đối phương làm cho kinh hồn lạc phách, ả vội vàng thu kiếm và thối lui ra sau bốn năm bước.

Văn sĩ trung niên hạ thân xuống đất và mỉm cười, nói :

- Cô nương là môn hạ của Thiên Ma Nữ phải không ?

Lý Vân mới xuất một chiêu mà đã bị đối phương nhận ra lai lịch nên bất giác kinh hãi không ít, ả thầm nghĩ :

- Người này là ai mà kiến văn quảng bác như vậy.

Nghĩ như thế nhưng ngoài miệng ả vẫn lạnh lùng nói :

- Phải thì sao ?

Văn sĩ trung niên phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Khá lắm ! Cái này kêu bằng đi mòn gót giày mà không gặp, lúc gặp thì lại chẳng tốn chút công phu !

Lý Vân kinh ngạc quát hỏi :

- Người là ai ? Tìm ta làm gì ?

Văn sĩ trung niên cười hì hì rồi nói :

- Tại hạ à ? Họ Tiêu tên Táp, bằng hữu võ lâm mến tặng cho trác hiệu là Hàn Mai Kiếm Khách, cô nương từng nghe bao giờ chưa ?

Lý Vân chợt biến sắc, ả buột miệng nói :

- Thì ra là Tiêu đại tiên sinh của phái Côn Luân, văn bối thất kính rồi !

Tiểu Táp mỉm cười, nói :

- Quá lời, cô nương xưng hô thế nào ? Tôn sư Thiên Ma Nữ có ở đây không ?

Lý Vân nói :

- Văn bối Lý Vân, sư phụ vẫn chưa đến !

Tiểu Táp chau mày, nói :

- Khi nào sư phụ cô nương đến ?

Lý Vân lắc đầu, nói :

- Văn bối không biết !

Tiểu Táp truy vấn :

- Cô nương không muốn nói chẳng ?

Lý Vân nói :

- Văn bối không biết thật mà, nếu Tiêu đại tiên sinh không tin thì cũng đành chịu thôi !

Tiêu Táp trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên quay sang nói với Hoàng bào lão nhân :

- Đồng huynh, Thiên Ma Nữ vẫn chưa đến Tung Sơn, có lẽ chúng ta cũng không cần làm khó dễ thuộc hạ của bà ta !

Lúc này Hoàng bào lão nhân đã điểm huyết khổng chế ba trong bốn hắc y thiếu nữ, lão nghe vậy thì cười ha hả rồi nói :

- Tiêu lão đệ nói vậy thì lão phu đành ngừng tay thôi.

Lời vừa dứt thì lão bất ngờ xuất chiêu đẩy hắc y thiếu nữ chưa bị điểm huyết lui ba bước rồi quay người bước đến gần Tiêu Táp.

Tiêu Táp nhìn qua Lý Vân và lạnh lùng nói :

- Vị này là Hoàng Sam Tẩu Đồng Thiên Lý của phái Hoa Sơn . Lý cô nương từng nghe danh rồi chứ ?

Lý Vân nghe tên lão nhân thì rung mình, ả vội hành lễ và nói :

- Tiểu nữ Lý Vân xin tham kiến Hoa Sơn - Hoàng trưởng lão !

Đồng Thiên lý vuốt râu mỉm cười, nói :

- Được rồi ! Sư phụ người chưa đến à ?

Lý Vân lắc đầu, nói :

- Gia sư vẫn chưa đến.

Đồng Thiên Lý không chờ Lý Vân nói hết câu mà quét mục quang nhìn Phương Tuyết Nghi ở ngoài xa hơn trượng và hỏi :

- Tiểu tử kia là thế nào với người vậy ?

Lý Vân mỉm cười, nói :

- Vị đó là Phương công tử, tiểu nữ cũng vừa mới làm quen.

Khi nghe Đồng Thiên Lý hỏi thì Phương Tuyết Nghi đã cất bước đi đến, lúc này chàng tiếp lời :

- Lý cô nương nói không sai, tại hạ là Phương Tuyết Nghi vừa đến nơi này thì thấy Lý cô nương động thủ với đệ tử Thiếu Lâm tự.

Đồng Thiên lý quan sát Phương Tuyết Nghi một lúc rồi nói :

- Tiểu tử người là môn hạ của Thiếu Lâm chẳng ? Một nam một nữ tại nơi hoang dã giữa đêm thanh vắng thế này thì có lẽ là không phải làm chuyện tốt rồi !

Phương Tuyết Nghi không ngờ Đồng Thiên Lý lại nói những lời khó nghe như thế nên bất giác hai má nóng ran, chàng lạnh lùng nhìn đối phương rồi nói :

- Sao tôn giá lại nói những lời khó nghe như thế, Phương mô chẳng qua là không quen nhìn cách hạ thủ quá tàn nhẫn của mấy vị cô nương này nên xuất diện lý luận với bọn họ, khuyên bọn họ không nên dựa vào võ công và uy vọng của sư môn mà làm, lẽ nào có điều gì không phải ? Vả lại, tại hạ đến đây không chỉ có một người, tôn giá đã cao niên mà nói những lời xằng bậy như thế, thật là buồn cười quá !

Đồng Thiên Lý nghe xong thì ngẩn người, lão nói :

- Tiểu tử ngươi nói lão phu đây chẳng ?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Không dám ! Tôn giá đã cao niên mà bắt nhả thì sợ rằng không thể trách người khác châm chọc mình !

Đồng Thiên Lý nộ khí quất lớn :

- Hảo tiểu tử, ngươi có biết lão phu là ai không ? Mau báo lai lịch sư môn để lão phu tự tìm bậc tôn trưởng của ngươi để tính sổ.

Phương Tuyết Nghi trầm sắc diện, nói :

- Không cần ! Gia sư chẳng may đã tạ thế hai tháng trước rồi.

Đồng Thiên Lý ngạc nhiên nói :

- Sao lại khéo thế ? Sư phụ ngươi là ai ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Chuyện này tại hạ không thể nói được !

Đồng Thiên Lý càng lúc càng tức khí, lão quát lớn :

- Tiểu tử ngươi miệng chưa sạch mùi sữa mà dám trêu chọc lão phu chẳng ?

Vừa quát lão vừa xuất thủ đánh về phía Tuyết Nghi một chưởng.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Tôn giá thật là vô lý.

Lời vừa phát thì chàng cong ngón tay búng ra một luồng kinh phong như tên bắn nhằm vào khuỷu tay của Đồng Thiên Lý.

Lão này kinh hải không ít, vội thủ thế chưởng và lách qua phải một bước, đồng thời hữu thủ chụp vào cổ tay phải của Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi thấy thế chụp của lão ta rất hùng mạnh thì nghĩ thầm :

- Nếu không cho lão ném chút đau khổ thì e rằng lão ta sẽ không chịu dừng tay !

Nghĩ đoạn chàng lập tức trở tay phát ra một chưởng.

Đồng Thiên Lý cười hì hì, nói :

- Tiểu tử, ngươi thật là một kẻ không biết tự lượng.

Lão chưa dứt lời thì đột nhiên kêu thét lên một tiếng rồi tức thời lui ra sau năm thước, thần sắc lộ đầy vẻ kinh hải, tay trái ôm lấy tay phải và nhìn Tuyết Nghi đến thộn cả người.

Hàn Mai Kiếm Khách Tiêu Táp cũng cảm thấy rất kỳ quái, lão lướt đến cạnh Đồng Thiên Lý và hỏi :

- Đồng huynh làm sao thế ?

Đồng Thiên Lý chau mày trầm ngâm một lát rồi nói :

- Ta... Ta bị tiểu tử này dùng yêu thuật đả thương rồi !

Lời này vừa phát thì Lý Vân ôm bụng cười khanh khách một tràng dài.

Nên biết yêu thuật là chuyện khó có thể trông thấy được, Đồng Thiên Lý là trưởng lão của Hoa Sơn mà nói ra những lời như vậy thì bảo Lý Vân không tức cười sao được !

Tiêu Táp lắc đầu, nói :

- Đồng huynh, sợ rằng... Vị tiểu huynh đệ này không sử dụng yêu thuật mà...

Đồng Thiên Lý không tin, lão nói :

- Không phải yêu thuật thì làm sao đả thương mạch môn của lão phu được ?

Tiêu Táp quay qua nói với Tuyết Nghi :

- Tiểu huynh đệ, vừa rồi người thi triển thủ pháp gì vậy ?

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên có tràng cười ha hả từ sau tảng đá vang lên.

Tiêu Táp biến sắc, lão quát hỏi :

- Ai đó ?

Tổng Phù sải bước đi tới và mỉm cười, nói :

- Là lão thân nhi Tổng Phù đây !

Tiểu Táp nghe vậy thì thở phào một hơi, lão nhìn qua Tổng Phù và cung thủ hành lễ, nói :

- Thì ra là Tổng huynh ! Đã lâu không gặp !

Tổng Phù cười hì hì, nói :

- Tiểu huynh đệ và Đồng huynh vẫn khoẻ chứ ?

Lão hỏi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Nhị vị cũng nhận lời mời của Nhập Vân chưởng môn mà đến Tung Sơn đó chăng ?

Tiêu Táp nói :

- Không sai ! Tổng huynh thì sao ?

Tổng Phù cả cười rồi nói :

- Tổng mỗ à ? Nói một câu khó nghe là ai thấy Tổng mỗ cũng đều đau đầu cả, vì vậy tự nhiên là không được mời đến rồi !

Lúc này Đồng Thiên Lý chợt kêu lên :

- Tổng huynh, tiểu tử này cùng đi với huynh phải không ?

Tổng Phù thản nhiên nói :

- Đúng vậy !

Đồng Thiên Lý nói :

- Tổng huynh sao lại đi chung với kẻ biết yêu thuật ? Thật là chẳng ra thể thống gì cả !

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Ai là người biết yêu thuật ?

Tiêu Táp tiếp lời :

- Tổng huynh, vị tiểu huynh đệ này là người thế nào với Tổng huynh vậy ? Vừa rồi hắn sử dụng chiêu gì mà...

Tổng Phù nói :

- Tiểu huynh không cần nói nhiều , thủ pháp mà vị lão đệ này thi triển là võ công do Tổng mỗ trộm của người khác, nói ra khiến Tổng mỗ thật là mất mặt !

Sở dĩ Tổng Phù bỗng nhiên xuất hiện là do lão sợ Phương Tuyết Nghi tiết lộ thân phận và một khi Lý Vân nghe được thì tất sẽ báo với Thiên Ma Nữ, không chừng tình hình sẽ thêm phức tạp và thêm nhiều phiền phức không đáng có.

Phương Tuyết Nghi hiểu được điều đó nên cảm kích vô cùng, chàng nói :

- Tổng lão, chiêu thức của lão thật là bất phàm, có thể khiến người ta cho là yêu thuật thì quả thật rất đáng để khoái chí một phen !

Tổng Phù nói :

- Lão đệ, người chớ vội đắc ý.

Lão quay sang nói với Tiêu Táp :

- Tiêu huynh đệ, lúc này Nhập Vân đại sư đang đàm đạo với Hoắc bang chủ của Cái Bang trong Thiếu Lâm tự, nếu nhị vị theo lời mời mà đến thì hãy mau vào diện kiến với bọn họ !

Tiêu Táp nghe vậy thì nhìn qua Đồng Thiên Lý và hỏi :

- Y Đồng huynh thế nào ?

Đồng Thiên Lý trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tổng huynh nói không sai, Hoắc bang chủ đã đến thì chúng ta nên mau chóng hội diện với bọn họ mới phải !

Tiêu Táp cung thủ chào Tổng Phù, lão liếc nhìn Tuyết Nghi một cái rồi cất bước đi như gió cuốn.

Đồng Thiên Lý cũng chào Tổng Phù rồi lập tức phóng bước theo sau Tiêu Táp.

Phương Tuyết Nghi nhìn hai người khuất sau góc núi thì bất giác bật cười rồi nói :

- Tổng lão, bọn họ đến thật bất ngờ nhưng đi cũng quá nhanh nhĩ !

Tổng Phù nói :

- Cuồng vọng tự đại như bọn họ thì đáng nếm chút đau khổ của lão đệ người nhưng lão phu sợ ngày sau gặp lại thì khó giao tình, do vậy mới ra khuyên bọn họ đi cho rồi . Lão đệ người không trách lão phu chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Làm sao có thể trách Tổng lão được.

Lúc này Lý Vân chậm rãi bước lại hành lễ với Tuyết Nghi và nói :

- Đa tạ công tử đã trượng nghĩa trợ giúp... Ân nghĩa này đành chờ ngày sau báo đáp thôi !

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Cô nương không cần để tâm chuyện này !

Tổng Phù quân sát Lý Vân một lát rồi trầm giọng nói :

- Lý cô nương, lệnh sư chưa đến Tung Sơn thật à ?

Lý Vân nói :

- Đích thực là gia sư chưa đến, nhưng...

Bỗng nhiên ả nhìn Phương Tuyết Nghi và nở cười thần bí rồi nói tiếp :

- Hành tung của gia sư phiêu hốt bất định nên cũng không thể biết là hiện tại đã đến hay chưa !

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao ?

Lý Vân nói :

- Xưa nay gia sư không nói cho tiểu nữ biết hành động của người, bây giờ lão hỏi tiểu nữ thì tự nhiên là tiểu nữ không biết rồi !

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Không biết thì nói không biết, việc gì phải vòng vo tam quốc ?

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Cô nương, tại hạ có một chuyện muốn thỉnh giáo, chẳng hay cô nương có thể theo sự thật mà trả lời không ?

Lý Vân mỉm cười, nói :

- Công tử muốn hỏi chuyện gì ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Ngày nay có rất nhiều đệ tử Thiếu Lâm tự bị đả thương, chẳng hay có phải kiệt tác của cô nương không ?

Lý Vân nói :

- Tiệp thiếp vừa đến nơi này nên tự nhiên là không phải rồi.

Ả trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Chẳng hay nhị vị có quan sát kỹ thương thế của những hòa thượng đó không ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Không !

Tuyết Nghi tiếp lời :

- Quan sát thương thế của những hòa thượng đồ đệ làm gì ?

Lý Vân nói :

- Để nhận biết là do kẻ nào đả thương !

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này... Hình như là...

Bỗng nhiên chàng cảm thấy mình lỗ lờ nên lập tức dừng lại.

Lý Vân ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao công tử không nói tiếp ?

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nếu cô nương mới vừa đến thật thì những hòa thượng kia là có người khác đả thương rồi.

Chàng muốn trả lời hàm hồ cho qua chuyện nhưng không ngờ Lý Vân xạ hai đạo mục quang nhìn chàng trừng trừng nên khiến chàng không thể không nói ra . Chàng hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Tại hạ nghe nói có một vị giả danh bang chủ Cái Bang đến đây nên có lẽ là do người này động thủ !

Lý Vân tỏ ra ngạc nhiên vô cùng, ả nhìn Phương Tuyết Nghi chằm chằm và hỏi :

- Phương công tử nói có thật không ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười nói :

- Đương nhiên là không giả rồi !

Lý Vân cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Công tử thấy hình dạng người đó như thế nào ?

Nói đoạn ả cất bước đi về phía ba hắc y thiếu nữ bị điểm huyết đạo . Nhưng bỗng nhiên Tống Phù lớn tiếng quát :

- Đứng lại !

Lý Vân kinh ngạc, ả dừng lại và hỏi :

- Còn chuyện gì nữa ?

Tổng Phù nói :

- Cô nương định đi đâu ?

Lý Vân lạnh lùng đáp :

- Chuyện này không cần lão quan tâm !

Tổng Phù nói :

- Nếu lão phu nhất định muốn hỏi thì sao ?

Lý Vân nói :

- Vậy thì vĩnh viễn sẽ không nhận được sự trả lời !

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Á nha đầu này vội vàng bỏ đi như vậy, không lẽ ả có tin tức gì muốn báo cho Thiên Ma Nữ chăng ?

Nghĩ đoạn chàng định bảo Tổng Phù để cho ả đi rồi sau đó ngầm theo dõi để tìm đến nơi Thiên Ma Nữ ẩn thân, nhưng bỗng nhiên nghe Tổng Phù phá lên cười một tràng rồi nói :

- Cô nương, người đã không muốn nói thì thôi vậy, nhưng... Lão phu còn muốn thỉnh giáo một chuyện !

9. Chương 9: Biển Tình Nổi Sóng

Lý Vân liền nói :

- Chuyện gì nếu tiểu nữ không biết thì xin lượng thứ cho là không thể trả lời.

Tổng Phù nói :

- Chuyện này thì nhất định cô nương biết rồi ! Lệnh sư đã phái người đưa đến Thiếu Lâm tự một phong thơ , người đưa thơ đó có phải là cô nương không ?

Lý Vân lắc đầu nói :

- Không phải !

Tổng Phù tỏ vẻ không tin , lão hỏi lại :

- Không phải cô nương à !

Lý Vân nói :

- Người đưa thơ là nhị muội của tiểu nữ.

Tổng Phù hỏi tiếp :

- Võ công của cô ta rất cao cường phải không ?

Lý Vân mỉm cười nói :

- Không sai ! Võ công của nhị muội cao hơn rất nhiều hòa thượng ở Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi hỏi xen vào :

- Hiện giờ cô ta ở đâu ?

Lý Vân chớp chớp song mục rồi khẽ hỏi lại :

- Phương công tử muốn gặp cô ta chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu , nói :

- Rất muốn gặp.

Lý Vân mỉm cười nói :

- Cô ta rất xinh đẹp , công tử không sợ bị cô ta mê hoặc à !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Cô nương nói đùa rồi ! Tại hạ chỉ muốn biết võ công của nhị muội của cô nương mà thôi.

Lý Vân nói :

- Muốn biết võ công của cô ta thì không thể gặp cô ta , mà nhị muội của tiện thiếp là người đẹp nhất trong sáu tỷ muội , nam nhân chỉ cần trông thấy cô ta thì không một ai chẳng động lòng.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nếu cô nương đa nghi như vậy thì chẳng cần phải nói nữa.

Lý Vân tiếp lời :

- Công tử , tiện thiếp nói đây là sự thật , tăng chúng của Thiếu Lâm tự đông như vậy mà không thể cầm giữ được cô ta . Nếu chỉ dựa vào võ công thì sợ rằng cô ta khó tránh khỏi thọ thương hoặc tàn phế ! Như vậy đủ thấy bên trong tất có duyên cớ mà người ngoài khó biết được.

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương nói như vậy có nghĩa là những hòa thượng Thiếu Lâm bị thọ thương là do cô ta dùng sắc đẹp mê hoặc à ?

Lý Vân thản nhiên nói :

- Không sai !

Phương Tuyết Nghi mỉm cười nói :

- Tống lão , những cao tăng kia đều là cao tăng một lòng hướng đạo thì làm sao có chuyện đó xảy ra ?

Tống Phù chưa kịp lên tiếng thì Lý Vân đã nói :

- Công tử , nhị muội của tiện thiếp là ưu vật của nhân gian , đừng nói là hòa thượng Thiếu Lâm tự mà dù là phật tổ cũng khó thoát khỏi đại kiếp mê hoặc của cô ta.

Tuyết Nghi ngạc nhiên nói :

- Có chuyện như thế sao ? Tại hạ không tin !

Lý Vân nói :

- Công tử không tin thì sao không theo tiện thiếp đi tìm cô ta ?

Tống Phù phá lên cười ha hả rồi nói :

- Khá lắm ! Lão phu cũng muốn đi một chuyến , phiền cô nương dẫn đường cho.

Lý Vân nhìn Tuyết Nghi và mỉm cười nói :

- Công tử có muốn đi không ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ :

- Nếu ta không đi thì sợ rằng sẽ bị cô ta chê cười.

Nghĩ đoạn chàng định trả lời thì bỗng nhiên có tiếng cười nhạt , theo đó là một bóng người lướt tới như bay.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc nhìn ra thì thấy An Tiểu Bình đã đứng cách Lý Vân không đầy ba thước , nàng đang nhìn đối phương từ đầu đến chân bằng ánh mắt lạnh lùng.

Tổng Phù thấy vậy thì nghĩ thầm :

- Hồngбет ! Nha đầu này đã xuất hiện thì sự việc rắc rối ra rồi.

Phương Tuyết Nghi cũng đang lo lắng trong lòng , không biết An Tiểu Bình nhìn Lý Vân như vậy là định giở trò gì nên đưa mắt nhìn Lý Vân với cảm giác bất an.

Bỗng nhiên nghe Lý Vân cười khúc khích rồi nói :

- Vị công tử này là...

An Tiểu Bình không trả lời mà cất bước đi vòng quanh Lý Vân , vừa đi nàng vừa nhìn Lý Vân từ chân đến đầu.

Hành động của nàng không những khiến Tổng Phù và Tuyết Nghi cảm thấy khó hiểu mà ngay cả Lý Vân cũng bất giác đỏ mặt , ả ấp úng nói :

- Công tử... Làm cái gì vậy ?

An Tiểu Bình nhìn tới nhìn lui một lúc lâu rồi cười nhạt nói :

- Ta tưởng ngươi là một mỹ nhân đang hoàng , không ngờ ngươi chẳng qua là một nha đầu mà thôi.

Lý Vân chẳng có phản ứng gì trước câu nói đầy hàm ý nhục mạ của An Tiểu Bình , ả chỉ lạnh lùng nhìn đối phương một lúc rồi quay bước bỏ đi.

Thế nhưng Lý Vân đi được một trượng thì thấy trước mặt có bóng người thấp thoáng.

An Tiểu Bình xuất phát sau nhưng đã lướt qua chặn đường.

Lý Vân ngạc nhiên dừng bước và lạnh lùng hỏi :

- Công tử làm gì vậy ?

An Tiểu Bình thản nhiên hỏi :

- Không cho ngươi đi !

Lý Vân liền hỏi :

- Công tử có điều chi chỉ giáo chẳng ?

An Tiểu Bình nói :

- Ta chẳng có điều gì chỉ giáo , chẳng qua là muốn nói với ngươi một câu mà thôi.

Lý Vân hỏi :

- Muốn nói câu gì ?

An Tiểu Bình trầm giọng nói :

- Từ nay về sau không cho phép ngươi gặp Phương công tử nữa !

Lý Vân ngạc nhiên hỏi :

- Công tử chặn tiện thiếp lại chỉ để nói một câu như vậy thôi sao ?

Tiểu Bình nói :

- Không sai !

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Xin hỏi quý tách đại danh của công tử là gì ?

An Tiểu Bình thấy đối phương không trả lời mà hỏi ngược lại danh tách mình thì bất giác tức khí nói :

- Danh tách của ta à ? Sự phụ ngươi biết mà !

Lý Vân nghe vậy thì ngẩn người một lát rồi nói :

- Công tử quen biết với gia sư à ?

Tiểu Bình nói :

- Tại sao người không trả lời ta trước ?

Lý Vân nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Tiệp thiệp xin hứa với công tử.

Thì ra ả phát hiện An Tiểu Bình anh tuấn hơn Phương Tuyết Nghi , do vậy ả đã lập chủ ý là chỉ cần Tiểu Bình quen biết với sư phụ thì ngày sau chẳng lo gì không có cơ hội để tiếp cận , vì lẽ đó mà ả nhanh chóng hứa không gặp Phương Tuyết Nghi nữa.

An Tiểu Bình thấy đối phương đã hứa thì lòng cũng vui mừng , nàng mỉm cười nói :

- Cô nương có thể đi được rồi.

Lý Vân định cất bước thì chợt nghe Tống Phù lớn tiếng gọi :

- Cô nương khoan đi đã !

Lý Vân quay lại hỏi :

- Lão còn muốn nói điều gì chẳng ?

Tống Phù vừa bước lại gần vừa nói :

- Cô nương hứa là đưa lão phu đi gặp nhị muội của cô nương , bây giờ tình thế nào đây ? Đi hay là không đi ?

Lý Vân nhìn qua An Tiểu Bình , nói :

- Vị công tử này cùng đi với lão phải không ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Lý Vân lắc đầu nói :

- Vị công tử này không đồng ý thì sao ?

Tống Phù quay sang hỏi Tiểu Bình :

- Lão đệ , người có muốn đi không ?

An Tiểu Bình trầm ngâm không nói , Phương Tuyết Nghi liền tiếp lời :

- Đương nhiên là muốn đi rồi.

Nếu chàng không xen vào thì hoặc giả An Tiểu Bình sẽ suy nghĩ rồi mới quyết định , nhưng chàng nói vậy thì khiến Tiểu Bình quyết định nhanh hơn , nàng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Ta không đi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Vậy hiền đệ định đi đâu ?

An Tiểu Bình quay người đi xuống núi và nói :

- Đi đâu cũng được.

Nàng vừa dứt lời thì người đã ở xa ngoài mười trượng rồi.

Tống Phù thấy nàng tức giận bỏ đi thì bất giác lo lắng , lão tung người phóng theo và lớn tiếng gọi :

- An lão đệ , ngươi chờ một lát.

Phương Tuyết Nghi cũng tung người truy theo và thoáng chốc chàng đã chặn trước mặt An Tiểu Bình rồi.

Tiểu Bình đang tức khí mà lại thấy Phương Tuyết Nghi chặn đường thì lập tức xuất thủ đẩy thẳng vào giữa ngực chàng và quát lớn :

- Tránh ra !

Rầm một tiếng , Phương Tuyết Nghi cảm thấy chấn động toàn thân , chàng lão đảo lùi ra sau mấy bước rồi thổ ra một búng máu tươi.

An Tiểu Bình thấy thế thì bất giác sững người rồi dậm chân kêu lên :

- Tại sao phương huynh không tránh !

Vừa nói nàng vừa bước tới đỡ Phương Tuyết Nghi , thần sắc đầy vẻ lo lắng.

Tống Phù đứng sau An Tiểu Bình , thị tuyền bị che khuất nên không thấy nàng xuất thủ đánh Phương Tuyết Nghi.

Khi lão phát hiện Phương Tuyết Nghi thổ huyết thì bất giác kinh hãi kêu lên :

- Phương lão đệ làm sao thế ?

An Tiểu Bình gượng cười nói ;

- Vẫn bối... Đã thương Phương huynh rồi !

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lão đệ ngươi lại đã thương hấn ? An lão đệ , chuyện này thì ngươi không đúng rồi !

Tiểu Bình thấp giọng nói :

- Tống lão , làm sao vẫn bối biết Phương huynh không chịu né tránh !

Tống Phù bước lại gần thấy Phương Tuyết Nghi đang vận công trị thương , song mục nhắm chặt , thần thái nghiêm túc thì quay lại khẽ nói với Tiểu Bình :

- Hấn đang vận công trị thương , lão đệ ngươi đừng quấy rầy hấn nữa.

Tiểu Bình nói :

- Vẫn bối không biết Phương huynh không né tránh , nếu không thì vẫn bối đã chẳng hạ thủ nặng như thế . Tống lão... Chờ Phương huynh trị thương xong thì vẫn bối sẽ cùng đi với lão đến gặp yêu nữ kia.

Tống Phù thở dài một hồi rồi khẽ nói :

- Ôi , cô nương đừng quên hấn luôn vì đại sự của võ lâm chính nghĩa mà hành động . Sau này ngươi đừng chấp nhất tiểu tiết nữa , như vậy thì mới được.

Tiểu Bình nói :

- Vẫn bối xin ghi nhớ !

Lúc này Phương Tuyết Nghi đã từ từ mở mắt , chàng nhìn qua Tiểu Bình và nói :

- Hiền đệ , chưởng lực của hiền đệ thật là lợi hại !

Tiểu Bình nghe chàng khai khẩu được thì vui mừng , vội nói :

- Phương huynh khỏe rồi chứ ?

Tuyết Nghi gật đầu nói ;

- Hoàn toàn bình phục rồi ! Hiền đệ và Tống lão không cần phải bận tâm nữa.

Tống Phù phá lên cười rồi nói :

- Lão đệ , người thử vận khí kiểm tra lần nữa xem , nội tạng bị chấn thương thì không phải là chuyện đùa đâu !

Tuyết Nghi nói :

- Văn bối đã kiểm tra kỹ rồi.

Chàng hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Tiểu Bình :

- Hiền đệ , chúng ta đi theo Lý cô nương một chuyến nhé !

Tiểu Bình hỏi :

- Có phải là Phương huynh đã bình phục thật không ?

Tuyết Nghi mỉm cười nói :

- Chút thương thế thì có đáng gì , hiền đệ hà tất phải quan tâm.

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh... Chuyện này là do tiểu đệ mà ra cả.

Tuyết Nghi khoát tay nói :

- Hiền đệ chúng ta đi ngay nhé ?

Tống Phù tiếp lời :

- Đúng thế , Lý cô nương đang chờ chúng ta đây !

Nói đoạn hai người liền đi về phía Lý Vân.

Lý Vân thấy ba người đến thì mỉm cười nói :

- Tiệp thiếp xin dẫn đường cho ba vị.

Bốn người đi chừng mười dặm thì bỗng nhiên Tống Phù phá lên cười rồi nói với Lý Vân :

- Lý cô nương quên một chuyện đại sự rồi đấy !

Lý Vân ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì ?

Tống Phù nói :

- Cô nương không chờ ba vị thuộc hạ cùng đi à ?

Lý Vân mỉm cười nói :

- Lão không cần lo cho bọn chúng , lát nữa sẽ có người trong bản bang đến tiếp ứng ngay thôi.

Tống Phù bất giác dừng bước , lão nhìn tứ phía rồi nói :

- Cô nương... Quý bang có bao nhiêu người ở Tung Sơn này ?

Lý Vân vừa đi vừa nói :

- Không nhiều , chừng khoảng vài trăm người thôi.

Tống Phù nghe vậy thì lạnh người , lão sải bước phóng theo và nói :

- Cô nương vừa nói là không nhiều , thế bây giờ tại sao lại có đến vài trăm người ?

Lý Vân nói :

- Bọn họ tuy đông nhưng đều ẩn thân trong bóng tối , nếu không có mệnh lệnh của tiểu nữ thì bọn họ không thể đến nơi này , do vậy lời đó cũng chẳng có gì là sai.

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Nói vậy chẳng phải là cường từ đoạt lý hay sao ?

Nhưng Tống Phù lại không phản bác , lão cười khà khà rồi nói :

- Thì ra là như vậy !

Lão ngưng một lát rồi hỏi :

- Thế cô nương đã thông báo cho bọn họ đến cứu ba vị thuộc hạ chưa ?

Lý Vân nói :

- Đã thông báo rồi.

Nói đến đây thì bốn người đã đi được hơn ba dặm rồi.

Phương Tuyết Nghi ngược mắt nhìn lên thì thấy tuyết đỉnh núi Thiếu Thất còn không xa , bất giác chàng nghĩ thầm :

- Lẽ nào nhị muội của ả nha đầu này ở trên tuyết đỉnh Thiếu Thất kia ?

Chàng định lên tiếng thì chợt nghe Tiểu Bình hỏi :

- Lý cô nương còn bao xa nữa vậy ?

Lý Vân mỉm cười nói :

- Không xa lắm , nhị muội của tiện thiếp ở ngay trên tuyết đỉnh Thiếu Thất.

Nói đoạn ả phóng bước đi như bay lên đỉnh núi.

Bọn Tống Phù cũng lập tức thi triển khinh công bám theo , chớp mắt thì mấy dặm sơn lộ đã bị bỏ lại phía sau.

Khi đến gần một tảng đá lớn thì bỗng nhiên Lý Vân dừng bước và nói :

- Đến rồi !

Tống Phù quét mục quang nhìn xung quanh thì thấy nơi dừng chân chỉ cách đỉnh Thiếu Thất không đầy một tầm tên , thế núi cao vùn vút , tứ bề không thấy một nơi nào khả dĩ dung thân . Lão cảm thấy ngạc nhiên nên hỏi ngay :

- Cô nương , quý nhị muội đang ở nơi nào ?

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình cũng nghĩ như Tống Phù , lúc này nghe lão hỏi thì tất cả đều tròn xoe song mục nhìn Lý Vân chờ nghe câu trả lời.

Lý Vân mỉm cười nói :

- Ở ngay nơi này !

Vừa nói ả vừa chỉ tảng đá lớn bên cạnh.

Tống Phù kinh ngạc nói :

- Dưới tảng đá này chẳng ?

Lý Vân nói :

- Không sai , lão chớ xem thường tảng đá này nhé , bên trong rộng lắm đấy !

Vừa nói Lý Vân vừa đưa tay sờ tảng đá.

Một lát sau chợt nghe mấy tiếng lách cách vang lên , bên dưới tảng đá bỗng hiện ra một thạch môn đủ cho người đi qua.

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Nơi này có vẻ giống thạch phủ ở Vu Sơn , nhưng không biết bên trong như thế nào ?

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng đưa mắt nhìn An Tiểu Bình và dường như An Tiểu Bình cũng nghĩ giống như chàng . Khi thấy Lý Vân sờ tay lên tảng đá để tìm cơ quan mở thạch môn thì nàng chú mục theo dõi từng cử động . Lúc thạch môn vừa hé mở thì bất giác nàng mỉm cười rồi đưa mắt nhìn qua Tuyết Nghi.

Hai người nhìn nhau mỉm cười , tuy ánh trăng mờ ảo nhưng khoảng cách gần nên Phương Tuyết Nghi có thể trông thấy hai gò má ửng hồng của Tiểu Bình.

Lúc này từ bên trong thạch môn có một thiếu nữ thò đầu ra hỏi :

- Có phải Lý cô nương đó không ?

Lý Vân đáp :

- Đúng vậy ! Tiểu Thúy , cô nương của người có ở nhà không ?

Thiếu nữ được gọi là Tiểu Thúy mỉm cười nói :

- Cô nương vừa mới trở về.

Bỗng nhiên ả phát hiện ra bọn Phương Tuyết Nghi nên bất giác giật thót người và hỏi :

- Lý cô nương , bọn họ là ai vậy ?

Lý Vân nói :

- Đây là bằng hữu của ta , bọn họ muốn gặp cô nương của người đây . Tiểu Thúy , người mau vào thông báo với nhị cô nương một tiếng , đừng để khách phải chờ lâu nhé !

Tiểu Thúy mỉm cười nói :

- Lý cô nương đừng vội , Tiểu Thúy đi thông báo ngay đây.

Lời chưa dứt thì ả đã quay người đi vào trong động.

Tống Phù cười hì hì nói :

- Lý cô nương , chẳng hay quý muội xưng hô thế nào vậy ? Cô nương có thể cho biết trước được hay không ?

Lý Vân nói :

- Đương nhiên là có thể ! Nhị muội của tiểu nữ tên là Doãn Mộng Hà , những kẻ hiếu sự trong võ lâm tặng cho cô ta ngoại hiệu là Hà Hoa tiên cô . Nhưng thực ra nhị muội của tiểu nữ không thích ngoại hiệu này lắm.

Tống Phù nói :

- Hà Hoa tiên cô à ? Danh hiệu này nghe hay nhỉ ?

Nói đoạn lão phá lên cười ha hả một tràng.

An Tiểu Bình thấy Tống Phù bật cười thì cảm thấy kỳ quái , nàng hỏi :

- Tống lão đang cao hứng chuyện gì vậy ? Vẫn bối cảm thấy bốn chữ Hà Hoa tiên cô cũng đáng hoàng mà.

Tống Phù nghe vậy thì ngẩn người nhưng lão không thể nói rõ nguyên nhân bật cười của mình nên nói :

- Nhất thời lão phụ cảm thấy tức cười và không kèm chế được nên bật cười thôi.

Tiểu Bình nghe Tống Phù trả lời như vậy thì không truy vấn nữa , nàng quay sang nói với Tuyết Nghi :

- Phương huynh , nếu Doãn Mộng Hà quả nhiên là một yêu nữ thì thì huynh có thể giết ả không ?

Trước cửa nhà của người ta mà hỏi những lời như vậy khiến cho Tuyết Nghi sững sờ , nhất thời chàng không biết phải trả lời sao.

Lý Vân cũng nhìn Tiểu Bình bằng ánh mắt ngỡ ngàng , trong lòng luôn luôn hồi hộp lo lắng . ả thầm nghĩ :

- Sao vị công tử này nói năng càn dỡ như thế nhỉ ? Nếu nhị muội nghe được thì...

Ả nghĩ chưa hết thì chợt nghe trong thạch động vang ra một tràng cười khanh khách nghe như hoàng anh xuất động , tiếp theo là một giọng nói thanh thoát phát ra :

- Lý tỷ tỷ , bằng hữu của tỷ tỷ là những ai vậy ? Xin lượng thứ cho sự ngênh tiếp chậm trễ của tiểu muội . Mau mời vào trong này đàm đạo vậy.

Lý Vân liền nói :

- Nhị muội không trách ta đến quấy rầy chứ ?

Vua nói ả vừa bước vào thạch động rồi quay ra nói tiếp :

- Xin mời Tổng lão và nhị vị công tử vào đây.

Tổng Phù , Tuyết Nghi và Tiểu Bình lần lượt theo Lý Vân vào trong thạch động . Tuy cửa thạch động hơi nhỏ nhưng vào trong chừng một trượng thì không gian rộng hẳn ra . Nơi này có một bậc đá đi sâu xuống đất , đi chừng mười trượng mới có một gian thạch thất hiện ra trước mặt . Trong thạch động có đính hạt minh châu nên không cần đuốc mà vẫn rất sáng sủa.

Bốn người đến trước cửa thạch thất thì thấy một thanh y thiếu nữ đứng tựa cửa nhìn ra mỉm cười . Thiếu nữ này tóc dài xoã ngang vai , khi chất cao nhã , dung mạo xinh đẹp tựa phù dung , bất kỳ người nào vừa trông thấy nàng cũng phải xao lòng.

Thanh y thiếu nữ chờ mọi người đến gần thì dịch bước tới trước và nói :

- Tiểu muội xin tham kiến đại tỷ.

Thì ra thiếu nữ này chính là Doãn Mộng Hà.

Lý Vân khoát tay nói :

- Nhị muội không cần phải đa lễ , mau mời ba vị khách quý vào trong nói chuyện.

Doãn Mộng Hà liền dịch bước sang bên và đưa tay mời bọn Tổng Phù vào thạch thất.

Tổng Phù không một chút khách khí , lão cất bước đi vào ngay.

An Tiểu Bình cũng theo sát Phương Tuyết Nghi mà vào.

Trong thạch thất được trần thiết rất đơn giản , có một bàn đá và bốn đôn đá , ngoài ra tứ bề trống không , ngay cả một bộ bình trà cũng không có . Nơi vách đá bên trong có một thạch môn , có lẽ phía trong đó là nơi nghỉ ngơi của Doãn Mộng Hà.

Sau khi bốn người an toa. thì Tiểu Thúy mang vào bốn chén trà hương đặt lên bàn.

Doãn Mộng Hà bước đến mở thạch môn bên trong và ngồi xuống thạch sàng rồi nói với Lý Vân :

- Lý đại tỷ , xin mời mấy vị bằng hữu dùng đi.

Mọi người nâng chén uống một ngụm trà thì nghe Doãn Mộng Hà mỉm cười nói :

- Sao Lý đại tỷ không giới thiệu các vị bằng hữu cho tiểu muội ?

Lý Vân tỏ ra rất úy kỵ Doãn Mộng Hà nên thái độ và cử chỉ không được tự nhiên lắm , ả ngập ngừng một lát rồi mới nói :

- Đúng vậy , ngu tỷ thật sơ xuất quá.

Nói đoạn , ả lần lượt giới thiệu danh tánh từng người một.

Doãn Mộng Hà nghe xong thì mỉm cười nói :

- Tiện thiếp chỉ mượn nơi này để ở tạm vài ngày , mọi thứ đều rất đơn giản , mong ba vị đừng chê cười nhé.

Tổng Phù cười khà khà rồi nói :

- Đâu dám , đâu dám , cô nương khéo nói rồi.

Lúc này Phương Tuyết Nghi mới quan sát kỹ Doãn Mộng Hà , quả nhiên cô ta có một sắc đẹp mê hồn , đầy sức quyến rũ.

Tổng Phù vừa dứt lời thì An Tiểu Bình lớn tiếng hỏi :

- Doãn cô nương , sư phụ của cô nương đã đến đây chưa ?

Doãn Mộng Hà nhìn qua An Tiểu Bình và nói :

- Gia sư vẫn chưa đến , An công tử quen biết với gia sư à ?

An Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Không quen lắm nhưng đã từng gặp mặt một lần.

Nói đoạn nàng nhìn qua Phương Tuyết Nghi thì thấy chàng đang ngồi ngay ngắn . Song mục nhắm chặt , thân hình bất động.

An Tiểu Bình cảm thấy hơi kỳ lạ nên thăm hỏi :

- Phương đại ca làm sao thế nhỉ ? Không lẽ chàng đã bị độc chất vô hình của yêu nữ này làm tổn thương rồi ?

Nghĩ đoạn nàng buột miệng hỏi :

- Phương huynh làm sao thế ?

Phương Tuyết Nghi nghe gọi thì từ từ mở mắt ra và hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tiểu Bình hỏi :

- Phương huynh cảm thấy không được thoải mái chăng ?

Tuyết Nghi lắc đầu , nói :

- Đâu có !

Doãn Mộng Hà xen vào :

- An công tử , có lẽ Phương công tử cảm thấy không vui một chút thôi , công tử hà tất phải lo lắng.

Tiểu Bình lạnh lùng nói :

- Làm sao cô nương biết ?

Doãn Mộng Hà chỉ mỉm cười mà không giải thích.

Lúc này Phương Tuyết Nghi mới xạ hai đạo mục quang như điện nhìn Doãn Mộng Hà và hỏi :

- Doãn cô nương là người chuyển thư đến Thiếu Lâm tự phải không ?

Doãn Mộng Hà nghe vậy thì kinh ngạc hỏi lại :

- Công tử là môn hạ của Thiếu Lâm chăng ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Không phải !

Doãn Mộng Hà nhìn qua Lý Vân và hỏi :

-Lý đại tỷ , có thật Phương công tử không phải là môn hạ của Thiếu Lâm hay không ?

Làm sao Lý Vân biết là thật hay không ? Dĩ nhiên là ả không thể không gật đầu , ả nói :

- Phương công tử không đồng hành với tăng lữ Thiếu Lâm tự thì đương nhiên là không phải môn hạ của Thiếu Lâm rồi.

Doãn Mộng Hà chau mày nói :

- Phương công tử đã không phải là người của Thiếu Lâm thì hỏi chuyện chuyển thư đến Thiếu Lâm tự để làm gì ?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Mấy vị cao tăng Thiếu Lâm thọ thương là do cô nương hạ thủ phải không ?

Doãn Mộng Hà phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Không sai !

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Thủ đoạn của cô nương thật là ác độc.

Doãn Mộng Hà tiếp lời :

-Tiện thiếp tướng võ công của bọn hòa thượng Thiếu Lâm ghê gớm lắm , không ngờ khi động thủ thì danh bất hư truyền !

Phương Tuyết Nghi nói :

-Thiếu Lâm tự là thái sơn bắc đẩu của võ lâm , cô nương ra vào tự nhiên mà còn dả thương nhiều vị cao tăng , điều này đủ thấy võ học của cô nương hơn bọn họ rất nhiều.

Doãn Mộng Hà nói :

- Không dám , công tử quá khen rồi !

Nói đoạn cô ta nhoẻn miệng cười tươi như hoa.

Tổng Phù thấy vậy thì rung mình thầm nghĩ :

- Thảo nào Lý Vân nói cô ta làm diên đảo bằng hữu võ lâm , sắc đẹp của nha đầu này quả thật khiến người ta khó lòng kháng cự nổi sự mê hoặc.

Đến lúc này Phương Tuyết Nghi vẫn chưa bị ảnh hưởng , không phải chàng thánh thiện gì nhưng vừa rồi chàng bẽ mặt tỉnh toa. là nhằm áp chế những xao động vừa trỗi lên trong lòng.

Lúc này Doãn Mộng Hà vừa dứt lời thì Phương Tuyết Nghi hỏi ngay :

- Doãn cô nương xử dụng kiếm phải không ?

Doãn Mộng Hà mỉm cười nói :

- Dao kiếm đều dùng.

Lý Vân nghe hai người đối đáp thì bất giác cảm thấy kỳ quái , nhất thời ả không biết Phương Tuyết Nghi đang có dụng ý gì ? Nhưng câu trả lời đã có ngay.

Phương Tuyết Nghi cung thủ nói :

- Tại hạ bất tài nhưng cũng từng học được mấy chiêu kiếm pháp , nếu cô nương không chê thì xin ban ấy chiêu inh được chứ ?

Doãn Mộng Hà khá bất ngờ , ả ngăn người một hồi rồi hỏi :

- Cái gì ? Công tử muốn tỷ thí kiếm pháp với tiện thiếp chăng ?

Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Không sai !

Doãn Mộng Hà chớp chớp đôi mắt hồ thu và mỉm cười nói :

- Hà tất phải làm thế ? Công tử và tiện thiếp vô thù vô oán thì việc gì phải động đến binh đao ? Vả lại tiện thiếp là hạng nữ lưu nên đâu dám tranh cao thấp cùng công tử !

Phương Tuyết Nghi không ngờ đối phương lại nói những lời ôn hoà như thế , bất giác chàng trầm nghĩ :

- Nghe khẩu khí và thái độ của ả nha đầu này thì chẳng giống một nhân vật có tâm địa độc ác tí nào.

Y nghĩ chưa dứt thì đã nghe An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh muốn tỷ kiếm với cô ta thật không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Dích thực là tại hạ có ý này.

Tiểu Bình vừa vỗ tay vừa nói :

- Hay lắm , tiểu đệ được một phen đại khai nhãn giới rồi.

Rõ ràng là nàng tán thưởng chuyện này.

Doãn Mộng Hà chau mày nhìn Tiểu Bình rồi khẽ nói :

- An công tử , tiện thiếp không phải là đối thủ của Phương công tử , chuyện tỷ kiếm này nên bỏ qua vậy.

An Tiểu Bình nói :

- Tại sao ? Thuộc hạ của Thiên Ma Nữ chỉ là những tiểu cô nương nhát gan như thế sao ?

Nàng vốn cũng là một tiểu cô nương nhưng do cải trang thành nam nhân lâu ngày nên nói năng rất là tự nhiên.

Doãn Mộng Hà và Lý Vân nghe vậy thì đều biến sắc . Nếu An Tiểu Bình nói một câu châm chọc bọn họ thì khả dĩ bọn họ còn nhẫn nhục được , nhưng một khi động đến sư phụ thì bọn họ quyết không thể kiên nhẫn được nữa.

Vì thế , Doãn Mộng Hà cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Sao An công tử lại nhục mạ sư môn của tiện thiếp ?

Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Cô nương , tại hạ đã gặp lệnh sư rồi , bây giờ mắng bà ta vài câu thì cũng chẳng có quan hệ gì . Nhưng nếu sư phụ cô nương biết được chuyện cô nương nhát gan không dám tỷ kiếm với Phương huynh thì e rằng cô nương sẽ phải hối hận nhiều lắm đấy !

An Tiểu Bình không biết đối phương đang lo sợ điểm này , nàng chỉ thuận miệng nói bừa , không ngờ lại đắc địa.

Doãn Mộng Hà trầm ngâm một lát rồi nói :

- An công tử , tiện thiếp đồng ý tỷ kiếm với Phương công tử , nhưng công tử phải hứa với tiện thiếp một chuyện mới được.

Tiểu Bình liền hỏi :

- Chuyện gì ?

Doãn Mộng Hà khẽ nói :

- Trăm ngàn lần công tử không được nói chuyện hôm nay cho gia sư biết.

Tiểu Bình nói :

- Chuyện này... An mỗ phải suy nghĩ một chút đã.

Doãn Mộng Hà thấy đối phương không muốn hứa thì bất giác nàng khẩn trương vô cùng , ả chậm rãi rời thạch sàng rồi thuận tay lấy thanh kiếm trên tường và nói :

- Công tử đã suy nghĩ kỹ chưa ?

Tiểu Bình thấy ả đã xuất bảo kiếm thì nghĩ thầm :

- Chỉ cần ả động thủ với Phương đại ca thì bất luận sao ả cũng không thể mê hoặc được Phương đại ca.

Nghĩ đoạn nàng nghiêm sắc mặt , nói :

- Tại hạ nghĩ kỹ rồi.

Doãn Mộng Hà nói :

- Công tử hứa với tiện thiếp chứ ?

Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Đương nhiên , tại hạ sẽ không nói chuyện này với lệnh sư , cô nương cứ yên tâm mà tỷ thí với Phương huynh.

Doãn Mộng Hà ôm kiếm cúi người nói :

- Đa tạ sự rộng lượng của An công tử.

Ả nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Xin Phương công tử nương tay cho !

Phương Tuyết Nghi chậm rãi xuất kiếm và mỉm cười nói :

- Thạch thất này hơi hẹp , cô nương có thể thi triển được không ?

Doãn Mộng Hà mỉm cười nói :

- Không sao , chỉ cần công tử không chê hẹp thì khỏi cần phải ra ngoài.

Tuyết Nghi hoành ngang kiếm trước ngực và nói :

- Thế thì tốt ! Cô nương , mời !

Lúc này Tống Phù , An Tiểu Bình và Lý Vân đã rời bàn đá đến sát vách tường đứng bên quan chiến.

Doãn Mộng Hà nghe Tuyết Nghi mời mình xuất kiếm trước thì phá lên cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Công tử là khách , nên mời công tử xuất chiêu trước vậy.

Tuy nói là tỷ kiếm nhưng song phương đều thừa hiểu một khi động thủ thì khó tránh khỏi sự lộ tay hoặc hung hiểm . Vì vậy những lời khách khí vừa rồi chẳng có ý nghĩa gì cả.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười nói :

- Tại hạ đường đường là một nam tử hán thì làm sao chiếm tiên cơ xuất thủ trước được ? Xin mời cô nương vậy.

Từ khi thấy Phương Tuyết Nghi bề mục tính toa. và không có chút phản ứng trước sức quyền rũ câu hồn của mình thì Doãn Mộng Hà biết vị thiếu niên này là nhân vật không dễ đối phó . Bây giờ Tuyết Nghi kiên quyết nhường cho ả xuất thủ trước thì ả cũng không tiện chối từ nữa nên mỉm cười nói :

- Nếu vậy thì tiện thiếp ra chiêu đây !

Lời vừa dứt thì trường kiếm cũng bình thê đâm tới trước.

Phương Tuyết Nghi vùng kiếm lên đỡ và nói :

- Cô nương không cần khách sáo , tại hạ thật lòng thỉnh giáo nên cô nương chớ thâm tàng bất lộ nhé.

Dứt lời , chàng hất trường kiếm của Doãn Mộng Hà ra và phản công liên tiếp ba chiêu . Ba chiêu này tuy thế kiếm rất nhanh nhưng không phải là chiêu thức khó hoá giải . Dụng tâm của Phương Tuyết Nghi là bức đối phương thi triển toàn lực mà thôi.

Quả nhiên Doãn Mộng Hà bị ba chiêu kiếm pháp bức lui lại ba bước thì bất giác lòng hiếu thắng nổi dậy , ngọc diện phù dung chợt trở nên lạnh lùng , ả lớn tiếng quát :

- Kiếm pháp của công tử quả nhiên bất phàm, tiện thiếp phản công đây nhé !

Lời chưa dứt thì Doãn Mộng Hà vũ lộng trường kiếm mạnh công liên tiếp năm chiêu . Năm chiêu kiếm này xuất thủ cực nhanh, nhanh hơn cả ba chiêu mà Phương Tuyết Nghi vừa thi triển. Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ :

- Kiếm pháp của Thiên Ma Nữ quả nhiên bất phàm !

Vừa nghĩ trường kiếm vừa hoành ngang và xuất ra một chiêu Vân Đạn Vu Sơn, kiếm ảnh bao phủ một vùng phong toa? toàn bộ năm chiêu kiếm của Doãn Mộng Hà.

Chiêu này vừa xuất ra vừa đắc thời vừa đắc địa nên An Tiểu Bình buột miệng nói :

- Phương huynh, chiêu Vân Đạn Vu Sơn này thật là tuyệt diệu.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác rung mình, chàng thầm nghĩ :

- Nhân lực của An Tiểu Bình thật là lợi hại, nếu ta tận lực thi triển thì e rằng ngày sau sẽ tự chước lấy đau khổ thôi !

Nghĩ vậy nên chàng luôn có cảnh giác, lúc xuất kiếm pháp thể hiện hết sự tinh kỳ và ảo diệu của chiêu thức để khỏi tiết lộ thực lực của mình . Nhưng đấu pháp này lại giúp cho Doãn Mộng Hà chiếm không ít tiện nghi . Kiếm thế của ả nhu cương như long xuất động, chiêu chiêu thức thức đều cướp tiên cơ mà tấn công, nhất thời Phương Tuyết Nghi bị đẩy vào thế bị động . Tuy nhiên trong mười chiêu thì đã hết chín chiêu Phương Tuyết Nghi điểm tới rồi thôi, chàng có thể mạnh công một kiếm để đánh văng trường kiếm đối phương nhưng song kiếm chưa chạm vào nhau thì chàng đã thu chiêu biến thế, đổi công thành thủ.

Chớp mắt đã qua hai mươi chiêu nhưng không bên nào chiếm được thế thượng phong tuyệt đối.

An Tiểu Bình thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi Tống Phù :

- Tống lão, Phương huynh làm sao vậy ? Tại sao chiêu thức lại trì trệ như thế ?

Tống Phù theo dõi một hồi nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân nên lắc đầu, nói :

- Chuyện này lão phu cũng mù tịt rồi !

Tiểu Bình nghe vậy thì càng khẩn trương, nàng tưởng Tuyết Nghi trúng phải thủ đoạn gì của Doãn Mộng Hà nên tinh thần không thể tập trung.

Đang lúc nàng định tung người ra giúp Phương Tuyết Nghi thì bị Tống Phù giữ lại, lão khẽ nói :

- Lão đệ ngươi không được khinh suất !

An Tiểu Bình chau mày nói :

- Lẽ nào Tống lão không nhìn thấy Phương huynh có vẻ như lực bất tòng tâm ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Lão đệ, chuyện này có vẻ kỳ quặc, nhưng lão phu biết sở dĩ kiếm chiêu của Phương lão đệ không thi triển với trình độ ý đến kiếm đến là tất có nguyên nhân.

Lúc này chợt nghe Lý Vân kêu lên :

- Tiện thiếp hiểu ra rồi !

Tiểu Bình trừng mắt nhìn ả và hỏi :

- Cô nương hiểu ra điều gì ?

Lý Vân nói :

- Phương công tử có dụng ý dụ cho nhị muội của tiện thiếp thì triển toàn bộ kiếm pháp của sư môn đây thôi !

Tổng Phù đưa tay vuốt chòm râu dê và gật gù, nói :

- Không sai ! Không sai ! Quả nhiên là Phương lão đệ có dụng ý này.

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Thật thế không ? Tổng lão, vậy thì vẫn bối lo lắng thừa rồi !

Tổng Phù nói :

- Lão đệ, nếu là lão phu thì e rằng không phải là đối thủ của Doãn cô nương rồi ! Nhưng lão phu biết rất rõ kiếm pháp của Phương lão đệ, hửn...

Bỗng nhiên lão nhìn qua Lý Vân rồi mỉm cười, nói tiếp :

- Dù Lý cô nương tham chiến cũng không thể nắm chắc phần thắng !

Lý Vân nghe vậy thì kinh ngạc không ít nhưng đương nhiên là ả không tin nên mỉm cười, nói :

- Tổng lão quá đề cao Phương công tử rồi đấy !

Tiểu Bình cười nhạt, nói :

- Cô nương không tin chẳng ?

Lý Vân nói :

- Quả thật là tiện thiếp không dám tin.

Tiểu Bình lạnh lùng nhìn Lý Vân một lúc rồi nói :

- Nếu không tin thì chờ đến lúc Doãn cô nương không cầm cự nổi, cô nương cứ liên thủ tham chiến thử xem !

Lý Vân nói :

- An công tử không sợ Phương công tử nhất thời thất thủ mà trúng ám khí của bọn tiện thiếp sao ?

Tiểu Bình nghe vậy thì giật mình trầm nghĩ :

- Không sai , tại sao ta không nghĩ là bọn chúng còn có ám khí nhĩ ?

Nghe thế nhưng nàng không nói gì thêm.

Tổng Phù thấy song phương im lặng thì liền nói :

- An lão đệ nhìn thấy chỗ ảo diệu trong kiếm pháp của Phương lão đệ chưa ?

Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Vẫn bối chưa có vinh hạnh đó.

Tổng Phù nói :

- Kiếm pháp của Phương lão đệ một khi khai triển thì đừng nói là ám khí , dù là phong ba bão vũ cũng không thấu được.

Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Ý của Tổng lão muốn nói là Phương huynh không sợ ám khí của bọn họ phải không ?

Tổng Phù cười hì hì , nói :

- Dĩ nhiên là không sợ rồi !

An Tiểu Bình nhìn qua Lý Vân rồi nói :

- Cô nương đã nghe rõ chưa ?

Lý Vân nói :

- Tiệp thiệp đã nghe rõ rồi ! Chỉ có điều...

Tiểu Bình liền hỏi :

- Chỉ có điều như thế nào ?

Lý Vân nói :

- Ám khí của bọn tiệp thiệp không tầm thường , ngoài Thiên Độc ngân châm ra còn có một loại ám khí cực kỳ lợi hại , dù kiếm pháp của Phương công tử cao cường đến độ nào cũng không thể ngăn chặn nổi.

Tiểu Bình vội hỏi :

- Là ám khí gì ?

Lý Vân trầm ngâm suy nghĩ :

- Ám khí này là đại cơ mật của sư môn , làm sao ta có thể nói cho người ngoài nghe được ? Nếu sư phụ biết được thì e rằng...

Nghĩ đến đây thì ả lạng lẽ cúi đầu mà không nói gì.

An Tiểu Bình thấy vậy thì càng khẩn trương , nàng nói :

- Lý cô nương , tại sao không trả lời ?

Lý Vân thở dài một hồi rồi nói :

- Công tử , không phải tiệp thiệp không nói mà quả thật là rất khó nói ra.

Tiểu Bình trầm giọng nói :

- Như vậy là cô nương không muốn nói.

Lý Vân vốn không muốn làm phật lòng An Tiểu Bình nên đành gượng cười nói :

- Công tử , nếu tiệp thiệp nói ra thì xin công tử chớ nói lại với người khác nhé !

Tiểu Bình gật đầu , nói :

- Được ! Tại hạ sẽ giữ kín miệng.

Nàng quay sang nói với Tống Phù :

- Tống lão cũng giữ kín chuyện này chứ ?

Tống Phù mỉm cười nói :

- Đương nhiên ! Nhưng...

Lý Vân liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tống Phù nói :

- Lão phu có thể không tiết lộ với bất cứ người nào , nhưng với Phương lão đệ thì phải ngoại lệ thôi.

Tiểu Bình tiếp lời :

- Điều đó là tất nhiên rồi.

Lý Vân không phản đối chuyện Tiểu Bình sẽ nói cho Phương Tuyết Nghi biết , ả gượng cười rồi nói :

- Công tử có thể bảo Phương công tử đừng nói cho người khác không ?

Tiểu Bình gật đầu nói :

- Đương nhiên là có thể ! Cô nương mau nói ra xem.

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Sự môn của tiện thiếp có loại ám khí này là thứ độc hoa?.

Tống Phù buột miệng hỏi :

- Là hoa? khí có hàm chứa chất độc chẳng ?

Lý Vân gật đầu nói :

- Không sai !

Tống Phù tiếp lời :

- Trông thần thái của cô nương thì có lẽ loại hoa? khí này cực kỳ tàn độc ?

Lý Vân nói :

- Vật này một khi được phát ra thì sẽ cháy rụi bất cứ thứ gì bao trùm một vùng ba trượng vuông nên đương nhiên là rất lợi hại !

Tống Phù nghe vậy thì bất giác rung mình còn An Tiểu Bình thì hoa dung thất sắc . Rõ ràng bọn họ không ngờ Thiên Ma Nữ lại chế ra loại ám khí tàn độc như thế nên nhất thời chưa nghĩ ra biện pháp đối phó.

Lý Vân nhìn vẻ lo lắng của An Tiểu Bình thì phập phồng bất an, ả vội khẽ nói :

- Công tử, loại Liệt Hoa? Thiên Châu của gia sư tuy lợi hại nhưng số lượng rất hạn chế, ngay cả gia sư cũng chỉ mang trên người tổng cộng bốn quả mà thôi !

Tiểu Bình buột miệng hỏi lại :

- Chỉ có bốn quả ?

Lý Vân nói :

- Tiện thiếp không dám nói dối công tử, vì vậy nên gia sư coi loại thần châu này như vật chí bảo, trừ phi đối đầu với sinh tử, nếu không thì quyết chẳng sử dụng !

Tống Phù hỏi xen vào :

- Cô nương có quả nào không ?

Ly Van lắc đầu, nói :

- Không ! Nhưng nhị muội và tam muội mỗi người được gia sư cho giữ một quả !

Tống Phù hỏi tiếp :

- Cô nương thân là đại tỷ mà sao không có, trong khi đó lệnh nhị muội và lệnh tam muội lại có ?

Lý Vân gượng cười, nói :

- Tiện thiếp tuy là đại tỷ nhưng ngộ căn thấp kém nên trình độ võ công không bằng tam muội và nhị muội. Liệt Hoa? Thần Châu là vật chí bảo của bản môn, nếu không có bản lĩnh cao cường thì khó lòng giữ được, vì thế gia sư không giao cho tiện thiếp cất giữ cũng là chuyện dễ hiểu.

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Thì ra là như vậy ! Liệt Hoa? Thần Châu đã là vật chí bảo thì có lẽ nhị muội của cô nương cất giấu rất cẩn mật nhỉ ?

Lý Vân nói :

- Đương nhiên ! Nhị muội xem nó còn hơn sinh mạng, ngay cả lúc đi ngủ cũng cất giấu trong nội y.

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói :

- Đúng thế ! Đúng thế ! Đã là vật chí bảo thì đương nhiên là bất ly thân rồi !

Nói đoạn lão quét mục quang nhìn ra đường trường rồi buột miệng kêu lên :

- An lão đệ, người xem kiếm thế của Phương lão đệ có gì khác không ?

Tiểu Bình dõi mục quang nhìn ra rồi nói :

- Hoàn thủ vi công, đương nhiên là khác trước rất nhiều !

Thì ra lúc này Phương Tuyết Nghi không sử dụng đấu pháp như trước nữa mà đã chiếm tiên cơ , phản công một mạch ba chiêu liên tiếp ? Phương vị xuất thủ của ba chiêu này cũng bất đồng, kiếm thế cực nhanh khiến cho Lý Vân đứng ngoài quan chiến mà suýt chút nữa bật kêu thành tiếng.

Nguyên ba chiêu kiếm này là kiếm pháp của sư môn của Lý Vân , chẳng biết Phương Tuyết Nghi làm thế nào mà có thể thi triển một cách thành thực như vậy ?

Lý Vân ngẩn người giây lát rồi buột miệng kêu lên :

- Phương công tử, sao công tử lại biết sử dụng kiếm pháp của sư môn tiện thiếp ?

An Tiểu Bình và Tống Phù nghe vậy thì bất giác phì cười.

Doãn Mộng Hà bị ba chiêu tấn công đến độ loạn chân loạn tay thối lui bốn năm bước nhưng vẫn kêu thất thanh :

- Phương công tử, đây là kiếm pháp gì vậy ? Tiện thiếp trông rất quen mắt !

Phương Tuyết Nghi công ba chiêu xong thì hoành ngang kiếm trước ngực và cười lớn một tràng rồi nói :

- Đây là Thiên Ma Kiếm, cô nương đã từng nghe chưa ?

Bộ kiếm pháp này của Thiên Ma Nữ vốn được gọi là Tán Hoa Kiếm, nhưng Phương Tuyết Nghi không biết, lúc này chàng chỉ thuận miệng nói ra như thế nên khiến cho Doãn Mộng Hà và Lý Vân ngỡ ngẩn tâm thần.

Ngay lúc đó chợt nghe Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Không sai ! Bộ kiếm pháp này chính là Thiên Ma Kiếm, Doãn cô nương phải cẩn thận mới được !

Doãn Mộng Hà nghe vậy thì bất giác nộ khí xung thiên, ả lớn tiếng nói :

- Không cần lão quan tâm, tốt nhất là lão nên nói năng cẩn thận một chút.

Lời vừa dứt thì ả liền vung kiếm đâm Phương Tuyết Nghi một chiêu.

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói :

- Tống lão sợ rằng Thiên Ma Kiếm không khắc chế được bọn họ rồi !

Lời phát kiếm xuất, “soạt soạt” hai kiếm lóe lên.

Doãn Mộng Hà lại tiếp tục thối lui.

Lần này thì Doãn Mộng Hà đã trông thấy rõ ràng, ả buột miệng kêu lên :

- Dừng tay !

Phương Tuyết Nghi thu kiếm lùi một bước và mỉm cười, nói :

- Cô nương có điều chi chỉ giáo ?

Doãn Mộng Hà lạnh lùng nhìn đối phương rồi nói :

- Kiếm pháp công tử sử dụng là kiếm pháp gì ? Do ai truyền thụ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chẳng phải tại hạ đã nói danh xưng của bộ kiếm pháp này rồi sao ? Đó chính là Thiên Ma Kiếm ! Còn như ai truyền thụ thì tốt nhất là tại hạ không nên nói ra !

Doãn Mộng Hà hỏi :

- Tại sao ?

Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Có nói thì ra sợ rằng cô nương cũng chẳng làm gì được người đó !

Doãn Mộng Hà lạnh lùng nói :

- Tiệp thiếp không tin.

Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Cô nương không tin a ? Chẳng qua là tại hạ muốn giữ thể diện cho cô nương đấy thôi !

Mộng Hà càng lúc càng tức khí, ả lạnh lùng nói :

- Tốt nhất là Phương công tử đừng có nói những lời kinh thiên động địa để dọa. người, tiệp thiếp từng trải qua phong ba bão táp trên giang hồ, bằng vào mấy lời huyền hoặc của công tử mà có thể hù dọa. được tiệp thiếp sao ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Thế à ? Vậy mà tại hạ cứ tưởng...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên chàng đâm ra một kiếm và hỏi :

- Cô nương có biết chiêu này không ?

Doãn Mộng Hà lạnh lùng nói :

- Sao lại không biết ? Đây là chiêu thứ mười hai Hàn Dương Nguyệt Ảnh trong Hoa Kiếm của bản môn.

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Thì ra bộ kiếm pháp này của Thiên Ma Nữ kêu bằng Tán Hoa Kiếm cũng hữu lý , mỗi chiêu xuất ra đều phiêu hốt như tán hoa lạc diệp.

Nghĩ đến đây thì chàng buột miệng nói :

- Không sai, chiêu này quả nhiên là Hàn Dương Nguyệt Ảnh nhưng là chiêu thứ hai trong Thiên Ma Kiếm của tại hạ . Xem ra cô nương nhớ sai rồi !

Chàng chỉ thuận miệng bịa chuyện nói bừa như vậy, không ngờ Doãn Mộng Hà kinh hải đến độ hoa dung thất sắc.

Bỗng nhiên nghe Lý Vân kêu lên :

- Nhị muội, chúng ta mắc lừa Phương công tử rồi !

Doãn Mộng Hà chau mày hỏi :

- Mắc lừa chuyện gì ?

Lý Vân nói :

- Rõ ràng đây là kiếm pháp của sư môn chúng ta, thế mà Phương công tử cứ bảo là Thiên Ma Kiếm gì đó, sợ rằng... Sợ rằng...

Doãn Mộng Hà liền hỏi :

- Sợ rằng thế nào ?

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Sợ rằng... Nhị muội chính là người truyền thụ bộ kiếm pháp này.

Doãn Mộng Hà biến sắc , lạnh lùng nói :

- Đại tỹ... Dựa vào đâu mà đại tỹ nói như vậy ?

Lý Vân nói :

- Ta cho rằng Phương công tử đã học Tán Hoa kiếm pháp từ nhị muội đấy !

Doãn Mộng Hà kêu thất thanh :

- Sao có thể được ! Tiểu muội... Và Phương công tử vốn chưa từng gặp mặt thì làm sao tiểu muội có thể truyền thụ kiếm pháp cho Phương công tử được ?

Ả cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi bỗng nhiên phá lên cười một tràng và nói :

- Đúng rồi ! Tiểu muội đã hiểu ra rồi !

Lý Vân hỏi :

- Nhị muội đã hiểu ra điều gì ?

Doãn Mộng Hà nói :

- Người truyền thụ kiếm pháp chắc chắn không phải là tiểu muội mà chính là đại tỹ đấy.

10. Chương 10: Quái Sự Trùng Trùng

Lý Vân nghe vậy thì kinh hãi thất sắc, ả vội nói :

- Nhị muội, tại sao ngươi lại nghĩ như thế ? Đại tỹ và Phương công tử mới gặp nhau chỉ vài canh giờ , đối thoại chẳng được mấy câu thì làm sao có thể truyền thụ kiếm pháp của bản môn được ?

Doãn Mộng Hà cười nhạt, nói :

- Thế à ? Còn muội thì sao ? Chẳng phải là cũng chỉ nói với Phương công tử mấy câu đó sao ? Vả lại mọi chuyện ở đây đại tỹ đều tận mắt chứng kiến mà !

Lý Vân ngăn người, ả nói :

- Chuyện này thật kỳ quái, lẽ nào...

Lời chưa dứt thì đã nghe An Tiểu Bình xen vào :

- Lý cô nương hà tất phải băn khoăn ? Bộ kiếm pháp này là do nhị muội của cô nương truyền thụ đấy !

Lý Vân chau mày, nói :

- Công tử, tiện thiếp vẫn chưa hiểu ?

An Tiểu Bình nói :

- Chuyện này có gì là khó hiểu đâu ? Chẳng phải Doãn cô nương vừa thi triển bộ kiếm pháp này để tỹ thí với Phương huynh đó sao ? Ai biết được cô ta thật tình hay cố ý ? Theo tại hạ thấy thì hình như Doãn cô nương đã lên truyền Tán Hoa Kiếm pháp cho Phương huynh đấy !

Kỳ thực Lý Vân cũng đã nghĩ đến điều này nhưng ả không dám khẳng định, bây giờ nghe An Tiểu Bình nói thì bất giác tự tin hơn, ả lớn tiếng nói :

- Nhị muội, ta đã biết Phương công tử học kiếm pháp từ đâu rồi !

Doãn Mộng Hà cười nhạt, nói :

- Đại tỹ đã lên truyền cho Phương công tử phải không ?

Lý Vân cười nhạt, nói :

- Không phải là ta mà chính là nhị muội người !

Doãn Mộng Hà bật cười khanh khách rồi nói :

- Hay lắm, đại tỷ cũng học được cách xảo trá rồi à ? Sợ rằng khi gặp sư phụ thì đại tỷ sẽ không thi thố được đâu !

Lý Vân cũng cười lớn một tràng rồi nói :

- Nhị muội, có một chuyện người đừng quên nhé !

Lý Vân thản nhiên nói :

- Ta vừa tận mắt trông thấy người thi triển bộ Tán Hoa Kiếm này hai lần nhưng kết quả là người vẫn chưa đánh bại được Phương công tử !

Doãn Mộng Hà nói :

- Không sai, nhưng hai chuyện này có quan hệ gì với nhau ?

Lý Vân nói :

- Đương nhiên là có quan hệ ! Bởi lẽ ai có thể biết là người không nhân cơ hội này mà truyền Tán Hoa Kiếm Pháp cho Phương công tử ?

Doãn Mộng Hà tức khí nói :

- Đại tỷ nói năng bậy bạ như thế mà không sợ sư phụ trị tội à ?

Lý Vân thản nhiên nói :

- Ta chỉ nói sự thật, dù người có nói lại với sư phụ cũng chẳng quan hệ gì !

Doãn Mộng Hà trừng mắt quát lớn :

- Đại tỷ nói ra phải có chứng cứ mới được.

Đến lúc này thì bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi bật cười rồi nói :

- Có đây ! Lý cô nương đã nói không sai, có thể tại hạ sẽ đồng ý làm chứng cho cô ta !

Chàng ngừng lại rồi bỗng nhiên đâm hờ ra một kiếm và nói tiếp :

- Cô nương , không là chiêu này chứ ?

Doãn Mộng Hà bất giác lùi một bước rồi kêu lên :

- Đây là chiêu thứ ba mươi chín Hoa Nguyệt Tranh Huy trong Tán Hoa Kiếm pháp !

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Cô nương biết được thì tốt rồi ! Nhưng đây là chiêu thứ mười một trong Thiên Ma Kiếm !

Doãn Mộng Hà càng ngơ ngẩn ả kêu lên :

- Phương công tử, bộ kiếm pháp này của công tử kêu bằng Thiên Ma Kiếm thật sao ?

Thực ra những chiêu kiếm này vốn thuộc Tán Hoa Kiếm pháp nhưng Phương Tuyết Nghi bịa ra cái tên Thiên Ma Kiếm khiến cho đối phương nhất thời không biết đầu mà lẩn . Lúc này chàng gật đầu, nói :

- Không sai ! Cô nương tin rồi chứ.

Đương nhiên là Doãn Mộng Hà không thể tin rồi, ả hỏi tiếp :

- Công tử, Thiên Ma Kiếm có tổng cộng bao nhiêu chiêu ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên, nói :

- Khoảng năm mươi chiêu !

Doãn Mộng Hà liền nói :

- Công tử có thể diễn luyện một lần cho tiện thiếp được khai chút nhân giới không ?

Phương Tuyết Nghi cười lớn rồi nói :

- Có gì là không thể ?

Nói đoạn chàng vung kiếm lên định thi triển nhưng bỗng nhiên lắc đầu và nói :

- Không được rồi, tại hạ chợt nhớ ra rằng, nếu Doãn cô nương có dụng tâm tìm cách phá chỗ ảo diệu trong kiếm pháp của tại hạ thì chẳng phải là tại hạ chịu thiệt lắm sao ?

Doãn Mộng Hà buột miệng nói :

- Tiện thiếp đâu phải hạng người như thế ? Công tử cứ yên tâm mà thi triển !

Phương Tuyết Nghi mỉm cười nói :

- Không sợ người hại nhưng không thể không phòng nhân tâm , tại hạ nghĩ ra một cách như thế này , tại hạ sẽ thi triển nhưng chiêu thức sẽ không theo thứ tự , cô nương có đồng ý không ?

Doãn Mộng Hà chỉ muốn xem thử bộ kiếm pháp này có phải là Tán Hoa Kiếm hay không mà thôi , chớ ả đâu có lòng dạ nào để quan tâm đến chuyện thứ tự của chiêu thức . Do vậy ả buột miệng nói :

- Xin tùy ý công tử !

Phương Tuyết Nghi cười nhạt rồi nói :

- Cô nương cũng khá thông tình đạt lý đấy.

Lời chưa dứt thì chàng vung kiếm đâm ra một thế và nói tiếp :

- Nhị vị cô nương nhìn cho rõ nhé.

Kiểm thế của chàng vừa phát ra thì “soạt,soạt” liên tiếp mấy tiếng khá nhộn tai.

Doãn Mộng Hà , Lý Vân càng xem càng bối rối ruột gan , cả hai đều ngăn người ra . Bởi lẽ đây có phải là Thiên Ma Kiếm gì đâu ? Mà mỗi chiêu mỗi thức đều là kiếm pháp của Tán Hoa Kiếm !

Doãn - Lý càng xem càng kinh tâm động phách , ngọc diện của Doãn Mộng Hà đã lấm tấm mồ hôi hột.

Lúc này Tống Phù rất cẩn thận quan sát thân hình Doãn Mộng Hà , đồng thời lão cũng lạng lẽ dịch bước đến gần ả nha đầu này.

Cùng lúc đó miệng lão như lẩm nhẩm điều gì nhưng không thấy phát ra thanh âm.

Phương Tuyết Nghi đang tập trung tinh thần để thi triển cái gọi là Thiên Ma Kiếm thì bỗng nhiên nghe Tống Phù truyền âm nói :

- Phương lão đệ , trên người của Doãn Mộng Hà có cất một loại Liệt Hoa? Thần Châu cực kỳ lợi hại , nghe nói một khi xuất thủ thì vật này có thể thiêu rụi mọi vật trong phạm vi hai trượng vuông . Do vậy khi thi triển xong kiếm pháp thì lão đệ người nên nhân cơ hội đâm yêu nữ kia một kiếm để ả lui về phía lão phu , tốt nhất là cố gắng đả thương cho ả ngã xuống , lão phu sẽ lập tức thi triển quỷ thủ đoạt lấy Liệt Hoa? Thần Châu.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì kinh hãi không ít , chàng ngầm có quyết định là chiêu cuối cùng sẽ thi triển kiếm pháp của mình để công kích Doãn Mộng Hà.

Doãn Mộng Hà không ngờ là mình đã bị nằm trong kế hoạch của đối phương , ả chỉ cảm thấy kiếm thế của Phương Tuyết Nghi bất ngờ chậm lại , nhưng càng về sau thì chiêu thức càng quen thuộc hơn nên bất giác ả thâm nghĩ :

- Không lẽ hần nhân cơ hội động thủ với ta vừa rồi mà học lén được Tán Hoa Kiếm ? Nếu không thì làm sao hần có thể nhớ kỹ như vậy ?

Lý Vân tuy càng xem càng kinh hãi nhưng trong lòng thì mừng thầm , ả nghĩ :

- Chỉ cần Phương công tử thừa nhận là đã học toàn bộ kiếm pháp từ nhị muội thì phen này nhất định sự phụ sẽ không bỏ qua để dành cho ả nha đầu kia.

Lúc này Phương Tuyết Nghi đã thi triển đến chiêu thứ bốn mươi bảy , bỗng nhiên kiếm quang thu lại và nghe tiếng chàng kêu lên :

- Hồng bát , tại sao bỗng nhiên ta lại quên chiêu thứ bốn mươi tám nhỉ ?

An Tiểu Bình thấy vậy thì vô cùng khấn trương nàng không biết Phương Tuyết Nghi đang lập mưu nên vội dịch bước đến cạnh Lý Vân , khẽ nói :

- Cô nương mau nhắc cho Phương công tử một tiếng.

Lý Vân như người tỉnh lại từ cõi mộng , ả buột miệng nói :

- Chiêu thứ bốn mươi tám chẳng phải là Hoa Tạ Hoa Phi đó sao ?

Phương Tuyết Nghi vốn đang giả vờ làm như thế , bây giờ nghe Lý Vân nhắc thì chàng phá lên cười rồi nói :

- Đúng vậy ! Đa tạ cô nương nhắc nhở.

Lời chưa dứt thì trường kiếm tiếp tục vũ lộng , hai chiêu bốn tám và bốn chín liên tiếp được thi triển.

Đến chiêu cuối cùng thì kiếm thế chợt chậm lại . Chàng dịch bước đến cạnh Doãn Mộng Hà và khẽ hỏi :

- Cô nương có thể nhắc cho tại hạ chiêu cuối cùng không ?

Doãn Mộng Hà ấp úng nói :

- Chuyện này...

Ả chưa kịp tìm ra câu trả lời thì Phương Tuyết Nghi đã cười ha hả rồi nói :

- Không cần nữa đâu ! Tại hạ đã nhớ ra rồi !

Dư âm chưa dứt thì một đạo hàn quang đột nhiên loé lên đâm thẳng về phía Doãn Mộng Hà.

Có nằm mộng Doãn Mộng Hà cũng không ngờ Phương Tuyết Nghi lại nhân cơ hội này mà hạ độc thủ với mình . Do vậy ả kinh hãi kêu thất thanh và tung người bay ra phía sau . Nhưng Phương Tuyết Nghi đã có ý đẩy đối phương vào tuyệt địa để Tổng Phù hạ thủ nên kiếm thế vừa hiểm vừa chuẩn.

Doãn Mộng Hà không còn chút cơ hội nào để tự giải cứu mình . Chỉ nghe ả kêu thét lên một tiếng , y phục bên vai phải rách toạt một đường , nhất thời máu tươi vung vãi ra đất.

Lúc này Tổng Phù sải bước tới đỡ lấy Doãn Mộng Hà , đồng thời lão quát lớn :

- Phương lão đệ không được đả thương người.

Lời chưa dứt thì lão đã đẩy Doãn Mộng Hà qua một bên và lấy thân hình của mình chắn ngang trước mặt của Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi lướt qua thần sắc của Tổng Phù thì đã hiểu mọi chuyện , do vậy chàng giả vờ nói :

- Tổng lão mau tránh ra , tại hạ còn muốn thỉnh giáo tuyệt học của Kim Hoa bang , chẳng qua là Doãn cô nương khinh suất nhất thời mà thôi.

Tổng Phù cũng giả vờ nghiêm giọng nói :

- Lão đệ , ngươi hãy lui ra sau một bước !

Không chờ cho Phương Tuyết Nghi trả lời , lão quay sang gọi Lý Vân :

- Lý cô nương , mau đỡ Doãn cô nương ra sau trị thương.

Lý Vân vội vàng chạy đến dìu Doãn Mộng Hà ra phía sau thạch thất.

Tổng Phù chờ cho hai người đi khuất rồi mới truyền âm nói với Tuyết Nghi :

- Lão đệ , vật đã vào tay lão phu rồi ! Chúng ta trở về Thiếu Lâm tự đi ?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ rồi nói :

- Muốn trở về Thiếu Lâm tự thì chúng ta phải thu thập hai ả nha đầu này trước rồi hãy đi.

Tổng Phù mỉm cười nói :

- Chủ ý rất hay nhưng đáng tiếc là Thiếu Lâm tự không cho nữ nhân nhập tự.

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Lão đệ , có một chuyện mà chúng ta không thể quên được.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tổng Phù nói :

- Giữ bọn chúng ở lại nơi này thì chẳng khác gì hại đến chúng ta , nhưng nếu có thể ngầm trợ giúp cho Thiếu Lâm tự thì há chẳng tốt hơn là chính thức xuất hiện sao ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này... Vẫn bối cảm thấy có thể làm được.

An Tiểu Bình xen vào :

- Tổng lão muốn chúng ta tạm thời ở lại nơi này chẳng ?

Tổng Phù nói :

- Thế nào ? Lão đệ ngươi không muốn à ?

An Tiểu Bình lộ vẻ bất an , nàng nói :

- Vẫn bối cảm thấy hành vi của hai yêu nữ này thật đáng ghét nên không muốn ở chung với bọn chúng.

Tổng Phù là nhân vật lão luyện cả chuyện giang hồ lẫn chuyện phiền phức của nam nữ nên vừa nghe đến đây thì lão hiểu ngay . Chẳng qua là An Tiểu Bình không muốn để Tuyết Nghi gần gũi với hai ả yêu nữ kia mà thôi . Vì thế lão mỉm cười nói :

- Cô nương không cần lo lắng , hai yêu nữ kia dù to gan cách mấy thì sợ rằng bọn chúng cũng không dám câu hồn nhệ vị công tử đâu , còn lão phu dù có cho không thì bọn chúng cũng chẳng thêm ngó tới rồi.

Tiểu Bình nghe vậy thì bất giác hai gò má ửng hồng , nàng cúi đầu có vẻ thẹn thùng.

Phương Tuyết Nghi tra kiếm vào vỏ rồi mỉm cười nói :

- Tổng lão , chúng ta ở lại đây thật chứ ?

Tổng Phù nói :

- Đương nhiên !

Lúc này đột nhiên lão nghe thoang thoảng có thanh âm truyền lại nên dùng thuật truyền âm hỏi Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ , đó là âm thanh gì vậy ?

Tuyết Nghi ngưng thần lắng nghe một lúc rồi nói :

- Vẫn bối cũng không biết.

Tiểu Bình thì chau mày một lúc rồi nói :

- Thanh âm này có vẻ kỳ quái , lẽ nào...

Nàng chưa dứt lời thì thấy phía sau thạch thất có một làn khói mỏng bay ra.

Tổng Phù cả kinh quát lớn :

- Nhị vị lão đệ mau phong bế hô hấp lại.

Tuyết Nghi và Tiểu Bình nghe vậy thì lập tức bế hô hấp rồi phóng bước theo Tổng Phù ra khỏi thạch thất .
Nhưng ngay lúc đó bỗng nhiên nghe giọng của Lý Vân nói :

- Ba vị không cần phải khẩn trương , đây không phải là khói độc mà là dược vật do tiện thiếp nấu lên để trị thương cho nhị muội đây thôi.

Phương Tuyết Nghi không tin nhưng lúc này chàng thấy làn khói đã tan đi nên trầm nghĩ :

- Nghe khẩu khí của Lý Vân thì hình như cô ta không nói dối.

Nghĩ đoạn chàng thử hít thở một hồi thì quả nhiên không cảm thấy gì khác lạ nên nhìn Tổng Phù mỉm cười nói :

- Tổng lão không cần đi nữa , làn khói này không phải là độc vụ.

Khi nghe Lý Vân lên tiếng thì Tổng lão đã dừng bước , lúc này lão quay lại cả cười rồi nói :

- Lão đệ , chúng ta hãy quay vào thôi.

Nói đoạn lão sải bước trở lại thạch thất.

Lý Vân cũng từ sau thạch thất bước ra , ả quét mục quang nhìn Phương Tuyết Nghi và nói :

- Tâm địa của Phương công tử thật là nham hiểm.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói :

- Tại hạ đã thương sư muội của cô nương không nặng lắm , sao cô nương lại dùng đến hai chữ nham hiểm ?

Lý Vân lắc đầu nói :

- Công tử vào trong mà xem , nhị muội của tiện thiếp đã... đã...

Tổng Phù vội hỏi :

- Đã như thế nào ?

Lý Vân nói :

- Đã tắt thở , sinh cơ đã tuyệt !

Tuyết Nghi nghe vậy thì sững người , chàng nói :

- Sao lại có thể như vậy ? Chẳng qua là tại hạ đã thương ngoài da trên vai phải của cô ta như thế thì làm sao có thể tuyệt sinh cơ được ?

Lý Vân thở dài một hồi rồi nói :

- Công tử không có tấm thuốc độc trên kiếm chứ ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Không hề !

Lý Vân chau mày nói :

- Thật là kỳ quái ! Nếu trên kiếm của công tử không có độc thì sao nhị muội của tiện thiếp lại trúng độc mà vong thân . Hơn nữa tiện thiếp dùng luân hương giải độc của bản môn nhưng vẫn không giải được !

Tiểu Bình nhìn qua Tuyết Nghi và hỏi :

- Phương huynh , trên kiếm của Phương huynh không có độc thật chứ ?

Tuyết Nghi nói :

- Không sai ! Hiền đệ không tin lời tại hạ sao ?

Tiểu Bình nói :

- Vậy thì tại sao Doãn cô nương lại bị trúng kịch độc ?

Lý Vân tiếp lời :

- Đúng vậy ! Sợ rằng trên thanh kiếm của Phương công tử có điều cổ quái.

Tuyệt Nghi lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Đây là bảo kiếm do gia sư truyền lại thì tất nhiên là Phương mỗ phải biết rõ nó hơn là cô nương rồi.

Bỗng nhiên nghe Tống Phù cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Lão phu hiểu rồi.

Lý Vân vội hỏi :

- Lão hiểu cái gì ?

Tống Phù nói :

- Quả nhiên là Doãn cô nương đã trúng độc , chỉ có điều độc chất không phải ở trên kiếm của Phương lão đệ.

Tiểu Bình hỏi ngay :

- Tống lão , vậy thì chất độc do ở đâu mà ra ?

Tống Phù nhìn qua Lý Vân và cười nhạt nói :

- Hỏi cô ta đấy ! Có lẽ chỉ có Lý cô nương đây mới biết chất độc ở đâu ra mà thôi.

Lý Vân biến sắc , ả vội nói :

- Lão nói cái gì thế ? Tiện thiếp làm sao biết nhị muội đã trúng độc như thế nào ?

Tiểu Bình chau mày hỏi :

- Tống lão , rốt cuộc là chuyện thế nào.

Lúc này lại nghe Tuyệt Nghi cười lớn một tràng rồi nói :

- Đúng rồi ! Vãn bối cũng đã hiểu . Một thủ đoạn mượn đao giết người thật thâm độc.

Tiểu Bình nhìn Tuyệt Nghi bằng ánh mắt kinh ngạc , nàng nói :

- Phương huynh nói ai mượn đao giết người chứ ?

Tuyệt Nghi dịch thân quang nhìn qua Lý Vân và cười nhạt , nói :

- Ngoài Lý cô nương ra thì tuyệt không thể có người thứ hai.

Tiểu Bình sững người , nàng hỏi lại :

- Là Lý cô nương ? Tại sao cô ta lại hại nhị muội của mình chứ ?

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi quay sang nói :

- Nếu có sớm như vậy thì lão phu cũng không cần phải phí tâm cơ . Phương lão đệ , rốt cuộc thì lòng dạ nữ nhân khác hơn nam nhân của chúng ta , đã thâm hiểm mà lại rất tàn độc !

Bỗng nhiên nghe Tiểu Bình lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Tống lão , lão nói năng phải tích đức một chút nhé ! Nếu không thì ngày sau tất sẽ bị cắt lưỡi dưới địa ngục đấy !

Tống Phù cười hì hì nói :

- Đúng thế ! Đúng thế ! Lão phu quên chuyện này mất . Ngàn vạn lần xin lão đệ người chớ để tâm nhé.

Dù tức anh ách , nhưng trước mặt Phương Tuyết Nghi nên An Tiểu Bình không tiện nói nhiều , nàng chỉ hừ một tiếng rồi nói :

- Tất nhiên là tại hạ không trách rồi . Nhưng lần sau lão phải cẩn ngôn một chút mới được.

Tổng Phù cười ha hả nói :

- Lão phu nhớ rồi.

Lúc này Lý Vân đã lặng lẽ dịch bước tới cửa thạch thất nhưng Phương Tuyết Nghi luôn cảnh giác nên chàng lớn tiếng hỏi :

- Lý cô nương định làm gì thế ?

Lý Vân vốn định đánh bài tầu mã nhưng nghe hỏi thì bất giác đứng sững lại và nói :

- Tiện thiếp đâu có định làm gì.

Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Nếu cô nương đánh bài chuồn thì tại hạ cũng không ngăn cản , nhưng trước khi lệnh sư đến Tung Sơn thì tốt nhất là cô nương chờ rời khỏi nơi này.

Lý Vân nghe vậy thì rung mình , ả buột miệng hỏi :

- Công tử... Định nói cho gia sư biết chăng ?

Với một câu này thì vô tình Lý Vân đã tự thừa nhận là mình hại chết Doãn Mộng Hà rồi.

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Điều đó cũng không nhất định . Có thể người khác khiếp sợ lệnh sư nhưng tại hạ thì không.

Chàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Nhưng tại hạ cũng không thể bị người ta xem là hạng tiểu nhân tẩm độc trên kiếm.

Lý Vân nói :

- Công tử định giao tiện thiếp cho gia sư xử trí chăng ?

Tuyết Nghi chậm rãi nói :

- Tốt nhất là cô nương hãy rời xa thạch môn một chút , nếu không tại hạ có thể nghi cô nương có ý tẩu thoát mà xuất kiếm truy kích thì khó tránh khỏi việc đả thương cô nương đấy !

Lời cảnh cáo này quả nhiên rất hiệu nghiệm, Lý Vân vội vàng lui vào trong thạch thất năm bước, khoảng cách từ thạch môn đến chỗ ả đứng đã là hai trượng có dư.

Chợt nghe Tổng Phù cười hì hì rồi nói :

- Phương lão đệ, người muốn cầm giữ Lý cô nương chăng ?

Tuyết Nghi nói :

- Cầm giữ thì không dám chỉ có điều vẫn bối không cho phép cô ta giở trò mà thôi !

Lúc này bỗng nhiên An Tiểu Bình tung người đến trước Lý Vân và xuất thủ như chớp phong bế hai huyệt đạo của đối phương rồi lạnh lùng nói :

- Cô nương, tại hạ không thể không đề phòng, hai huyệt đạo của cô nương đã bị khống chế nên tốt nhất là ngoan ngoãn ngồi xuống đây chờ có mệnh động . Nếu không thì nghịch huyết sẽ công tâm, khi đó đừng trách tại hạ ra tay độc ác !

Lý Vân trong lòng cuống cuống nhưng chẳng biết làm thế nào nên đành ngoan ngoãn nghe theo lời Tiểu Bình ngồi xuống thạch đôn.

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tiểu Bình và nói :

- Không lẽ chúng ta phải ở đây bồi tiếp cô ta ?

Tiểu Bình nói :

- Chuyện này Phương huynh nên hỏi Tổng lão !

Tuyết Nghi quay qua định hỏi Tổng Phù thì thấy lão đang bước ra sau thạch thất, chàng vội tung người lướt tới và nói :

- Tổng lão muốn đi xem độc thương của Doãn cô nương chăng ?

Lời vừa dứt thì hai người đã ra phía sau thạch thất . Bốn đạo mục quang vừa quét ra thì thấy Doãn Mộng Hà đang nằm trên thạch sàng, song mục nhắm chặt, sắc diện xanh nhợt, hô hấp đã ngưng trệ.

Phương Tuyết Nghi mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Thụy - kẻ hầu tâm phúc của Doãn Mộng Hà đâu cả . Bất giác chàng trầm nghĩ :

- Ả nha đầu này đi đâu mà không ở bên chủ nhân trong lúc lâm chung nhỉ ?

Nghĩ đoạn chàng cất tiếng hỏi Tổng Phù :

- Tổng lão, độc thương của Doãn cô nương rất nặng phải không ?

Tổng Phù cúi xuống quan sát kỹ vết thương do trường kiếm của Tuyết Nghi rạch một đường trên vai phải của Doãn Mộng Hà rồi chau mày hỏi lại Tuyết Nghi :

- Trên kiếm của lão đệ người không tẩm độc thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói :

- Tổng lão, ngay cả lão mà cũng không tin vẫn bối sao ?

Tổng Phù nói :

- Không phải lão phu không tin, nhưng nếu lão đệ người xem kỹ vết thương thì sợ rằng bản thân người cũng kinh tâm động phách thôi !

Lúc này Tuyết Nghi mới quan sát kỹ vết thương thì thấy miệng vết thương bầm tím và sưng tấy lên, quả nhiên là hiện tượng trúng chất kịch độc . Chàng thở dài một hơi rồi nói :

- Dụng tâm của ả nha đầu họ Lý này thật là thâm độc, trong cảnh này thì nhất định Thiên Ma Nữ sẽ tin là Doãn Mộng Hà chết dưới kiếm của vẫn bối thôi !

Tổng Phù tiếp lời :

- Lão đệ, Thiên Ma Nữ có hiểu lầm hay không thì cũng chẳng quan hệ gì đến người nhưng chúng ta không thể không điều tra rõ độc vật mà Lý Vân đã sử dụng.

Lúc này An Tiểu Bình cũng đã bước vào, nàng mỉm cười, nói :

- Tổng lão muốn điều tra Lý Vân dùng độc vật gì thì quá dễ, chỉ cần hỏi ả một tiếng là xong ngay.

Tổng Phù lắc đầu, nói :

- Đâu có chuyện đơn giản như vậy ? Lý Vân thuận miệng nói bừa một loại độc vật nào đó thì làm sao chúng ta phân biệt được chân giả ?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lát rồi nói :

- Tổng lão, vẫn bối có một cách !

Tổng Phù liền hỏi :

- Cách thế nào ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vắn bói sẽ vận chân khí truyền vào người Doãn Mộng Hà . Nếu ả này tỉnh lại thì chúng ta có thể bảo ả nói ra là đã trúng độc vật gì !

Tống Phù nói :

- Như thế cũng không ổn !

Phương Tuyết Nghi hỏi lại :

- Tại sao ?

Tống Phù chậm rãi nói :

- Thiên Ma Nữ không thể nào tin lời chúng ta, trừ phi chúng ta có thể làm cho Doãn Mộng Hà sống lại cho đến khi Thiên Ma Nữ tới đây !

An Tiểu Bình xen vào :

- Phương huynh, tiểu đệ có cách làm cho Doãn Mộng Hà kéo dài sinh mệnh thêm mấy ngày !

Phương Tuyết Nghi vui mừng hỏi :

- Hiền đệ có diệu pháp gì vậy ?

An Tiểu Bình nói :

- Gia mẫu có truyền cho tiểu đệ loại thủ pháp phong huyết bế mạch, thủ pháp này có thể tùy ý phong bế kinh mạch trong cơ thể con người. Hiện giờ Doãn Mộng Hà chưa bị độc tính công tâm nên tiểu đệ không sợ độc dịch lan vào tim !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vậy thì tốt quá ! Hiền đệ mau động thủ đi thôi !

An Tiểu Bình mỉm cười và bước đến gần Doãn Mộng Hà rồi xuất ngọc thủ điểm liên tiếp bảy huyết đạo trước ngực và hai vai của ả này . Động tác xuất thủ của nàng cực nhanh, thoáng chốc đã điểm xong bảy huyết đạo . Kế đó nàng lấy ra một viên dược hoàn bỏ vào miệng Doãn Mộng Hà rồi dùng tí lực búng xuống.

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Hiền đệ, đó là dược hoàn gì vậy ? Phải chăng là Nam Hải Độc Linh Đan ?

Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Không phải, viên linh đan này chỉ có tác dụng bảo vệ tâm thần cho ả đồng thời giúp kinh mạch không bị bế tắc khiến ả hôn mê bất tỉnh mà thôi.

Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Hiền đệ cẩn thận quá !

Tống Phù tiếp lời :

- Phương lão đệ, lão phu chợt nghĩ chúng ta hà tất phải ở lại nơi này, chi bằng đưa hai ả nha đầu này về Thiếu Lâm tự mà tốt hơn đây ! Khi Thiên Ma Nữ đến thì nhất định sẽ đến Thiếu Lâm tự tìm người, chúng ta dĩ dật đãi lao há chẳng phải là tuyệt diệu hơn sao ?

Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Tống lão cho rằng làm như vậy tốt hơn thì chúng ta làm như vậy !

Tiểu Bình phản đối, nàng nói :

- Không được ! Hai ả nha đầu này không cử động được thì ai công chúng đi ?

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này đúng lúc thì đương nhiên không cần phiền hiền đệ rồi !

Tiểu Bình nghe vậy thì lắc đầu, nói :

- Sai rồi ! Chuyện này Phương huynh không thể động thủ được !

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

Tiểu Bình nói :

- Nam nữ thọ thọ bất tương thân, Phương huynh không hiểu sao ?

Tuyết Nghi ngăn cả người, chàng ấp úng nói :

- Chuyện này...

Tống Phù đỡ lời :

- Lão đệ, An cô nương nói không sai người không thể công bọn chúng rồi, chuyện này đương nhiên là trút lên vai lão phu thôi !

Lời vừa dứt thì lão xuất thủ xóc Doãn Mộng Hà bỏ lên vai rồi sải bước đi ra ngoài thạch thất.

Tiểu Bình liền phóng ra ngoài, nàng xuất thủ giải huyệt cho Lý Vân nhưng cũng tức tốc phong bế hai kinh mạch của ả rồi lạnh lùng nói :

- Cô nương, tại hạ đã phong bế hai kinh mạch của cô nương, nếu cô nương không muốn mất mạng thì hãy ngoan ngoãn theo bọn tại hạ về Thiếu Lâm tự !

Tống Phù vác Doãn Mộng Hà đi trước . Tuyết Nghi và Tiểu Bình đi sau canh chừng Lý Vân, đoàn người lần lượt ra khỏi thạch động rồi thẳng tiến về Thiếu Lâm tự.

Đi chừng nửa dặm thì Tuyết Nghi chợt cho đến thị nữ Tiểu Thúy của Doãn Mộng Hà nên buột miệng hỏi Tống Phù :

- Tống lão, tại sao không thấy nha đầu Tiểu Thúy xuất hiện nhỉ ?

Tống Phù cũng giật mình, lão nói :

- Đúng vậy, nếu lão đệ người không nhắc thì lão phu cũng quên chuyện này rồi !

Tiểu Bình liền giữ Lý Vân lại và hỏi :

- Lý cô nương biết chuyện này chứ ?

Lý Vân khẽ nói :

- Công tử, Tiểu Thúy đã rời Tung Sơn từ lâu rồi.

Tiểu Bình nộ khí quát hỏi :

- Ả đi đâu ?

Lý Vân nói :

- Có lẽ... Ả đi tìm gia sư.

Tiểu Bình hỏi tiếp :

- Ả biết Thiên Ma Nữ ở nơi nào à ?

Lý Vân nói :

- Nhị muội được gia sư sùng ái nhất nên đương nhiên là nhị muội biết hành tung của gia sư.

Tiểu Bình quay sang hỏi Tuyết Nghi :

- Phương huynh, chuyện này phải làm thế nào bây giờ ?

Tuyết Nghi nói :

- Nếu Tiểu Thúy đã rời Tung Sơn thì chúng ta cũng chẳng có biện pháp gì ngăn ả lại, đành trở về Thiếu Lâm tự rồi hãy tính vậy !

Tổng Phù trầm ngâm một lát rồi nói :

- Đúng vậy, chúng ta trở về Thiếu Lâm tự trước rồi tính kế sau !

Đoàn người lại tiếp tục lên đường, khi vào đến thiền viện thì thấy Nam Hoa Thần Cái Hoắc Minh Phong đang sốt ruột mong ngóng, lão vừa thấy ba người trở về thì bất giác vui mừng reo lên :

- Các vị đi đâu mà lâu thế ? Hoắc mỗ trông ngóng đến cháy cả ruột đây này !

Phương Tuyết Nghi cung thủ, nói :

- Phiên Bang chủ chờ đợi, chẳng hay trong Thiếu Lâm tự có động tĩnh gì không ?

Hoắc Minh Phong quét mục quang nhìn qua Doãn Mộng Hà và Lý Vân rồi kinh ngạc hỏi :

- Phương lão đệ, nhị vị cô nương này ở đâu ra vậy ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Đây là hai ái đồ của Thiên Ma Nữ, bọn vãn bối tình cờ gặp được nên thuận tay bắt sống mang về !

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Bọn chúng là ái đồ của Thiên Ma Nữ thật à ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Tất nhiên là thật !

Hoắc Minh Phong vui mừng nói :

- Thế thì tốt rồi ! Mau vào trong rồi hãy nói tiếp.

Quần hùng vào tịnh thất của phương trượng thì thấy Chương môn Thiếu Lâm - Nhập Vân đại sư và Nhập Thánh đại sư đang ngồi trên bồ đoàn, song chương của hai lão như dán chặt vào nhau . Phương Tuyết Nghi nhìn kỹ thì phát hiện trên đỉnh đầu hai lão có những làn khói trắng mỏng bay lên, bất giác chàng nghĩ thầm :

- Trông thần thái thì hình như hai lão đang tỷ đấu nội lực, nhưng giữa lúc cường địch lai phạm thì tại sao huynh đệ bọn họ lại tương tàn với nhau ?

Trong lúc chàng suy nghĩ thì Tổng Phù thả Doãn Mộng Hà xuống một chiếc bồ đoàn - Lý Vân cũng đến ngồi bên cạnh, thái độ của ả tỏ ra khá nhu thuận.

An Tiểu Bình cũng bị cảnh tượng trước mặt thu hút, nàng quay sang hỏi Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ, nhị vị đại sư này làm sao thế ?

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Bọn họ đang luyện một môn võ công đấy, các vị không cần phải lo lắng !

Tổng Phù đảo mắt nhìn quanh nhưng không thấy mấy vị trưởng lão Cái Bang thì buột miệng, hỏi :

- Hoắc huynh, mấy vị trưởng lão của quý bang đâu rồi ? Bọn họ vẫn chưa trở về à ?

Hoắc Minh Phong gượng cười, nói :

- Cường địch đã đến trước Thiếu Lâm tự, bọn họ ra ngoài giúp các vị hòa thượng một tay.

Tổng Phù ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Cường địch nào ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Lão phu bận hộ pháp cho nhị vị đại sư nên chưa ra xem thử, nghe nói cũng là người trong Ngũ Ma nhưng không biết là vị Ma chủ nào ?

Tuyết Nghi chau mày nói :

- Có chuyện khéo như thế à ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Sao lại không ? Hoắc mỗ cũng đang cảm thấy kỳ quái đây !

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hoa Sơn - Đồng Thiên Lý và Côn Luân - Tiêu Táp đã đến đây chưa ?

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói :

- Hai vị Tiêu - Đồng cũng đã ra trước bảo điện !

Tống Phù lại suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Không đúng rồi !

Hoắc Minh Phong hỏi :

- Chuyện gì không đúng ?

Tống Phù nói :

- Thiếu Lâm tự tĩnh lặng thế này đâu giống cảnh có người đến sinh sự ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Có thể bọn họ đã truy theo đối phương ra ngoài tự rồi ! Tống huynh, chừng một canh giờ nữa là Nhập Vân và Nhập Thánh đại sư thành công, chuyện hộ pháp xin phiền Tống huynh nhé ?

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Còn Hoắc huynh đi đâu ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Tại hạ ra ngoài xem thử.

Tống Phù nói :

- Nhất sự bất phiền nhị chủ , chuyện hộ pháp vẫn do Hoắc huynh đảm trách , Tống mỗ và Phương lão đệ ra ngoài một chuyến !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Đúng vậy ! Chúng ta đi ngay thôi !

Nói đoạn chàng xoay người cất bước ra khỏi tịnh thất.

An Tiểu Bình vội kêu lên :

- Phương huynh, tiểu đệ cũng đi với huynh nhé ?

Nàng quay lại nói với Tống Phù :

- Phiền Tống lão chiêu cố cho nhị vị cô nương này nhé !

Tống Phù ngăn người, lão nói :

- Như vậy lão phu cũng phải ở lại tịnh thất này sao ?

Tiểu Bình vừa bước đi vừa nói :

- Không sai, phiền Tống lão vậy !

Dư âm chưa tuyệt thì hai bóng đã một trước một sau ra khỏi tịnh thất rồi . Xuyên qua mấy tòa phật điện đến gần sơn môn nhưng vẫn không thấy một bóng người.

An Tiểu Bình bất giác cảm thấy kỳ quái nên buột miệng, hỏi :

- Phương huynh, tại sao chẳng thấy một bóng người vậy ? Không lẽ Hoắc Bang chủ lừa chúng ta ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Hoắc Bang chủ không thể lừa chúng ta, có thể bọn họ đã rời xa Thiếu Lâm tự.

An Tiểu Bình nói :

- Làm sao có thể ? Dù bọn họ đã đi thì ít ra chúng ta cũng gặp một vài hòa thượng chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ nói cũng phải, xem ra chúng ta phải quay về thỉnh giáo Hoắc Bang chủ mới được !

Tiểu Bình nói :

- Không cần !

Lời vừa dứt thì nàng xoay phóng bước ra ngoài Thiếu Lâm tự.

Tuyết Nghi vội xuất thủ giữ nàng lại và hỏi :

- Hiền đệ định đi đâu ?

Tuyết Nghi bị chàng nắm tay thì bất giác đỏ mặt, nàng khẽ nói :

- Phương huynh, chẳng phải chúng ta muốn tìm mấy vị trưởng lão Cái Bang sao ?

- Không sai, chúng ta đang tìm bọn họ nhưng chúng ta không thể chạy lung tung vô phương hướng !

- Vậy Phương huynh có cao kiến gì ?

- Nếu tại hạ đoán không sai thì có thể bọn họ đang ở một nơi.

Tuyết Nghi chưa dứt lời thì bỗng nhiên thấy một hòa thượng đang hối hả chạy đến.

Tiểu Bình liền nói :

- Phương huynh, có người đến đây !

Tuyết Nghi chỉ khẽ gật đầu, chàng chờ hòa thượng đến gần thì tung người ra cản đường nói :

- Chào đại sư !

Hòa thượng này đang chạy rất khẩn trương, không ngờ gần đến sơn môn thì bỗng nhiên có người từ bóng tối lao ra cản đường nên nhất thời hồn phách lên mây. Hắn khựng người một lúc lâu rồi mới quát hỏi :

- Thí chủ là ai ?

Tuyết Nghi quan sát thái độ của hòa thượng thì bất giác sinh nghi, chàng thâm nghĩ :

- Hòa thượng này vội vàng như vậy tất phải có nguyên nhân, ta cần phải lưu ý hắn mới được.

Nghĩ đoạn chàng khai khẩu, nói :

- Đại sư vội vàng vàng như thế là muốn đi đâu vậy ?

Hòa thượng định thần nhìn kỹ hai thiếu niên xa lạ rồi lớn tiếng nói :

- Tiểu thí chủ có biết đây là nơi nào không ?

Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Tung Sơn - Thiếu Lâm tự, tất nhiên là tại hạ thừa biết !

Hòa thượng cười nhạt nói ;

- Thí chủ đã biết là Tung Sơn - Thiếu Lâm tự thì cũng phải hiểu là nơi này không cho phép ngoại nhân đi lại lung tung chứ !

Tiểu Bình xen vào :

- Bon tại hạ đi lại lung tung bao giờ ? Đại hoà thượng nói năng nên khách khí một chút đấy nhé !

Hòa thượng lạnh lùng quét mục quang nhìn hai người và nói :

- Tại sao nhị vị thí chủ đang đêm xâm nhập chốn tự ?

Tuyết Nghi mỉm cười, nói:

- Sơn môn không đóng thì tự nhiên ai cũng có thể qua lại ! Nhưng kỳ quái là tại sao không thấy tri khách ? Đại sư, hoà thượng của quý tự đi đâu cả rồi vậy ?

Hòa thượng quan sát đối phương một lúc nữa rồi mới nói :

- Đêm nay chốn tự có chuyện đại sự, nếu nhị vị tiểu thí chủ không có việc thì tốt nhất là hãy nhanh chóng rời khỏi Tung Sơn, nếu không lỡ có tổn hại gì thì chớ trách là bản tăng không cảnh cáo trước !

Tuyết Nghi nghe vậy thì cười thầm trong bụng, còn Tiểu Bình lại cảm thấy rất hứng thú nên mỉm cười, nói :

- Đa tạ đại sư quan tâm, chẳng hay đại sư muốn đi đâu vậy ?

Hòa thượng nói :

- Bản tăng phụng mệnh Chương môn xuất tự đi công cán.

Tiểu Bình nói :

- Tại hạ muốn tham kiến Chương môn của quý tự, chẳng hay phải làm thế nào mới được diện kiến ?

Hòa thượng rất nôn nóng muốn bỏ đi nên vội lắc đầu, nói :

- Tiểu thí chủ, các vị đến không phải lúc rồi, đêm nay tể Chương môn đã nhập định tham thiền, không thể tiếp khách được !

Tiểu Bình làm ra vẻ tiếc rẻ, nàng thở dài một hồi rồi nói :

- Phương huynh, xem ra phật duyên của chúng ta quá mỏng rồi...

Vừa nói nàng vừa nháy mắt ra hiệu với Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi hiểu dụng ý của nàng là muốn mình náo động hòa thượng này một phen nhưng lúc này chàng đã có một dự tính khác nên mỉm cười, nói :

- Hiền đệ, chúng ta đã không gặp may thì đành chờ ngày sau đến vậy !

Nói đoạn chàng nắm tay Tiểu Bình kéo đi ra khỏi sơn môn.

Tiểu Bình không hiểu dụng tâm của chàng nên khi ra khỏi sơn môn hơn trượng, vượt qua một con suối nhỏ thì nàng vội hỏi :

- Phương huynh, tại sao lại đi thế này ?

Tuyết Nghi quay lại nhìn sơn môn Thiếu Lâm tự rồi mỉm cười, nói :

- Hiền đệ, chúng ta chờ hòa thượng kia đi qua rồi ngấm bám theo, không chừng sẽ có kết quả bất ngờ đấy !

Lúc này Tiểu Bình mới ngộ ra, nàng nói :

- Thì ra Phương huynh cũng có dụng tâm.

Giữa lúc hai người nói cười thì hòa thượng kia không ngừng quan sát tứ phương bát hướng, vì đêm tối nên hẳn không thấy bọn Phương Tuyết Nghi đang nấp dưới tàng cây mà tưởng là đối phương đã đi xa nên lập tức rời sơn môn đi về hướng Bắc.

Phượng Tuyết Nghi ra hiệu cho An Tiểu Bình rồi hai người thi triển khinh công bám theo sau hòa thượng. Trình độ khinh công của hai người đã trên mức thượng thừa, khi đi không để tiếng bước chân nên thủy chung hòa thượng kia không hề phát giác điều gì.

Hòa thượng kia chạy một mạch rồi thuận theo chân núi Thiếu Thất mà đi về hướng núi Thái Thất.

Tiểu Bình dùng thuật truyền âm nói với Tuyết Nghi :

- Phượng huynh, khinh công của hoà thượng này cũng khá nhĩ.

Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, chỉ có điều bước chân còn hơi nặng...

Chớp mắt bỗng nhiên thấy hòa thượng giảm cước lực rồi bất ngờ dừng bước.

Tuyết Nghi và Tiểu Bình vội vàng phóng vào đám cỏ sơn đạo và ngằm quan sát thì thấy hòa thượng đi tới đi lui với vẻ khẩn trương.

Tiểu Bình khẽ nói :

- May quá, suýt chút nữa thì bị lão ta phát hiện rồi !

Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Đúng vậy, hòa thượng này khá cảnh giác, chúng ta phải cẩn thận mới được !

Tiểu Bình khẽ gật đầu rồi vận mục lực nhìn ra thì thấy hòa thượng đã quay người đi tiếp về phía rừng cây trước mặt.

Tuyết Nghi chau mày nói :

- Hiền đệ, tại sao hắn không đi theo sơn đạo ?

Tiểu Bình nói :

- Có lẽ đã cùng đường rồi !

Tuyết Nghi do dự một lúc rồi nắm tay Tiểu Bình bước theo bờ cỏ đi về phía rừng cây.

Khi đến bìa rừng thì hai người chợt phát hiện trong cánh rừng có ánh đuốc lấp lánh.

Tiểu Bình ngạc nhiên khẽ nói :

- Trong cánh rừng này có người ở đấy !

Tuyết Nghi dùng thuật truyền âm nói :

- Hiền đệ, chúng ta phải dùng thuật truyền âm nói chuyện với nhau mới được...

Vừa nói chàng vừa kéo Tiểu Bình đi về phía ánh đuốc . Hai người không những võ công cao cường mà hành động rất cẩn thận nên khi tiếp cận ngôi nhà cỏ có ánh đuốc những người bên trong vẫn chưa phát hiện được.

Tuyết Nghi quan sát ngôi nhà cỏ một lúc rồi dùng thuật truyền âm nói :

- Hiền đệ tiếp cận cửa sổ xem thử, tại hạ canh chừng nói cửa chính nhé.

Tiểu Bình khẽ gật đầu rồi khom người bò đến cửa sổ ngôi nhà cỏ . Tuyết Nghi chờ Tiểu Bình tiếp cận cửa sổ xong thì cũng dịch bước đến trước cửa chính đang khép hờ . Chàng nhìn qua khe cửa thì thấy bên trong vô cùng tịch lặng, ngoài một khăn thờ và một ngọn đèn lồng treo cao thì không còn vật gì khác . Tuy nhiên, bên phải của khăn thờ có một cánh cửa đóng chặt, chàng nhẹ nhàng chạm rảnh dịch bước về phía đó và áp tai vào tường lắng nghe thì quả nhiên bên trong có những thanh âm rất khẽ.

Phượng Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Có lẽ hòa thượng đó đang ở trong này !

Ý nghĩ chưa dứt thì bỗng nhiên có tiếng quát hỏi từ bên trong :

- Ai đó ?

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc vội vàng lui bước nép vào một góc nhà, cũng may là phản ứng của chàng cực nhanh nên chưa bị người nào bên trong phát hiện . Nhưng chàng thâm nghĩ :

- Hồngбет ! Nhất định là Tiểu Bình bị lộ hành tung rồi !

Nghĩ đến đây thì lòng chàng khẩn trương hẳn lên, bất ngờ chàng vung chưởng đánh mạnh về phía cửa, khung cửa gỗ bị đánh vỡ thành bảy tám mảnh.

Tuyết Nghi tung người phóng vào trong nhưng nơi này không một bóng người . Tuy nhiên bên ngoài cửa sổ lại có tiếng quát tháo ầm ĩ.

Chàng phi thân qua cửa sổ thì thấy có ba bóng người đang quần chiến với nhau . Chàng định thần nhìn kỹ thì thấy ngoài hòa thượng ra còn có một đại hán trung niên, hai người đang hợp thủ vây kích An Tiểu Bình.

Phương Tuyết Nghi biết Tiểu Bình thừa sức đối phó với hai nhân vật này nên không vội tham chiến, chàng quay vào lại ngôi nhà cỏ vung chưởng đánh vô cánh cửa bên phải điện thờ.

Đột nhiên có một làn u hương xông vào mũi khiến chàng kinh hải lùi ba bước, đồng thời phong bế hô hấp ngay tức khắc.

Từ khi chàng gặp Tống Phù đến giờ, kinh nghiệm giang hồ đã tăng tiến khá nhiều, do vậy vừa ngửi thấy mùi dị hương thì không dám khinh suất mà lập tức lui bước và bế hô hấp ngay . Sau đó chàng thử vận chân khí kiểm tra khắp thân thể, khi không cảm thấy dị trạng gì thì mới chậm rãi tiến vào nội thất . Nhưng mục quang vừa quét ra thì bất giác Phương Tuyết Nghi kinh ngạc đến tột độ.

Thì ra gian phòng nhỏ này được bài trí rất hoa lệ, màn treo trướng phủ tựa như khúc các của tiểu thư thế gia vọng tộc.

Phương Tuyết Nghi lúng lúng một vòng, ngoài những vật dụng hoa lệ quý giá được bài trí trong phòng ra thì chàng không phát hiện được thứ gì khác nên đành lui bước ra ngoài.

Tuy nhiên chàng vẫn cảm thấy ngôi nhà cỏ này có một thứ cảm giác khiến người khác bị mê hoặc, tựa như nhìn tới nhìn lui mà vẫn chưa thỏa? mãn, hoặc như có một nơi nào đó mà mình chưa để mắt tới . Do vậy, chàng cứ vòng qua vòng lại khắp ngôi nhà cỏ như để tìm một vật gì . Nhưng đáng tiếc là Phương Tuyết Nghi chẳng thu được kết quả gì bất ngờ.

Lúc này một tầng một tấc đang khổ chiến với An Tiểu Bình, tình thế đã đến hồi khẩn trương, Tuyết Nghi lặng lẽ quan chiến rồi thâm nghĩ :

- Tại sao cô ta không hạ sát thủ nhỉ ? Võ công của hai người này đâu có gì là ghê gớm.

Chàng đang suy nghĩ thì thấy đại hán trung niên bất ngờ mãnh công hai chưởng rồi lập tức lấy một đôi thiết bút từ trong người ra, hấn quát lớn một tiếng và vung thiết bút tấn công thẳng vào giữa ngực An Tiểu Bình.

Nếu chiêu thức này thi triển đối với nam nhân thì không sao nhưng vì An Tiểu Bình là một thiếu nữ nên thể công của đôi phương phạm vào đại kỵ mà giang hồ kêu bằng khinh bạc !

Tuyết Nghi thâm nghĩ :

- Tuy gã này không biết Tiểu Bình là nữ nhưng với chiêu thức này thì nhất định gã sẽ tự chuốc lấy họa sát thân.

Quả nhiên không ngoài sự tiên liệu của tuyết Nghi, đại hán trung niên vừa xuất được hai chiêu thì An Tiểu Bình biến sắc nàng quát lớn:

- Ngươi muốn tìm cái chết hả ?

Lời vừa dứt thì một làn bạch quang đột nhiên loé lên, Tuyết Nghi vẫn chưa thấy rõ Tiểu Bình dùng chiêu thức gì thì đã nghe đại hán trung niên kêu thét lên một tiếng và tung người ra sau hơn hai trượng. Miệng của hắn thổ đầy huyết tươi, đôi thiết bút cũng đã thoát khỏi tay văng ra đất, thân hình lão đảo một hồi rồi cuối cùng ngã lăn ra.

Hòa thượng thấy vậy thì kinh hồn bạt vía, hấn vội thu chiêu và đứng thộn người như trời trồng.

Lúc này Phương Tuyết Nghi mới kinh động trong lòng, chàng buột miệng kêu thất thanh:

- Đây chẳng phải là võ công Thiên Hạc Môn sao?

An Tiểu Bình vùng hữu thủ lên thì phiến lụa bạch tựa như vật vô hình lập tức được thu lại trong tay nàng. Nàng chớp chớp đôi mắt hạnh rồi chậm rãi bước về phía hòa thượng và lạnh lùng nói:

- Người muốn sống thì tốt nhất là hãy thành thực trả lời những vấn đề ta hỏi!

Lúc này hòa thượng đã hồn xiêu phách tán, Tiểu Bình vừa dứt lời thì hấn vội đáp ứng:

- Xin thí chủ... Cứ hỏi... Không việc gì bần tăng biết mà không nói!

Tiểu Bình gật đầu rồi nói:

- Pháp danh của người ? Phụ trách chức vụ gì trong Thiếu Lâm tự?

Hòa thượng nói:

- Tiểu tăng là Pháp Tri, không giữ chức vụ gì trong Thiếu Lâm tự.

Tiểu Bình chau mày hỏi:

- Người có ý phản lại Thiếu Lâm tự phải không ?

Pháp Tri hoà thượng kinh hãi thất sắc , hấn vội nói:

- Tiểu tăng không dám...

Tiểu Bình cười nhạt, hỏi tiếp:

- Thế đại hán trung niên kia là ai?

Pháp Tri do dự một lát rồi nói:

- Hấn... Hấn là... Đệ tử của Bát Mẫn Cổ Vương Kim Trường Canh!

Lúc này Phương Tuyết Nghi cũng bước tới chàng mỉm cười, nói:

- Hiền đệ, Bát Mẫn Cổ Vương Kim Trường Canh cũng là một trong Ngũ Ma đấy!

Tiểu Bình nói:

- Phương huynh, lẽ nào Thiên Ma Nữ đã liên thủ với bọn chúng?

Tuyết Nghi chợt nhớ chuyện gian khuê phòng trong ngôi nhà cổ nên bất giác phá lên cười rồi nói:

- Rất có thể !

Chàng hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Pháp Tri:

- Tại sao người lại quen biết với đệ tử của Kim Trường Canh?

Pháp Tri ngập ngừng một lát rồi nói:

- Thí chủ, người này là huynh trưởng tục gia của tiểu tăng, do vậy tiểu tăng không thể không bị uy hiếp!

Tuyết Nghi lạnh lùng hỏi:

- Tên hấn là gì ?

Pháp Tri nói:

- Miêu Đại Cang, người trong võ lâm thường gọi là Thiết Bút Quái Khách!

Tiểu Bình hỏi:

- Hấn và Thiên Ma Nữ có câu kết gì không?

Pháp Tri lắc đầu, nói:

- Chuyện này.. Tiểu tăng hoàn toàn không biết!

Tiểu Bình nộ khí quát lớn:

- Ta không tin!

Pháp Tri thở dài rồi nói:

- Thí chủ không tin thì tiểu tăng cũng chẳng còn cách gì khác, thực ra mỗi lần gặp Đại Cang thì tiểu tăng chỉ truyền những tin tức động tĩnh trong bốn tự mà thôi!

Tuyết Nghi nói:

- Trong ngôi nhà cổ có một gian khúc phòng của nữ nhân, hòa thượng người có biết không?

Pháp Tri gật đầu, nói:

- Thí chủ vào gian bên phải khán thờ phải không?

Tuyết Nghi nói:

- Không sai!

Pháp Tri tiếp lời:

- Gian khuê phòng đó là phòng ngủ của gia tẩu!

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Đại tẩu của người à? Bà ta là ai?

Pháp Tri nói :

- Là thê tử của Miêu Đại Cang, còn như lai lịch xuất thân của bà ta thì xưa nay tiểu tăng không hỏi đến, nhưng tiểu tăng có biết tên gọi của bà ta là Tiểu Thúy.

Tiểu Bình nghe vậy thì kêu lên :

- Phương huynh, Tiểu Thúy chẳng phải là tì nữ của Doãn Mộng Hà đó sao ? Xem ra Thiên Ma Nữ và Kim Trường Canh đã sớm cầu kết với nhau rồi !

Tuyết Nghi nói :

- Có thể là như vậy ! Nhưng thiên hạ rất nhiều người trùng tên, chúng ta có thể từ từ hỏi lại Doãn Mộng Hà về chuyện này.

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Hiền đệ, có cần giải cứu Miêu Đại Cang không ?

Tiểu Bình tức khí nói :

- Hắn xuất thủ khinh bạc nên tiểu đệ đã phé võ công của hắn rồi !

Tuyết Nghi mỉm cười nhìn qua Pháp Tri và nói :

- Lúc hòa thượng người xuất tự đi đến đây thì tăng lữ của Thiếu Lâm tự đi đâu hết sạch vậy ?

Pháp Tri nói :

- Bọn họ tập trung ở La Hán Đường !

Tiểu Bình cười nhạt, nói :

- Còn mấy vị trưởng lão Cái Bang ở đâu ? Không lẽ bọn họ cũng đến La Hán Đường ?

Pháp Tri nói :

- Khi tiểu tăng xuất tự thì quả thật là bọn họ đều ở La Hán Đường, bởi vì...

Hắn thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Vì Độc Đại Phu trong Ngũ Ma đã đột nhập bốn tự rồi !

Tuyết Nghi nghe vậy thì kinh ngạc không ít, chàng buột miệng kêu lên :

- Ác Khổng Minh chẳng ? Lão này đã đến Thiếu Lâm tự rồi à ?

Pháp Tri nói :

- Không sai ! Tiểu tăng đến đây cũng chỉ để báo tin Độc Đại Phu đến bốn tự cho Miêu Đại Cang biết mà thôi !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiền đệ, chúng ta hồi tự thôi !

Tiểu Bình hỏi :

- Còn hòa thượng này thì sao ?

Tuyết Nghi nói :

- Nghe khẩu khí thì hắn không phải là hạng đại ác, chúng ta cũng chẳng cần hạ thủ với hắn !

Chàng quay sang Pháp Tri và nói tiếp :

- Hòa thượng người là đệ tử Thiếu Lâm tự ngày đêm tụng kinh niệm Phật nên có lẽ cũng hiểu câu : Đại sai thì không thể sai tiếp , tốt nhất là người hãy đưa hắn hạ sơn, giúp hắn làm một lương dân an phận thủ thường để tránh phong ba bão táp trên chốn giang hồ...

Pháp Tri nghe vậy thì cảm động vô cùng, hắn chấp tay, nói :

- Cả đời tiểu tăng sẽ không quên đại ân đại đức của thí chủ.

Nói đoạn hắn bước lại đỡ lấy Miêu Đại Cang rồi cáo biệt hạ sơn . An Tiểu Bình có vẻ như không bằng lòng với cách hành xử của Phương Tuyết Nghi nên khẽ nói :

- Dễ dãi cho bọn chúng quá !

Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Hiền đệ, khi có thể dừng tay được thì nên dừng tay, chỗ nào tha được người thì nên tha , chúng ta hà tất phải hơn thua với bọn họ !

Tiểu Bình nói :

- Bây giờ chúng ta hồi tự chứ ?

Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy ! Độc Đại Phu đã đến thì ít ra chúng ta cũng phải động thủ với bọn chúng một trận thôi !

Tiểu Bình chỉ ngôi nhà này và hỏi :

- Thế còn ngôi nhà này thì sao ? Nên phóng một mối lửa chẳng ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Không cần ! Chúng ta đâu phải là hạng người phóng hỏa? giết người ? Hiền đệ , chúng ta đi thôi.

Lời vừa dứt thì hai người lập tức thì triển khinh công quay trở về Thiếu Lâm tự.

Thời gian chưa cạn tuần trà thì hai người đã đến sơn môn.

Phương Tuyết Nghi dừng bước quan sát một lúc rồi nói :

- Hiền đệ , La Hán Đường tất là nơi chúng ta chưa từng đến , bây giờ chúng ta tự đi tìm , không cần phải ghé qua hỏi bọn Tổng Phù làm chi.

An Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Không sai , tiện thiếp cũng nghĩ như vậy.

Hai người bèn phóng bước đi về phía các dãy nhà bên phải của Thiếu Lâm tự.

Xuyên qua mấy sân viên và một rừng tùng bách rậm rạp thì cuối cùng cũng đến trọng địa của Thiếu Lâm tự , đó là La Hán Đường . Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn vào thì thấy trong La Hán Đường đèn đuốc sáng rực, nhưng vì xung quanh có cây cối che phủ nên trước khi tiếp cận thì không phát hiện được gì . Chàng dừng bước ngoài xa rồi nói với Tiểu Bình :

- Hiền đệ, sau khi chúng ta vào, nếu không gặp tình thế vạn bất đắc dĩ thì tốt nhất là không nên xuất thủ nhé !

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

Tuyết Nghi nói :

- Nếu bọn họ không địch lại Ác Khổng Minh thì chúng ta vẫn bàng quan toa. thử sao ?

- Đến tình thế đó thì đương nhiên phải quyền biến rồi ! Nhưng theo tại hạ phán đoán thì Ác Khổng Minh sẽ không hành động một cách hồ đồ đâu.

- Phương huynh, trong La Hán Đường đèn đuốc sáng choang như vậy mà tại sao không nghe có tiếng đánh nhau ? Không lẽ đệ tử Thiếu Lâm đều thọ thương dưới tay thuộc hạ của Ác Khổng Minh ?

- Không thể như vậy !

Tuy trả lời như thế nhưng trong lòng chàng cũng không chắc lắm nên lập tức nắm tay Tiểu Bình và nói tiếp :

- Hiền đệ, chúng ta mau vào thôi !

Hai người lặng lẽ tiến vào La Hán Đường, khi bước lên bậc cấp trên cùng, mục quang vừa nhìn vào thì bất giác cả hai đều sững sờ.

Thì ra, La Hán Đường tuy sáng rực như ban ngày nhưng ngoài một khán thờ và mười tám bức tượng La Hán ở hai bên thì căn bản không có một bóng người.

Tiểu Bình tức khí kêu lên :

- Phương huynh, chúng ta bị Pháp Tri lừa rồi !

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ nếu Pháp Tri có dụng tâm lừa chúng ta thì sợ rằng hắn không đến nội tự . Hắn có thể thuận miệng nói đại một nơi nào đó để chúng ta uống công đi lại, như vậy chẳng hay hơn sao ?

Tiểu Bình nói :

- Nhưng tại sao trong La Hán Đường chẳng có một bóng người thế này ?

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ, sợ rằng hiện tại trong Thiếu Lâm tự lại có biến động cực đại rồi !

Tiểu Bình chau mày hỏi :

- Vậy chúng ta phải làm thế nào ?

Tuyết Nghi nói :

- Quay lại tịnh thất của phương trượng, xem thử Nhập Vân đại sư ..

Lời chưa dứt thì chàng đã nắm tay Tiểu Bình phóng bước chạy về phía thiền viện phương trượng.

Chuyện vừa rồi quả thật là quá bất ngờ đối với bọn họ, do vậy nhất thời hai người quên cả chuyện xem xét kỹ trong La Hán Đường một lượt. Nếu không thì nhất định bọn họ sẽ phát hiện phía sau khán thờ có một đôi mục quang đang chú ý theo dõi hành động của bọn họ.

Hai người về tới thiền viện phương trượng thì lòng như lửa đốt, khi thấy Tổng Phù đứng ngay cửa nhìn ra thì bọn họ mới yên tâm phần nào.

Tổng Phù thấy hai người trở về thì mỉm cười, nói :

- Nhị vị lão đệ có thu được kết quả gì không ?

Tuyết Nghi chưa vội trả lời mà hỏi :

- Tổng lão, trong tịnh thất vẫn bình an chứ ?

Tổng Phù nói :

- Rất tốt, Nhập Vân Chương môn cũng sắp thành công rồi !

Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi nói :

- Vậy mà vẫn bối rối mãi lo lắng.

Tổng Phù ngạc nhiên hỏi :

- Lão đệ, người nói gì vậy là có ý gì ? Không lẽ bên ngoài đã xảy ra chuyện gì chăng ?

Tiểu Bình tiếp lời :

- Không sai ! Đang xảy ra rất nhiều quái sự !

Nói đoạn nàng thuật lại những điều tai nghe mắt thấy cho Tổng Phù nghe.

Tổng Phù nghe xong thì vò đầu bứt tai, nói :

- Có chuyện như thế sao ? Lão phu cũng không hiểu tại sao hòa thượng ở đây bỗng nhiên mất tích sạch.

Tuyết Nghi nói :

- Tổng lão, phải mất bao lâu nữa thì Nhập Vân đại sư mới thành công ?

Tổng Phù nói :

- Sắp rồi.

Lão chưa dứt lời thì nghe giọng Nhập Vân đại sư nói :

- Tổng thí chủ, lão nạp đã tỉnh lại rồi, mau mời nhị vị tiểu thí chủ vào trong nói chuyện.

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình không chờ Tổng Phù lên tiếng mà đã cất bước vào trong tịnh thất.

Phương Tuyết Nghi rất khẩn trương nhưng chàng vẫn cung kính hành lễ với Nhập Vân đại sư rồi mới nói :

- Cung hĩ đại sư đã luyện thành thần công.

Nhập Vân đại sư nói :

- Tiểu thí chủ quá khen rồi, nếu không có chư vị trượng nghĩa tương trợ thì làm sao lão nạp có thể yên tâm để luyện công.

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Có lẽ chuyện bên ngoài đã làm phiền nhị vị tiểu thí chủ nhiều lắm.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Đại sư, có một chuyện mà sợ rằng vẫn bối rối nói ra thì đại sư cũng không thể tin được.

Nhập Vân đại sư vội hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiện tại không thấy một vị tăng nhân nào trong Thiếu Lâm tự cả !

Nhập Vân đại sư nghe như vậy thì quả nhiên rất kinh ngạc , lão nói :

- Sao lại như thế ? Tiểu thí chủ không nhìn lầm đấy chứ ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Vẫn bối đã đi khắp mọi nơi trong quý tự nhưng vẫn không thấy một vị sư phụ nào.

Nói đoạn chàng thuật lại tất cả mọi chuyện, nhưng vốn có lòng nhân hậu nên chàng cố tình bỏ qua chuyện Pháp Tri hòa thượng.

Nhập Vân nghe xong thì thần sắc lộ đầy vẻ ngạc nhiên, lão quay sang nói với Nhập Thánh đại sư :

- Sư huynh, chuyện này quả thật là không tầm thường rồi.

Nhập Thánh đại sư trầm ngâm một lát rồi nói :

- Quả thật là lão nạp không dám tin chuyện này, nếu Phương thí chủ không nhầm thì tất phải có chuyện trọng đại phát sinh mới khiến cho đệ tử bốn tự đều xuất tự.

Tuyết Nghi thăm nghi :

- Xem ra bọn họ không tin thật rồi !

Nghĩ đoạn chàng định nói tiếp thì đã nghe Bang chủ Cái Bang - Nam Hoa Thần Cái Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói :

- Phương lão đệ, mấy vị huynh đệ của lão phu đâu ? Lẽ nào bọn họ cũng không còn trong Thiếu Lâm tự ?

Tuyết Nghi nói :

- Vẫn bối cũng chưa gặp bọn họ !

Hoắc Minh Phong chau mày, nói :

- Bọn họ không ở trong Thiếu Lâm tự thì thật là kỳ quái ! Lẽ nào...

Bỗng nhiên lão bật đứng lên rồi nói với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn, chúng ta phải đích thân đi xem thử mới được !

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói :

- Lão nạp cũng có ý này.

Nhập Thánh đại sư tiếp lời :

- Tiểu thí chủ nói là ở La Hán Đường không có người nào à ?

Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Nhập Thánh đại sư thở dài một hồi rồi nói :

- Chưởng môn sư đệ, đệ tử bản tự không dưới năm trăm, nếu có kẻ nào muốn tàn sát thì e rằng cũng không thể !

Nhập Vân đại sư nói :

- Không sai ! Huống hồ là bọn họ đều biết võ công ! Tiểu đệ không tin bọn họ đã bị hại !

Tuyết Nghi nói :

- Vẫn bối không dám võ đoán là có chuyện gì xảy ra với bọn họ hay không, nhưng khắp Thiếu Lâm tự không thấy một tăng nhân là sự thực !

Nhập Vân suy nghĩ một lát rồi nói :

- Lão nạp quyết định là sẽ đích thân đi tuần tra một vòng.

Lão đứng lên và nói tiếp với Nhập Thánh đại sư :

- Sư huynh cùng đi chứ ?

Nhập Thánh nói :

- Đương nhiên, chuyện kỳ quặc như thế thì làm sao mà ngồi nhìn được ?

Nhập Vân nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Hoắc Bang chủ thì sao ?

Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói :

- Gặp quái sự như thế này thì tự nhiên Hoắc mỗ không cam tâm làm người đi sau...

Lời chưa dứt thì lão đã cất bước ra khỏi tịnh thất.

Nhập Vân, Nhập Thánh cũng lần lượt theo sau Hoắc Minh Phong.

Tổng Phù quét mục quang nhìn qua Tuyết Nghi, Tiểu Bình và nói :

- Chúng ta cũng cùng đi chứ ?

Tuyết Nghi nói :

- Đương nhiên phải đi rồi ! Chuyện lạ như thế thì làm sao bỏ qua.

Vừa nói chàng vừa nắm tay Tiểu Bình sải bước ra khỏi tịnh thất . Tổng Phù mỉm cười rồi lặng lẽ theo sau, đoàn người tiến thẳng ra đại điện.

Đúng như Phương Tuyết Nghi nói, Thiếu Lâm tự tuy rộng lớn nhưng lúc này không một bóng hòa thượng qua lại, tình hình này khiến cho Nhập Vân Chưởng môn bất giác thất sắc, mồ hôi toát ra như mưa.

Hoắc Minh Phong cũng kinh ngạc không ít, duy có Tổng Phù là lạnh lùng thản nhiên như không có chuyện gì . Nhưng khi quần hùng vào tới đại điện thì bỗng nhiên lão lớn tiếng nói :

- Chưởng môn, lão phu có câu này nhưng chẳng biết có nên nói hay không ?

Nhập Vân chau mày hỏi :

- Thí chủ có chuyện gì cứ nói ra xem ?

Nhập Thánh cũng tiếp lời :

- Chuyện hôm nay quả thật là quái sự mà mấy trăm năm qua Thiếu Lâm tự chưa từng gặp, nếu thí chủ có cao kiến gì xin mau mau nói ra, huynh đệ lão nạp sẽ vô cùng cảm kích.

Tổng Phù gật đầu, nói :

- Điều này thì lão phu hiểu, nhưng...

Nhập Vân đại sư nói :

- Thí chủ, dù là chuyện bất lợi đối với bản tự thì lão nạp cũng không trách, thí chủ cứ yên tâm mà nói.

Tổng Phù nói :

- Chưởng môn đã nói thế thì lão phu phải nói thẳng thôi ! Theo tình hình trước mặt, nếu đệ tử của quý tự không bị đối phương dụ đến một nơi rất xa thì trong quý tự tất phải có một nơi có thể tàng ẩn mà Chưởng môn chưa phát hiện ra đây thôi !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì cảm thấy kỳ quặc, nếu nói toàn bộ hòa thượng của Thiếu Lâm tự bị dụ đến một nơi rất xa thì hoàn toàn không có thể, còn nói trong Thiếu Lâm tự có một nơi khả dĩ dung nạp mấy trăm người thì tại sao Nhập Vân Chưởng môn lại không biết ?

Bất giác chàng nhìn qua Tổng Phù với ánh mắt nghi hoặc và trầm nghĩ :

- Không biết Nhập Vân Chưởng môn sẽ trả lời như thế nào đây ?

Nhập Vân đại sư nghe Tổng Phù nói xong thì cũng biến sắc, lão trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói :

- Tổng thí chủ, điểm thứ nhất thì lão nạp khó tin, vì mấy trăm người đông như thế thì không thể im hơi lặng tiếng, huống hồ trong số bọn họ cũng phải có người đến bảo cho lão nạp một tiếng chứ !

11. Chương 11: Quỷ Vương Hiện Thân

Tổng Phù phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Nói như vậy thì quý tự có một nơi khả dĩ ẩn thân rồi !

Nhập Vân đại sư do dự một lúc rồi gật đầu, nói :

- Không sai, đích thị là bốn tự có một bí đạo khá ẩn tàng trên ngàn người, chỉ có điều lão nạp không hiểu vì lý do gì mà bọn họ phải ẩn thân trong đó không chịu ra ?

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Thì ra trong Thiếu Lâm tự còn có một nơi khả dĩ ẩn thân, thảo nào...

Chàng nghĩ đến đây thì đã nghe Tổng Phù nói tiếp :

- Chưởng môn, đây không phải là lúc hiểu hay không hiểu ! Tốt nhất là chúng ta hãy đến xem thử.

Nhập Vân ngạc nhiên hỏi :

- Đi đâu xem ?

Tổng Phù cười hì hì, nói :

- Tất nhiên là đến bí đạo của quý tự !

Nhập Vân đại sư tỏ vẻ khó xử, lão ấp úng nói :

- Chuyện này...

Hoắc Minh Phong thấy vậy thì tỏ ý không vui lão nói :

- Chưởng môn đại sư làm sao thế ? Lẽ nào không thể cho ngoại nhân biết bí đạo của quý tự ? Hay là còn có bí mật gì ?

Nhập Vân đại sư chỉ liếc mắt nhìn qua Nhập Thánh đại sư mà không trả lời.

Nhập Thánh đại sư vốn đang chấp tay nhắm mắt niệm phật, lúc này bỗng nhiên mở mắt ra và lớn tiếng nói với Nhập Vân :

- Chưởng môn sư đệ, hãy đưa bọn họ đi, mọi tội nghiệt sẽ do tiểu huynh gánh chịu.

Nhập Vân đại sư thở dài một hồi rồi nói :

- Sư huynh , ân sư đã có phật dụ , nếu tiểu đệ bất tuân thì không xứng đáng làm Chưởng môn nữa , tiểu đệ đồng ý đưa chư vị xuống bí đạo nhưng sư huynh cần phải hứa với tiểu đệ một chuyện.

Nhập Thánh đại sư hỏi :

- Chuyện gì ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Sau khi tiểu đệ vào bí đạo rồi thì sư huynh phải lập tức tiếp nhận chức Chưởng môn Thiếu Lâm.

Nhập Thánh đại sư nghe vậy thì sửng sốt , lão nói :

- Chưởng môn sư đệ , sao ngươi lại có ý này thì đã không an phận điền viên suốt mấy chục năm qua !

Nhập Vân đại sư nói :

- Nếu sư huynh không đồng ý thì xin lượng thứ là tiểu đệ khó có thể tuân mệnh.

Lúc này chợt nghe Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói :

- Nhị vị thất là khách khí quá ! Tung tích của mấy trăm đệ tử Thiếu Lâm hiện giờ vẫn chưa biết ở đâu , vậy mà nhị vị...

Tuy lão không nói hết câu nhưng Nhập Vân đại sư cũng cảm thấy chấn động tâm can , lão chấp tay cung kính nói với Nhập Thánh đại sư :

- Sư huynh , vì thanh danh của Thiếu Lâm , xin sư huynh hãy mau hứa với tiểu đệ đi.

Nhập Thánh đại sư lắc đầu nói :

- Chuyện này... Huynh không thể hứa được.

Rõ ràng hai lão hòa thượng này đều bảo vệ chủ ý của mình , không ai chịu nhượng bộ cho ai cả.

Hoắc Minh Phong cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nhị vị đại sư , hôm nay lão phu mới phát hiện ra rằng , các vị đều là cao tăng nhưng vẫn chấp mê bất ngộ đến độ đáng thương ! Cửa địa đạo ở nơi nào ? Nếu đệ tử Thiếu Lâm các vị không thể vào thì hãy nói cho lão phu biết để lão phu vào thế cho các vị , thế nào ?

Tổng Phù cũng lớn tiếng nói :

- Đúng vậy ! Ý kiến của Hoắc Bang chủ rất hay.

Phương Tuyết Nghi cũng cảm thấy biện pháp của Hoắc Minh Phong rất có lý , nhưng không ngờ Nhập Thánh đại sư lại lắc đầu nói :

- Không được , cửa địa đạo có treo thủ dụ của Chưởng môn đời trước , ngoài Chưởng môn đương nhiệm của Thiếu Lâm tự ra thì bất kỳ người nào cũng không được vào . Do vậy lão nạp không thể chấp nhận chú ý của lão thí chủ được.

Vì không hiểu lý do nên Hoắc Minh Phong tức khí nói :

- Tại sao ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Chuyện này... Theo thủ dụ của tiên sư thì bọn lão nạp chỉ biết phụng mệnh hành sự thôi , còn tại sao thì không phải là vấn đề của lão nạp.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quái , chàng không nhận được nên cất tiếng hỏi :

- Chưởng môn đại sư , nếu Chưởng môn đời trước của quý tự có di huấn như vậy thì đại sư cứ việc đi vào bí đạo , tại sao Nhập Thánh đại sư phải hứa tiếp quản chức vị Thiếu Lâm Chưởng môn trước ?

Nhập Vân đại sư nhìn Tuyết Nghi với ánh mắt bối rối , một lát sau lão mới chậm rãi nói :

- Nếu lão nạp không nói ra lý do thì tiểu thí chủ không thể hiểu rồi.

Tuyết Nghi liền nói :

- Văn bối đang muốn thỉnh giáo đây.

Nhập Vân nói :

- Thủ dụ của tiên sư có nói rõ , người được vào bí đạo không những phải là Chương môn đương nhiệm mà một khi đã vào bí đạo thì lúc trở ra không được đảm nhận chức vị Chương môn nữa.

Phượng Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Tại sao như thế ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nạp cũng không hiểu tại sao ? Tiên sư đã dặn dò như vậy thì tất phải có lý do và lão nạp chỉ biết tuân mệnh hành sự , vì thế nếu đại sư huynh không hứa tiếp nhận chức vị Chương môn thì lão nạp không thể vào bí đạo.

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Thì ra là thế.

Bỗng nhiên lão quét mục quang nhìn qua Nhập Thánh đại sư và hỏi :

- Đại hoà thượng , tại sao lão không chịu hứa ?

Nhập Thánh đại sư chấp tay nói :

- Lão thí chủ , Nhập Thánh này tự biết mình nên bốn mươi năm trước đã khước từ chức Chương môn , nếu bây giờ lại tiếp nhận thì há chẳng phản lại với tâm nguyện năm xưa và đắc tội với phật tổ sao ?

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Đại sư có biết , nếu đại sư không hứa thì hiện tại không thể nào truy tìm được tung tích của mấy trăm quý đệ tử chăng ?

Nhập Thánh vẫn lắc đầu nói :

- Thí chủ chỉ biết một mà không biết hai . Như tỳ Chương môn vừa nói , đích thị là tiên sư có thủ dụ như vậy , nhưng lúc tiên sư đắc chánh quả thì người cũng từng đặc biệt nói cho lão nạp và Chương môn sư đệ rằng nếu tỳ tự có biến cố quan trọng mà cần phải vào bí đạo thì còn có một biện pháp khác khả dĩ có thể thi hành.

Hoắc Minh Phong liền hỏi :

- Biện pháp thế nào ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Một đệ tử với thân phận là trưởng lão của bốn tự sẽ phải đọc toa. mười năm trước tượng phật tổ để chuộc tội mở cửa bí đạo.

Hoắc Minh Phong kinh ngạc kêu lên :

- Đọc toa. mười năm ? Vậy thì khắc khổ quá !

- Lão thí chủ , đối với lão nạp mà nói thì chuyện đọc toa. mười năm chẳng có gì là khắc khổ cả.

- Đã như vậy thì tại sao Nhập Vân đại sư Chương môn không đồng ý ?

Nhập Thánh đại sư chưa kịp trả lời thì Nhập Vân đại sư đã tiếp lời :

- Lão thí chủ , có lẽ thí chủ không hiểu ý nghĩa mười năm đọc toa. mà tiên sư đã nói rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Lão phu không phải là người xuất gia nên tự nhiên là không được hiểu lắm.

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Hòa thượng độc toa, thiền định là chuyện thường, dù độc toa, mười năm là rất khó nhưng đối với cao tăng đắc đạo như bọn họ thì có đáng gì ? Tại sao nhập Vân đại sư lại có vẻ nghiêm trọng như vậy ?

Lúc này Nhập Vân đại sư chợt thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ, mười năm độc toa, theo tiên sư nói không phải là tham thiền quan của vòng luân hồi. Nỗi đau thể xác tuy khó chịu nhưng chắc chắn là đại sư huynh khả dĩ có thể vượt qua còn sự thiêu đốt tinh thần ý chí, nếu không phải là gỗ đá thì tất nhiên là không thể nào đảm đương nổi. Bỗng tự từ lúc Đạt Ma sư tổ khai sơn cho đến nay đã trải qua chín trăm năm nhưng chỉ có năm vị trưởng lão vượt qua được thập niên độc tọa, kỳ dư những vị khác đều bị hủy thiền căn tái giáng luân hồi. Bây giờ đại sư huynh cam nguyện mạo hiểm với đại nạn như thế thì bảo lão nạp làm sao có thể yên tâm mà đồng ý được ?

Hoắc Minh Phong buột miệng nói :

- Chuyện này khó khăn đến thế sao ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Nếu không thật sự nguy hiểm thì lão nạp cũng không ngăn cản đại sư huynh !

Hoắc Minh Phong thở dài một hồi rồi nói :

- Nếu nhị vị vẫn kiên quyết bảo vệ chủ ý của mình thì quả thật lão phu cũng chẳng còn cách nào giải quyết cục diện hôm nay !

Chợt nghe An Tiểu Bình xen vào với giọng lạnh lùng :

- Theo văn bối thấy thì nhị vị đại sư đều quá tự tư !

Nhập Thánh đại sư nghe vậy thì liền nói :

- Tiểu thí chủ, lão nạp đã sớm hạ quyết định rồi, sao có thể gọi là tự tư ?

An Tiểu Bình nói :

- Hiện giờ tung tích mấy trăm đệ tử của quý tự vẫn chưa biết ở đâu, các vị không lo mà lại tranh cãi với nhau cái gọi là di mệnh tiên sư. Theo tại hạ thấy thì đây toàn là những lời dối trá để mua danh cầu tống, chỉ biết mình mà không nghĩ đến đệ tử môn hạ, thế chẳng phải tự tư thì là cái gì ?

Nhập Vân, Nhập Thánh nghe xong thì bất giác rung mình, bởi lẽ An Tiểu Bình nói không sai mà hai vị đại sư kia đã sai thật sự.

Nhập Vân đại sư hắng giọng, nói :

- Tiểu thí chủ giáo huấn rất đúng, lão nạp đã hiểu rồi !

Nhập Thánh đại sư càng xúc động hơn, lão nói với Nhập Vân :

- Chưởng môn sư đệ, chuyện hôm nay tiểu huynh phải miễn cưỡng sư đệ một lần vậy, người cứ việc xuống địa đạo, còn mọi hậu quả sẽ do tiểu huynh lãnh nhận !

Nhập Vân chấp tay nói :

- Tiểu đệ tuân mệnh !

Lão quay sang nói tiếp với Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ, chúng ta cùng đi nhé ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Lão phu sẵn sàng bồi tiếp !

Tổng Phù lớn tiếng nói :

- Chưởng môn, tất cả chúng ta cùng đi, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc thì cũng có thêm mấy trợ thủ !

Nhập Vân đại sư gương cười, nói :

- Thế thì phiền các vị vậy !

Nói đoạn lão quay người đi về phía La Hán Đường.

Phương Tuyết Nghi vừa đi theo vừa trầm nghĩ :

- Thì ra cửa bí đạo nằm ở La Hán Đường ! Xem ra lúc này ta quá sơ ý rồi !

Thoáng chốc quần hào đã vào La Hán Đường.

Nhập Vân đại sư chậm rãi bước đến trước khán thờ bái ba bái và lẩm nhẩm cầu niệm một lúc rồi mới đi ra sau khán thờ . Chẳng bao lâu sau thì chợt nghe mấy tiếng lách cách, phần trước khán thờ bỗng nhiên thẳng lên và để lộ một cửa bí đạo.

Hoắc Minh Phong vội vàng lách người bước tới trước . Cùng lúc đó Tống Phù lớn tiếng gọi :

- Bang chủ cẩn thận !

Lời chưa dứt thì đột nhiên có một làn khói mỏng từ trong cửa bí đạo bay ra.

Hoắc Minh Phong vừa vung hai ống tay áo lên che , đã nghe một tiếng nổ ầm ầm hất tung lao ra sau . Kịp lúc Nhập Vân đại sư cũng vừa từ sau khán thờ bước ra, lão thấy cảnh tượng như thế thì biến sắc kêu lên :

- Bang chủ, trong bí đạo có người chăng?

Nhờ phản ứng cực nhanh nên Hoắc Minh Phong không bị tổn hại gì, lão phải y phục rồi nộ khí nói :

- Không sai ! Xem ra đã có người đi trước chúng ta một bước rồi !

Nhập Vân đại sư bước tới cửa bí đạo và nói :

- Hoắc Bang chủ lão nạp không tin.

Tuy lão không tin , nhưng bước chân tỏ ra khá cẩn thận , khi cách bí đạo chừng năm thước thì lão dừng lại.

An Tiểu Bình cảm thấy trò này khá thú vị nên kéo tay Phương Tuyết Nghi nói :

- Phương huynh , chúng ta cũng đến xem thử nhé.

Tuyết Nghi vốn đã có ý này , nhưng vì Nhập Vân đại sư là tông chủ của một phái nên chàng không tiện hành động theo cách khách đoạt chủ tiên . Bấy giờ nghe Tiểu Bình hỏi thì chàng liền mỉm cười nói :

- Được , nhưng chúng ta không thể cướp tiên cơ của Chưởng môn đại sư.

Hai người vừa nói vừa dịch bước đến gần Nhập Vân đại sư.

Lúc này Nhập Vân đại sư vận một hồi chân khí rồi cất giọng đại đồng chung nói vào trong bí đạo.

- Kể nào ẩn nấp trong bí đạo của bốn tự đây ? Sao không mau ra gặp bản toà ?

Dư âm vang vang một hồi lâu nhưng vẫn không nghe động tĩnh gì hồi đáp.

Nhập Vân đại sư biến sắc , lão quát lớn :

- Là cao nhân phương nào ở trong bí đạo của bốn tự ? Nếu tôn giá không xuất diện thì đừng trách lão nạp hạ thủ vô tình.

Chờ một lúc lâu cũng vẫn không thấy động tĩnh gì . Dường như Nhập Vân đại sư không có chủ ý gì nên chỉ ngẩn người nhìn Nhập Thánh đại sư và kêu lên :

- Đại sư huynh !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Chưởng môn sư đệ có điều chi chỉ giáo ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Có lẽ trong bí đạo không có người rồi !

Nhập Thánh lắc đầu nói :

- Suýt chút nữa thì Hoắc Bang chủ đã bị ám toán , nếu không có người thì làm sao có thể như vậy được.

Nhập Vân đại sư trầm ngâm một lát rồi đột nhiên cất bước đi về phía bí đạo.

Cùng lúc đó Phương Tuyết Nghi vội kéo An Tiểu Bình lướt lên trước , đi ngang với Nhập Vân đại sư . Ba người bước đến cửa bí đạo thì Nhập Vân vận dụng mục lực nhìn vào thì đột nhiên có một luồng khói trắng từ phía trong bay ra.

Nhập Vân đại sư lập tức vung hữu thủ quét ra một chưởng khiến luồng khói trắng bay tứ tán ra xung quanh.

Tổng Phù đứng ngoài xa lớn tiếng nói :

- Coi chừng khói trắng có độc . Mau bế hô hấp lại.

Thực ra ba người kia không cần phải nhắc nhở mà đã sớm phong bế hô hấp rồi.

Nhập Vân đại sư vừa phát chưởng đẩy làn khói trắng tứ tán thì Phương Tuyết Nghi cũng lập tức vung song chưởng quét tàn dư của làn khói bay ra sau khán thờ.

Nhập Vân đại sư lạnh lùng quát hỏi tiếp :

- Thí chủ là ai ? Tại sao lại phải ẩn nấp trong bí đạo của bản tự mà không dám xuất hiện gặp bản toà ? Nếu thí chủ không ra thì đừng trách lão nạp hạ độc thủ đấy nhé !

Lão ngưng lại một lát rồi nói với Nhập Thánh đại sư :

- Đại sư huynh , thí chủ trong địa đạo không chịu ra thì có lẽ chúng ta phải mở đập dẫn nước ở Liên Trì Thủy vào thôi.

Nhập Thánh đại sư chấp tay nói :

- Tiểu huynh tuân mệnh.

Hoắc Minh Phong cũng lớn tiếng nói :

- Lão phu cũng xin giúp một tay.

Hai lão , một tăng một tục lập tức phóng thẳng ra ngoài La Hán Đường.

Ngay lúc đó đột nhiên từ trong bí đạo truyền ra một tiếng cười nhạt , tiếp theo là một giọng nói :

- Nhập Vân ngươi thật là to gan , trong bí đạo này ngoài mấy trăm đệ tử môn hạ của ngươi còn có mấy trưởng lão của Cái Bang , nếu ngươi dám mở đập dẫn nước vào thì sợ rằng kẻ chết trước sẽ là bọn họ thôi.

Nhập Vân đại sư nghe xong thì lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Dù sao thì bọn họ cũng đã nằm trong tay ngươi , giữa sống với chết đã khó tự lựa chọn , sau khi bọn lão nạp dẫn nước vào thì sẽ vì bọn họ mà niệm ngàn vạn lần kinh phật là được !

Cách trả lời của Nhập Vân đại sư hoàn toàn ngoài sự tiên liệu của đối phương nên người này vội kêu lên :

- Khoan đã !

Nhập Vân đại sư nói :

- Tại sao thí chủ còn chưa chịu ra ?

Người trong bí đạo nói :

- Đương nhiên là ta phải ra !

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên có một bóng người từ trong bí đạo phóng ra nhanh như chớp.

Phương Tuyết Nghi định thần nhìn kỹ thì bất giác thất kinh biến sắc.

Thì ra người này không ai xa lạ mà chính là Trang Tiệp - kẻ đã cùng chàng đàm đạo gần một đêm ở thành Gia Định.

Tổng Phù cũng ngạc nhiên không kém, lão không ngờ người này lại là Trang Tiệp, nên buột miệng kêu lên :

- Trang phó Đường chủ phải không ?

Trang Tiệp nhìn thấy Tuyết Nghi và Tổng Phù thì cũng ngăn người nhưng hấn vội mỉm cười nói :

- Thì ra Phương huynh đệ và Tổng lão cũng ở đây, thật là hạnh ngộ.

Phương Tuyết Nghi chau mày nói :

- Trang phó Đường chủ, Tam Nghĩa Môn đến đây bao nhiêu người ? Tại sao không gọi ra cả đi ?

Nhập Vân đại sư rất bất ngờ, lão có nằm mơ cũng chẳng ngờ Phương Tuyết Nghi lại quen biết người này nên nhất thời đứng như pho tượng mà chẳng biết nói thế nào cho phải.

Trang Tiệp thần nhiên mỉm cười nói :

- Phương huynh đệ, Tam Nghĩa Môn chỉ có một mình Trang mỗ, nhưng bằng hữu của Tam Nghĩa Môn thì đến không ít.

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Bọn họ là những ai ?

Trang Tiệp không trả lời ngay mà nhìn qua Tổng Phù rồi nói :

- Thì ra Tổng lão cũng đã đến Tung Sơn, chẳng trách thời gian qua bon đệ tử ở phân đường Gia Định không có cơm mà ăn.

Tổng Phù phá lên cười một tràng rồi nói :

- Các hạ khéo nói rồi ! Có một chuyện mà lão phu đoán mãi không ra, rốt cuộc thân phận thật sự của các hạ là ai ? Hiện không phải là ở Gia Định, các hạ có thể cho biết được rồi đấy !

Trang Tiệp cười nhạt nói :

- Tôn giá không biết thật à ?

Tổng Phù nói :

- Nếu lão phu biết thì hà tất phải hỏi.

Trang Tiệp cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tổng lão, ngày ở phân đường Gia Định, Trang mỗ rất cung kính đối với lão phải không ?

Tổng Phù thần nhiên nói :

- Lão phu cao niên hơn các hạ rất nhiều thì chuyện các hạ tôn kính lão phu cũng là lẽ tự nhiên. Nhưng không biết điều đó có quan hệ gì đến thân phận của các hạ ?

Trang Tiệp nói :

- Quan hệ thì không nhưng Trang mỗ xin nói với lão một câu thế này, nếu Tổng lão nghĩ không ra lai lịch xuất thân của Trang mỗ thì sợ rằng bản thân Trang mỗ cũng không nghĩ ra !

Tổng Phù cười lớn rồi nói :

- Thì ra là như vậy, rất tốt, lão phu sẽ không hỏi nữa.

Trong lúc hai người đối đáp thì Nhập Vân đại sư đại sư đã hỏi Phương Tuyết Nghi về quá trình quen biết giữa chàng và Trang Tiệp. Lúc này lão xen vào :

- Trang thí chủ , đệ tử bản môn và mấy vị trưởng lão Cái Bang đang ở trong đường bí đạo phải không ?

Trang Tiệp nói :

- Đương nhiên.

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm một câu phật hiệu rồi nói :

- Thí chủ có giở trò gì đối với bọn họ không ?

Trang Tiệp phá lên cười rồi nói :

- Chương môn quá đề cao Trang mỗ rồi ! Nếu Trang mỗ có được bản lĩnh đó thì đã không thọ mệnh canh cửa ở đây.

Nhập Vân đại sư truy vấn :

- Vậy thì kẻ nào đã hạ thủ ?

Trang Tiệp nói :

- Chương môn , Trang mỗ nghĩ rằng đại sư đã biết từ sớm mới phải , mấy trăm đệ tử của quý tự thì không biết nhưng mấy vị trưởng lão của Cái Bang thì cũng chẳng phải là đối thủ của bọn họ.

Hoắc Minh Phong lớn tiếng quát hỏi :

- Bọn họ là những ai ?

Trang Tiệp thản nhiên nhìn qua Hoắc Minh Phong và hỏi :

- Tôn giá là ai vậy ?

Hoắc Minh Phong nộ khí nói :

- Lão phu là Hoắc Minh Phong , các hạ chưa từng nghe à ?

Trang tiếp vội cung thủ nói :

- Thì ra là Hoắc Bang chủ ! Thất kính , thất kính !

Hoắc Minh Phong nói :

- Các hạ không cần khách khí và cũng đừng châm chọc lão phu , lão phu chỉ muốn các hạ nói cho biết là mấy vị trưởng lão Cái Bang như thế nào rồi ?

Trang Tiệp nói :

- Thì ra là Nam Hoa Thần Cái cũng nóng nảy như thế , thật là ngoài sự tiên liệu của Trang mỗ.

Hoắc Minh Phong hơi biến sắc nhưng cũng bật cười một tràng rồi nói :

- Hoắc mỗ chẳng qua là một vị Bang chủ của Cái Bang chứ không phải là thánh nhân , gặp quái sự thế này thì tự nhiên cũng phải kinh ngạc thôi.

Phương Tuyết Nghi xen vào , chàng nói :

- Trang huynh nói có không ít người đến đây , chẳng hay họ là những người nào , hiện đang ở đâu ?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bọn họ à ? Hiện đang ở trong La Hán Đường này.

Phương Tuyết Nghi sững người , chàng buột miệng nói :

- Ở ngay nơi này ?

Trang Tiệp nói :

- Phần lớn đang ở ngay nơi này.

Hắn hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Phương huynh đệ , phái Thiếu Lâm và hiền đệ có quan hệ gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi không trả lời mà hỏi lại :

- Trang huynh hỏi làm gì ?

Trang Tiệp nói :

- Nếu Phương huynh đệ và Thiếu Lâm không có quan hệ gì thì Trang mỗ có một lời khuyên cáo.

- Chuyện gì vậy ?

Trang mỗ rất mong Phương huynh đệ nhanh chóng rời khỏi trường thị phi này.

- Tại sao ? Tại hạ gặp được chuyện náo nhiệt như thế này thì làm sao có thể bỏ đi cho được.

- Phương huynh đệ có muốn đổi đầu với tại hạ không ?

- Nếu Trang huynh không có ý đổi đầu với tại hạ trước thì chúng ta cũng chẳng cần phải trở mặt chống đối nhau.

Trang Tiệp cười ha hả rồi nói :

- Nói thế là Phương huynh đệ có ý chống đối với tại hạ rồi.

Phương Tuyết Nghi cũng cười lớn rồi nói :

- Nếu Trang huynh có thể nghe một lời và tin lời Phương mỗ thì chúng ta bắt tất phải đổi đầu với nhau.

Trang Tiệp nói :

- Một lời như thế nào ?

- Không chống đối với Thiếu Lâm nữa với không xen vào chuyện tranh quyền đoạt lợi trong võ lâm nữa.

Trang Tiệp thở dài một hồi , hắn chăm chú nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc rồi mới nói :

- Phương huynh đệ , đó là những lời vàng ngọc nhưng đáng tiếc là Phương huynh đệ nói ra không đúng lúc rồi.

- Tại sao ?

- Chậm mất rồi , Trang mỗ không còn tự tại nữa nên e rằng đành phải trái lệnh của Phương huynh đệ thôi.

- Trang huynh , khổ hải vô biên , hồi đầu thị ngạn , chỉ cần con người có lòng hối cải thì không có gì là muộn cả.

- Tại hạ đành tâm lãnh thịnh tình của Phương huynh đệ thôi và một ngày còn tồn tại ở thế gian này thì tại hạ sẽ còn ghi nhớ tâm ý của Phương huynh đệ.

Hắn ngừng lại một lát rồi bỗng nhiên quay sang nói với Chuồng môn Thiếu Lâm Nhập Vân đại sư :

- Đại sư , có muốn bảo toàn sinh mạng ấy trăm đệ tử của quý phái không ?

Nhập Vân đại sư chấp tay nói :

- Lão nạp thân là Chuồng môn thì dĩ nhiên là phải bảo vệ cho đệ tử bản môn rồi.

Trang Tiệp mỉm cười nói :

- Nhưng hiện tại cơ hội sinh tử của bọn họ lại nằm trong tay của Trang mỗ.

Nhập Vân đại sư cao giọng niệm :

- A di đà phật !

Rồi nói :

- Lão nạp không tin.

Trang Tiệp mỉm cười nói :

- Chưởng môn đại sư có thể không tin , nhưng...

Hắn ngừng lại nhìn bốn pho tượng phật ở bốn góc La Hán Đường rồi nói tiếp :

- Nếu Chưởng môn đại sư thật sự muốn bảo toàn sinh mệnh cho bọn họ thì cũng không khó.

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nạp tự tin là đủ sức đối phó.

Trang Tiệp cắt lời nói :

- Đại sư hiểu lầm rồi.

- Lão nạp hiểu lầm chuyện gì ? Nếu các vị muốn dựa vào võ công để uy hiếp lão nạp thì e rằng các vị tự tìm lay đầu khổ thôi.

Đại sư tin như thế à ?

- Không sai.

- Tại hạ vốn tưởng đại sư là người thông tình đạt lý , ngộ biến tòng quyền nhưng hôm nay gặp phải thì mới biết là không phải như thế.

Nhập Vân đại sư trầm giọng nói :

- Thí chủ , sự nhẫn nại của lão nạp có hạn , nếu thí chủ không cho biết tình trạng của đệ tử bản môn như thế nào thì chớ trách lão nạp không khách khí đấy.

Trang Tiệp chau mày nói :

- Chấp mê bất ngờ , tại hạ thật lấy làm tiếc cho đại sư.

Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói xen vào :

- Họ Trang kia , nơi đây không phải là nơi để người giỏi trò lưu manh , nếu Nhập Vân đại sư không nhẫn nại mà thay bằng lão phu thì người đã sớm bị thu thập rồi.

Trang Tiệp nghe như vậy thì cười hì hì , hắn nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Hoắc Bang chủ muốn động thủ à ?

Hoắc Minh Phong nộ khí quất :

- Cái gì ? Người tưởng lão phu không dám chăng ?

Trang Tiệp nói :

- Không sai.

Hoắc Minh Phong không kiềm được tức giận , lão vung hữu thủ đánh ngay ra một chưởng , theo đó là luồng kinh phong như sóng cuộn ập về phía Trang Tiệp.

Trang Tiệp mỉm cười và tung người né tránh tầm chưởng rồi lớn tiếng nói :

- Hoắc Minh Phong , lão không nghĩ đến sinh mạng của mấy vị trưởng lão à ?

Hoắc Minh Phong đã vung chưởng thứ hai nhưng khi nghe vậy thì chợt dạ , lão sợ đánh chuột võ đồ nên vội thu chưởng lại và quát hỏi :

- Người đã làm gì bọn họ ?

Trang Tiệp thay đổi phương không dám xuất thủ nữa thì mỉm cười nói :

- Bọn họ không sao cả , chỉ có điều tạm thời không thể nào hành động được mà thôi.

Phương Tuyết Nghi định lên tiếng thì chợt nghe An Tiểu Bình khẽ nói :

- Phương huynh , họ Trang này vô lễ quá.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , hắn chỉ cạy vào việc đang cầm giữ người của chúng ta đấy thôi.

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương huynh , nếu chúng ta thu thập hắn thì sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tuy tại hạ không biết rõ võ công của người này như thế nào nhưng muốn thu thập hắn , quả thật không phải là chuyện dễ.

An Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Không khó đâu.

Tuy đã mục kiến võ công bất phàm của An Tiểu Bình nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn trầm nghĩ , với tình thế hiện tại , nếu muốn khống chế Trang Tiệp thì e rằng không dễ chút nào . Nghĩ như vậy nên chàng nói :

- Hiền đệ , không nên khinh xuất.

An Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Phương huynh đệ cho tiểu đệ thử xem nhé.

Phương Tuyết Nghi lưỡng lự chưa trả lời thì đã nghe Trang Tiệp ngửa mặt cười ha hả một tràng rồi nói :

- Phương huynh đệ , khẩu khí của vị tiểu huynh đệ này thật ngông cuồng , hắn là ai vậy ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười nói :

- Đây là An Tiểu Bình huynh đệ kết nghĩa của Phương mỗ.

Trang Tiệp nói :

- An huynh đệ à ? Xem ra khẩu khí của hắn ngông cuồng hơn Phương huynh đệ nhiều lắm.

Lời chưa dứt thì đã nghe An Tiểu Bình trầm giọng nói :

- Họ Trang kia , ngươi có muốn thử không ?

Đối với Phương Tuyết Nghi thì đích thực Trang Tiệp có mấy phần kiêng kỵ , nhưng với An Tiểu Bình thì hắn xem chẳng ra gì , do vậy hắn lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Trang mỗ không ngờ An lão đệ ngươi lại ngông cuồng như thế , Trang mỗ xin bồi tiếp vậy.

An Tiểu Bình từ từ bước lên trước và nói :

- Ngươi cẩn thận đấy.

Trang Tiệp cười hì hì nói :

- Sợ rằng người cẩn thận không phải là tại hạ.

Hắn chưa dứt lời thì đột nhiên thấy một đạo bạch quang loé lên trước mặt , toàn thân hắn chợt rung động , hai chân đứng không vững và ngã huych xuống đất tức thì.

Tự nhiên phản ứng của Trang Tiệp cực kỳ nhanh nhẹn , thân hình vừa ngã xuống thì hắn bật đứng lên tức khắc , song mục tròn xoe nhìn An Tiểu Bình đến gần cả người.

An Tiểu Bình cười nhạt nói :

- Thế nào ? Có cần thử lại lần nữa không ?

Lúc này Chương môn Thiếu Lâm và Bang chủ Cái Bang cũng đang kinh ngạc không thôi.

Thì ra An Tiểu Bình vừa xuất thủ thì họ đã nhận ra lai lịch võ công của nàng.

Hoắc Minh Phong lớn tiếng kêu lên :

- Đây là võ công Thiên Hạc Môn.

Nhập Vân đại sư cũng chấp tay niệm phật rồi nói :

- Không ngờ hôm nay Nam Hải kỳ công lại xuất hiện ở Trung Nguyên.

An Tiểu Bình nhìn qua hai vị tông chủ của hai phái rồi nói :

- Nhị vị lão tiền bối quá khen rồi . Chẳng qua là chỉ học được vài chiêu mà thôi.

Nàng nhìn qua Trang Tiệp đang phát ngẩn và nói :

- Họ Trang kia , người có muốn ném tiếp mùi vị nữa không ?

Tuy Trang Tiệp rất tự đại nhưng hắn cũng đã nghe danh võ công Thiên Hạc Môn ở Nam Hải từ lâu , hưởng hồ là bản thân hắn vừa mới ném qua mùi vị đau khổ . Vì thế Tiểu Bình vừa dứt lời thì thần sắc của hắn liên tục biến đổi , hắn thở dài một hơi rồi nói :

- Quả thật Trang mỗ trong lòng bất phục nhưng...

Hắn ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Nhưng Trang mỗ và Nam Hải Thiên Hạc Môn xưa nay vô thù vô oán vừa rồi tuy có ném chút lợi hại nhưng cũng chẳng đáng gọi là gì.

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì ? Người không muốn tái chiến à ?

Trang Tiệp quét mục quang nhìn qua quần hùng tại đương trường , cuối cùng hắn dừng ánh mắt nơi Phương Tuyết Nghi rồi mỉm cười nói :

- Phương huynh đệ , nể mặt người và An lão đệ nên Trang mỗ quyết không quẩn chuyện hôm nay nữa.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy bất ngờ chàng hỏi lại :

- Trang huynh muốn thoái lui khỏi trường thị phi này phải không ?

Trang Tiệp gật đầu nói :

- Không sai !

Hắn quay sang An Tiểu Bình cung thủ nói :

- Đệ tử của Thiếu Lâm và Cái Bang tương lão đều ở trong này , bọn họ chỉ trúng phải mê hương , sau ba canh giờ tất sẽ tỉnh lại . Các vị có thể vào trong lo liệu cho bọn họ được rồi , tại hạ xin cáo biệt.

Lời vừa dứt thì hắn quay người bước ra ngoài La Hán Đường.

Trong lúc Phương Tuyết Nghi còn đang ngỡ ngàng thì chợt nghe Tổng Phù quát lớn :

- Đứng lại !

Trang Tiệp đang bước ngang qua chỗ Hoắc Minh Phong . Hắn vừa nghe Tổng Phù gọi thì đột nhiên phóng người nhanh ra ngoài cửa.

Tổng Phù biến sắc lão quát tiếp :

- Chặn hắn lại.

Lời vừa phát ra thì lão cũng tung người truy theo.

Hoắc Minh Phong vốn ở gần Trang Tiệp nhất nên khi Trang Tiệp vừa tung người lên thì cũng xuất một chưởng quét ngang ra.

Trang Tiệp bị chưởng phong bức phải dịch ngang hai bước , trong tích tắc đó thì Phương Tuyết Nghi đã phi thân ra chặn ngay cửa rồi.

Trang Tiệp chớp chớp song mục rồi bất ngờ vùng quyền đánh thẳng vào ngực Tuyết Nghi , đồng thời hấn quát lên :

- Phương huynh đệ , xin lượng thứ cho tại hạ thất lễ.

Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng , chàng xuất hữu chưởng tiếp quyền của Trang Tiệp , cùng lúc tả thủ vùng ra , ngũ chỉ như móc câu chụp mạnh xuống mạch môn của Tuyết Nghi , hữu thủ biến quyền thành chưởng vỗ vào toa. cốt huyệt của đối phương.

Tuyết Nghi lớn tiếng quát :

- Biến thế hay lắm.

Rồi đột nhiên song thủ phân ra , trong chớp mắt chàng đã biến chiêu công kích ra ba chưởng năm chỉ . Nhất thời song phương liên tục công kích và chiết giải chiêu thức của nhau , trận ác chiến thật bất khả phân.

An Tiểu Bình nhẹ nhàng dời gót đến cạnh Tống Phù và khẽ nói :

- Tống lão , sao không cho Trang Tiệp bỏ đi ?

Tống Phù hăm hực nói :

- Hấn định giở trò quỷ đây.

Tiểu Bình hỏi lại :

- Hấn dám à ?

Tống Phù nói :

- Lão phu tin là mình không nhìn lầm.

Lão hơi ngừng lại rồi bỗng nhiên lớn tiếng nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc huynh , Nhập Vân đại sư mau kiểm tra mấy pho tượng La Hán thử xem.

Hoắc Minh Phong và Nhập Vân đại sư nghe vậy thì bất giác đưa mắt nhìn nhau , dường như hai lão cảm thấy rất kỳ quái đối với lời của Tống Phù vừa rồi.

An Tiểu Bình cũng ngạc nhiên không ít , nàng buột miệng hỏi :

- Tống lão , lẽ nào mấy pho tượng nay có gì không đúng chăng ?

Tống Phù nói :

- Dĩ nhiên là có.

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên lão tung người lướt đến một pho tượng bên phải La Hán Đường . Cùng một lúc hữu thủ phát ra một chưởng đánh thẳng vào pho tượng La Hán đó.

Nhập Vân đại sư thấy vậy thì biến sắc , lão vội kêu lên :

- Tống thí chủ , không thể được... Tượng La Hán trong La Hán Đường đều là cao thủ võ lâm làm bằng thiết sắc.

Nguyên La Hán Đường của Thiếu Lâm tự là nơi dùng để luyện võ , mười tám pho tượng La Hán không những được chế tạo từ tinh đồng thoát sắt mà còn có cơ quan bên trong nên có thể tự hành động được . Mỗi tượng La Hán có thể thi triển một bộ võ công , nếu mười tám pho tượng La Hán đồng thời phát động La Hán đại trận . Đệ tử Thiếu Lâm trước khi hạ sơn hành đạo đều phải được thử võ công ở La Hán Đường , tối thiểu phải vượt qua được chín tượng La Hán thì mới được phép hạ sơn . Nếu không thì phải ở lại Thiếu Lâm để tiếp tục khổ luyện.

Do vậy khi thấy Tống Phù bỗng nhiên xuất chưởng đánh một pho tượng La Hán thì Nhập Vân đại sư mới vội vàng lên tiếng ngăn cản . Nhưng đáng tiếc là tiếng kêu đã quá muộn , pho tượng La Hán đột nhiên bị hất tung lên rồi bay ngang ra ngoài xa một trượng theo thế chưởng của Tống Phù.

Nhập Vân đại sư biến sắc , lão kêu lên :

- Kẻ nào dám huỷ tượng La Hán của bổn tự ?

Không có tiếng trả lời nhưng từ trong pho tượng La Hán có một búng máu tươi bắn vọt ra.

An Tiểu Bình cảm thấy kỳ quái , nàng chạy lại gần Tống Phù và nói :

- Đây không phải là tượng bồ tát.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Đương nhiên là không phải . Lão đệ , đây chỉ là một người sống nhưng lúc này sợ rằng hắn đã chết tươi rồi !

An Tiểu Bình hỏi :

- Tại sao người này giả thần giả phật ? Tống lão, mấy pho tượng còn lại...

Lời chưa dứt thì bất giác nàng quét mục quang nhìn những tượng ở bốn góc La Hán Đường và buột miệng cười lớn một tràng . Thì ra nàng vừa trông thấy song mục của một pho tượng La Hán chợt chớp động như mắt của người thật . Nàng quay lại nhìn trận chiến giữa Phương Tuyết Nghi và Trang Tiệp thì thấy họ Trang đã rơi vào thế hạ phong nên vẫy tay ra hiệu cho Tống Phù rồi chậm rãi bước tới pho tượng La Hán vừa chớp động song mục.

Tống Phù thấy nàng bước tới thì biết nàng đã có phát hiện nên lập tức cất bước theo sau, song thủ vận lực sẵn sàng ứng phó.

Tiểu Bình còn cách pho tượng chừng một trượng thì dừng bước, nàng quay lại nhìn Tống Phù và mỉm cười, nói :

- Tống lão, pho tượng này khá thú vị đấy, đây là vị La Hán nào vậy ?

Lời vừa dứt thì hữu thủ đột nhiên vung lên, một làn bạch quang vừa loé sáng thì ầm một tiếng, pho tượng La Hán có song mục vừa chớp động lập tức rời bệ phật rơi xuống đất . Từ trong pho tượng có tiếng rên la phát ra, rõ ràng kẻ tàng thân trong này đã thọ thương không nhẹ, chỉ ít thì cũng gãy xương hoặc đập đầu.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Hảo thủ pháp, võ công Thiên Hạc Thất Trảm quả nhiên rất inh.

An Tiểu Bình cũng mỉm cười, nói :

- Tống lão, pho tượng này cũng là người đấy !

Tống Phù gật đầu, nói :

- Lão đệ, xem ra các pho tượng trong La Hán Đường đều không phải là La Hán rồi !

Dư âm chưa dứt thì đột nhiên nghe có tiếng cười nhạt từ trong khán thờ, tiếp theo là một giọng thâm trầm :

- Không sai ! Tống lão tà người nói rất đúng ! Nơi này chẳng có một La Hán nào mà đều là kẻ dối đầu sinh tử với Tống lão tà người thôi.

Chỉ thấy bức trường phủ khán thờ lay động, một quái nhân thấp lùn, đầu to mắt tròn từ trong khán thờ tung người phóng ra ngoài . An Tiểu Bình vừa trông thấy thì kinh ngạc không thôi bởi lẽ người này không những đầu to cực kỳ mà miệng cũng rộng vô cùng, dường như phân miệng chiếm cả nửa khuôn mặt . Trong lúc nàng đang ngơ ngẩn nhìn đối phương đến xuất thần thì chợt nghe Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Quả nhiên là Đồng huynh đệ đang giả thần lộng quỷ ở nơi này ! Tống mỗ đã sớm đoán ra rồi !

Thì ra một người đầu to miệng rộng này chính là giáo chủ Tứ Linh Giáo - Đại Đầu Quỷ Vương Đồng Tử Kỳ !

Đồng Tử Kỳ ngoác miệng cười hì hì rồi nói :

- Người đã sớm biết thì sao nào ? Người có biết những kẻ gặp phải lão phu sẽ nhận lãnh một kiếm như thế nào không ?

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Biết rất rõ, nhưng .. Tổng mỗ từng nghe chuyện các hạ lập trọng thệ với Trần đại hiệp là không tàn hại sinh linh nữa, có lẽ chuyện này không giả đấy chứ ?

Đồng Tử Kỳ nhìn Tổng Phù bằng ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí, lão nói :

- Tổng Phù, lão phu nói một câu này nhưng sợ rằng người nghe không lọt tai thôi !

Tổng Phù cười hì hì, nói :

- Cả đời Tổng mỗ cũng chẳng tốt hơn Đại Đầu Quỷ người bao nhiêu nên đã nghe sự nguyện rửa nhiều lần rồi, vì thế dù những lời khó nghe thế nào thì Tổng mỗ cũng chẳng kiêng kỵ.

Đồng Tử Kỳ nói :

- Người xứng đáng so sánh với lão phu à ? Họ Tổng kia, người tự đề ề ề quá đấy !

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Thực ra câu mà lão phu nói người nghe không lọt tai là vạch trần sự giả dối vừa rồi của người thôi !

Tổng Phù ngạc nhiên hỏi :

- Tổng mỗ có sự gì không thực ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Là chuyện phát thệ với Trần đại hiệp mà người vừa nói.

- Tổng Phù cười hì hì, nói :

- Thực hay không thực cũng chẳng có quan hệ gì lớn ! Nếu Đồng Tử Kỳ người xem chuyện này là thật thì đó là sự thật vậy !

Đồng Tử Kỳ nộ khí, nói :

- Là thật thì sao nào ? Lão phu biết trong võ lâm ai ai cũng rõ chuyện Trần đại hiệp thắng lão phu nhưng người biết chuyện lão phu phát thệ thì không thể quá bảy người.

Tổng Phù nói :

- Bảy người, mười người hay trăm người cũng có gì khác đâu ? Đồng Tử Kỳ người so đo như vậy mà không sợ đánh mất thể diện của mình sao ?

Đồng Tử Kỳ biến sắc, lão nói :

- Họ Tổng kia, hôm nay lão phu quyết phải điều tra rõ kẻ nào nói chuyện này với người mới được !

Tổng Phù thấy đối phương thừa nhận thì bất giác động lòng hiếu kỳ, lão mỉm cười hỏi :

- Tại sao họ Đồng người phải nhất định làm rõ chuyện này ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Vì... lão phu muốn chứng thực một chuyện !

Tuy Tổng Phù có linh cảm miễn cưỡng hơn người nhưng lúc này lão cũng không nghĩ ra là đối phương muốn chứng thực chuyện gì, tuy nhiên lão biết nếu mình hỏi trước thì nhất định Đồng Tử Kỳ sẽ không bao giờ tiết lộ . Vì vậy lão liền cười hì hì, nói :

- Đồng Tử Kỳ người nói không quá bảy người biết chuyện người lập thế trước Trần đại hiệp, như vậy làm sao người biết không phải một trong bảy người đó đã nói với Tống mỗ ?

Đồng Tử Kỳ ngoác miệng rộng cười một cách quái gở rồi nói :

- Làm sao có chuyện đó ?

Tống Phù nói :

- Họ Đồng người tự tin quá nhĩ ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Thiên Ma Nữ, Liễu My Nương, Ác Khổng Minh, Kim Trường Canh thì quyết không thể nói với người rồi, còn như Trần đại hiệp là một chính nhân quân tử, lời hứa ngàn vàng nên tất nhiên cũng không thể nói cho người biết !

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Không sai, năm người này không hề nói cho Tống mỗ biết, nhưng còn một người khác đấy !

Đồng Tử Kỳ nói :

- Chỉ còn lại hai người mà thôi !

Tống Phù nói :

- Có thể một trong hai người này nói thì sao ?

Đồng Tử Kỳ lắc đầu, nói :

- Càng không thể, bởi vì...

Mục quang của lão chợt sắc lạnh như dao, lão lạnh lùng nói tiếp :

- Một trong hai người đó chính là lão phu !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Nhưng còn một vị nữa.

Đồng Tử Kỳ quát hỏi :

- Người đó là ai ?

Tống Phù lại cười hì hì, nói :

- Chính là Tống mỗ !

Đồng Tử Kỳ nghe vậy thì đột nhiên bước lên trước một bước và nói :

- Tống Phù, người khác không dám phạm đến người vì sợ thân pháp khinh công inh của người, nhưng lão phu thì chẳng xem trò khinh công của người ra gì đâu, người hiểu chứ ?

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Đồng huynh khéo nói rồi ! Đại Đầu Quỷ Vương là giáo chủ Tứ Linh Giáo thì đương nhiên là chẳng xem Tống mỗ ra gì rồi !

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói :

- Người biết như thế thì tốt !

Lão chậm rãi bước tới hai bước nữa và nói tiếp :

- Nếu người cho rằng khinh công của lão phu không bằng Đại Mạc Quỷ Thủ người thì chúng ta hay thử xem nhé ?

Tổng Phù thừa hiểu tuy khinh công của mình liệt vào hàng đệ nhất võ lâm nhưng nếu tỷ thí với Ngũ Đại ma chủ mà chỉ dựa vào khinh công thôi thì nhất định sẽ phải nếm mùi đau khổ trước.

Vì thế lão cười ha hả rồi nói :

- Không cần phải thử, Tổng mỗ tự biết sức mình mà !

Đồng Tử Kỳ mỉm cười một cách quái dị, lão nói :

- Tổng Phù, bây giờ ngươi mới biết sao ? Lão phu phí lời này giờ là chỉ muốn nói cho ngươi biết rằng, trong thiên hạ chỉ có tổng cộng sáu người biết chuyện lão phu lập thế mà thôi, nhưng sáu người này tuyệt đối không thể nói với ngươi . Thế mà hôm nay vừa gặp mặt ngươi đã nói ra chuyện này, tỏ rằng ngoài ngươi ra còn có người khác biết trước ngươi, hì hì...

Đột nhiên lão chồm người tới trước và quát hỏi :

- Tổng Phù, kẻ đó là ai ?

Nhất thời Tổng Phù chưa biết phải trả lời như thế nào cho phải, lão đang trầm ngâm suy nghĩ thì đã nghe Đồng Tử Kỳ hỏi tiếp :

- Hay là truyền nhân của Trần đại hiệp nói cho ngươi biết ?

Tổng Phù định gật đầu nhưng bỗng nhiên thầm nghĩ :

- Nghe ngữ khí cấp thiết của hắn như vậy, không lẽ hắn vẫn chưa biết chuyện Trần đại hiệp có truyền nhân ?

Nghĩ thế nên lão vội lắc đầu, nói :

- Không phải !

Đồng Tử Kỳ lộ vẻ thất vọng, lão nói :

- Không phải à ? Lão phu không tin !

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Không phải là không phải, các hạ không tin thì cũng chẳng còn cách nào khác ! Nhưng Tổng mỗ có thể nói cho ngươi biết người nói chuyện này với Tổng mỗ là ai.

Đồng Tử Kỳ liền hỏi :

- Kẻ đó là ai ?

Tổng Phù nói :

- Là đệ tử của Thiên Ma Nữ !

Lời này vừa phát ra thì suýt chút nữa Đồng Tử Kỳ nhảy dựng lên . Lão ngoác cái miệng cực rộng để lộ hai hàm răng vàng khè và kêu lên :

- Ngươi nói có thật không ?

Tổng Phù thản nhiên nói :

- Đương nhiên là thật !

Đồng Tử Kỳ trầm ngâm một lát rồi buột miệng nói :

- Há có lý này sao ? Thiên Ma Nữ làm sao có thể phụ nghĩa bội tín như thế ?

Tổng Phù cười nhạt, nói :

- Đồng huynh đánh giá Thiên Ma Nữ quá cao rồi đấy !

Đồng Tử Kỳ trừng mắt nhìn Tổng Phù và nói :

- Lão phu vẫn không tin là Thiên Ma Nữ nói ra chuyện này !

Tổng Phù cười hì hì , nói :

- Nhân chứng đang có tại Thiếu Lâm tự, nếu các hạ không tin thì có thể đi hỏi !

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Đệ tử của Thiên Ma Nữ sao lại ở trong Thiếu Lâm tự ?

Tổng Phù cười hì hì, nói :

- Không những ở trong Thiếu Lâm tự mà còn đang dưỡng thương ở nơi này.

Đồng Tử Kỳ nghe vậy thì ngẩn người ra như pho tượng, căn bản lão nghĩ không thấu là tại sao đồ đệ của Thiên Ma Nữ lại chạy đến Thiếu Lâm tự dưỡng thương, trừ phi Thiên Ma Nữ đã thâm phục tằng lữ Thiêu Lâm, hoặc là Thiên Ma Nữ đã đầu hàng Thiếu Lâm và cứu đại môn phái.

Đồng Tử Kỳ trầm ngâm một lát rồi mới nói :

- Thiên Ma Nữ cũng đang ở Thiếu Lâm tự chăng ?

Tổng Phù trầm nghĩ, chuyện này không thể trả lời rõ ràng được, do vậy lão mỉm cười một cách bí hiểm và nói :

- Hiện tại Thiên Ma Nữ có ở nơi này hay không thì Tổng mỗ cũng không biết.

Đồng Tử Kỳ lại suy nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Tổng Phù, người đã gặp đệ tử của Kiếm Thần Trần đại hiệp chưa ?

Tổng Phù liếc nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Tại sao các hạ không đi hỏi Trần đại hiệp đây ?

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên nói :

Mất trang 121-122

Bọn lão phu !

- Điều đó cũng chưa chắc !

- Tổng Phù, người đừng quên là Kiếm Thần Trần đại hiệp đã từng có quy định, chỉ ít trong ba năm bọn ta phải gặp lão một lần, nhưng từ khi chia tay lần trước đến giờ đã hơn bốn năm rồi, vậy mà chẳng thấy Trần đại hiệp gửi thư thiệp đến, như thế chẳng đủ để chứng minh là Trần đại hiệp không còn tại thế sao ?

Tổng Phù trầm kinh ngạc, lão nghĩ :

- Ma đầu này quả nhiên rất lợi hại !

Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lão nói :

- Các hạ chỉ dựa vào điểm này mà dám khẳng định Trần đại hiệp đã quy tiên à ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Bằng vào điểm này cũng quá đủ rồi ! Huống hồ, nếu Trần đại hiệp còn tại thế thì làm sao lão ta dung túng cho đệ tử Thiên Ma Nữ tác yêu tác quái trên giang hồ?

Tổng Phù nghe vậy thì nhất thời không tìm được lý do gì phản bác cả. Nhưng bỗng nhiên nghe Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói:

-Trang huynh, nếu huynh không biết đường tiến thoái thì chớ trách tại hạ bất lưu tình đấy!

Thì ra hai người động thủ cả nửa ngày mà Phương Tuyết Nghi vẫn chưa hạ sát thủ, nếu không thì dù có mười Trang Tiệp cũng phải phơi xác tại đường trường rồi!

Trang Tiệp nghe vậy thì cười nhạt nói:

- Phương huynh đệ, chuyện đã đến nước này thì tại hạ cũng không thể tự quyết được nữa, tốt xấu thế nào cũng phải có một trong hai chúng ta nằm xuống thôi...

Lời chưa dứt thì hần đã mãnh công ra tám chưởng ngũ chỉ.

Song mục của Phương Tuyết Nghi chợt xạ hàn quang, chàng vừa vung thủ chống đỡ vừa lạnh lùng nói:

- Trang huynh, xem ra tại hạ không thể không hạ độc thủ rồi.

Trang Tiệp lại công tiếp ba chiêu cực nhanh rồi nói:

- Không sai, chúng ta không phân sinh tử thì quyết không dừng tay!

Phương Tuyết Nghi cười ha hả một tràng rồi nói:

- Chúng ta vô oán vô thù thì nói gì đến chuyện phân sinh tử.

Nói đến đây thì song chưởng của chàng cũng vung ra phản công hai chiêu rồi nói tiếp:

-Chúng ta chỉ cần phân cao thấp là được rồi!

Trang Tiệp cười nhạt, nói:

- Cũng được...

Hai tiếng “cũng được” vừa phát ra thì đã nghe Phương Tuyết Nghi quát lớn:

- Trang huynh, xin lượng thứ cho tiểu đệ đắc tội!

Lời vừa dứt thì hữu thủ của chàng đột nhiên vung lên, hai ngón tay trở và ngón giữa chợt xoay tít rồi đẩy ra phía trước.

Trang tiếp thấy vậy thì biến sắc, hần vội vàng tung người phóng ngược ra sau tức thì. Nhưng thế công của Phương Tuyết Nghi cực kỳ nhanh, do vậy Trang Tiệp phản ứng tuy rất nhanh nhảy song nhưng vẫn không thể nào tránh kịp. Hần kêu thất thanh một tiếng rồi cảm thấy toàn thân chấn động, nhất thời song cước đứng không vững nên ngã lăn ra đất.

Thì ra vừa rồi Phương Tuyết Nghi đã thi triển kiếm pháp sư môn nhưng chàng dùng chỉ thủ thay kiếm để điểm huyết đạo trước ngực Trang Tiệp, lúc này chàng khom xuống kéo Trang Tiệp vào một góc La Hán đường rồi trầm giọng nói:

- Trang huynh, tốt nhất là huynh chớ vọng động tự vận khí giải huyết, nếu không tất sẽ tổn thương nội tạng đấy.

Nói đoạn chàng không chờ Trang Tiệp trả lời mà lập tức quay người bước đến chỗ Tổng Phù.

Lúc này Tổng Phù đang suy nghĩ làm thế nào trả lời câu hỏi của Đồng Tử Kỳ nhưng khi thấy Tuyết Nghi đến thì lão buột miệng nói:

- Lão đệ, xem ra võ công của Trang Tiệp cũng không tồi nhĩ ?

Phương Tuyết Nghi nói:

-Tổng lão, vị lão nhân này là ai vậy?

Tổng Phù mỉm cười, nói:

- Là một vị trong Ngũ Đại Ma Chủ . Đại Đầu Quỷ Vương Đồng Tử Kỳ đấy!

Trong lúc động thủ với Trang Tiệp thì Tuyết Nghi đã nghe hai người đối đáp nhưng không rõ lắm, vì thế, bây giờ vừa nghe Tổng Phù trả lời thì tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

- Thì ra là như vậy...

Vừa nói chàng cung thủ hành lễ với Đồng Tử Kỳ.

Đồng Tử Kỳ lắc lắc chiếc đầu to và hỏi.

- Tên của người là gì ? Là môn hạ của ai? Trông người đánh bại Trang Tiệp như thế thì đủ thấy võ công của người cũng không tầm thường!

Lão ta hỏi liền một mạch như vậy khiến cho Tống Phù ngạc nhiên không ít, bởi lẽ Đồng Tử Kỳ và Bát Man Cổ Vương Kim Trường Canh là hai nhân vật xuất hiện đã có biểu hiện khác thường, điều này đủ thấy bên trong tất phải có nguyên nhân!

Phương Tuyết Nghi nghe hỏi thì liếc nhìn qua Tống Phù rồi nói:

-Tại hạ họ Phương, thảo danh là Tuyết Nghi, còn như môn hạ của ai thì xin lượng thứ, tại hạ không thể nói ra được!

Tống Phù nghe chàng báo danh tánh thì bất giác ngẩn người, lão thâm nghĩ:

- Tiểu tử này thật là kém biến hoá, nếu tên ma đầu này đã gặp Liễu My Nương thì ba chữ Phương Tuyết Nghi chẳng phải là báo cho đối phương biết người là truyền nhân duy nhất của Kiếm Thần Trần đại hiệp sao ?

Nghĩ đoạn lão buột miệng kêu lên:

- Phương lão đề...

Phương Tuyết Nghi thản nhiên hỏi:

- Tống lão có điều gì chỉ giáo chăng?

Tống Phù chau mày nói:

- Lão đệ, trước mặt Ngũ Đại Ma Chủ, người phải nói năng cẩn ngôn một chút mới được!

Phương Tuyết Nghi thừa hiểu dụng ý của Tống Phù nhưng cách nghĩ của chàng khác lão ta, chàng nghĩ sự phụ của mình đã được vô lâm tôn xưng là Kiếm Thần thì bản thân mình không thể trốn tránh ẩn nấp được. Vì thế, Tống Phù vừa dứt lời thì chàng liền mỉm cười, nói:

- Vãn bối đã hiểu! Tống lão không cần phải lo lắng nữa!

Đồng Tử Kỳ chớp chớp song mục tròn như viên bi và cười nhạt, nói:

- Lão phu thấy võ công của người không tồi nên mới hỏi sư môn của người thôi. Tiểu tử, dù người là đệ tử của cửu đại môn phái thì lão phu cũng có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào...

Phương Tuyết Nghi thâm nghĩ:

- Rốt cuộc thì người này quả nhiên là một đại ma đầu, lão ta xem tính mạng con người chẳng khác gì cỏ rác.

Nghĩ đoạn chàng trầm giọng nói:

- Tôn giá lấy việc giết người làm trò đùa chăng ?

Đồng Tử Kỳ cười ha hả rồi nói :

- Tiểu tử, người mới hạ sơn xuất đạo à ?

- Đúng thế thì sao nào ?

- Nếu người không phải là kẻ mới hạ sơn xuất đạo thì tất phải cảm thấy kinh dị khi nghe lão phu nói câu vừa rồi !

- Đồng Tử Kỳ, có một chuyện mà có lẽ lão chưa nghĩ đến đó thôi !

- Ha ha... tiểu tử người quả nhiên rất to gan, người dám gọi thẳng danh tánh của lão phu thế à ?

Tràng cười vừa dứt thì lão gật đầu, nói tiếp :

- Có thể gọi người là kẻ to gan bậc nhất trong vô lâm đấy, lão phu thật là khâm phục, khâm phục !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Được tôn giá nói một lời khâm phục như thế là tại hạ cảm thấy vô cùng vinh hạnh !

Đồng Tử Kỳ hừ một tiếng rồi nói :

- Tiểu tử, ngươi vừa nói có thể lão phu chưa nghĩ đến một chuyện, chẳng hay đó là chuyện gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Chuyện rất đơn giản, trong đời tôn giá đã từng bị uy hiếp đến cảnh đối diện với cái chết chưa ?

Đồng Tử Kỳ bất giác ngẩn người, lão hoàn toàn không ngờ Phương Tuyết Nghi lại hỏi một câu như vậy nên trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Chưa có !

Lão ta là một trong Ngũ Đại Ma Chủ, trước đây khi bị Kiếm Thần Trần đại hiệp giáng phục thì lão đã từng có cảm giác khiếp sợ trước cảnh tử vong, nhưng bảo lão tự nói ra chuyện này thì càng khó hơn bảo lão ta tự lấy mạng mình.

Phương Tuyết Nghi thăm thẳm nghĩ :

- Lão ta trả lời dứt khoát như thế, nếu là người khác thì sợ rằng không thể không tin lão ta !

Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng hỏi :

- Lão nói thật đấy chứ ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Lão phu há có thể lừa dối ngươi sao ? Tiểu tử, rốt cuộc ngươi là môn hạ của cao nhân nào mà dám xem thường lão phu như vậy ?

12. Chương 12: Thần Kiếm Thị Uy

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tống Phù rồi chậm rãi nói :

- Đồng Tử Kỳ , lão thật sự muốn biết lắm à ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Không sai , hôm nay lão phu không thể làm rõ chuyện này.

Tuyết Nghi nhìn qua hai vị tông chủ của hai đại môn phái là Nhập Vân đại sư và Hoắc Minh Phong rồi nói :

- Tại hạ có một điều kiện.

Thần sắc của Đồng Tử Kỳ chợt trầm xuống , lão nói :

- Điều kiện gì ? Ngươi định giở trò gì với lão phu đây ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Lão không đồng ý chẳng ?

Đồng Tử Kỳ cười nhạt nói :

- Ngươi tưởng lão phu là hạng người nào mà chịu sự hiếp chế của người khác chứ ?

Phương Tuyết Nghi cười ha hả rồi nói :

- Tôn giá không đồng ý thì thôi vậy . Xin lượng thứ là vẫn bối không thể nói rõ ra danh hiệu của sư môn.

Đồng Tử Kỳ nộ khí nói :

- Tiểu tử họ Phương kia , người không sợ chết à ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Từ lúc tại hạ bước vào giang hồ đến giờ chưa có nhân vật nào có đã bản lĩnh bức tại hạ đến tử địa , tôn giá xuất ngôn nói như vậy là cho rằng võ công của tại hạ không thể tự vệ chăng ?

- Không sai ! Lão phu muốn lấy mạng người thật dễ như trở bàn tay.

- Tại hạ không tin.

- Người không tin thì hãy thử xem.

Đến lúc này thì Phương Tuyết Nghi đã biết trong thời gian gần đây Đồng Tử Kỳ chưa hề gặp Liễu My Nương cũng như hai thuộc hạ Ngải Đông Hải và Cao Vô Địch , nếu không thì lão ta hà tất phải tra hỏi sư môn của chàng . Nhất thời chàng chợt nghĩ ra một kế nên mỉm cười nói :

- Đồng Tử Kỳ , chúng ta đánh cuộc với nhau nhé.

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi lại :

- Đánh cuộc à ? Đánh cuộc cái gì ?

- Đánh cuộc là lão không thể thắng được tại hạ.

- Lão phu không thể thắng được người ?

- Không sai ! Lão có dám đánh cuộc không ?

- Hà hà... Đương nhiên là dám rồi . Nếu lão phu không dám thì đâu còn là một trong Ngũ Đại Ma Chủ ? Tiểu tử , lão phu sẽ cho người một cơ hội là để người tự đưa ra giới hạn chiêu số đấy.

- Được ! Một ngàn chiêu nhé !

Đồng Tử Kỳ trợn mắt há miệng nhìn Phương Tuyết Nghi mà không nói gì.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười nói tiếp :

- Thế nào ? Chừng đó ít quá chăng ?

Đồng Tử Kỳ thở dài một hồi rồi nói :

- Ít à ? Nhiều quá đấy . Tiểu tử xem ra người ngông cuồng thái quá rồi.

Phương Tuyết Nghi có ý trầm ngâm một lát rồi nói :

- Năm trăm chiêu nhé.

Đồng Tử Kỳ nói :

- Vẫn nhiều quá.

Lão không chờ đợi phương lên tiếng mà vội vàng nói tiếp :

- Thế này nhé , lão phu và tiểu tử người động thủ trong vòng năm mươi chiêu thôi , nếu trong năm mươi chiêu mà lão phu không thắng được người thì mọi chuyện sẽ tùy tiểu tử người xử lý.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì cười thầm trong bụng.

Tổng Phù , An Tiểu Bình và Hoắc Minh Phong cũng rất đặc ý , chỉ có Nhập Vân đại sư vì chưa tận mắt mục kích võ công của Phương Tuyết Nghi nên khi nghe chàng khiêu chiến với Đồng Tử Kỳ thì lão đã ngầm thất kinh rồi , bây giờ nghe Đồng Tử Kỳ giới hạn trong năm mươi chiêu mà Phương Tuyết Nghi chẳng có phản ứng gì thì lão càng lo lắng gấp bội.

Nhập Vân đại sư chau đôi mày bạc định khai khẩu thì đã nghe Tổng Phù cười ha hả rồi nói :

- Chưởng môn đại sư không cần lo lắng , Phương lão đệ sẽ không thua đâu.

Đồng Tử Kỳ hừ một tiếng rồi nói :

- Tống Phù , người dám bảo đảm thế à ?

Tống Phù mỉm cười nói :

- Sao lại không dám ?

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Tống lão không cần phải bảo đảm , chỉ cần lão đếm giùm chiêu số cho vãn bối là được rồi.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Tống Phù , có một chuyện người cần phải nhớ kỹ đấy.

Tống Phù liền hỏi :

- Chuyện gì ? Phải chăng các hạ sợ Tống mỗ đếm sai chiêu số ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Tống Phù , nếu tiểu tử này bại trận thì e rằng lão phu cũng không thể bỏ qua cho người đấy.

Tống Phù giả vờ kinh sợ , lão đưa tay sờ đầu mình và nói :

- Không lẽ Đồng Tử Kỳ người cũng có hứng thú với thủ cấp của Tống mỗ sao ?

Đồng Tử Kỳ cười hì hì nói :

- Không sai ! Lão phu có mười mấy con mãnh cẩu , thủ cấp của người đủ để chúng đánh chén một bữa đấy.

Tống Phù rùn vai lè lưỡi quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc Bang chủ , xem ra phải mượn đả cẩu bổng của Bang chủ rồi.

Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói :

- Lão phu sẵn sàng chờ lệnh.

Tống Phù nói :

- Đa tạ Bang chủ hứa giúp Tống mỗ giết mấy con ác cẩu đó.

Trong lúc hai người đối đáp thì Phương Tuyết Nghi đã bật kiếm ra khỏi vỏ.

Đồng Tử Kỳ chú mục nhìn vào bảo kiếm của chàng , thần sắc lộ vẻ kinh ngạc , một lúc sau lão buột miệng hỏi :

- Tiểu tử , bảo kiếm của người từ đâu mà có vậy ?

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Xem ra trường kiếm này của sư phụ có ẩn tượng rất sâu sắc trong đầu lão này.

Nghĩ đến đây thì chàng buột miệng nói :

- Bảo kiếm của tại hạ là do một vị tiền bối ban tặng.

Đồng Tử Kỳ vội hỏi :

- Có phải là Trần Hy Chính không ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười , chàng nhìn thanh bảo kiếm và nói :

- Chuyện này à ? Chờ sau khi động thủ xong năm mươi chiêu , nếu lão thắng được tại hạ thì lúc đó tự nhiên tại hạ sẽ nói.

Đồng Tử Kỳ trầm nghĩ :

- Mình cần phải nhanh chóng đánh bại tiểu tử này , khi đó tất sẽ biết tất cả mọi chuyện.

Nghĩ như vậy nên lão không hỏi nữa mà lạnh lùng nói :

- Được , lão phu sẽ dựa vào đôi tay này để ứng phó với bảo kiếm của ngươi . Tiểu tử , ngươi mau xuất thủ đi thôi.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười nói :

- Tôn giá tự đại như thế thì tại hạ đành cung kính bắt như tuân mạng thôi.

Nói đoạn chàng vung kiếm đâm tới trước một thế rất bình thường.

Đồng Tử Kỳ liền xuất hữu thủ , ngũ chỉ xoè ra như nanh vuốt mãnh thú chụp thẳng vào thanh kiếm của Phương Tuyết Nghi . Thủ pháp tay không đoạt kiếm của lão cực kỳ ảo diệu.

Phương Tuyết Nghi tuy chưa thi triển kiếm pháp của sư môn và chiêu chàng vừa mới xuất rất bình thường nhưng thân thủ và phản ứng của chàng vô cùng khẩn trương , thế mà suýt chút nữa thì bị trảo thủ của Đồng Tử Kỳ chụp trúng thân kiếm . Bất giác chàng kinh hãi , thầm nghĩ :

- Xem ra lão ma đầu họ Đồng này inh hơn Liễu My Nương không ít.

Trong lúc đang nghĩ thì trường kiếm của chàng đã triệt hồi.

Đồng Tử Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Tiểu tử , nếu ngươi chỉ biết những chiêu kiếm pháp thế này thì lão phu khuyên ngươi không nên tự thí nữa.

Phương Tuyết Nghi giả vờ ngạc nhiên , chàng hỏi :

- Tại sao vậy ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Đừng nói là năm mươi chiêu , sợ rằng chưa tới mười chiêu thì trường kiếm của ngươi đã rời khỏi tay rồi.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ không tin.

Lời dứt kiếm xuất , lần này chàng cũng đâm ra một thế bình thường như trước . Nhưng lần này Đồng Tử Kỳ không vung trảo thủ chụp vào thân kiếm mà cong ngón tay nhằm búng vào thân kiếm . Thế kiếm của Tuyết Nghi vốn xuất ra rất chậm trông chẳng có gì đặc biệt cả , thế búng kiếm của Đồng Tử Kỳ có thể nói là rất hợp thời hợp phương vị , nếu trường kiếm của Phương Tuyết Nghi không biến chiêu giữa chừng thì sẽ bị đối phương búng trúng thân kiếm.

Trong tích tắc , kiếm và chỉ sắp chạm nhau thì nghe Tuyết Nghi lạnh lùng hừ một tiếng , hữu thủ chợt trầm xuống , trường kiếm đột nhiên từ dưới biến thế đâm lên . Đường kiếm rút đi như chớp nhằm vào chiếc miệng rộng của Đồng Tử Kỳ mà tiến.

Đồng Tử Kỳ hơi ngạc nhiên , chiêu thức bất biến nhưng hữu thủ của lão cũng tiến lên trước cực nhanh . Lão nghĩ thế búng này sẽ làm cho trường kiếm của đối phương chấn động mà văng khỏi tay.

Nhưng thực tế lại không như vậy , trường kiếm của Tuyết Nghi không những không rời khỏi tay mà còn loé lên một đạo hàn quang như sấm chớp và thuận theo hướng vung tay của Đồng Tử Kỳ mà uy hiếp khuỷu tay của lão.

Đồng Tử Kỳ vội dịch sang ba bước tránh né và lớn tiếng nói :

- Hảo kiếm pháp !

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Đồng Tử Kỳ , lão phải cẩn thận đấy ! Bảo kiếm của tại hạ rất sắc bén.

"Soạt , soạt " kiếm phong chợt vang lên như cuồng phong tảo diệp , trong chớp mắt Phương Tuyết Nghi đã công liên tiếp ba kiếm.

Lần này thì Đồng Tử Kỳ không dám tỏ ra khinh suất nữa . Bởi lẽ chiêu kiếm trước đó của Phương Tuyết Nghi khiến lão ta cảm thấy có vẻ gì quen thuộc . Nếu Tuyết Nghi không nhanh chóng công thêm ba chiêu thì nhất định Đồng Tử Kỳ sẽ có đủ thời gian để nghĩ ra chiêu kiếm pháp do là lộ số của Kiếm Thần.

Song phương chiết giải qua mười bốn , mười lăm chiêu thì Đồng Tử Kỳ đã bắt đầu rơi vào thế bị động , nhưng với thân phận là một trong Ngũ Ma , đại ngôn đã lộ xuất thì lúc này dù lão có muốn lấy binh khí ra cũng không tiện lấy.

Qua bảy tám chiêu nữa thì bỗng nhiên Đồng Tử Kỳ chớp lấy cơ hội xuất liền một lúc bốn năm chiêu rồi quát lớn :

- Ngừng tay !

Phương Tuyết Nghi rất ngạc nhiên , chàng thu kiếm bước lui rồi hỏi :

- Thế nào ? Lão chịu thua rồi à ?

Đồng Tử Kỳ trợn tròn song mục nhìn Phương Tuyết Nghi với thái độ lạnh lùng , lão nói :

- Ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp phải không ?

Phương Tuyết Nghi cả kinh , chàng trầm nghĩ :

- Tại sao lão ta phải nhất định điều tra xem ta có phải là truyền nhân của Kiếm Thần hay không nhỉ ? Xem ra bên trong tất phải có duyên cớ rồi.

Nghĩ đoạn chàng cao giọng nói :

- Phải thì sao ? Không phải thì sao ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Trông kiếm pháp của ngươi đúng là tuyệt học Long Hành Bát Kiếm của Kiếm Thần Trần đại hiệp , nếu ngươi không phải là truyền nhân của Trần đại hiệp thì làm sao ngươi học được bộ kiếm pháp này ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mỉm cười , chàng nói :

- Chưa hết năm mươi chiêu mà tôn giá cũng chưa thắng được tại hạ, nếu tại hạ không nói thì cũng chẳng trái với quy ước ban đầu.

Đồng Tử Kỳ cười nhạt nói :

- Tiểu tử họ Phương kia , có một chuyện mà lẽ ra ngươi phải hiểu rõ chứ ?

- Chuyện gì ?

- Uy danh của Kiếm Thần không cho phép hậu nhân của lão ta huỷ diệt , nếu tiểu tử ngươi là đệ tử của Kiếm Thần mà không dám thừa nhận trước mặt người khác thì e rằng ngươi không xứng đáng là truyền nhân của Kiếm Thần nữa.

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Không sai , tuy lão ta dùng kế khích tướng để ta tiết lộ thân phận nhưng quả thật là uy danh của sư phụ không thể vì ta mà tổn hại.

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng trầm giọng nói :

- Đúng vậy ! Phương mã chính là truyền nhân của Kiếm Thần.

Cuối cùng thì chàng cũng thừa nhận.

Đồng Tử Kỳ hơi bất ngờ nhưng lão trầm ngâm một lát rồi nói :

- Quả nhiên tiểu tử ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần rồi.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không sai ! Tôn giá đã vừa ý rồi chứ ?

Bỗng nhiên Đồng Tử Kỳ ngăn người ra nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi thở dài nói :

- Trần đại hiệp thật là không có chuyện gì không thông rõ , cuối cùng thì lão ta cũng có được một truyền nhân như ngươi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy lời nói này có vẻ kỳ hoặc , chàng trầm nghĩ :

- Nghe ngữ khí của lão thì hình như Ngũ Đại Ma Chủ không tin là sư phụ sẽ tìm được một truyền nhân như ta.

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Gia sư được vô lâm tôn xưng là Kiếm Thần nhưng đáng tiếc là tại hạ tài năng có hạn nên khó đạt được một phân mười sở học của gia sư.

Đồng Tử Kỳ lắc chiếc đầu to của mình lớn tiếng nói :

- Chuyện này sao có thể như vậy được ? Tại sao Thiên Ma Nữ lại xuẩn ngốc như vậy chứ ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện này có liên quan gì đến Thiên Ma Nữ ?

- Sao lại không liên quan ? Nhớ lần trước , sau khi gặp lệnh sư thì năm người bọn lão phu có tập hội một lần , theo Độc Đại Phu và Thiên Ma Nữ nói thì Kiếm Thần Trần đại hiệp đã lâm trọng bệnh không còn tại thế được bao lâu.

- Lão đang nguyên rửa sư phụ của tại hạ đấy à ?

- Ác Khổng Minh rất tinh thông y đạo , ngày đó hắn từng chẩn mạch cho lệnh sư trên Nga My - Kim Đỉnh , sau đó Ác Khổng Minh nói đúng như lời của Thiên Ma Nữ dự đoán là bệnh của Trần đại hiệp đã nhập vào căn cốt rồi , quyết không thể sống hơn một năm nữa.

- Toàn là những lời xằng bậy , nếu gia sư không thể sống quá một năm nữa thì làm sao có thể truyền võ công cho tại hạ ?

- Không sai đó chính là điều lão phu không hiểu nổi . Theo lý mà nói thì Ác Khổng Minh tuyệt không thể chẩn lầm mạch , huống hồ khi đó lệnh sư vẫn chưa chẩn chưa có được gan của con cá chép vàng , nếu muốn phục hồi tinh lực thì đó là chuyện không thể nào xảy ra được.

- Toàn là những lời láo khoét bịa đặt.

Đồng Tử Kỳ lạnh lùng nhìn Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Tiểu tử , lão phu hỏi ngươi câu này hy vọng là ngươi theo sự thật mà trả lời.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Tôn giá cứ hỏi , chuyện gì có thể trả lời được thì tự nhiên tại hạ sẽ theo sự thực mà trả lời.

Đồng Tử Kỳ hỏi :

- Hiện giờ lệnh sư đang ở đâu ?

- Cùng Lai Sơn.

- Lệnh sư vẫn còn tại thế à ? Sức khỏe của lão ta như thế nào ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một hồi lâu mà không nói gì.

Đồng Tử Kỳ liền nói :

- Phương lão đệ , ngươi trầm ngâm không nói như thế , phải chăng là Kiếm Thần Trần đại hiệp đã quy tiên ?

Lão thay đổi cách xưng hô , gọi Phương Tuyết Nghi là Phương lão đệ , điều này rõ ràng là lão đã thừa nhận thân phận của chàng và tin chàng là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp.

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói :

- Đồng Tử Kỳ , chỉ có chuyện này là xin lão lượng thứ vì tại hạ không thể nói ra được.

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Người không muốn nói chẳng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không phải là không muốn nói mà là không thể nói.

Đồng Tử Kỳ ngửa mặt cười ha hả một tràng rồi nói :

- Lão phu hiểu rồi.

- Lão hiểu cái gì chứ ?

- Trần đại hiệp đã xuôi tay nhắm mắt rồi.

- Chuyện này... Tại hạ vẫn không thể nói.

- Phương lão đệ , trước sau gì người vẫn cứ một câu “không thể nói ” , điều này khiến lão phu càng tin rằng lệnh sư Trần đại hiệp đã thật sự quy tiên rồi.

Đồng Tử Kỳ ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Đúng rồi , lão phu còn có một chuyện quên nói với lão đệ người.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì thế ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Tuy bọn lão phu và lão đệ người không quen biết nhưng đối với truyền nhân của Trần đại hiệp thì bọn lão phu không thể không biết . Bởi lẽ mười năm trước bọn lão phu có một thoa? thuận là trong võ lâm chỉ có thể có một Trần đại hiệp chứ quyết không thể có một Trần đại hiệp thứ hai xuất hiện.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác rung mình , chàng trầm nghĩ :

- Không lẽ bọn họ đã có ý đối phó với ta từ lâu rồi ?

Nghĩ như vậy , bỗng nhiên chàng cảm thấy không đúng , vì từ lúc Kiếm Thần thu chàng làm đệ tử đến giờ chưa qua bốn năm thì làm sao Ngũ Đại Ma Chủ có thoa? thuận để đối phó với chàng từ mười năm về trước ?

Chính vì điều này mà nhất thời chàng không biết phải nói thế nào cho phải.

Đồng Tử Kỳ cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Thế nào ? Lão đệ người không tin chẳng ?

Phương Tuyết Nghi chậm rãi nói :

- Đúng vậy ! Tại hạ không tin !

Đồng Tử Kỳ nói :

- Nếu lão phu nói rõ đạo lý bên trong thì nhất định lão đệ người không thể không tin.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Mười năm trước tại hạ chưa nhập môn thì làm sao Ngũ Đại Ma Chủ có được thoa? thuận là sẽ đối phó với Phương mô ? Dù tôn giá có đưa ra đạo lý gì thì cũng khó khiến cho tại hạ tin được.

Đồng Tử Kỳ cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không sai , năm xưa khi bọn lão phu đưa ra thoa? thuận thì địch thực là Phương lão đệ chưa nhập môn làm môn đồ của Kiếm Thần nhưng bọn lão phu cũng chẳng cần biết đồ đệ của Trần đại hiệp là ai , chỉ cần kẻ đó là truyền nhân y bát của lão ta thì bọn lão phu sẽ không chừa một thủ đoạn nào để đối phó với hắn.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Lão tự tin là có thể thực hiện được chuyện đó à ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Khi bọn lão phu đưa ra thoa? thuận thì Trần đại hiệp vẫn còn tại thế , bây giờ nếu Trần đại hiệp đã quy tiên thì bây giờ năm người bọn lão phu liên thủ tất sẽ thừa sức đối phó với lão đệ ngươi rồi.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Không sai ! Cách suy nghĩ của lão cũng là lẽ thường tình.

Chàng hơi ngừng lại , bảo kiếm trong tay chợt trầm xuống rồi lắc đầu cười ha hả một tràng rồi nói tiếp :

- Nhưng tại hạ muốn nói cho tôn giá biết , trường kiếm trong tay tại hạ là thần kiếm mà ân sư dương uy trong võ lâm năm xưa , nếu Ngũ Ma nghĩ rằng thừa sức đối phó với tại hạ thì khi một ngày nào đó khi các vị làm con quỷ không đầu dưới thanh kiếm này thì chớ trách tại hạ tuổi trẻ khí thịnh không nhân từ bằng già sư.

Đồng Tử Kỳ hơi biến sắc , lão ngoác miệng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Xem ra đức khiêm tốn của lão đệ ngươi kém xa lệnh sư.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vốn là như vậy mà !

Bỗng nhiên sắc diện của chàng trầm xuống , chàng quát hỏi :

- Đồng Tử Kỳ , hiện tại Độc Đại Phu và Thiên Ma Nữ đang ở đâu ?

Đồng Tử Kỳ lắc đầu nói :

- Lão phu không biết.

Dường như Phương Tuyết Nghi không ngờ lão trả lời một cách dứt khoát như vậy nên chàng hơi ngẩn người một lát rồi mới nói tiếp :

- Tại sao lão lại không biết ? Chẳng phải năm người bọn lão thường xuyên tụ hội với nhau đó sao ?

Đồng Tử Kỳ phá lên cười một tràng quái dị rồi nói :

- Ai nói thế ? Xem ra Trần đại hiệp chưa nói cho ngươi biết rõ về bọn lão phu rồi.

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Hạng người như bọn lão thì gia sư chẳng cần phải phí lời nói nhiều.

Đồng Tử Kỳ biến sắc , lão tức khí nói :

- Há có lý này sao . Năm xưa tuy Trần đại hiệp có khả năng diệt trừ bọn lão phu nhưng cũng chưa từng xuất ngôn khinh miệt bọn lão phu như thế . Ngày nay tiểu tử ngươi chẳng qua là một kẻ vừa ráo máu đầu , thế mà đã to gan tự đại , xuất khẩu cuồng ngôn , thật khiến cho lão phu khó có thể nhẫn nại.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Nếu tôn giá cảm thấy không thuận tai thì đừng nghe nữa vậy.

Chàng hoành ngang trường kiếm trước ngực và nói tiếp :

- Nhưng nếu tôn giá không muốn nghe thì cũng không dễ , ít ra cũng phải thắng được bảo kiếm trong tay tại hạ mới được.

Đồng Tử Kỳ quát hỏi :

- Thế nào ? Người muốn động thủ nữa chăng ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Nếu lão đã khiếp sợ thì thôi vậy.

Làm sao Đồng Tử Kỳ có thể chịu được những lời mỉa mai châm chọc như thế ? Nhất thời đại nộ chợt phát , lão lớn tiếng nói :

- Vì tiểu tử ngươi là truyền nhân của Trần đại hiệp nên lão phu mới khách khí với ngươi như thế , không ngờ càng lúc ngươi càng được trớn làm tới . Nếu tiểu tử ngươi không biết tự lượng thì có lẽ lão phu phải cho ngươi nếm mùi vị của cái chết thôi.

Nói đoạn lão ngửa mặt cười ha hả một tràng. Thanh âm tràng cười vang vang khắp La Hán Đường khiến ái ngồi hơn mấy trăm năm bị chấn động vỡ rơi nhiều mảnh xuống đất.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ:

- Công lực của lão ma đầu này quả nhiên là bất phàm.

Nghĩ thế nhưng chàng tỏ ra thản nhiên mỉm cười rồi nói:

- Nếu tôn giá muốn dùng phương pháp xuẩn ngốc này để ra oai trấn áp mọi người ở đây thì đó là một đại sai lầm đấy!

Đồng Tử Kỳ không nói gì nhưng lão thò tay lấy từ trong người ra một món binh khí.

Tuyết Nghi chú mục nhìn kỹ thì thấy loại binh khí này rất kỳ quái, nó chỉ dài hơn thước, nửa giống bút nửa giống thước, màu sắc đen sì khiến bất kỳ ai vừa trông thấy cũng biết ngay nó được chế từ tinh đồng.

Đồng Tử Kỳ đưa binh khí lên trước mặt và hỏi Tuyết Nghi:

- Người có biết binh khí trong tay lão phu không?

Phương Tuyết Nghi chưa được nghe sư phụ nói nên đương nhiên là không biết tên gọi của loại binh khí này, do vậy chàng lắc đầu, nói:

- Kiến văn của tại hạ nông cạn nên chưa từng nghe thấy loại binh khí quái dị này!

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Đoạt Mệnh Bổng của Đại Đầu Quỷ Vương mà người cũng chưa từng nghe à, thật là kém cỏi quá!

Tổng Phù buột miệng kêu lên:

- Phương lão đệ, Đoạt Mệnh Bổng của Đồng lão mà không những co duỗi tùy ý mà còn tàng chứa ám khí vạn độc trong thân bồng, khi động thủ người phải cẩn thận mới được !

Đồng Tử Kỳ chớp chớp song mục và nói:

- Tổng Phù , có lẽ người chán sống rồi đấy !

Rõ ràng lão ta rất phần nộ khi bị Tổng Phù nói ra bí mật của Đoạt Mệnh Bổng. Nhưng Phương Tuyết Nghi lại vô cùng cảm kích, chàng nói:

- Đa tạ Tổng lão.

Rồi trầm sắc diện nói với Đồng Tử Kỳ :

- Tôn giá không cần phát đại nộ, chỉ cần thắng được trường kiếm trong tay tại hạ thì tôn giá muốn làm gì cũng được, nếu không thì tại hạ e rằng ngay cả bản thân mình, tôn giá cũng khó tự bảo toàn được !

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Năm xưa, tuy lão phu không phải là địch thủ của sư phụ ngươi nhưng nếu bây giờ cũng không địch lại truyền nhân của lão ta thì lão phu sống trên thế gian này há chẳng uổng phí lắm ru?

Phương Tuyết Nghi cười ha hả , nói:

- Nếu tôn giá không tin thì lát nữa đây, sau khi chúng ta động thủ xong thì tôn giá ắt sẽ rõ ngay thôi !
- Lúc này song mục của Đồng Tử Kỳ bỗng nhiên giương lên tròn xoe, lão nhìn thẳng Tuyết Nghi mà nói rằng:
- Có một chuyện này, không biết lệnh sư đã nói cho tiểu tử ngươi nghe chưa?
- Chuyện gì nữa?
- Năm người bọn lão phu đã quyết định là không để ột Kiếm Thần thứ hai xuất hiện trên thế gian này !
- Chuyện này tôn giá đã nói rồi !
- Đúng vậy! Điều đó còn có nghĩa là, nếu Trần đại hiệp có truyền nhân thì kẻ đó sẽ là đối tượng mà bọn lão phu sẽ xuất toàn lực truy sát đến cùng !
- Tại hạ đã sớm nghĩ đến chuyện này, nếu tôn giá, có bản lĩnh giết được tại hạ thì xin mời tự nhiên xuất thủ !

Đồng Tử Kỳ chớp chớp song mục và nói:

- Nhưng lão phu còn có một chuyện chưa hiểu được !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Được, nếu có chuyện gì không hiểu thì lão mau nói ra trước đi, kéo lát nữa không may thọ mệnh dưới kiếm tại hạ thì vĩnh viễn sẽ không có cơ hội để hiểu đâu đây !

Đồng Tử Kỳ chậm rãi, nói:

- Nhiều năm qua bọn lão phu đã phí không ít tâm huyết điều tra nơi ẩn thân của Trần đại hiệp nhưng kết quả vẫn chưa điều tra được !

Phương Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói:

- Hành tung của sư phụ tại hạ phiêu du bất định, do vậy các vị không điều tra được cũng là chuyện dễ hiểu thôi !
- Mục đích điều tra tung tích Trần đại hiệp của bọn lão phu là để tìm hiểu xem lão ta có truyền nhân hay không?
- Thế à ? Vậy thì tôn giá đã đạt được mục đích rồi đấy ! Tại hạ chính là truyền nhân của Kiếm Thần đây !
- Không sai, bọn lão phu đã nghĩ ra điều này... Nhưng không ngờ đến hôm nay lão phu mới gặp được người, thật là hỏ đồ quá !
- Không muộn đâu, chi ít là trước lúc chết, tôn giá cũng biết được chuyện này!
- Xưa nay Trần đại hiệp luôn lấy đạo nhân nghĩa chánh trực mà hành xử trong võ lâm nhưng bọn lão phu làm sao biết lão ta cũng có thể làm những chuyện bỉ ổi !

Phương Tuyết Nghi vừa nghe lời này thì bất giác nộ khí xung thiên, chàng lạnh lùng quát lớn :

- Đồng Tử Kỳ , lão nói năng cằn ngôn một chút, nếu không thì đừng trách tại hạ không khách khí đấy !

Đồng Tử Kỳ nói:

- Lão phu có nói sai đâu ? Trần Hy Chính đã làm một chuyện không ai ngờ tới, nhờ vậy mà bọn lão phu mới không biết lão ta có truyền nhân !

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, hỏi:

- Chuyện không ai ngờ là chuyện gì ?

Đồng Tử Kỳ chậm rãi nói:

- Đó là chuyện dịch dung cải trang để che dấu diện mục thật.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này chẳng có gì lạ, một người thích cải trang thế nào là chuyện tự do của người đó và hình như thiên hạ cũng không nên hỏi đến mới phải !

Đồng Tử Kỳ cười ha hả rồi nói :

- Không sai, bất cứ người nào cũng đều có thể làm như vậy nhưng nếu Kiếm Thần Trần đại hiệp làm như thế thì không thể tha thứ được !

- Tại sao ?

- Kiếm Thần Trần đại hiệp rất được võ lâm kính ngưỡng , nếu lão ta cũng được dịch dung cải trang thì đó là một đại sai lầm!

- Nực cười , tại sao người khác có thể mà sư phụ tại hạ không thể chu ?

-Không sai, người khác có thể vì người khác không phải là Kiếm Thần , không được người trong võ lâm tôn xưng là nhân vật nhân nghĩa chính trực.

Đồng Tử Kỳ ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Tiểu tử, đến lúc này thì ngươi đã hiểu tại sao lão phu nói sư phụ ngươi đã làm chuyện bỉ ổi rồi chứ ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Tại hạ đã hiểu, nhưng lão đừng quên, một người khi gặp chuyện khẩn cấp thì cũng có thể thông quyền đạt biến ! Gia sư vì đối phó với Ngũ Ma bọn lão mà không ngại dịch dung cải trang, chuyện này cũng chẳng có gì là ghê gớm !

Đồng Tử Kỳ nộ khí quất:

- Thối tha ! Tại sao đối phó với bọn lão phu thì chẳng có gì ghê gớm ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Điều đó phải hỏi chính tôn giá đấy !

Đồng Tử Kỳ hỏi lại:

- Lão phu có chỗ nào không đúng chẳng?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Có quá đi chứ ! Năm người bọn lão bị võ lâm đồng đạo gọi là Ngũ Đại Ma Chủ, điều này đủ chứng tỏ song thủ của bọn lão đã nhuộm quá nhiều máu và đã tạo ra không ít sát nghiệt!

Chàng ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Vì tránh tai mắt của bọn tôn giá và vì tạo phúc cho võ lâm đồng đạo mà nhất thời gia sư không ngại dịch dung cải trang làm một nô bộc cho người khác, chuyện này chẳng có gì là bỉ ổi cả !

Tổng Phù vĩ tay cười lớn rồi nói:

- Không sai ! Không sai ! Hành vi này của Trần đại hiệp chẳng những không làm tổn hại uy danh Kiếm Thần của lão ta mà một khi chuyện này truyền ra ngoài thì càng làm cho võ lâm đồng đạo khâm phục hơn !

Nhất thời Đồng Tử Kỳ á khẩu, lão nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc lâu rồi mới nói:

- Cứ cho là ngươi nói đúng, nhưng nếu vậy thì lần trước bọn lão phu đã mắc lừa rồi !

Chợt nghe Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng khoái chí rồi nói :

- Nếu Trần đại hiệp không thể khiến bọn ngươi mắc lừa thì trong võ lâm há chẳng phải đã xảy ra vô số tai kiếp rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói tiếp :

- Đồng Tử Kỳ, bây giờ lão đã hiểu rồi chứ ?

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói :

- Khi lão phu đã hiểu thì cũng là lúc tiểu tử ngươi chẳng còn sống được bao lâu nữa !

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Tại hạ hy vọng là tôn giá sẽ được như nguyện !

Nói đến đây thì trường kiếm trong tay chàng bỗng nhiên trầm xuống, chàng nói tiếp :

- Tôn giá phải cẩn thận đây !

Lời vừa dứt thì đột nhiên soạt một tiếng, trường kiếm đã bình thể đâm ra.

Đồng Tử Kỳ lập tức vung thiết bổng lên và quát :

- Nếu ngươi không thì triển kiếm pháp Kiếm Thần thì không đầy mười chiêu, lão phu sẽ đoạt mệnh ngươi.

Bỗng nghe choang một tiếng, trường kiếm và Đoạt Mệnh Bổng đã va vào nhau !

Phương Tuyết Nghi cảm thấy cổ tay hơi bị chấn động, chàng vội lắc người lui ra sau một bước.

Đồng Tử Kỳ cảm thấy chiêu kiếm của đối phương tuy bình thường nhưng kinh lực trên kiếm uy mãnh hơn trước nhiều, Đoạt Mệnh Bổng trong tay lão cũng bị chấn động dạt qua một bên ?

Lão quá kinh ngạc nên bất giác trầm nghĩ:

- Không ngờ nội lực của tiểu tử này lại thâm hậu đến thế , lão phu ta phải cẩn thận hơn mới được !

Nghĩ đoạn , lão huy động Đoạt Mệnh Bổng tấn công tới tấp.

Phương Tuyết Nghi vung kiếm lên đỡ nhưng lòng chàng đã rõ, về phương diện nội lực thì mình không thể vượt lão ma đầu này, do vậy chàng lập chủ ý là không để binh khí va chạm với nhau nữa. Đoạt Mệnh Bổng của Đồng Tử Kỳ vừa đánh ra thì thân hình của chàng lập tức xoay chuyển nhanh như chớp , trường kiếm đâm lệch qua một bên nên hai loại binh khí không va chạm vào nhau.

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Tiểu tử, ngươi chọn đấu pháp như vậy mà không sợ làm tổn hại danh hiệu của Kiếm Thần sao?

Lời vừa dứt thì Đoạt Mệnh Bổng vũ lộng như cuồng phong bão vũ công tới.

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Lão định dùng kế khích tướng đấy à ? Đừng mơ...

Vừa nghĩ chàng vừa xuất một thế kiếm nhẹ nhàng nhưng vô cùng ảo diệu nhắm vào đầu vai của Đồng Tử Kỳ mà đâm tới. Hai bên đều cướp tiên cơ tấn công nên chớp mắt đã qua bảy tám chiêu rồi.

Bọn Tổng Phù đứng người xa hơn trượng nhưng vẫn cảm thấy kinh khí từ hai loại binh khí phát ra như cắt vào da thịt.

Hoắc Minh Phong quan sát một lúc rồi khẽ nói với Tổng Phù:

- Tổng huynh , chúng ta có cần trừ khử những kẻ theo Đồng Tử Kỳ đến đây không?

Tổng Phù nhìn qua Chưởng môn Thiếu Lâm là Nhập Vân đại sư !

Hoắc Minh Phong hiểu ý Tổng Phù là vì hiện tại mọi người đang ở trong La Hán Đường của Thiếu Lâm tự, nếu có hành động gì thì cũng nên nói với Chưởng môn Thiếu Lâm một tiếng mới phải. Do vậy, lão mỉm cười, nói:

- Tổng huynh nói không sai, chúng ta nên nói với Nhập Vân Chưởng môn một tiếng mới phải.

Nói đoạn, lão định dịch bước về phía Nhập Vân đại sư nhưng chợt nghe An Tiểu Bình cười nhạt, nói:

- Bọn này chẳng phải là người tốt lành gì, giết thêm một kẻ là làm thêm một việc thiện, Bang chủ hà tất phải do dự nữa.

Dư âm chưa dứt thì nàng đã phi thân về phía một pho tượng La Hán.

Hoắc Minh Phong cả kinh , lão chưa kịp lên tiếng ngăn cản thì đã nghe một tiếng rú thảm thiết phát ra từ trong tượng La Hán, theo đó là một búng huyết tươi bắn vọt ra ngoài, pho tượng lập tức ngã lộn ra đất.

Hoắc Minh Phong cả kinh thảm nghĩ:

- Thủ pháp cực nhanh, võ công cũng cực độc.

Trong tích tắc lão nghĩ như vậy thì An Tiểu Bình đã hạ độc thủ với ba nhân vật ẩn thân trong ba pho tượng La Hán rồi.

Nguyên La Hán Đường có mười tám pho tượng La Hán nhưng chỉ có sáu pho tượng là có người của Đồng Tử Kỳ ẩn thân trong đó mà thôi.

Trước đó Tống Phù và An Tiểu Bình đã lấy mạng hai nhân vật , bây giờ Tiểu Bình hạ thủ thêm ba tên nữa nên chỉ còn lại một.

Gã này nghe ba tiếng rú thảm thiết thì đã kinh hồn táng đờm vội vàng rời pho tượng mà phi thân ra khỏi La Hán đường.

Tuy thân pháp của gã không chậm nhưng thân thủ của An Tiểu Bình còn nhanh hơn gã gấp mười lần . Vì thế khi gã vừa phóng đến cửa La Hán Đường thì đột nhiên thấy trước mặt có bóng người hoa lên , bên tai chỉ kịp nghe một tiếng cười nhạt thì gã đã cảm thấy toàn thân rung động , song mục tối sầm , miệng thổ huyết tươi và thân hình lập tức ngã ngửa ra đất.

Trong tích tắc An Tiểu Bình đã xuất thủ lấy mạng bốn thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ , điều này khiến Hoắc Minh Phong cả kinh thất sắc và Tống Phù , Nhập Vân đại sư cũng trợn mắt há miệng , thần sắc liên tục biến đổi.

Lúc này Đồng Tử Kỳ cũng đã thấy bốn thuộc hạ bị tử vong nên lão hét lên một tiếng rồi biến chiêu hoàn thức , huy động đoạt mệnh bổng như cuồng long xuất động tấn công Phương Tuyết Nghi ba chiêu . Lực đạo của ba chiêu này cực kỳ uy mãnh , tựa như di sơn đảo hải , kinh phong vũ vũ như cuồng phong bão vũ khiến quần hùng quan chiến phải biến sắc.

Phương Tuyết Nghi thấy đối phương cấp công mãnh liệt thì bất giác thầm kêu trong lòng :

- Nếu ta không hạ tuyệt chiêu thì tất lão ma đầu này sẽ không cam tâm chịu thua.

Tâm ý vừa quyết thì kiếm chiêu cũng biến thế.

” Soạt , soạt ” hai đường kiếm liên tiếp phát ra , mũi kiếm biến ảo thành ngàn hoa kiếm chụp xuống toàn thân Đồng Tử Kỳ . Hai chiêu này chính là tuyệt chiêu của Long Hành Bát Kiếm nên Đồng Tử Kỳ thừa biết sự lợi hại của nó , vì thế lão công mạnh một chiêu rồi tung mình thối lui . Nhưng rốt cuộc lão ta cũng chậm một bước.

Phương Tuyết Nghi đã hạ quyết tâm tốc chiến tốc thắng thì tất nhiên chàng không để cho đối phương có cơ hội tránh thoát.

Chỉ nghe “soạt” một tiếng vang lên . Trường bào của Đồng Tử Kỳ đã bị rách một đường rồi . Máu tươi theo y phục nhỏ xuống nhưng Đồng Tử Kỳ vẫn bình chân như vại nhìn Phương Tuyết Nghi đến gần người.

Phương Tuyết Nghi thấy đối phương không để ý đến thương thế của mình thì cũng ngạc nhiên , chàng thảm nghĩ :

- Lão này sao thế nhỉ ! Lẽ nào thương thế nghiêm trọng ngoài sự tiên liệu của lão ta chẳng ?

Ý nghĩ của chàng chưa xoay chuyển thì bỗng nhiên nghe Đồng Tử Kỳ rú lên một tiếng , đoạt mệnh bổng vung ra nhanh như chớp tấn công vào giữa ngực Phương Tuyết Nghi . Hành động này của lão ta hoàn toàn ngoài sự tiên liệu của quần hùng tại trường.

An Tiểu Bình tuy đứng ngoài xa nhưng cũng kinh ngạc kêu thất thanh . Nhưng Phương Tuyết Nghi rất bình tĩnh , trường kiếm trong tay chàng lập tức vung lên phong bế đường tấn công của đối phương , đồng thời thân hình cũng dịch bước lui ra sau ba thước . Hai chân vừa trụ thế tấn thì chàng lập tức quát lớn :

- Đồng Tử Kỳ , lão tự tìm cái chết đấy thôi.

Đại nội theo trường kiếm mà phát tác với chiêu Nộ Long Xuất Tụ , thế kiếm đâm thẳng vào giữa ngực Đồng Tử Kỳ nhanh như tia chớp.

Lúc này Đoạt Mệnh Bổng của Đồng Tử Kỳ đã triệt hồi , kiếm thế của Phương Tuyết Nghi chưa đâm tới thì lão đã hừ một tiếng dài , theo đó là hữu bổng , tả quyền cùng phát xuất đánh thẳng lên mái nhà La Hán đường , rồi thân hình lão ta cũng vút đi như một làn khói mỏng qua lỗ thủng trên nóc nhà.

Thì ra chiêu bổng mà lão vừa xuất chỉ là kế sách vi tiên vi thoái mà thôi.

Quần hùng tại đương trường đều là cao thủ võ lâm nhưng không ai ngờ Đồng Tử Kỳ , thân danh là một trong Ngũ Đại Ma Chủ mà lại chọn kế tẩu vi thượng sách nên tất cả đều ngẩn người nhìn theo.

Hoắc Minh Phong phá lên cười rồi nói :

- Không ngờ Đại Đầu Quỷ Vương trong Ngũ Đại Ma Chủ mà cũng giở thủ đoạn vô lại như thế.

Vừa nói lão vừa cất bước đi đến chỗ Nhập Vân đại sư.

Lúc này vị cao tăng Chương môn chùa Thiếu Lâm đang đứng chấp tay nhắm mắt niệm Phật không ngừng.

Phương Tuyết Nghi ngơ ngẩn nhìn theo hướng Đồng Tử Kỳ vừa thoát đi , hồi lâu sau chàng mới thở dài nói :

- Nhất thời vẫn bối rối , không ngờ lão ma đầu này lại thoát đi như vậy.

An Tiểu Bình lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Ngũ Đại Ma Chủ chẳng qua cũng chỉ là phường chuột nhắt mà thôi.

Lúc này Nhập Vân đại sư từ từ mở mắt ra và nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc Bang chủ , chúng ta mau đi giải cứu cho các đệ tử của bổn tự và các trưởng lão của quý bang thôi.

Hoắc Minh Phong nói :

- Đúng vậy , chúng ta cần phải nhanh chân mới được.

Lời chưa dứt thì đã nghe Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói :

- Nhị vị tiên bối hãy khoan đã.

Nói đoạn chàng cất bước đi về phía Trang Tiệp và xuất thủ giải huyệt cho hắn rồi cười nhạt nói tiếp :

- Trang huynh , tại hạ có mấy chuyện muốn thỉnh giáo , hy vọng Trang huynh sẽ trả lời thành thật.

Trang Tiệp đã vận động được tay chân nên hắn thản nhiên mỉm cười nói :

Phương huynh đệ muốn thỉnh giáo chuyện gì đấy ?

Phương Tuyết Nghi trầm giọng hỏi :

- Trong bí đạo còn có ai không ?

Trang Tiệp lắc đầu, nói:

- Không !

- Đệ tử Thiếu Lâm tự và trưởng lão Cái Bang đang ở đâu ?

- Bọn họ đều ở trong bí đạo này !

- Bọn Trang huynh đã điểm huyệt bọn họ phải không ?

- Không phải điểm huyết mà là...

Nói đến đây thì bỗng nhiên Trang Tiệp trầm ngâm và ngừng lại.

Phương Tuyết Nghi trầm sắc diện, nói:

- Trang huynh, tốt nhất là đừng giờ trò quở trước mặt tại hạ nhé !

Trang Tiệp nói :

- Phương huynh đệ, ngay cả Đồng Tử Kỳ cũng không phải là đối thủ của ngươi thì tại hạ còn dám giở trò gì trước mặt ngươi ?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng tiếp lời :

- Các hạ biết thế thì tốt ! Rốt cuộc thì bọn họ như thế nào ?

Trang Tiệp nói :

- Bọn họ đã trúng độc, sau tám canh giờ sẽ tự động tỉnh lại.

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Được ! Tại hạ tin Trang huynh chuyện này !

Chàng quay lại nói tiếp với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn đại sư, nếu vị Trang huynh này không nói dối thì sau mấy canh giờ nữa đệ tử quý tự và mấy vị trưởng lão Cái Bang sẽ tỉnh lại thôi !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Đa tạ tiểu thí chủ đã tương trợ, lão nạp vào thăm bọn họ ngay đây !

Nói đoạn lão cất bước đi vào bí đạo, Hoắc Minh Phong cũng vội vàng theo sau.

Tổng Phù nhìn qua Tuyết Nghi và nói :

- Lão đệ, người canh chừng ngoài này nhé, lão phu cũng vào trong xem thử.

Chớp mắt thì ba vị lão nhân đã đi vào trong bí đạo.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Phương huynh định xử trí thế nào với Trang đại hiệp đây ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Phiền hấn chờ cho đệ tử Thiếu Lâm và mấy vị trưởng lão Cái Bang tỉnh lại rồi tại hạ sẽ tha cho hấn đi vậy.

Tiểu Bình nói:

- Phương huynh nhân từ quá đấy !

Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Thực ra thì vị Trang huynh này cũng không phải là hạng tác oai tác quái làm chuyện tà ác gì, do vậy tại hạ cũng không muốn làm khó dễ hấn.

Trang Tiệp nghe mấy lời này thì tỏ ra vô cùng cảm động, nhưng hấn vẫn không nói gì.

Tiểu Bình mỉm cười , nói :

- Phương huynh, lòng khoan dung của huynh thật khiến cho người ta khâm phục đấy !

Nàng liếc nhìn qua Trang Tiệp rồi nói tiếp :

- Phương huynh, hình như vị Trang huynh này rất cảm động thì phải !

Tuyết Nghi tưởng là Tiểu Bình nói đùa nhưng khi chàng quay lại nhìn vào Trang Tiệp thì bất giác thăm nghĩ :

- Quả nhiên là hắn đã thấy hối hận.

Nghĩ thế nên chàng buột miệng hỏi :

- Trang huynh đang hối hận điều gì chẳng ?

Trang Tiệp cố nén nỗi đau trong lòng rồi gượng cười, nói :

- Phương huynh đệ, có nhiều chuyện mà con người không tự chủ được...

Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Nếu Trang huynh có chỗ nào khó xử thì cứ việc nói ra, tại hạ sẽ tận lực giúp Trang huynh phân ưu giải sầu !

Trang Tiệp cung thủ, nói :

- Thịnh tình của Phương huynh đệ, tại hạ xin tâm lãnh.

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn qua sáu thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ rồi hỏi Trang Tiệp :

- Trang huynh có biết sáu gã giả mạo La Hán này không ?

Trang Tiệp lắc đầu, nói :

- Bọn chúng đều là thuộc hạ mới chiêu nhận của Đồng Tử Kỳ nên tại hạ không quen biết tên nào cả !

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói :

- Võ công của bọn chúng rất kém mà Đồng Tử Kỳ đưa đến đây làm gì nhỉ ?

Trang Tiệp buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Phương huynh đệ, nếu Đồng Tử Kỳ không gặp phải người thì thử hỏi Thiếu Lâm tự làm sao ngăn cản được bọn chúng tác yêu tác quái.

Phương Tuyết Nghi thăm nghĩ :

- Không sai, nếu ta và An cô nương không có tại đương trường thì e rằng cục diện của Thiếu Lâm tự thật khó mà tưởng tượng...

Chàng nghĩ đến đây thì chợt nghe An Tiểu Bình hỏi :

- Phương huynh, chúng ta có cần vào bí đạo xem thử không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này cần phải thỉnh giáo Trang huynh thôi.

Trang Tiệp gượng cười, nói :

- Vừa rồi tại hạ đã mục kiến võ công của nhị vị, với bản lĩnh của nhị vị thì Trang Tiệp còn có thể giúp được gì ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Trang huynh quá khen rồi ! Tại hạ muốn thỉnh giáo Trang huynh một chuyện, chẳng hay có loại giải dược nào khả dĩ giải cứu cho bọn người trong bí đạo không ?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tại hạ nói thực một câu nhé, thuốc giải chỉ có trên người Đồng Tử Kỳ thôi, nhưng...

- Nhưng thế nào ?

- Đồng Tử Kỳ không phải là nhân vật chuyên dụng độc nên độc hương lão ta dùng chẳng qua là Ngũ Cổ Đoạn Hồn Hương của bàng môn tả đạo trên giang hồ mà thôi. Nếu dùng nước lạnh tưới lên người trúng độc thì có thể khiến bọn họ tỉnh lại trước thời hạn !

- Trang huynh nói thật đấy chứ ?

- Tại hạ chỉ đoán như vậy, còn có hiệu nghiệm hay không thì tại hạ cũng không dám chắc.

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương huynh, bất luận là có hiệu nghiệm hay không, chúng ta phải thử xem mới được !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vậy thì phiền Trang huynh một chuyện nhé, chúng ta cùng ra ngoài lấy nước vào thử xem thế nào ?

Trang Tiệp mỉm cười, nói :

- Tại hạ xin ra sức khuyến mãi !

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Tiểu Bình :

- Hiền đệ Ở lại canh phòng nhé.

Lời chưa dứt thì chàng và Trang Tiệp đã phóng bước ra khỏi La Hán Đường. Không lâu sau, hai người đã quay trở lại với bốn thùng nước trên tay.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói với Tiểu Bình :

- Phiền hiền đệ, canh phòng một lát nữa nhé !

An Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Phương huynh đi nhanh lên nhé ! Tiểu đệ sẽ cẩn thận không cho bất kỳ kẻ nào đến làm phiền đâu !

Phương Tuyết Nghi ra hiệu cho Trang Tiệp rồi hai người cùng khiêng nước đi vào bí đạo. Vào đến nơi thì thấy Nhập Vân đại sư đang chấp tay lâm râm cầu niệm còn Hoắc Minh Phong thì luôn tay lay tĩnh Ô Y Thần Tẩu Thôi Đại Công, rõ ràng bọn họ đã phí khá nhiều thời gian nhưng vẫn không giải cứu được một người nào.

Tống Phù thấy Tuyết Nghi và Trang Tiệp khiêng nước vào thì ngạc nhiên hỏi :

- Phương lão đệ, người định làm gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, vừa rồi vẫn bối hởi vị Trang huynh này thì biết Đồng Tử Kỳ không phải là nhân vật chuyên dụng độc, loại mê hương mà lão ta sử dụng chẳng qua là Ngũ Cổ Đoạn Hồn Hương của bọn bàng môn tả đạo mà thôi, do vậy có thể dùng nước lạnh cứu tỉnh bọn họ !

Tống Phù ngạc nhiên nói :

- Có chuyện như thế sao ? Vậy thì chúng ta hãy thử xem.

Nói đoạn lão chụp lấy một thùng nước rưới lên đầu Âm Dương Thủ Cát Uy, một vị trưởng lão của Cái Bang.

Qua một lúc thì quả nhiên Cát Uy thở dài một hồi, lão chậm rãi mở mắt ra rồi bật ngồi dậy.

Tống Phù vỗ tay kêu lên :

- Tuyệt ! Tuyệt lắm ! Thì ra nước lạnh cũng có thể giải cứu cho bọn họ.

Vừa nói lão vừa chụp tiếp một thùng nước nữa tưới lên đầu Thôi Đại Công !

Nhập Vân đại sư vội kêu lên :

- Lão thí chủ hãy khoan đã !

Tống Phù dừng tay ngạc nhiên hỏi :

- Chương môn đại sư có điều chi chỉ giáo ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão thí chủ, mỗi người chỉ cần một ít nước là đủ rồi, thí chủ không nên tưới nguyên cả thùng như vậy !

Tổng Phù sức nhớ là chuyện đưa nước vào bí đạo quả nhiên không dễ, nếu mỗi người một thùng mà muốn cứu hết mấy trăm đệ tử Thiếu Lâm thì tốn không ít thời gian và công sức . Do vậy, lão phá lên cười ha hả rồi nói :

- Không sai, lão phu nhất thời cao hứng nên quên mất chuyện này !

Lão đặt thùng nước xuống rồi nói với Trang Tiệp, Tuyết Nghi :

- Các người còn chờ gì nữa, chúng ta cùng động thủ thôi !

Mọi người hành động rất nhanh nhưng phải mất nửa canh giờ thì một số đệ tử Thiếu Lâm và các vị trưởng lão Cái Bang mới lần lượt tỉnh lại.

Lúc này Âm Dương Thủ Cát Uy quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi lạnh lùng quát hỏi :

- Đồng Tử Kỳ đi đâu rồi ?

Thì ra trước khi trúng mê hương bất tỉnh, lão ta đã kịp thời nhận ra Đồng Tử Kỳ.

Hoắc Minh Phong cười ha hả, nói :

- Đồng Tử Kỳ à ? Hắn đã bị Phương lão đệ đả thương nên tẩu thoát rồi !

Cát Uy căm hận nói :

- Tẩu thoát rồi à ? Thật tức chết đi được !

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Tại sao các vị lại trúng nguy kế của lão ta vậy ?

Chợt nghe Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói :

- Bọn lão phu đâu ngờ nhân vật như Đồng Tử Kỳ mà lại giỏi thủ đoạn hạ lưu như thế này ?

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Lão thí chủ, mê hương là do chính tay Đồng Tử Kỳ sử xuất phải không ?

Thì ra vị cao tăng Thiếu Lâm này vẫn chưa tin lắm ! Thực ra, chuyện này cũng khó mà tin được, bởi lẽ Đồng Tử Kỳ là một trong Ngũ Đại ma chủ, lúc đối địch ngoài việc dựa vào võ công bản thân mà còn thi triển mê hương như bọn bàng môn tả đạo trên giang hồ thì quả thật bất kỳ ai cũng không thể tin được, trừ phi tận mắt mục kiến.

Thôi Đại Công nói :

- Không sai, chính lão ma đầu đó là kẻ đầu tiên phóng mê hương ra, nếu không thì làm sao bọn lão phu trúng nguy kế của hắn !

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Thôi huynh, xem ra Đồng Tử Kỳ cũng còn tự biết lượng sức mình, nếu hắn không dùng độc mà chỉ dựa vào võ công thì làm sao có thể đầu lại các vị đại sư của Thiếu Lâm ?

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Bang chủ khéo nói rồi, nếu Đồng Tử Kỳ không vì úy kỵ các vị trưởng lão của quý bang thì hắn đâu thể tự hủy thanh danh mà sử dụng hạ sách như vậy !

Đến lúc này mà bọn họ còn khách khách khí khí với nhau như thế khiến cho An Tiểu Bình vừa bước vào nghe được thì bất giác nàng phá lên cười khanh khách.

Tổng Phù vội lớn tiếng nói :

- Nhị vị Chưởng môn, lão phu cho rằng chúng ta không cần khách khí nữa ! Chúng ta mau ra ngoài thôi !

Nhập Vân đại sư nói :

- Không sai !

Lão chậm rãi nhìn các đệ tử Thiếu Lâm thì thấy bọn họ đang buông tay đứng ảo não.

Thì ra những vị tăng lữ Thiếu Lâm đều cảm thấy xấu hổ với việc thất thủ bị Đồng Tử Kỳ chế phục.

Nhập Vân đại sư thở dài một hồi rồi cất bước ra ngoài bí đạo . Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình, Hoắc Minh Phong, Tổng Phù, Trang Tiệp và bọn Ông Côn Luân cũng lần lượt theo Nhập Vân đại sư mà đi ra.

Số hòa thượng Thiếu Lâm đã được cứu tính vội vàng đi khiêng nước để cứu giải cho số đồng môn còn lại.

Sau khi ra khỏi cửa bí đạo, Nhập Vân đại sư nhìn những pho tượng La Hán ngã đổ dưới đất thì chấp tay niệm phật luôn miệng.

Hoắc Minh Phong quét mục quang nhìn sáu xác người nằm giữa La Hán Đường rồi buột miệng nói :

- Chưởng môn đại sư, kế hoạch của Đồng Tử Kỳ thật là tinh vi, nếu hôm nay không có truyền nhân của Kiếm Thần đến Thiếu Lâm tử thì cục diện rất khó mà tưởng tượng được.

13. Chương 13: Đường Xa Gánh Nặng

Nhập Vân đại sư chấp tay “A di đà phật” rồi nói :

- Lão thí chủ nói chí phải, đại ân đại đức tái tạo của Phương thí chủ đối với bốn tự thật không dám dùng lời mà đa tạ . Ngày sau, nếu vì chuyện võ lâm đồng đạo thì chỉ cần Phương thí chủ nói một câu là đệ tử bốn tự sẽ xuất toàn lực, dù phải vào chốn dầu sôi lửa bỏng.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rất cảm động, chàng vội vàng lên tiếng :

- Nếu Chưởng môn đại sư có tâm ý như vậy thì thực là phúc đức cho võ lâm.

Nhập Vân đại sư quét mục quang nhìn qua quần hùng tại đường trường rồi nói :

- Dã tâm của Ngũ Ma đã bắt đầu bộc lộ, đặc biệt là chuyện Đồng Tử Kỳ hôm nay thọ thương mà đi thì tất nhiên hắn sẽ không cam tâm, lão nạp muốn mời chư vị đến tịnh thất của bốn tự vừa nghỉ ngơi vừa thương lượng kế sách đối phó . Chẳng hay ý của chư vị thế nào ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Đương nhiên là như vậy rồi !

Nhập Vân đại sư gọi Nhập Pháp đại sư lại dặn dò mấy câu rồi nói :

- Chúng ta không cần lo chuyện ở đây nữa, xin mời các vị theo lão nạp !

Nói đoạn lão cất bước ra khỏi La Hán Đường.

Quần hùng lần lượt bước theo Nhập Vân đại sư đi về phía tịnh thất của phương trượng.

Thiếu Lâm tự bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên, mấy sa di hòa thượng không ngừng chạy tới chạy lui, một lát sau thì tịnh thất của phương trượng đã được bày biện mấy bộ bàn ghế vì trà hương thơm ngát.

Sau khi quần hùng an toa. thì Nhập Vân đại sư lấy tư cách là chủ nhân kính mời mọi người một chung trà rồi nói :

- Hôm nay bốn tự ngộ thâm biến chưa từng có trong mấy trăm năm qua, nếu không có chư vị thí chủ tương trợ thì lão nạp không biết kết cục sẽ như thế nào.

Lão hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Trước sau Ngũ Đại ma chủ đã lần lượt xuất hiện, e rằng bọn chúng không còn kiêng dè những lời cảnh cáo của Kiếm Thần Trần đại hiệp nữa rồi !

Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói :

- Chưởng môn đại sư, nghe khẩu khí của Đồng Tử Kỳ thì hình như Ngũ Ma vẫn chưa biết chuyện Trần đại hiệp quy tiên, nhưng bọn chúng không biết tình hình sống chết của Trần đại hiệp thế nào mà dám vọng động như thế thì đủ thấy bọn chúng đã không để tâm những lời của Trần đại hiệp từ lâu rồi !

Tổng Phù lên tiếng :

- Nhị vị, lão phu có một câu nhưng chẳng biết có nên nói hay không ?

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Mọi người đang thương nghị, Tổng huynh có chuyện gì xin cứ nói ra !

Tổng Phù tiếp lời :

- Thực ra, lão phu chỉ cảm thấy việc Ngũ Đại ma chủ phát động lần này nhằm vào Thiếu Lâm trước tiên là có dụng ý rất thâm !

Nhập Vân đại sư liền hỏi :

- Dụng ý thế nào ?

Tổng Phù nói :

- Lão phu nói ra xin đại sư đừng trách nhé !

Nhập Vân đại sư nói :

- Trách thế nào được ? Thí chủ mau nói ra xem !

Tổng Phù chậm rãi nói :

- Giết gà dọa. khỉ, bọn chúng có ý muốn chinh phục võ lâm và cử đại môn phái !

Nhập Vân đại sư buột miệng kêu lên :

- Dã tâm của bọn chúng thật không nhỏ !

Hoắc Minh Phong tròn xoe song mục, lão lớn tiếng nói :

- Chuyện này không quan hệ đến việc dám hay không dám, nếu nhị vị không tin thì tại sao không hỏi Trang lão đệ xem ?

Hoắc Minh Phong liền quay sang hỏi Trang Tiệp :

- Thật thế không ?

Nhập vân đại sư cũng nhìn qua Trang Tiệp và hỏi :

- Thí chủ là thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ phải không ?

Trang Tiệp cung thủ nói :

- Vãn sinh không phải là môn hạ của Đồng Tử Kỳ !

Hoắc Minh Phong quay sang nhìn Trang Tiệp một lát rồi nói :

- Trang lão đệ, người thân bí quá !

Trang Tiệp mỉm cười, nói :

- Văn sinh chỉ là người phụng mệnh trà trộn vào Tam Nghĩa Môn, tuy Đồng Tử Kỳ là chỗ dựa của bọn Thành Huyền Thông nhưng văn sinh không phải là môn hạ của bọn họ !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Thí chủ phụng mệnh người nào vậy ?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này... Phải bắt đầu từ chỗ xuất thân của văn sinh nhưng nói ra e rằng nhị vị Chương môn sẽ không tin.

Hoắc Minh Phong hỏi :

- Tại sao ?

Trang Tiệp nói :

- Vì văn sinh là sư đệ của Kế Thông !

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên, hỏi :

- Kế Thông ? Có phải là Độc đại phu - Ác Khổng Minh không ?

Trang Tiệp gật đầu, nói :

- Không sai !

Hoắc Minh Phong cũng bất ngờ đến từng người, lão nói :

- Ác Khổng Minh có một vị sư đệ khi nào nhỉ ?

Trang Tiệp mỉm cười, nói :

- Bang chủ không tin chẳng ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Đúng vậy, lão phu không tin Kế Thông lại có một vị sư đệ trẻ tuổi như lão đệ người.

Trang Tiệp thản nhiên nói :

- Bang chủ không tin thì văn sinh cũng chẳng còn cách nào khác, nhưng Bang chủ thử nghĩ xem, ngoài sư huynh của văn sinh ra thì còn ai có thể khiến văn sinh trà trộn vào làm môn hạ Đồng Tử Kỳ mà không bị lão ta phát hiện !

Hoắc Minh Phong nói :

- Thì ra là như vậy ! Trang lão đệ, lệnh sư là vị cao nhân nào vậy ?

Trang Tiệp nói :

- Gia sư là Chúc Cao Phong, thiên hạ thường gọi là Thiên Nam Quái Tẩu !

Hắn vừa dứt lời thì Nhập Vân đại sư và Hoắc Minh Phong đều bất giác kinh ngạc không thôi.

Thì ra tên tuổi Chúc Cao Phong rất ảnh hưởng trong võ lâm nhưng người này đã mai danh ẩn tích, xưa nay không can dự vào chuyện giang hồ, không ngờ chính người này lại là sư phụ của Ác Khổng Minh - một nhân vật trong Ngũ Đại ma chủ !

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình vốn chưa từng nghe danh Chúc Cao Phong nên hai người không có phản ứng gì.

Lúc này Tống Phù vừa vuốt râu vừa hỏi :

- Trang lão đệ, hiện giờ lệnh sư ở đâu ?

Trang Tiệp cung kính đáp :

- Gia sư đang ở tại Chung Nam Sơn !

Hoắc Minh Phong chau mày hỏi lại :

- Chúc lão vẫn ở tại Chung Nam Sơn à ?

Trang Tiệp nói :

- Đúng vậy ! Xưa nay gia sư chỉ ở Chung Nam Sơn mà chưa từng đi một nơi nào khác.

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm một câu phật hiệu rồi nói :

- Chúc lão thí chủ là đại hiệp một thời vậy mà tại sao lại thu thập hạng người như Kế Thông làm đệ tử ? Lão nạp thật khó mà tin được !

Tống Phù tiếp lời :

- Chưởng môn đại sư, Ác Khổng Minh tâm địa ác độc, trí trá hơn người nhưng theo lão phu biết thì hình như hấn vẫn chưa có hành vi thương thiên hại lý, do vậy, chuyện hấn bị liệt vào Ngũ Ma là vì hấn quá lơ đãng !

Nhập Vân đại sư nói :

- Ý của Tống thí chủ muốn nói Kế Thông không phải là người xấu, phải không ?

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Không phải vậy, Kế Thông là người xấu nhưng không phải là hạng đại hung đại ác !

Hoắc Minh Phong cười nhạt, nói :

- Tống huynh, theo huynh thì chúng ta có thể loại trừ Độc đại phu ra khỏi Ngũ Ma chăng ?

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Bang chủ chó tức khí, chẳng qua là lão phu theo sự luận sự thôi !

Lúc này Phương Tuyết Nghi không nhịn được cười nên bật cười một tràng rồi nói :

- Trang huynh, có lẽ lệnh sư là một cao nhân tiền bối trong võ lâm ?

Đối với người khác thì chốc chốc Trang Tiệp còn lộ chút ngạo mạn nhưng với Phương Tuyết Nghi thì hấn tỏ ra tôn kính vô cùng, hấn nghe hỏi thì vội cung thủ, nói :

- Nếu so sánh giữa gia sư và danh vọng của Kiếm Thần Trần đại hiệp thì chẳng khác gì lấy đom đóm so sánh với mặt trăng !

Phương Tuyết Nghi không ngờ đối phương lại khiêm tốn như vậy nên buột miệng nói :

- Trang huynh qua khách sáo rồi !

Trang Tiệp mỉm cười, nói :

- Phương huynh đệ, tại hạ nói thực đấy, mấy vị tiền bối ở đây đều rõ mà.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ tin như vậy !

Hoắc Minh Phong buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Trang lão đệ, lệnh sư có nghe nói về hành vi của Kế Thông không ?

Trang Tiệp nói :

- Gia sư đã biết từ lâu, chỉ có điều...

Bỗng nhiên hấn buông tiếng thở dài và trầm ngâm không nói nữa.

Nhập Vân đại sư tiếp lời :

- Thế nào ? Chúc lão thí chủ đã sớm biết hành vi của Kế Thông rồi à ? Lão nạp cảm thấy kỳ quái là tại sao lệnh sư không ra tay ngăn cản hẳn ?

Hoắc Minh Phong cũng hoa. theo, lão nói :

- Đúng vậy, chuyện này là đại sai lầm của lệnh sư đây !

Trang Tiệp thở dài một hồi rồi nói :

- Sở dĩ như vậy là vì gia sư tâm có thừa nhưng lực bất túc...

Tống Phù ngạc nhiên hỏi xen vào :

- Tại sao ?

Trang Tiệp nói :

- Vì... Võ công của gia sư chỉ còn lại năm sáu phần mười nên không phải là đối thủ của đại sư huynh nữa !

Phương Tuyết Nghi sửng sốt, chàng nói :

- Trang huynh, lệnh sư bị ai đó ám toán chăng ?

Trang Tiệp gật đầu, nói :

- Không sai !

Tống Phù liền hỏi :

- Trang lão đệ, người nói thật không đấy !

Trang Tiệp nói :

- Mỗi câu mỗi chữ đều là sự thật !

Phương Tuyết Nghi truy vấn :

- Kẻ nào ám toán lệnh sư ?

Trang Tiệp lắc đầu, nói :

- Tại hạ cũng không biết.

An Tiểu Bình không nhịn được nên kêu lên :

- Không biết à ? Thiên hạ sao lại có đạo lý bất thông như thế ?

Trang Tiệp ngăn người giãy lát rồi nói :

- Các hạ...

An Tiểu Bình cướp lời, nói :

- Thế nào ? Các hạ cho rằng tại hạ nói sai chăng ?

Trang Tiệp trấn định tinh thần rồi nói :

- Trang mỗ không có ý đó nhưng Trang mỗ không hiểu các hạ muốn nói đạo lý bất thông ở điểm nào ?

Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Nếu một người bị kẻ khác ám toán thì có lý nào lại không biết ?

Trang Tiệp nói :

- Tại hạ nói là sự thật, chính vì không biết kẻ ám toán là ai mà mãi đến giờ gia sư vẫn chưa thể trị lành thương thế ! Nếu không thì gia sư chẳng phải ẩn cư đến hôm nay mà không dám hạ sơn hành đạo.

Tiểu Bình nói :

- Nói vậy có nghĩa là lệnh sư cũng không nhớ là mình đã kết thù kết oán với những ai à ?

Trang Tiệp lắc đầu, nói :

- Tính tình gia sư rất ôn hoà, bình sinh chưa từng có ân oán với người nào.

Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Nếu vậy thì lệnh sư là người rất tốt phải không ?

Trang Tiệp chưa kịp trả lời thì Tống Phù đã khai khẩu, lão nói :

- Không sai, Chúc huynh quả nhiên là một vị đại hảo nhân !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Trang huynh, Tống lão nói không sai đấy chứ !

Trang Tiệp lại do dự thì bị Tiểu Bình cướp lời, nói :

- Phương huynh, không phải tiểu đệ không tin, chỉ có điều tiểu đệ hoài nghi Độc đại phu, có khi nào hấn ám toán sư phụ của hấn không ?

Trang Tiệp nghe vậy thì biến sắc, hấn vội kêu lên :

- Làm sao có thể như vậy ?

Phương Tuyết Nghi cũng lên tiếng phụ hoạ. :

- Đúng đấy ! Dù lòng dạ Độc đại phu độc ác đến độ nào thì có lẽ cũng không thể hạ thủ với sư phụ của chính mình !

Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Điều đó chưa chắc, nếu một kẻ đã mê muội lương tâm thì chuyện gì hấn lại không làm được ?

Nhập Vân đại sư hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Tiểu thí chủ, những chuyện như thế này nếu chưa điều tra chứng minh rõ ràng thì không thể nói bừa được.

Hoắc Minh Phong cũng lên tiếng :

- Chưởng môn đại sư, sợ rằng cách nghĩ của lão phu không giống đại sư rồi !

Nhập Vân đại sư hỏi :

- Bang chủ có cao kiến gì chăng ?

Hoắc Minh Phong chậm rãi nói :

- Lão phu cho rằng Kế Thông có thể làm những chuyện như vậy !

Nhập Vân đại sư chau mày, nói :

- Con người há có thể bất tuân nhân luân đại đạo ? Bang chủ, lão nạp cho rằng Kế thí chủ không thể làm chuyện thương thiên bại lý như thế !

Tiểu Bình cười nhạt một tiếng rồi tiếp lời :

- Chưởng môn đại sư, nếu một kẻ bị danh lợi làm mờ lương tâm thì chuyện gì hấn cũng có thể làm được !

Tuy niên kỷ của nàng còn trẻ nhưng vì phụ mẫu ngộ phải cảnh bất thường nên cảm nhận của nàng về nhân tình thế thái cũng có chỗ khác thường . Bấy giờ Nhập Vân đại sư nghe vậy thì bất giác sững sờ, hồi lâu sau lão mới nói :

- Nếu thật như vậy thì lão nạp vô cùng bi thương cho vô lâm đồng đạo !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Chưởng môn đại sư, băng dày ba tấc không phải vì lạnh một ngày, những năm qua, ngoài Nhập Phàm đại sư thì quý tự có rất ít người hành tẩu giang hồ, thái độ bề môn tự bảo vệ như vậy há chẳng phải tạo cơ hội

tốt cho bọn tà ma ngoại đạo hành động sao ? Bây giờ đại sư đau thương cho võ lâm đồng đạo cũng là lý số đương nhiên mà thôi !

Nhập Vân đại sư thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ, bọn lão nạp vốn là đệ tử phật môn nên thanh quy giới luật luôn ràng buộc, khiến không dám vướng vào chuyện thị phi trên giang hồ cũng là chuyên bất đắc dĩ . Bang chủ chỉ trích như vậy thật khiến lão nạp phải khổ tâm trong thế tiến thoái lưỡng nan !

Hoắc Minh Phong cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đến lúc này mà hình như đại sư vẫn chưa lãnh ngộ !

Nhập Vân đại sư nói :

- Không phải lão nạp chưa lãnh ngộ, chỉ có điều sự tình biến hoá quá nhanh khiến cho lão nạp cảm thấy xoay trở không kịp.

Âm Dương Thủ Cát Uy bỗng nhiên lên tiếng, nói :

- Đại sư, xưa nay Thiếu Lâm tự luôn là thái sơn bắc đẩu của võ lâm nói chung và cửu đại môn phái nói riêng . Những năm qua, tuy quý tự rất ít hỏi đến chuyện trong võ lâm nhưng vì có Kiếm Thần Trần đại hiệp nên giang hồ mới duy trì được cục diện bình an . Ngày nay, Trần đại hiệp đã quy tiên, truyền nhân của Trần đại hiệp là Phương lão đệ tuy võ công cao cường nhưng niên kỷ còn quá trẻ, vả lại, lấy lực một người mà chống chọi với trường phong ba đầy nguy biến này thì quả thật là quá miễn cưỡng . Vì thế, Cát Uy này cho rằng, hiện giờ chính là lúc mà đại sư nên xuất diện hiệu triệu võ lâm đồng đạo.

Nhập Vân đại sư nghe vậy thì bất giác rung mình, lão trầm nghĩ :

- Quả nhiên phải như vậy rồi ! Xem ra lão nạp không thể không xuất đầu lộ diện...

Lão đang suy nghĩ thì chợt nghe Trang Tiệp lớn tiếng nói :

- Nghe mấy lời của An huynh đệ này thì tại hạ chợt hiểu ra mọi sự, xin chừa vị tiền bối tha tội cho Trang mỗ vì không thể lưu lại Thiếu Lâm tự được nữa !

Nói đoạn hần đứng lên cung thủ hành lễ với Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình và nói tiếp :

- Tại hạ phải đi Lạc Dương khấu kiến ân sư . Sau khi điều tra rõ mọi chuyện thì tại hạ sẽ tiếp tục hành tẩu giang hồ, còn đại ân khai minh của An huynh đệ thì đành chờ ngày sau tương báo vậy !

Phương Tuyết Nghi chau mày như muốn nói điều gì nhưng chàng thấy Trang Tiệp đã xoay người cất bước nên đành nói với theo :

- Trang huynh đi đường bình an, xin lượng thứ tại hạ không tiễn.

Lời vừa dứt thì Trang Tiệp cũng đã đi khuất.

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Võ công của Chúc Cao Phong tuy không thể sánh với Kiếm Thần Trần đại hiệp nhưng y thuật của lão ta có thể xưng là thiên hạ đệ nhất . Nếu lão này có thể hạ sơn thì đó là đại phúc cho võ lâm đồng đạo !

Âm Dương Thủ Cát Uy tiếp lời :

- Không sai ! Y đạo của Thiên Nam Quái Tẩu là bậc nhất trong thiên hạ, nếu lão ta hạ sơn thì tất sẽ có không ít sinh mạng được cứu chữa.

Nhập Vân đại sư niệm một câu phật hiệu rồi nói :

- Hoắc Bang chủ, lão nạp vừa nghĩ đến một chuyện nhưng chẳng biết Bang chủ có muốn hứa giúp hay không.

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư có chuyện gì cứ nói, nếu Hoắc mỗ có khả năng thì đương nhiên sẽ tận lực.

Nhập Vân đại sư, nói :

- Vì đối phó với Ngũ Đại ma chủ nên cử đại môn phái chúng ta tự nhiên là nghĩa bất từ nan, nhưng lão nạp là đệ tử phật môn, không tiện làm nhiều chuyện sát sinh, vì vậy lão nạp rất mong bang chủ đứng ra chủ trì đại sự, nhưng nếu có chỗ nào cần dùng lão nạp thì nhất định lão nạp sẽ đem toàn lực ra hành sự...

Có lẽ Hoắc Minh Phong không ngờ Nhập Vân đại sư lại đem trách nhiệm của mình trút xuống đầu mình nên nhất thời lão tỏ ra ngạc nhiên vô cùng.

Hồi lâu sau Bang chủ Cái Bang mới nói :

- Không được ! Đại sư không muốn xuất diện nhưng các phái như Võ Đang, Hoa Sơn chắc gì cũng nghĩ như đại sư ? Vả lại, Cái Bang tuy liệt vào cử đại môn phái nhưng trong mắt của Võ Đang và Hoa Sơn thì Cái Bang chỉ là một bọn ăn mày khổ rách áo ôm mà thôi . Bây giờ nếu Hoắc mỗ đứng ra chủ trì thì nhất định không đủ thành sự mà bại sự thì có dư !

Nhập Vân đại sư trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

- Bang chủ nói như vậy vốn là sự khiêm nhường nhưng lão nạp cũng biết Võ Đang và Hoa Sơn rất kiêu ngạo, nếu chỉ có Bang chủ xuất diện chủ trì thì quả thật bọn họ khó có thể tuân hành.

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Đại sư hiểu như thế thì tốt rồi !

Nhập Vân đại sư nói tiếp :

- Lão nạp có một cách nhưng chẳng biết Bang chủ có đồng ý hay không ?

- Cách thế nào ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Phương tiểu thí chủ sẽ đảm trách chức vị minh chủ, Bang chủ và lão nạp sẽ làm trợ thủ, Hoắc Bang chủ thấy thế nào ?

Hoắc Minh Phong bật cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tuyệt ! Rất tuyệt ! Lão phu cũng có ý này nhưng chưa nói ra là sợ đại sư không đồng ý mà thôi !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì thất kinh biến sắc, chàng vội nói :

- Không được, vẫn bồi xin làm trợ thủ cho nhị vị dù vào chỗ dầu sôi lửa bỏng cũng bất từ nan, nhưng nếu bảo vẫn bồi đứng ra chủ trì mọi chuyện thì ngàn lần không thể được !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Phương lão đệ, người từ chối không được đâu !

Nhập Vân đại sư phụ họa. thêm :

- Tiểu thí chủ là truyền nhân y bát của Kiếm Thần Trần đại hiệp nên đương nhiên là có trách nhiệm trong việc giảng ma hành đạo, bây giờ tiểu thí chủ đứng ra chủ trì đại sự thì há chẳng phải là cơ hội để thực hiện di chí của lệnh sư đó sao ?

Phương Tuyết Nghi thần thờ một lúc rồi mới nói :

- Vẫn bồi làm trợ thủ cho nhị vị, phụng mệnh mà hành sự thì cũng như vậy thôi !

Hoắc Minh Phong lắc đầu, nói :

- Khác nhiều lắm, khi lệnh sư còn tại thế, lão chỉ dựa vào sức mình mà có thể giảng phục Ngũ Đại ma chủ, bây giờ người là truyền nhân y bát của Trần đại hiệp, nếu người đứng ra chủ trì đại sự thì tình thế sẽ khác bọn lão phu nhiều . Do vậy, lão đệ người không cần nói thêm gì nữa.

Nhập Vân đại sư chấp tay hành lễ và nói :

- Không sai, nếu tiểu thí chủ có tâm giảng ma trừ đạo, kế thừa di nguyện chưa thành của lệnh sư thì không nên từ chối nữa !

Lúc này Tống Phù cũng lên tiếng, lão nói :

- Phương lão đệ, nếu người muốn tạo phúc cho võ lâm đồng đạo thì đây là cơ hội tốt nhất đấy ! Lão phu bất tài nhưng cũng nguyện theo lão đệ người đến cùng, mong lão đệ người suy nghĩ kỹ rồi quyết định.

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Không sai, nếu lão đệ người từ chối nữa là rõ ràng không đủ thành ý rồi !

Phương Tuyết Nghi rất cảm động, chàng thầm nghĩ :

- Bọn họ đã coi trọng ta như vậy, nếu ta không đồng ý thì nhất định là bọn họ sẽ không cam tâm chịu thôi !

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Ba vị đã coi trọng vãn bối như thế, nếu vãn bối tiếp tục từ chối thì khó tránh khỏi chuyện bất cập nhân tình !

Nhập Vân đại sư chấp tay, hỏi :

- Tiểu thí chủ đồng ý rồi chăng ?

Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói :

- Lão đệ, người nói được câu đó là đã tạo phúc cho võ lâm rồi đấy !

Tống Phù tiếp lời :

- Phương lão đệ, lời người vừa nói là sự thật của đáy lòng đấy chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chư vị tiền bối đã thương mến vãn bối như thế, dù vãn bối biết rằng năng lực của mình có hạn nhưng cũng nguyện xả thân vì đại cuộc võ lâm !

An Tiểu Bình vốn trầm mặc nãy giờ lúc này bỗng nhiên nằng phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Phương huynh, thân phận của huynh hiện tại há chẳng phải là võ lâm minh chủ rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi vốn chỉ nghĩ đến trọng trách sau này chứ chưa nghĩ danh vọng, bây giờ nghe Tiểu Bình đề cập đến thì bất giác thất kinh, chàng thầm nghĩ :

- Đúng vậy ! Tuy hiện tại không có danh nhưng lại có chức, chuyện này thật là khó xử đây !

Thì ra chàng chợt nghĩ, một khi mình trở thành võ lâm minh chủ rồi thì mọi hành động tất sẽ bị câu thúc rất nhiều, nếu chẳng có việc riêng gì thì không ít chuyện riêng cần làm, do vậy hành động của mình không thì tâm nguyện ban đầu khi mình nhập môn học võ sẽ chẳng bao giờ thực hiện được !

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng nhìn qua Nhập Vân đại sư và nói :

- Chẳng môn đại sư, vãn bối có một chuyện không thể không nói rõ trước !

Nhập Vân đại sư hơi lo lắng nhưng lão vẫn trấn định tinh thần và hỏi :

- Không lẽ tiểu thí chủ định thay đổi quyết định !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không phải, vãn bối muốn làm xong những chuyện riêng rồi mới toàn tâm toàn ý đối phó với Ngũ Ma được !

Nhập Vân đại sư nói :

- Tiểu thí chủ còn chuyện gì cần làm ? Chẳng hay lão nạp có thể trợ giúp được không ?

Phương Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Không dám phiền đại sư.

Vì chàng không muốn cho người khác biết chuyện giữa phụ thân mình và đại bá phụ nên đành từ chối hảo ý của Nhập Vân đại sư.

Hoắc Minh Phong nhìn Tuyết Nghi một lúc rồi nói :

- Lão đệ, nếu người tin lão ăn mày này thì ta đồng ý giúp người giải quyết ổn thoả? chuyên riêng trước !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đa tạ hảo ý của lão tiền bối, đây là chuyện riêng của vãn bối nên không dám phiền chư lão tiền bối !

Tuy nói thế nhưng bỗng nhiên chàng nhìn qua An Tiểu Bình và Tống Phù rồi nói tiếp :

- Vãn bối chỉ muốn nhờ Tống lão và An huynh đệ trợ giúp, chẳng hay ý của đại sư và Bang chủ thế nào ?

Nhập Vân đại sư trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiểu thí chủ đã quyết định như vậy thì đương nhiên bọn lão nạp phải tôn trọng ý của tiểu thí chủ thôi !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Lão đệ, nếu người muốn tìm một nhân vật nào đó thì ta dám bảo rằng không nơi nào hiệu quả bằng Cái Bang ! Đệ tử bản bang rải khắp thiên hạ, chỉ cần lão đệ người nói một câu thì nhất định bản bang sẽ giúp người tìm được kẻ cần tìm !

Phương Tuyết Nghi cũng chợt ngộ ra điều này, chàng trầm nghĩ :

- Không sai, đệ tử Cái Bang ở khắp thiên hạ, nếu được bọn họ trợ giúp thì không chừng sẽ mau chóng điều tra được tung tích của mẫu thân ta.

Nghĩ đến đây thì chàng trầm ngâm rất lâu mà không nói gì . Bọn Hoắc Minh Phong đều giương mắt nhìn chàng, bởi lẽ sự trả lời của chàng lúc này có quan hệ rất lớn đến thịnh suy của võ lâm chánh đạo.

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lúc rồi mới ngẩng đầu nhìn quần hào và chậm rãi nói :

- Vãn bối xin đa tạ trước thịnh tình của Bang chủ !

Hoắc Minh Phong mừng rỡ nhảy dựng lên như trẻ con, lão vội hỏi lại :

- Lão đệ người đồng ý rồi phải không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử của Bang chủ ở khắp thiên hạ nên có thể giúp ích cho chuyện của vãn bối rất nhiều, vì thế vãn bối xin đa tạ trước ân đức trợ giúp của Bang chủ vậy !

Hoắc Minh Phong nói :

- Lão đệ người cứ nói ra người cần tìm, lão phu sẽ phái đệ tử bản bang đi ngay !

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Người cần tìm... Chính là gia mẫu.

Hoắc Minh Phong kêu lên :

- Phương phu nhân à ? Lão đệ có thể cho biết bà ta đang ở phương nào không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Chuyện này thì quả thật là vãn bối không biết rồi ! Chỉ biết là gia mẫu thấu rõ hồng trần nên đã xuống tóc quy y ẩn mình chốn am không mà thôi !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Tiểu thí chủ, lệnh đường đã xuống tóc quy y phật môn, không màng thế sự, chuyên tâm tu hành thì có lẽ thí chủ cũng không nên quấy rầy bà ta nữa.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Đại sư còn chưa biết đấy thôi, tuy gia mẫu đã quy y phật tổ nhưng vẫn bối không thể làm bổn phận của kẻ vi tử ! Huống hồ... Ôi...

Chàng buông tiếng thở dài rồi trầm tư mặc lự.

Nhập Vân đại sư nói tiếp :

- Tiểu thí chủ còn có điều gì không tiện nói ra với bọn lão nạp chăng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Theo ân sư cho biết thì hình như cái chết của tiên phu có vẻ bất minh, vì thế vẫn bối cần phải tìm gia mẫu để hỏi cho rõ !

Nhập Vân đại sư niệm một câu phát hiệu rồi nói :

- Thì ra là như vậy !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Lão đệ, lệnh tôn cũng là người trong võ lâm chăng ?

Phương Tuyết Nghi đáp :

- Có thể gọi là như vậy ! Nhưng gia phụ quy tiên rất sớm, không có tên tuổi gì trong võ lâm, dù có nói ra thì sợ rằng lão tiên bối cũng không biết.

Hoắc Minh Phong nói :

- Chưa chắc, chẳng phải lão phu đã quen biết với bá phụ Phương Thiên Thành của lão đệ người đó sao ?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Gia phụ là Phương Thiên Quan, Bang chủ có biết không ?

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Phương Thiên Quan à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Có lẽ Bang chủ không biết rồi !

Chợt nghe Hoắc Minh Phong phá lên cười ha hả rồi nói :

- Ai nói thế ? Phương Thiên Quan lão đệ là chỗ tâm giao của lão ăn mày ta đấy !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Thật thế không ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Lẽ nào khiêu hoá ta nói dối với ngươi ? Lão đệ, xem ra lệnh đường - Phương phu nhân cũng không phải là người ngoài rồi, chuyện này lão phu nhất định sẽ giúp ngươi hoàn thành !

Phương Tuyết Nghi nhìn Hoắc Minh Phong đến sững sờ, chàng nói :

- Bang chủ cũng biết gia mẫu à ?

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Đương nhiên !

Lão quay sang nói tiếp với Thôi Đại Công :

- Thôi huynh, chẳng phải muội tử của phân đường chủ phân đường Kim Lăng của bản bang là Giang Nam Thần Trượng - Diệp huynh đệ đã gã cho Phương Thiên Quan đó sao ?

Thôi Đại Công vỗ tay đánh đét rồi kêu lên :

- Không sai, nếu Bang chủ không nhắc đến thì tiểu huynh quên chuyện này rồi.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ :

- Thì ra mẫu thân của ta là em của phân đường chủ phân đường Kim Lăng của Cái Bang, tại sao xưa nay không nghe bá mẫu nói với ta chuyện này nhỉ ?

Đang lúc mãi suy nghĩ thì chàng nghe Hoắc Minh Phong nói tiếp :

- Lão đệ, chuyện tìm lệnh đường cứ giao cho lão phu là được.

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ hành lễ và nói :

- Đa tạ Bang chủ !

Lúc này Tống Phù lên tiếng nói với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn đại sư, lâu nay Trịnh Đại Cương trong Trung Châu Tam Hiệp có từng đến quý tự không ?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Lão nạp không rõ chuyện này lắm !

Nhập Vân đại sư nói điều này là sự thật, bởi lẽ Trịnh Đại Cương có đến Thiếu Lâm tự thì cũng khó có thể gặp được Nhập Vân đại sư với tư cách là Chưởng môn.

Tống Phù nói :

- Đại sư có thể hỏi tăng nhân của quý tự về chuyện này không ?

Nhập Vân đại sư hỏi lại :

- Tống thí chủ muốn tìm Trịnh đại hiệp à ?

Tống Phù nói :

- Không phải lão phu mà là Phương lão đệ cần tìm ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Đã vậy thì lão nạp sẽ gọi người vào hỏi ngay...

Lời chưa dứt thì vị Chưởng môn Thiếu Lâm vỗ tay ba tiếng, lập tức có một hòa thượng từ ngoài tịnh thất vội vàng chạy vào.

Nhập Vân đại sư dặn dò hòa thượng này mấy câu, thế là hần nhanh chóng rời tịnh thất.

Một lát sau thì thấy Nhập Chân đại sư bước vào.

Nhập Vân đại sư trầm giọng nói :

- Nhập Chân sư đệ, lâu nay Trịnh Đại Cương trong Trung Châu Tam Hiệp có đến bổn tự không ?

Nhập Chân đại sư kính đáp :

- Trịnh thí chủ có đến bổn tự một lần !

Nhập Vân chau mày hỏi :

- Thế tại sao các ngươi không bẩm báo với bản toà ?

Nhập Chân ấp úng nói :

- Chuyện này... Tiểu đệ tưởng Chưởng môn không quen biết Trịnh đại hiệp nên không dám làm kinh động Chưởng môn sư huynh !

Dường như Nhập Vân biết mình nhất thời nóng nảy trách nhầm Nhập Chân nên thở dài một hồi rồi nói :

- Sư đệ , bản toà và Trịnh đại hiệp không quen biết thật , chỉ có điều Phương tiểu thí chủ đây đang muốn tìm Trịnh đại hiệp...

Nhập Chân thở phào một hồi và nói :

- Thì ra là như vậy ! Chưởng môn sư huynh có cần mời Trịnh thí chủ đến bốn tự không ?

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Sư đệ biết Trịnh thí chủ đang ở đâu à ?

Nhập Chân đại sư nói :

- Tiểu đệ không biết nhưng có thể phái người ra ngoài dò hỏi . Trung Châu Tam Hiệp là những nhân vật có danh vọng trong võ lâm nên tất sẽ tìm được !

Nhập Vân đại sư gật đầu , nói :

- Không sai , phiền sư đệ vất vả một chuyến vậy !

Nhập Chân đại sư chấp tay hành lễ rồi định quay bước thì bỗng nhiên nghe Âm Dương Thủ Cát Uy cười nhạt một tiếng và nói :

- Đại sư hãy khoan đi đã !

Nhập Chân đại sư ngạc nhiên quay lại , hỏi :

- Thí chủ gọi lão nạp chẳng ?

Cát Uy nói :

- Không sai !

Nhập Chân chau mày hỏi :

- Thí chủ có điều chi chỉ giáo ?

Cát Uy thản nhiên nói :

- Đại sư không cần phí tâm tìm Trịnh Đại Cương !

Nhập Chân đại sư hơi biến sắc, lão nói :

- Thế nào ? Thí chủ cho rằng lão nạp không tìm được Trịnh thí chủ chẳng ?

Cát Uy vẫn giọng thâm trầm nói :

-Không phải thế , vì thân phận của Trịnh Đại Cương hiện tại là người của Thiên Ma Nữ, sợ rằng đại sư phái tăng lữ toàn tự cũng khó tìm được hẩn !

Nhập Chân đại sư ngạc nhiên nói :

- Có chuyện thế sao ? Lão nạp không tin !

Cát Uy nói :

- Đại sư , chẳng hay lúc Trịnh Đại Cương đến quý tự , đại sư có gặp hẩn không ?

Nhập Chân đại sư lắc đầu, nói :

- Lão nạp chưa được gặp !

Cát Uy nói :

- Vậy thì đúng rồi, nếu đại sư hỏi người tiếp Trịnh Đại Cương thì tất sẽ hiểu được ý của Cát mỗ !

Nhập Chân đại sư bán tín bán nghi , lão liếc nhìn qua Nhập Vân đại sư rồi nói với Cát Uy :

- Cát thí chủ , theo ý kiến của thí chủ thì bốn tự không cần phải người đi tìm Trịnh thí chủ phải không ?

Cát Uy gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Nhập Vân đại sư tiếp lời :

- Cát thí chủ , Phương tiểu thí chủ đang nóng lòng muốn gặp Trịnh thí chủ , nếu bỗng tự không phái người đi tìm thì Trịnh thí chủ làm sao có thể gặp Phương tiểu thí chủ ?

Cát Uy nói :

- Chương môn đại sư, Cát mỗ cho rằng chuyện này không cần nôn nóng nhất thời.

Nhập Vân đại sư quay sang hỏi Tống Phù :

- Tống thí chủ thấy thế nào ?

Thì ra chuyện này do Tống Phù đưa ra nên đương nhiên phải chờ sự quyết định của lão.

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Chương môn đại sư , cái gọi là chuyện riêng của Phương lão đệ , thực ra chỉ có hai chuyện mà thôi . Thứ nhất là tìm mẫu thân của hắn , thứ hai là tìm tung tích của Trung Châu Tam Hiệp . Chuyện tìm Phương phu nhân đã có Hoắc Bang chủ gánh vác, còn chuyện tìm Trung Châu Tam Hiệp , e rằng phải phiền đại sư thôi.

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nạp vốn đã đồng ý chuyện tìm Trung Châu Tam Hiệp , nhưng Cát thí chủ lại nói không cần, rốt cuộc phải thế nào đây ? Lão nạp thật khó xử quá !

Phương Tuyết Nghi lên tiếng :

- Chương môn đại sư, nếu chuyện này quả nhiên như Cát lão nói thì nhất thời không cần vội vàng !

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi lại :

- Ý tiểu thí chủ muốn nói là trước mặt không cần phái người đi tìm Trịnh thí chủ chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Nhập Vân quay sang nói với Nhập Chân :

- Sư đệ , không cần phái người đi tìm Trịnh thí chủ nữa ! Nhưng nếu Trịnh thí chủ tái đắc Thiếu Lâm tự thì các người đừng quên thông báo cho bản toà biết đấy nhé !

Nhập Chân đại sư chấp tay hành lễ và nói :

- Tiểu đệ tuân mệnh !

Nói đoạn lão quay người cất bước ra khỏi tịnh thất ngay !

Lúc này Hoắc Minh Phong đã bảo Ông Côn Luân viết một bức thư chuyển cho đệ tử Cái Bang ở dưới chân Tung Sơn rồi dùng bồ câu đưa thư thông báo cho phân đường Kim Lăng tìm bào muội của Diệp Đường chủ là Diệp Thế Phương . Khi Ông Côn Luân quay trở lại tịnh thất thì chuyện riêng của Phương Tuyết Nghi xem như đã giải quyết được một phần.

Nhập Vân đại sư trở lại vấn đề chính, lão đề nghị Phương Tuyết Nghi thảo một phong thư rồi ký tên đầu tiên, sau đó quần hùng cùng ký tên vào . Phong thư này sẽ gửi cho Võ Đang , Hoa Sơn và các môn phái thuộc võ lâm cửu đại môn phái, nội dung thư nói rõ chuyện Ngũ Đại Ma Chủ đã tái xuất võ lâm và có dã tâm độc bá giang hồ, diệt trừ cửu đại môn phái mà Thiếu Lâm tự là nơi khởi chiến trước tiên . Cuối thư là lời thỉnh cầu Chương môn các đại môn phái đến Tung Sơn tụ hội vào trung tuần tháng sau để cùng thương nghị kế sách đối phó Ngũ Đại ma chủ.

Thủ thư được thảo xong thì trời cũng vừa sáng.

Nhập Vân đại sư tận tay giao phong thư cho đệ tử chuyên phần kinh kệ sao ra bảy bức rồi tuyển chọn bảy cao tăng hàng chữ Pháp chuyển thư đến tổng đàn của các đại môn phái.

Bọn Phương Tuyết Nghi cũng ở lại Thiếu Lâm tự chờ cuộc tụ hội với Chưởng môn của cửu đại môn phái vào hai tháng sau.

Trong thời gian này, người cảm thấy bất tiện nhất là An Tiểu Bình. Với thân phận là nữ nhi mà nàng lại ở trong Thiếu Lâm tự lâu ngày như thế thì quả thật là chuyện xưa nay chưa từng có. Cũng may là Phương Tuyết Nghi rất quan tâm chiếu cố chu toàn mọi chuyện lớn nhỏ, lại thêm Tổng Phù là nhân vật rất tế nhị nên cũng thường xuyên ở bên cạnh giúp đỡ nàng, nhờ thế mà các hòa thượng Thiếu Lâm tự vẫn chưa phát hiện được gì.

Hôm này là đúng một tháng lẻ ba ngày mà bọn Phương Tuyết Nghi lưu lại Thiếu Lâm tự, sau giờ Ngọ thì An Tiểu Bình kéo Phương Tuyết Nghi lên đỉnh Thái Thất thăm một tổ chim do nàng phát hiện trước đó.

Nguyên những ngày qua do nhân cư vô sự nên cứ cách hai ngày là bọn họ lại lên đỉnh Thái Thất một lần.

An Tiểu Bình vốn hồn nhiên thích vui đùa nên nàng thường chạy lang thang khắp đỉnh núi. Vì thế mà nàng phát hiện nơi này có một loại chim nhỏ lông màu tím thường làm tổ trong các hốc đá và chính những tổ chim này đã tạo cho nàng một ít niềm vui trong khung cảnh sớm kinh chiều kệ đến não nuột của Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi chỉ hơn Tiểu Bình vài tuổi nên tính hiếu động cũng chẳng kém nàng, vì thế mà nghe nàng nói đi là chàng không cần suy nghĩ mà đồng ý đi ngay. Hai người hồn nhiên nắm tay nhau cùng phóng một mạch lên đỉnh Thái Thất.

Nhưng lần này, khi vừa đến đỉnh núi thì bỗng nhiên hai người phát hiện có vẻ khác thường.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy trên đỉnh Thái Thất dường như có ai đó vừa đi qua, và cho đến lúc An Tiểu Bình đến thăm tổ chim của nàng thì nghi vấn của hai người đã trở thành sự thật.

Nguyên trong tổ vẫn còn ba trứng chim như trước nhưng bên trên lại có một mảnh giấy trắng. Chim có thể đẻ ra trứng nhưng quyết không thể đẻ ra giấy, vì thế mà nhất thời Tuyết Nghi và Tiểu Bình

Đều cả kinh thất sắc.

Phương Tuyết Nghi vội kéo An Tiểu Bình vào một hốc núi với dụng ý là rình xem có nhân vật nào xuất hiện hay không. Nhưng hai người vừa bước vào hốc núi thì bất giác sững người đứng trơ ra như hai pho tượng.

Thì ra hốc núi này không sâu lắm nên hai người vừa bước vào thì phát hiện ngay bên trong có một người đang nằm. Đó là một lão nhân đầu bù tóc rối, y phục tả tơi và dường như đang ngủ say. Tuy An Tiểu Bình rất gan dạ nhưng bất ngờ phát hiện một quái nhân trong hoàn cảnh thế này thì nhất thời nàng không khỏi buột miệng kêu thành tiếng. Chính tiếng kêu thất thanh này đã làm cho quái nhân kia tỉnh trở lại. Lão ho khò khè mấy tiếng rồi từ từ ngồi dậy, sau khi nhìn thấy Tuyết Nghi và Tiểu Bình thì lão lại nằm xuống mà không nói một lời hoặc có phản ứng gì. Hành động quái dị của lão nhân này khiến cho Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quặc vô cùng, chàng thầm nghĩ :

- Lão này sao lại trầm tĩnh thế nhỉ ? Đã trông thấy bọn ta mà tại sao lão chẳng có phản ứng gì ?

Vừa nghĩ đến đây thì chàng đã nghe An Tiểu Bình cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nay, lão là ai vậy ? Tại sao lại chạy đến đây nằm ngủ ?

Lão nhân chỉ hơi chau mày và “hừ” một tiếng rồi thôi. Dường như lão lười biếng ngồi dậy nên vẫn cứ nằm mà mở mắt nhìn chằm chằm bọn Phương Tuyết Nghi.

An Tiểu Bình có vẻ bị cái nhìn của quái nhân làm cho khiếp sợ nên vội lui lại rồi lớn tiếng hỏi ?

- Tại sao lão không nói ? Không lẽ lão bị câm ?

Lúc này Phương Tuyết Nghi để ý đến một chuyện, thì ra chàng phát hiện bên người quái nhân còn có một thanh kiếm, nhìn võ kiếm mà đoán thì thanh kiếm này tất phải là một loại lợi khí có tiếng từ thời trước. Vì thế, chàng nghĩ rằng người mang thanh bảo kiếm quý giá thế này tất phải là nhân vật có danh vọng trong võ lâm. Khi An Tiểu Bình vừa dứt lời thì chàng vội nói :

- Hiền đệ không được vô lễ !

Rồi cung thủ hành lễ nói với quái nhân :

- Lão tiền bối, văn bối là Phương Tuyết Nghi xin tham kiến !

Quái nhân chớp chớp song mục rồi lạnh lùng khai khẩu :

- Nha đầu này là gì của ngươi ? Nếu kẻ nào lấy phải hạng phụ nhân hung bạo thế này làm thê tử thì thật là xúi quẩy một đời !

Vừa khai khẩu lão ta đã nói những lời như thế khiến cho Tiểu Bình vừa tức vừa thẹn, hai gò má bắt giắc đỏ hồng, một lúc lâu nàng vẫn không dám ngẩng đầu lên. Nhưng Phương Tuyết Nghi lại kinh ngạc chuyện khác, chàng không ngờ hơn thảng qua Chương môn Thiếu Lâm và Bang chủ Cái Bang cũng không khám phá ra được thân phận thật sự của Tiểu Bình, thế mà quái lão nhân này vừa nhìn đã biết ngay nàng là nữ giả nam. Điều này đủ cho thấy nhãn lực của quái lão nhân bất phàm như thế nào rồi.

Tuy trong lòng rất kinh ngạc nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn giữ vẻ bình tĩnh bên ngoài, chàng nói :

- Vị An cô nương này không phải là...

Chàng định nói nàng không phải là thê tử của mình nhưng vì trông thấy sự thẹn thùng của Tiểu Bình nên chàng vội dừng lại.

Quái lão nhân cười ha hả rồi nói :

- An cô nương à ? Chẳng phải cô ta là thê tử của tiểu tử ngươi sao ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Không phải...

Bỗng nhiên chàng cảm thấy lão nhân này rất kỳ quái, tại sao lão ta lại hỏi chuyện của người khác một cách hứng thú như vậy ? Vả lại, không những An Tiểu Bình cảm thấy khó chịu khi nghe loại chuyện này mà bản thân chàng cũng cảm thấy ngại ngại. Nhưng quái lão nhân căn bản không phát hiện được sự bất an của Tuyết Nghi, lão chớp chớp song mục rồi cất tiếng hỏi :

- Các ngươi đến đây làm gì ? Có phải các ngươi cho rằng nơi này không có người nên kéo nhau đến đây để...

Phương Tuyết Nghi biết nếu để lão nói tiếp thì tất sẽ là những lời khó nghe nên chàng vội trầm giọng nói :

- Lão tiền bối...

Song mục của quái lão nhân chợt giương lên, hàn quang xạ ra lấp lánh, lão hừ một tiếng rồi hỏi :

- Chuyện gì ?

Quái lão nhân phá lên cười rồi nói :

- Cái gì ? Các ngươi thường đến nơi này à ?

- Không sai !

- Nói vậy có nghĩa là lão phu đến đây sau các ngươi ?

- Điều đó còn phải hỏi lão tiền bối đã đến đây từ khi nào ?

- Tiểu tử, ngươi tưởng lão phu là khách lạ mới đến đỉnh Thái Thất này chăng ?

- Lễ nào không phải như vậy ?

- Đương nhiên là không phải rồi !

An Tiểu Bình vốn đang e thẹn cúi đầu không dám nói nhưng lúc này nghe quái lão nhân nói dường như lão thường đến đỉnh Thái Thất này thì nàng không nhịn được nên tiếp lời :

- Thế tại sao những ngày trước không thấy bóng dáng lão ?

Quái lão nhân mỉm cười, nói :

- Các người không thấy lão phu không có nghĩa là lão phu không thường ở tuyệt đỉnh Thái Thất này !

An Tiểu Bình nói tiếp :

- Vậy những ngày gần đây lão ở đâu ?

Quái lão nhân chậm rãi nói :

- Lão phu rời Thái Thất đã gần nửa năm và mới trở về tối hôm qua nên các người không biết cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Phượng Tuyết Nghi nói :

- Thì ra lão tiền bối hạ sơn vân du bên ngoài ?

Quái lão nhân nói :

- Ai bảo lão phu vân du ? Các người trẻ tuổi như thế nên suốt ngày chỉ biết vui đùa chứ lão phu đâu có thời gian nhàn hạ như các người ! Vừa qua, lão phu hạ sơn là đi tìm một vật quý giá ít thấy trong thế gian.

Lão đưa tay gỡ gỡ đầu tóc như tổ quạ rồi nói tiếp :

- Hoàng thiên cũng không phụ người khổ tâm, cuối cùng thì cũng cho lão phu tìm được.

Phượng Tuyết Nghi cảm thấy tính cách của quái lão nhân này rất thú vị, tuy niên kỷ đã cao nhưng lời nói và cử chỉ của lão rất hồn nhiên như trẻ con. Vì thế chàng liền mỉm cười, nói :

- Lão tiền bối tìm được bảo vật gì vậy ?

Lời đã ra khỏi miệng thì chàng mới cảm thấy bất ổn . Thử nghĩ, ngay cả danh tánh mà đối phương cũng không muốn cho biết thì làm sao có thể cho người khác biết bảo vật vừa tìm được ? Nhưng không ngờ lão nhân lại phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Bảo vật đó à ? Nói ra sợ rằng không đáng để cười !

An Tiểu Bình ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Sao lại nói thế nhỉ ? Đã là kỳ trân bảo vật thì tại sao lại nói ra không đáng để cười ?

Nghĩ đoạn nàng buột miệng nói :

- Lão tiền bối nói thế khiến vẫn bối không hiểu gì cả !

Quái lão nhân mỉm cười hỏi lại :

- Tại sao ? Cô nương cho rằng lão phu nói sai chăng ?

An Tiểu Bình nói:

- Không phải vậy, vẫn bối nghĩ rằng phàm đã là kỳ trân dị vật của thế gian thì tất không thể không đáng để cười, nếu không sao gọi là bảo vật ?

Quái lão nhân gật gật chiếc đầu to quá và nói :

- Có lý ! Có lý ! Nhưng bên trong còn có điểm quan trọng mà cô nương không để ý đó thôi !

- Điểm quan trọng thế nào ?

- Thị hiếu của con người không giống nhau nên vật mà lão phu cho rằng đó là kỳ trân bảo vật của thế gian thì trong mắt người khác nó chẳng đáng để cười. Cô nương hiểu rồi chứ ?

- Nhưng chẳng hay vật mà lão tiền bối yêu thích là thứ gì vậy ?

- Là một loại chim kỳ lạ !

An Tiểu Bình nghe vậy thì bất giác thầm nghĩ :

- Đúng rồi ! Xem ra mảnh giấy trong tổ chim kia là do lão ta bỏ vào chứ không ai khác !

Nàng đang nghĩ thì đã nghe quái lão nhân nói tiếp :

- Lão phu có một chuyện muốn nói nhưng trước tiên phải cảm ơn hai người.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Bọn ta và lão xưa nay không hề quen biết, bây giờ bỗng nhiên lão cảm ơn bọn ta là sao ?

Nghĩ đoạn chàng bật cười và hỏi :

- Chẳng hay lão tiền bối muốn nói đến chuyện gì vậy ?

Quái lão nhân cười hì hì, nói :

- Lão phu có nuôi một đôi kim tước dị chủng trên đỉnh Thái Thất này, lần này trở về thì phát hiện có người chăm sóc cho tổ của chúng, việc này có lẽ là do các người thực hiện chứ không ai khác.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thì ra đôi chim đó là do lão tiền bối nuôi dưỡng ?

Quái lão nhân nói :

- Không sai ! Các người đừng xem thường đôi kim tước đó, vì nuôi dưỡng bọn chúng mà lão phu đã phí không ít tâm huyết đấy !

Thực ra, lão ta không nói thì Tuyết Nghi và Tiểu Bình cũng có thể nghĩ đến điều này. Bởi lẽ nuôi dưỡng loại kim tước này trên tuyệt đỉnh Thái Thất quả nhiên là chuyện không dễ. Do vậy, An Tiểu Bình liền mỉm cười, nói :

- Lão tiền bối, hẳn bối đã sớm đoán đôi kim tước này là vật hữu chủ !

Quái nhân hỏi lại :

- Cô nương đã sớm đoán được như thế à ?

Hỏi thế nhưng lão không chờ Tiểu Bình trả lời mà nói tiếp :

- Có lẽ cô nương rất thích đôi kim tước này phải không ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Đúng vậy ! Vãn bối rất thích.

- Nếu lão phu hứa tặng cho cô nương thì cô nương có đồng ý thu nhận không ?

- Lão nói thật đấy chứ ?

- Tất nhiên ! Lẽ nào lão phu lại nói chơi với tiểu cô nương ? Nhưng...

- Lão có điều kiện gì chẳng ?

- Không sai ! Cô nương thông minh lắm ! Thế này nhé, cô nương có trông thấy ba trứng chim trong tổ không ?

- Vãn bối có thấy !

- Vậy thì chờ sau khi ba trứng chim đó nở xong thì cô nương có thể mang đôi kim tước đi.

An Tiểu Bình tưởng lão ta sẽ đưa ra điều kiện khó khăn nên trong lòng cảm thấy bất an nhưng khi nàng nghe lão nói điều kiện đơn giản như thế thì bất giác vui mừng vỗ tay reo lên :

- Điều đó là đương nhiên.

Phương Tuyết Nghi lại thầm nghĩ :

- Lão ta phải phí nhiều tâm huyết mới nuôi dưỡng được đôi kim tước kia. Không lẽ bây giờ lão đã tìm được bảo vật nên không yêu thích chúng nữa ?

Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi :

- Chẳng hay vì sao lão tiên bối lại có nhã ý tặng đôi kim tước cho An cô nương vậy ?

Quái lão nhân cười ha hả một tràng rồi nói :

- Vì lão phu đã tìm được báu vật cực hiếm trong thế gian !

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Quả nhiên ta đoán không sai ! Xem ra lão này cũng không thoát khỏi ý niệm có mới nới cũ.

Ý nghĩ chưa dứt thì đã nghe quái lão nhân nói tiếp :

- Các người đã trông thấy báu vật lão phu vừa tìm được mà không biết sao ?

Tuyết Nghi và Tiểu Bình bắt giác kinh ngạc không ít, bởi lẽ từ sớm đến giờ bọn họ có trông thấy vật gì khả dĩ gọi là báu vật đâu ? Có chăng chỉ là thanh trường kiếm này có vẻ như cổ kiếm nhưng không phải là vật hiếm thấy trong võ lâm, vậy thì đâu thể gọi là kỳ trân dị vật hy hữu ?

Phương Tuyết Nghi ngơ ngẩn một lúc lâu rồi buột miệng hỏi :

- Bọn vãn bối kiến văn nông cạn, nhất thời không nhận ra được bảo vật của tiền bối, xin tiền bối hạ cố chỉ giáo cho.

Quái lão nhân cười ha hả một tràng rồi nói :

- Các người thật là có mắt như mù ! Bảo vật mà lão phu phải mất sáu tháng mới tìm được chính là ba trứng chim trong tổ đấy !

Tuyết Nghi và Tiểu Bình nghe vậy thì vừa cảm thấy kỳ quặc vừa cảm thấy khó hiểu, bởi lẽ hai ngày trước khi phát hiện ra tổ chim này thì Tiểu Bình đã thấy trong tổ có ba trứng chim rồi. Trong khi đó, lão nhân này nói là vừa trở về từ tối hôm qua và cũng nói ba trứng chim đó là bảo vật vừa tìm được, như vậy nghĩa là sao ?

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Kỳ quái ! Thật là kỳ quái !

An Tiểu Bình cũng định lên tiếng thì đã nghe quái lão nhân nói :

- Không sai ! Rất là kỳ quái, nhưng nếu các người hiểu được đạo lý bên trong thì chẳng có gì kỳ quái cả !

An Tiểu Bình liền nói :

- Vậy xin lão tiên bối cho thỉnh giáo đó là đạo lý gì vậy ?

Quái lão nhân nói :

- Vì các người có mắt mà như mù, không chịu quan sát kỹ ba trứng chim đó thôi !

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Vãn bối đã thấy ba trứng chim đó từ hai ngày trước, hôm nay cũng vậy, đâu có gì là khác lạ đâu ?

Quái lão nhân nói :

- Đương nhiên là có ! Ba trứng chim mà cô nương thấy hôm trước đã vào bụng lão phu rồi, còn ba trứng chim hiện tại là do lão phu vừa mang về tối qua đấy !

Tuyết Nghi và Tiểu Bình vừa nghe vậy thì cảm thấy tựa như từ trên trời rơi xuống nhưng thực ra lý do bên trong rất đơn giản. Nguyên khi phát hiện trong tổ chim có mảnh giấy trắng thì cả hai đều kinh ngạc, nhất thời bọn họ không quan sát kỹ ba trứng chim trong tổ. Ba trứng chim hiện tại có màu sắc và kích cỡ giống như trứng chim kim tước nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện nó có độ dài hơn trứng kim tước một chút và màu lấm chấm trên trứng cũng nhạt hơn.

Sau một hồi im lặng thì Phương Tuyết Nghi lên tiếng :

- Nếu đúng như lời lão tiền bối nói thì quả thật ba trứng chim này rất giống trứng của kim tước !

Quái lão nhân cười khà khà, nói :

- Đương nhiên ! Nếu không thì lão phu đâu phí tâm huyết nuôi đôi kim tước này làm gì và cũng đâu dám bỏ bảo vật vào tổ của chúng ?

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Lão tiền bối, chẳng hay ba trứng chim đó sẽ nở ra loại chim gì vậy ?

Quái lão nhân không không trả lời mà hỏi lại :

- Cô nương, trứng chim đó rất nhỏ phải không ?

- Đúng thế ! Nhỏ như trứng kim tước !

- Nhưng lão phu nói ra sợ rằng cô nương không tin.

- Tại sao ?

- Vì... Ba trứng chim này tuy rất nhỏ nhưng sẽ nở ra một loại không nhỏ !

- Nhưng rốt cuộc đó là loại chim gì ?

- Hạc !

An Tiểu Bình ngẩn người, nàng hỏi tiếp :

-Thiên hạc chẳng ?

Quái lão nhân cười hì hì rồi nói :

- Không sai !

An Tiểu Bình quay sang hỏi Tuyết Nghi :

- Phương đại ca đã từng trông thấy thiên hạc chưa ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Chưa !

Quái lão nhân tròn xoe song mục, lão quát hỏi :

- Không kỳ lạ à ? Trong đời nhà đầu người thấy thiên hạc được mấy lần vậy ?

Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Văn bối đã thấy rất nhiều lần, có lẽ không dưới năm lần một ngày.

Quái lão nhân ngẩn người ra như pho tượng, lão nói :

- Lễ nào cô nương từng nuôi dưỡng thiên hạc ?

Tiểu Bình nói :

- Đúng vậy !

Quái lão nhân lạnh lùng nói :

-Lão phu không tin.

Phương Tuyết Nghi nghe hai người đối đáp thì cười thầm trong bụng , chàng nghĩ :

- Xem ra lão nhân này đã mắc lừa An hiền đệ rồi.

Nghĩ đoạn chàng định lên tiếng thì đã nghe An Tiểu Bình phá ra cười khanh khách rồi nói :

- Tin hay không là tùy lão vậy !

Quái lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Cô nương, lão phu có một chuyện muốn thỉnh giáo.

Tiểu Bình liền hỏi :

- Chuyện gì ?

- Cô nương từng thấy thiên hạc sinh sản thế nào chưa ?

- Không những một mà đã thấy rất nhiều lần !

- Lão phu nghe nói thiên hạc không thể tự ấp trứng, chẳng hay chuyện đó có thật không ?

- Đương nhiên là thật, nếu không thì gia phụ hà tất phải nuôi thêm thiên hạc cho chúng ấp thay ?

Lời đã nói ra thì nàng mới phát hiện mình lỡ lời nên vội nói tiếp :

- Lão tiên bối muốn thử vấn bối chẳng ?

Quái lão nhân nói :

- Không dám, bây giờ thì lão phu đã rõ rồi !

Lão ngừng lại nhìn Tiểu Bình một lúc rồi nói tiếp :

- Cô nương họ An phải không ?

Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Đúng thế thì sao nào ?

Quái lão nhân gật đầu và nói :

- Lão phu có một vị bằng hữu cố giao cũng họ An, nhưng chẳng biết cô nương có quen biết người ấy hay không ?

An Tiểu Bình nói :

- Lão tiên bối thử nói ra xem, nếu văn bối biết thì nhất định sẽ tương cáo !

14. Chương 14: An Bày Ảo Diệu

Quái lão nhân trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói :

- Ngoài Đông Hải có một nơi gọi là Thiên Tâm Đảo, vị bằng hữu cố giao của lão phu được nhân xưng là Thiên Tâm Đảo chủ, có lẽ cô nương biết chứ ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì biến sắc, đôi mắt hạnh tròn xoe nhìn quái lão nhân một hồi lâu mà không nói được lời nào.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì bất giác thăm nghĩ :

- Không biết rốt cuộc quái lão nhân này là ai ? Hình như lão ta rất rõ mọi chuyện của An gia ?

Nghĩ đến đây thì chàng không kiên nhẫn được nữa nên cung thủ, nói :

- Lão tiên bối có thể cho văn bối thỉnh giáo đại danh không ?

Quái lão nhân không trả lời câu hỏi của Tuyết Nghi mà lớn tiếng hỏi Tiểu Bình :

- Tại sao cô nương không nói ?

An Tiểu Bình chau mày liễu, nàng thở dài một hồi rồi nói :

- Đó là gia phụ của văn bối !

Nhất thời, quái lão nhân như muốn nhảy dựng lên, lão buột miệng kêu lớn :

- An Chấn Võ là phụ thân của cô nương à ?

Không đợi An Tiểu Bình trả lời, lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Không ngờ cô nương đã lớn như thế này rồi ! Năm xưa, khi lão phu thấy cô nương thì có lẽ cô nương chỉ khoảng nửa tuổi mà thôi, bây giờ tính ra đã hơn mười sáu năm rồi !

An Tiểu Bình nghe quái lão nhân nhắc đến chuyện ấu thời của mình thì rất cảm động, nàng cung thủ hành lễ một lần nữa và nói :

- Lão tiên bối quen biết tiên phụ mà văn bối lại không biết lão, thật là đắc tội.

Quái lão nhân cười ha hả, nói :

- Cô nương không cần khách khí.

Bỗng nhiên thần sắc của lão trầm hẳn xuống, lão ngấn người giấy lát rồi lớn tiếng hỏi :

- Cô nương, lẽ nào phụ thân của cô nương đã quy tiên ?

An Tiểu Bình buồn bã nói :

- Tiên phụ mệnh bạc nên đã tạ thế hơn mười năm rồi !

Quái lão nhân thộn người một lúc lâu rồi mới nói :

- Đã mười năm rồi ? Tại sao lão phu chẳng hay biết gì cả vậy ? Lệnh đường thì sao ? Vẫn còn ở Thiên Tâm Đảo chứ ?

Dường như Tiểu Bình không muốn nói nhiều đến chuyện mẫu thân nên lắc đầu, nói :

- Gia mẫu đã không còn ở Thiên Tâm Đảo từ lâu rồi !

Nàng ngừng lại một lát rồi hỏi :

- Lão tiên bối xưng hô thế nào ?

Quái lão nhân vò vò đầu và nói :

- Lão phu là Chúc Công Minh, cô nương có nghe lệnh tôn nhắc đến không ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì vội gập người thi lễ và nói :

- Thì ra là Chúc Công Công, vậy mà văn bối không biết, thất lễ ! Thất lễ !

Lúc này Phương Tuyết Nghi cũng cung thủ, nói :

- Văn bối cũng đã nghe đại danh Thiên Đài Tiên Tẩu của Chúc lão tiên bối từ lâu, không ngờ hôm nay được bái kiến trên Tung Sơn, thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng !

Thiên Đài Tiên Tẩu Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi :

- Người... Người cũng biết lão phu à ? Quái lạ ! Bình sinh lão phu rất ít hành tẩu giang hồ nên không mấy người biết lão phu, tiểu tử ngươi nói vậy thì lệnh sư phải là nhân vật có đại danh鼎鼎 trong võ lâm !

Phương Tuyết Nghi chậm rãi nói :

- Tiên sư là Trần Hy Chính !

Song mục của Thiên Đài Tiên Tẩu Chúc Công Minh chợt lộ thần quang, lão cười ha hả một tràng rồi nói :

- Thì ra là đệ tử của Kiếm Thần Trần huynh ! Trước đây không lâu, lão phu nghe nói Kiếm Thần Trần đại hiệp đã trở về tây thiên cực lạc và cũng nghe nói truyền nhân của Kiếm Thần đang đơn thân độc mã hành đạo trên giang hồ, không ngờ là tiểu tử ngươi.

Lão ngừng lại nhìn qua An Tiểu Bình rồi nói tiếp :

- Nhưng không biết tại sao các người lại đến Tung Sơn này ?

Phương Tuyết Nghi bèn lược thuật cho Chúc Công Minh nghe chuyện Ngũ Ma tái xuất giang hồ và dã tâm xưng bá võ lâm của Thiên Ma Nữ.

Chúc Công Minh nghe xong thì chau mày nói :

- Thiên Ma Nữ này thật to gan , ả muốn thôn tóm cả võ lâm chẳng ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Đúng vậy ! Khi tiên sư chưa khử thế thì bọn chúng tỏ ra úy kỵ mấy phần nhưng hiện tại thì bọn chúng đã như hổ xuất sơn , chẳng còn xem thế nhân ra gì cả !

Chúc Công Minh cười nhạt, nói :

- Ồ dám à ? Trong võ lâm còn không ít nhân vật có võ công cao cường hơn Ngũ Ma, lẽ nào bọn họ đều chết cả rồi ?

An Tiểu Bình cười khách khách rồi nói :

- Không sai, trong võ lâm còn không ít cao nhân nhưng ai nấy đều lánh thế quy ẩn tự bảo vệ thân mình, dù còn nhiều người tại thế nhưng cũng chẳng khác gì đã chết !

Chúc Công Minh nghe vậy thì buột miệng kêu lên :

- Đúng vậy ! Lời này của cô nương đã thức tỉnh lão phu rồi !

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Sư phụ từng nói, võ công của Thiên Đài Tiên Tẩu này không kém gì người, nhưng vì người này không muốn xen vào chuyện thị phi trong võ lâm nên không được nhiều người biết đến . Nếu bây giờ lão ta thật sự có ý xuất sơn thì quả là tin vui cho võ lâm đồng đạo.

Nghĩ đoạn, chàng cung thủ, nói :

- Nếu lão tiên bối xuất sơn chủ trì đại cuộc thì thật là đại phúc khí cho võ lâm đồng đạo !

Chúc Công Minh nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Hải tử, ý của người là muốn lão phu xuất diện gánh vác trọng trách võ lâm chẳng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Nếu được lão tiên bối chủ trì thì lo gì đại sự chẳng thành !

Chúc Công Minh lắc đầu, nói :

- Không được !

An Tiểu Bình liền hỏi :

- Tại sao ?

Chúc Công Minh nói :

- Xưa nay lão phu quen thói nhàn vân dã hạc không bị thế sự câu thúc rồi, bây giờ nếu lão tận xuất tâm lực thì không khó nhưng bảo lão phu thống lãnh ba quân, hiệu lệnh thiên hạ thì e rằng các người sẽ biến thành một đám ô hợp mất.

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Lão ta nói cũng có lý.

Nghĩ thế nên chàng vội nói :

- Nếu lão tiền bối không muốn xuất diện chủ trì đại sự thì vẫn bối cũng không dám miễn cưỡng nhưng nếu bọn vẫn bối có chuyện muốn thỉnh giáo thì làm sao tìm được lão tiền bối ?

Chúc Công Minh cười hì hì , nói :

- Quá dễ ! Quá dễ ! Lão phu đã ở trên đỉnh Thái Thất này hơn mười năm rồi và cũng không có ý rời bỏ nơi này, nếu có chuyện gì dùng được lão phu thì các ngươi cứ phái người lên gọi một tiếng là lão phu lập tức ứng phó ngay.

Phương Tuyết Nghi vốn muốn mời lão ta đến Thiếu Lâm tự để tùy thời có thể thỉnh giáo nhưng sau khi nghe lão nói vậy thì chàng không miễn cưỡng nữa mà mỉm cười, nói :

- Như vậy cũng tốt, nếu có chuyện thì vẫn bối sẽ đích thân lên đây mời lão tiền bối.

Chúc Công Minh cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không can hệ ! Lão phu đã hứa với người thì đương nhiên không thể thay đổi, vì vậy người hà tất phải vội vã lên đây ?

Lão dừng lại một lát rồi quay sang nói với Tiểu Bình :

- Cô nương có muốn nhận đôi kim tước không ?

An Tiểu Bình nói :

- Chẳng phải lão tiền bối đang cần chúng để ấp trứng thiên hạ đó sao ? Nếu vẫn bối lấy đi thì lão dùng vật gì để ấp trứng ?

Chúc Công Minh mỉm cười, nói :

- Rất đơn giản, chờ cho trứng thiên hạ nở xong thì cô nương sẽ mang chúng đi, được chứ ?

An Tiểu Bình bái tạ, nói :

- Như vậy thì vẫn bối xin đa tạ trước !

Chúc Công Minh cười ha hả, nói :

- Cô nương đừng vội cảm ơn, nên biết lão phu rộng tay như thế là còn vài điều chưa nói đấy !

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Không lẽ lão tiền bối còn có điều kiện gì chẳng ?

- Không sai ! Lão phu tặng đôi kim tước này chẳng qua là có ý bỏ con san sát bắt con cá rô mà thôi !

- Tiền bối nói thế nghĩa là sao ?

- Thế này nhe, ba trứng hạc của lão phu không chắc đã nở ra hết, nếu trứng không nở được thì lão phu phải nhờ cô nương giúp đấy !

- Vẫn bối hiểu rồi !

- Cô nương đã hiểu thì tin là lão phu bỏ con san sát bắt con cá rô chứ ?

- Không sai, vẫn bối tin là lão tiền bối quả nhiên không nói dối... Nếu trứng thiên hạ không nở được thì e rằng vẫn bối phải tặng lại tiền bối một con thiên hạ thôi !

Chúc Công Minh cười hì hì nói :

- Cô nương thông minh lắm , nhưng xin đừng cười tư tâm của lão phu nhé.

An Tiểu Bình nói :

- Lão tiền bối không cần khách khí !

Phương Tuyết Nghi cũng mỉm cười, xen vào :

- Lão tiền bối độc cứ trên đỉnh Thái Thất này thì ngày ba bữa cơm lo liệu thế nào ?

Chúc Công Minh cười ha hả, nói :

- Ba ngày lão phu mới ăn một bữa nên vấn đề tự nhiên rất đơn giản, tiểu tử ngươi không cần bận tâm chuyện này.

Chúc Công Minh vừa dứt lời thì bỗng nhiên có tiếng hú dài từ dưới chân núi truyền lên.

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Ai vậy nhĩ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ không nhận ra tiếng của ai sao ?

Chúc Công Minh chau mày hỏi :

- Tiểu tử ngươi biết người này à ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Là Đại Mạc Quỷ Thủ Tổng Phù đấy !

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi lại :

- Tổng thần thâm chẳng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai ! Tiễn bối cũng biết lão ta à ?

Chúc Công Minh nói :

- Biết, nhưng đã nhiều năm rồi không gặp.

Nói đến đây thì Tổng Phù đã xuất hiện trên đỉnh Thái Thất . Phương Tuyết Nghi liền cao giọng hỏi :

- Tổng lão, có chuyện gì vậy ?

Tổng Phù đã lên đến tuyệt đỉnh nhưng vì bọn Phương Tuyết Nghi đang ở trong hóc núi lại bị mấy phiến đá lớn che khuất nên lão vẫn chưa phát hiện ra . Cho đến lúc Tuyết Nghi lên tiếng hỏi thì lão mới tung mình lướt đến cho ba người . Đồng thời lão buột miệng nói :

- Lão đệ, các ngươi khiến lão phu tìm đến huyệt hơi.

Nói đến đây thì mục quang đã nhìn thấy Chúc Công Minh nên lão lớn tiếng kêu lên :

- Lão quái vật, là ngươi à ?

Chúc Công Minh cười ha hả một tràng rồi nói :

- Thế nào ? Không lẽ ngươi đến Tung Sơn được mà lão phu không đến được sao ? Chuyện như thế đâu có gì phải ngạc nhiên ?

Tổng Phù bất giác đưa tay vò đầu và nói :

- Tuyệt lắm ! Không ngờ lão quái vật ngươi cũng đến Tung Sơn này rồi, quý hoá, thật là quý hoá !

Chúc Công Minh cười cười và nói :

- Thâu huynh đệ, mấy năm gần đây có phát tài không ? Bao nhiêu kỳ trân bảo vật ở đại nội lọt vào tay ngươi rồi ?

Tổng Phù lắc đầu, nói :

- Lão thâu nhi ta đã rửa tay giải nghệ năm năm rồi ! Lão quái vật ngươi đừng nói oan cho người tốt !

Chúc Công Minh cười ha hả rồi nói :

- Thì ra ngươi đã đổi nghề ! Đáng mừng, đáng vui ! Thế những năm qua ngươi phát tài bằng nghề gì ?

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Sống gửi nhà người, đun cơm thổi nước mà thôi !

Chúc Công Minh ngạc nhiên nói :

- Làm hoa? đầu quân à ?

Tổng Phù nói :

- Thế nào ? Người xem thường thủ nghệ của lão thâu nhi ta chăng ?

Chúc Công Minh cười hì hì, nói :

- Không dám ! Công phu làm bếp của lão thâu nhi người có thể xưng là võ lâm nhất tuyệt, lão phu ta chỉ sợ không có phúc khẩu mà ăn thôi ! Làm sao dám xem thường chứ ?

Tổng Phù cười khà khà, nói :

- Lão quái vật, người có muốn thưởng thức thủ nghệ của lão thâu nhi ta không ?

- Đương nhiên là muốn rồi ! Nhớ năm xưa thưởng thức món cá chép sông Hoàng Hà do lão thâu nhi người chế biến, bây giờ mỗi khi nhắc lại lão phu ta đều thèm nhỏ dãi !

- Chuyện đó rất đơn giản, người cùng ta đến Thiếu Lâm tự, lão thâu nhi ta sẽ chế biến món cá chép sông Hoàng Hà cho người thưởng thức, thế nào ?

- Nhất định là phải đi rồi ! Nhưng hiện tại thì chưa được !

- Tại sao ?

- Trong vòng bảy ngày tới, lão phu không thể rời tuyệt đỉnh Thái Thất, do vậy chuyện đến Thiếu Lâm tự phải chờ bảy ngày sau mới tính được !

Tổng Phù ngạc nhiên hỏi :

- Lão quái vật người còn có trò gì ở nơi này chẳng ? Tuyệt đỉnh Thái Thất có gì mà lưu luyến ?

Chúc Công Minh cười hì hì, nói :

- Bên trong tất phải có nguyên nhân, ngày sau người sẽ tự biết ! Hiện tại tốt nhất là đừng đa vấn nữa !

Phương Tuyết Nghi thấy Tổng Phù chưa nói lý do vì sao lên đây nên trong lòng hơi bất an, Chúc Công Minh dứt lời thì chàng liền hỏi :

- Tổng lão, Thiếu Lâm tự có biến cố gì không ?

Tổng Phù lắc đầu, nói :

- Không !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Đã vô sự thì tại sao lão lại tìm đến nơi này ?

Tổng Phù nói :

- Lão phu ở trong Thiếu Lâm tự buồn não ruột nên muốn tìm lão đệ người tán hươu tán vượn, kết quả là tìm khắp nơi vẫn không thấy người, do đó mới định lên tuyệt đỉnh Thái Thất giải sầu, nào ngờ lại gặp các người ở đây !

Lúc này Phương Tuyết Nghi mới yên tâm, chàng mỉm cười, nói :

- Thấy lão tiên bối bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này, khiến vãn bối kinh ngạc không ít !

Tổng Phù cười hì hì, nói :

- Các người làm thế nào mà gặp được Chúc lão quái nay ? Không lẽ hắn đã sớm ở trên tuyệt đỉnh Thái Thất này ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không sai ! Chúc lão nói với vãn bối là lão đã ở đây trên mười năm rồi !

Tống Phù nhìn qua Chúc Công Minh và hỏi :

- Thật không ?

Chúc Công Minh cười hì hì nói :

- Đương nhiên là thật ! Lão phu đâu phải là hạng đầu trộm đuôi cướp gì mà sợ người ta đến tìm sào huyệt bắt giải đến quan phủ ? Vậy thì tại sao không nói sự thật chứ ?

Tống Phù tròn tròn song mục , lão cười một tràng rồi nói :

- Lão quái vật , những lời người nói cứ như là gươm đao đâm vào bụng người khác vậy.

Chúc Công Minh cười khà khà và nói :

- Không dễ nghe chăng ? Vậy thì đừng nghe nữa là được.

Tống Phù lắc đầu nói :

- Có lẽ cả đời này tôn giá cũng không thay đổi được tính khí.

Lão ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Người nói trong vòng bảy ngày không thể rời khỏi nơi này là sao vậy ?

Chúc Công Minh cười cười và nói :

- Tiên cơ bất khả lậu , xin lỗi lão phu phải giữ bí mật này thôi.

Vừa nói lão vừa nháy mắt ra hiệu cho Tuyết Nghi và Tiểu Bình.

Tống Phù nghe vậy thì chau mày nói :

- Lão quái vật người mà cũng có bí mật à ? Lão thâm nhi ta thật là bất ngờ đấy.

Chúc Công Minh cười hì hì nói :

- Xưa nay lão phu ta hành sự luôn thích gây bất ngờ cho tha nhân mà , nếu lão thâm nhi có hứng thú thì hãy chờ mà xem.

Tống Phù nói :

- Đương nhiên rồi , Tống mỗ sẽ chờ để xem thử.

Chúc Công Minh tiếp lời :

- Các người bỗng nhiên tụ hội tại Thiếu Lâm tự , ngoài chuyện Ngũ Ma còn có chuyện gì khác không ?

Tống Phù ngạc nhiên nói :

- Chuyện Ngũ Ma vẫn chưa đủ để làm thiên hạ mất ăn mất ngủ sao ?

Chúc Công mỉm cười lớn một tràng rồi nói :

- Chỉ có năm tên tiểu quỷ ngông cuồng làm chuyện rồ dại mà cũng khiến cho các người phải mất ăn mất ngủ thì quả thật lão phu ta tức cười chết đi được.

Xem ra Chúc lão là nhân vật cực kỳ tự thị.

Tống Phù cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Mấy năm không gặp mà xem ra khẩu khí của lão quái vật người thay đổi nhiều quá.

Chúc Công Minh nói :

- Chuyện này có gì lạ đâu ? Ba ngày không gặp đã phải lau mặt mới nhận ra nhau , lão phu và Tổng thần thân người đã hai mươi năm không gặp thì đương nhiên là phải có nhiều chỗ khác hơn trước rồi.

Tổng Phù thâm nghĩ :

- Tuy lão quái vật này thích nói khoác nhưng nếu có thể khích lão ta tái xuất giang hồ thì thật là đại phúc cho võ lâm.

Nghĩ đoạn lão liền nói :

- Nghe khẩu khí có vẻ lão quái vật người chẳng xem Ngũ Ma ra gì cả , phải thế không ?

Chúc Công Minh chậm rãi nói :

- Đúng vậy ! Thế nào lão thân nhi người sợ bọn chúng lắm chẳng ?

Tổng Phù gượng cười nói :

- Võ công của Ngũ Ma tên nào cũng có chỗ hơn người , lão phu tự lượng sức mình không đùa với bọn chúng được.

Chúc Công Minh phá lên cười một tràng ngạo nghễ rồi buông một câu :

- Thật là chẳng ra gì cả !

Tổng Phù mỉm cười nói :

- Đúng vậy ! Lão thân nhi ta vốn chẳng ra gì đối với lão quái vật người , nhưng với cách ẩn cư ở Tung Sơn không dám gặp người khác tựa như lão quái vật người thì chưa hẳn lão quái vật người inh hơn lão phu bao nhiêu.

Chúc Công Minh trợn trừng song mục lên quát hỏi :

- Người nói lão phu không inh hơn bao nhiêu à ?

- Đúng vậy !

- Được, chỉ cần Ngũ Ma đến trước mặt lão phu thì lão phu sẽ cho người xem vài thủ đoạn giáng ma của lão phu.

- Chờ người ta đến nơi rồi lão quái vật người mới dám thi thố tài năng , như vậy mà cũng xuất khẩu đại ngôn được sao ?

Chúc Công Minh ngắt người giấy lát rồi hỏi :

- Người muốn làm thế nào mới gọi là inh hơn người ?

Tổng Phù cười ha hả rồi nói :

- Nếu là chỗ lão thân nhi ta thì phải tung hoành thiên hạ , đi khắp chân trời góc biển tìm từng nhân vật trong Ngũ Ma mà trừ đi.

Chúc Công Minh hỏi lại :

- Người muốn lão phu hạ sơn tìm bọn chúng à ?

Tổng Phù nghiêm giọng nói :

- Không sai ! Sợ rằng người không có can đảm như thế ?

Chúc Công Minh phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Nếu lão phu không có can đảm như thế thì e rằng đương kim võ lâm cũng không có nhân vật thứ hai.

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình nghe hai lão đối đáp mà cười thâm trong bụng , bọn họ đều biết Tổng Phù đang dùng kế khích tướng để khích Chúc Công Minh xuất sơn , nhưng Tổng Phù đâu ngờ rằng Chúc Công Minh đã hứa với hai người là không bao lâu nữa lão sẽ hạ sơn thật sự.

Tuy cảm thấy tức cười nhưng hai người rất kính phục dụng tâm của Tống Phù , do vậy mà không người nào lên tiếng nói rõ ra.

Lúc này Tống Phù mỉm cười nói :

- Lão quái vật , người tự đánh giá mình quá cao rồi đấy.

Chúc Công Minh nói :

- Lễ nào không đúng như vậy ?

- Không phải là không đúng mà lão thâm nhi ta tin rằng , dù Ngũ Ma đến Tung Sơn này thì chưa chắc lão quái vật người giảng phục được bọn họ.

- Tại sao ?

- Võ công của lão quái vật người chưa hẳn đã cao cường hơn bọn chúng , vậy thì làm sao có thể giảng ma trừ bạo ?

- Khá lắm ! Quả nhiên là lão thâm nhi người coi thường lão phu rồi.

- Không phải lão thâm nhi ta xem thường lão quái vật người ! Nhưng thực tế là người... Chỉ giỏi nói mà không tự làm.

Chúc Công Minh nộ khí quất :

- Lão thâm nhi , theo người thì lão phu phải làm thế nào ?

Tống Phù cười ha hả nói :

- Rất đơn giản , hạ sơn tìm bọn chúng phân cao thấp.

- Đơn giản như thế à ?

- Không sai ! Chỉ đơn giản như vậy thôi.

- Được ! Dù sao thì lão phu cũng đã hứa với Phương tiểu tử và An cô nương kia , vài ngày sau lão phu sẽ hạ sơn.

- Cái gì ? Người đã hứa hạ sơn với bọn chúng à ?

- Không sai ! Chuyện này có gì không phải chăng ?

Tống Phù lắc đầu nói :

- Không có gì.

Lão nhìn qua đôi thiếu niên nam nữ , Phương-An và nói tiếp :

- Nhị vị lão đệ... thật là uổng công của lão phu ta rồi.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười nói :

- Xin Tống lão chớ trách , bọn vẫn bối chỉ cảm thấy rằng , dù Chúc lão tiền bối hứa sẽ hạ sơn nhưng phải chờ rất lâu sau , vì thế nếu Tống lão có thể khuyên Chúc lão tiền bối hạ sơn sớm vài ngày thì chẳng tốt hơn sao ?

Tống Phù nói :

- Lão đệ người đánh giá cao lão thâm nhi ta rồi ! Chỉ đáng tiếc là lão quái vật này vẫn chờ mấy ngày sau mới chịu hạ sơn . Chuyện này khiến lão phu ta cảm thấy thật là kỳ quái.

An Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Tống lão chớ lấy làm kỳ quái , chuyện này tất có đạo lý bên trong và vẫn bối đã biết rõ rồi.

Tống Phù hỏi :

- Nguyên do tại sao ?

An Tiểu Bình nói :

- Vãn bối đã biết nhưng nhất thời không tiện nói ra , xin Tổng lão chớ đa vãn nữa.

Tổng Phù hơi ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu nói :

- Được ! Lão phu sẽ không hỏi nữa.

Đột nhiên nghe Chúc Công Minh nói :

- Xin chư vị im lặng cho , lão phu phát hiện có người lên núi đây.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ :

- Không lẽ lão quái vật này đã luyện được thiên nhĩ thông ?

Vừa nghĩ chàng vừa ngưng thần nghe rồi bất giác đứng lên định ra khỏi hóc núi xem thử . Nhưng Chúc Công Minh nhanh tay giữ lại và nói :

- Không cần ra ngoài, nếu người này là nhân vật trong Ngũ Ma thì lão phu sẽ ra tay ứng phó trước.

Lời chưa dứt thì quả nhiên có tiếng bước chân vang lên . Quần hùng đều im hơi lặng tiếng đứng nép vào vách đá, song mục đều quét ra ngoài quan sát . Chẳng bao lâu sau thì đột nhiên có một bóng người phi như bay lên tuyệt đỉnh Thái Thất . Người này giương mắt nhìn xung quanh đỉnh núi và buột miệng tự nói :

- Quái lạ ! Rõ ràng là có người trên này, thế tại sao lão phu truy lên thì chẳng thấy bóng ma nào cả ?

Nghe âm giọng thì có thể nhận biết là người này đã khá cao niên và cũng rất lạ.

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tổng Phù như muốn ngầm hỏi lão có nhận biết được người này là nhân vật nào không . Nhưng Tổng Phù ngơ ngác lắc đầu, rõ ràng một nhân vật kinh lịch giang hồ như lão song vẫn không biết người này là ai.

Phương Tuyết Nghi nướng đôi mày kiếm rồi bật đứng lên định phóng ra ngoài xem thử kẻ đến là nhân vật nào, nhưng Chúc Công Minh vội xuất thủ giữ chàng lại và dùng thuật truyền âm nói :

- Tiểu tử, không được manh động !

Tuy lòng hiếu kỳ thôi thúc rất mạnh nhưng thấy thần sắc của Chúc Công Minh rất nghiêm trọng nên Phương Tuyết Nghi đành ngồi xuống lại.

Lúc này Chúc Công Minh đưa tay vỗ cho đầu tóc vốn như tổ quạ rối thêm lên, kế đó lão nhanh chóng lấy chiếc rìu và thanh kiếm dắt bên người cất vào một mô đá rồi mới ngồi ngay ngắn trở lại . Lão quét mục quang nhìn qua ba người rồi dùng thuật truyền âm nói :

- Lát nữa nếu lão nhân kia hỏi lão phu là ai thì các vị hãy nói rằng, lão phu là Á Cái Hoàng Xung - một vị trưởng lão thất tung của Cái Bang nhé !

Bọn họ không hiểu tại sao Chúc Công Minh phải đóng kịch như thế nhưng trong thần thái nghiêm túc của lão thì tất phải có lý do quan trọng nên ai nấy đều lặng lẽ gật đầu.

Không đầy một khắc sau thì bỗng nhiên có một lão nhân râu tóc bạc phơ xuất hiện trước cửa hóc núi.

Phương Tuyết Nghi ngưng thần quan sát thì thấy người này có thân hình vừa cao vừa ốm, toàn thân mặc trường bào màu lam, trong có vẻ cũ kỹ chắp vá được giặt rất sạch sẽ thơm mát . Thần sắc của lão này trông vỏ vàng nhưng thần quang phát ra từ song mục tựa như hai ngọn đèn rực sáng.

Lam bào lão nhân dừng chân trước hóc núi rất ngạc nhiên, hình như lão không ngờ nơi này lại có nhiều người như thế . Nhưng ngay sau đó lão cất bước đi vào trong, mục quang quét qua bốn khuôn mặt và lạnh lùng hỏi :

- Các người là ai ?

Khẩu khí rất trịch thượng, khiến An Tiểu Bình cảm thấy nộ khí dâng trào lên, nếu Chúc Công Minh không kịp thời đưa mắt nhìn thì nàng đã khai khẩu rồi.

Phương Tuyết Nghi bình tĩnh cung thủ, nói :

- Lão trượng hỏi bốn người bọn tại hạ phải không ?

Lam bào lão nhân nói :

- Không phải các người thì còn ai nữa ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Xin lão trượng chớ tức khí, có chuyện gì hãy ngồi xuống rồi nói cũng không muộn !

Lam bào lão nhân cười nhạt một tiếng, lão chú mục nhìn Chúc Công Minh và hỏi :

- Người này là ai ? Danh xưng thế nào ?

Trong bốn người mà lão ta chỉ hỏi mỗi một Chúc Công Minh, điều này chứng tỏ Lam bào lão nhân đến đây là có mục đích !

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Lão trượng muốn hỏi lão cuồng tử này chẳng ?

Lam bào lão nhân ngạc nhiên hỏi lại :

- Hắn là cuồng tử ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không chỉ là cuồng mà còn là một lão câm nữa đấy !

Lam bào lão nhân ngẩn người, thần thái lộ vẻ không tin.

Tuyết Nghi thấy đối phương không nói thì liền mỉm cười, nói tiếp :

- Thế nào ? Lão trượng không tin chẳng ?

Lam bào lão nhân nói :

- Lão phu không tin !

Tuyết Nghi chậm rãi nói :

- Lão trượng có thể lên tuyệt đỉnh Thái Thất mà chỉ mặc đơn bào thế này, tất phải là một nhân vật trong võ lâm ?

Lam bào lão nhân cười nhạt, nói :

- Phải thì sao nao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thế lão trượng có biết đại danh Cái Bang trong võ lâm không ?

Lam bào lão nhân nói :

- Cái Bang à ? Đó cũng gọi là đại danh sao ? Hừ...

Phương Tuyết Nghi ngậm thất kinh, chàng nghĩ :

- Lão này là ai mà xem thường Cái Bang như thế ? Nếu vậy thì bốn chữ Á Cái Hoàng Xung làm sao có thể hù dọa. được lão ta ?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng nói :

- Khẩu khí của lão trượng quả nhiên không nhỏ !

Lam bào lão nhân nói :

- Không sai ! Nam Hoa Thần Cái gặp lão phu còn phải khấu đầu, huống hồ là bọn đệ tử của hắn !

Phượng Tuyết Nghi chau mày nói :

- Lão trượng đã cao hơn Bang chủ Cái Bang một bậc như vậy thì có lẽ lão trượng là một vị trưởng lão được tôn kính của Cái Bang ?

Lam bào lão nhân nộ khí quát lớn :

- Ai bảo lão phu là trưởng lão của Cái Bang ? Tiểu tử, lẽ nào ngay cả đại đánh Vô lâm Nhất Quái mà các người cũng chưa từng nghe ?

Thì ra, trong lúc tức khí lão nhân này đã tự khai báo danh hiệu . Phượng Tuyết Nghi và An Tiểu Bình tuy cảm thấy bốn chữ Vô lâm Nhất Quái hơi kinh hãi nhưng vì bọn họ chưa từng nghe nói nên sự kinh động không bằng Tống Phù.

Lam bào lão nhân thì hai tay chống xuống đất như muốn bật người phóng đi vậy !

Phượng Tuyết Nghi thản nhiên mỉm cười, nói :

- Vô lâm Nhất Quái là danh hiệu của lão trượng à ?

Lam bào lão nhân thấy bốn người này nghe danh hiệu của mình mà không kinh hồn khiếp vía như lão tưởng thì cũng cảm thấy bất ngờ, lão nộ khí nói :

- Không sai ! Lão phu là Vô lâm Nhất Quái Tân Bá Công !

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Ba chữ Tân Bá Công nghe cũng khá đường hoàng nhưng thêm bốn chữ Vô lâm Nhất Quái thì thật là khó nghe quá !

Tân Bá Công ngăn người nhìn Tiểu Bình một lúc rồi nói :

- Tiểu nha đầu người nói năng lung tung gì thế ?

An Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Vãn bối nói rằng, danh tự Tân Bá Công của lão trượng nghe thật hay, thế tại sao phải thêm bốn chữ Vô lâm Nhất Quái khiến người nghe cảm thấy quái dị quá !

Tân Bá Công hỏi tiếp :

- Nghe không thuận tai à ?

An Tiểu Bình nói :

- Đúng vậy ! Một người đường hoàng thì tại sao phải làm quái vật ?

Tân Bá Công nghe vậy sững người, lão trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu mà không nói gì.

Lúc này trong lòng Tống Phù đang hồi hộp vô cùng, bởi lẽ lão biết không ít về tính khí của Vô lâm Nhất Quái Tân Bá Công này . Tống Phù vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Tuyết Nghi và Tiểu Bình, lão muốn bọn họ đừng nói nữa, nếu chọc cho lão quái vật này động chân hoa? thì quả thật là phiền phức to . Thế nhưng An Tiểu Bình vẫn thản nhiên như chẳng hay biết gì, nàng nhìn thẳng đối phương và nói :

- Tân lão trượng, tại sao lão không nói ?

Tân Bá Công chau mày, nói :

- Tiểu nha đầu, lão phu đang suy nghĩ và cảm thấy lời người vừa nói cũng có chút đạo lý !

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Thất thế à ? Vậy tại sao lão không ngoan ngoãn làm người mà làm quái vật chi vậy ?

Tân Bá Công chớp chớp song mục, lão xạ hai đạo thần quang nhìn Tiểu Bình rồi chậm rãi nói :

- Chuyện này... Lão phu phải suy nghĩ đã !

Nói đoạn lão quét mục quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Tiểu tử, ngươi vừa nhắc đến Cái Bang là có dụng ý gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi thấy lão ta sau khi nghe Tiểu Bình nói mấy câu thì không còn vẻ ngang tự đại nữa nên chàng trầm nghĩ :

- Lão này tuy có danh là Nhất Quái nhưng e rằng không phải là hạng bại hoại trong ma đạo . Đã nghĩ như vậy thì chàng không còn dụng tâm châm chọc đối phương nữa . Chàng mỉm cười rồi nói với giọng khá ôn hoà :

- Trong Cái Bang có một vị gọi là Á Cái Hoàng Xung, chẳng hay Tân lão trượng có biết không ?

Tân Bá Công nghe vậy thì toàn thân chấn động, lão buột miệng kêu lớn :

- Hoàng Xung à ? Hắn vẫn chưa chết sao ?

Phương Tuyết Nghi thấy đối phương nghe danh Hoàng Xung thì quả nhiên tỏ ra kinh hãi, điều này khiến chàng cũng cảm thấy kỳ quái nên vội nói :

- Ai bảo lão ta đã chết ? Vị lão nhân vừa cuồng vừa căm trước mặt chính là Á Cái Hoàng Xung đấy !

Tân Bá Công có vẻ không tin, lão thối lui một bước rồi xạ thần quang nhìn khắp người Chúc Công Minh . Hồi lâu sau lão mới buông tiếng thở dài rồi nói :

- Là chân hay giả, lão phu cũng nhìn không ra.

Lão ngừng lại một lát rồi cung thủ nói với Chúc Công Minh :

- Năm xưa dưới chân núi Thái Sơn được Hoàng huynh trượng nghĩa trợ giúp lão phu một tay, nhưng vì đêm tối nên không nhớ rõ hình mạo của Hoàng huynh, về sau lão phu có đi khắp nơi tìm Hoàng huynh nhưng không có duyên diện kiến, không ngờ hôm nay...

An Tiểu Bình nói xen vào :

- Lão trượng hà tất phải tìm kiếm nữa, chẳng phải Hoàng trượng lão đang ở trước mặt đó sao ?

Tân Bá Công mỉm cười, nói :

- Không sai ! Về sau lão phu nghe nói Hoàng Xung đã bị một tên vãn bối của Cái Bang hại chết, do vậy mà lão phu mất cơ hội báo ân và cũng do vậy mà lão phu đối đầu với đệ tử Cái Bang, không ngờ Hoàng huynh vẫn chưa khứ thể !

Đến bây giờ Phương Tuyết Nghi mới hiểu ra dụng ý giả mạo Hoàng Xung của Chúc Công Minh, thì ra lão ta muốn thay Cái Bang hóa giải một cường địch.

Lúc này bỗng nhiên Chúc Công Minh đưa tay vò đầu bứt tai, lão vừa chỉ Tân Bá Công vừa nói u ơ một hồi.

Tân Bá Công tỏ ra rất cung kính, lão quay sang hỏi An Tiểu Bình :

- Tiểu cô nương, các người ở chung với Hoàng huynh chắc là hiểu cách hoa tay diễn đạt lời nói của người cầm chũr ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Đương nhiên ! Nếu không thì bọn vãn bối làm sao ngồi đây tán gẫu với nhau ?

Phương Tuyết Nghi bất giác trầm nghĩ :

- Cô nương này sao lại nói năng tùy thích như thế ?

Chợt nghe Tân Bá Công cười hì hì, nói :

- Cô nương, vừa rồi Hoàng huynh nói gì vậy ?

An Tiểu Bình hỏi lại :

- Lão muốn nghe thật à ?

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Đương nhiên là thật ! Vừa rồi Hoàng huynh chỉ lão phu nói u ơ như thế, tất nhiên là muốn nói với lão phu rồi !

Phương Tuyết Nghi càng khẩn trương hơn, bởi lẽ vừa rồi Chúc Công Minh chỉ tay loạn xạ và u ơ lung tung chứ có muốn nói gì đâu ? Bây giờ An Tiểu Bình lại tự cho rằng mình hiểu được ý Chúc Công Minh muốn nói, điều này thật khiến Tuyết Nghi không thể đoán được là nàng muốn nói gì ?

Nhưng Tiểu Bình chờ Tân Bá Công dứt lời thì nói ngay :

- Hoàng lao nói rằng, chuyện quá khứ thì còn nhắc lại làm gì ? Nhưng bây giờ nếu Tân lão thật lòng muốn báo ân thì có hai chuyện nên làm !

Tân Bá Công nói :

- Hai chuyện à ? Khi đó ở Thái sơn lão ta chỉ giúp lão phu một chưởng thôi mà !

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Nói thế, xem ra lão trượng chỉ giả vờ muốn báo ân thôi !

Tân Bá Công nói :

- Ai bảo là giả ? Lão phu thành tâm...

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Nếu lão thành tâm thì tại sao lại so đo một chuyện hai chuyện ? hoặc một chưởng hai chưởng ?

Tân Bá Công nói :

- Chuyện này... Nhất thời lão phu lỡ lời thôi.

An Tiểu Bình nói :

- Đương nhiên là lão sai.

Tân Bá Công gật đầu , nói :

- Cô nương , Hoàng huynh nói hai chuyện gì vậy ?

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện thứ nhất , Hoàng lão chưa chết nên từ đây về sau lão trượng phải khách khí với đệ tử Cái Bang một chút ?

Tân Bá Công phá lên cười ha hả rồi nói :

- Chuyện này là đương nhiên rồi ! Thế còn chuyện thứ hai ?

An Tiểu Bình nói :

- Sợ rằng Tân lão không đồng ý chuyện thứ hai thôi ?

Tân Bá Công nói :

- Không sao , thiên hạ không có chuyện gì làm khó được lão phu , cô nương cứ nói ra xem ?

An Tiểu Bình liếc nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Hoàng lão nói rằng , lão ta và vị Phương công tử này là chỗ vong niên chi giao , hiện tại Phương công tử đã được vô lâm đề cử làm minh chủ để đối phó với Ngũ Ma , do đó Hoàng lão muốn Tân lão trượng ngày sau hãy theo Phương công tử mà giúp hắn giáng phục Ngũ Ma.

Không ai ngờ là nàng nói ra chuyện như thế ! Chẳng những Phương Tuyết Nghi ngăn cả người ra mà ngay cả Chúc Công Minh cũng suýt chút nữa quên chuyện mình đang giả mạo Á Cái Hoàng Xung mà bật kêu thành tiếng.

Tân Bá Công chau mày nói :

- Tiểu tử này mà xứng đáng chăng ?

Tiểu Bình mỉm cười nói :

- Xứng hay không xứng chẳng quan hệ gì đến lão trượng , Hoàng lão đã nói vậy thì lão trượng nên tuân hành mới phải.

Tân Bá Công ngạc nhiên kêu lên :

- Tại sao lão phu phải tuân hành chứ ?

- Lão đã muốn báo ân thì tại sao lại không tuân hành ?

- Chuyện này... Quả thực là lão phu bất phục rồi.

- Tại sao bất phục ?

- Tiểu tử này miệng chưa ráo mùi sữa , hấn dựa vào đâu mà có thể sai khiến lão phu ?

Tiểu Bình mỉm cười nói : :

- Hình như lão trượng rất xem thường Phương huynh thì phải ?

Tân Bá Công nói :

- Không sai ! một tiểu tử như hấn thì bảo lão phu làm sao có cách nhìn khác được ?

Tiểu Bình nói :

- Người hữu chí không tất yếu phải cao niên , lão trượng hiểu đạo lý này chứ ?

Tân Bá Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Tiểu nha đầu , lão phu không cần người giáo huấn , nếu không nể Hoàng huynh thì với thái độ vô lễ của nha đầu ngươi cũng đủ để lão phu tiễn ngươi về thế giới bên kia rồi.

An Tiểu Bình tỏ ra khá nhẫn nại , nàng mỉm cười nói :

- Xem ra lão trượng rất thích giết người ?

Tân Bá Công cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đúng vậy thì sao ?

- Không sao à ! Nhưng oan oan tương báo , lão trượng không sợ người khác giết lại lão à ?

- Giết ta ? Nếu trong võ lâm có nhân vật đủ bản lĩnh làm chuyện đó thì có lẽ lão phu đã không thể sống đến nay.

-Ồ , xem ra khẩu khí của lão cũng không vừa.

- Hôm nay lão phu đã rất khiêm tốn rồi đấy , tiểu nha đầu ngươi có biết là xưa nay lão phu nói chuyện căn bản chẳng cần suy nghĩ kỹ không ?

- Thế à ?

- Nhưng đối với hạng phụ nhân các ngươi không hợp với lão phu lắm đâu.

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Tại sao ? Chẳng phải con người đều như nhau cả sau ?

Tân Bá Công nói :

- Đương nhiên là không như nhau , nếu hạng phụ nhân các ngươi mà nói năng lung tung , dù bản thân không biết xấu hổ thì người khác nghe được cũng chẳng xem ra gì.

An Tiểu Bình nghe vậy thì suy nghĩ một lát rồi nói :

- Tân lão trưởng , lão chưa trả lời chuyện thứ hai của Hoàng lão đấy.

Tân Bá Công nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Được , lão phu hứa là có thể nhưng ít ra phải cho lão phu biết tiểu tử này dựa vào đâu mà có tư cách sai khiến lão phu ?

An Tiểu Bình hỏi lại :

- Lão nói vậy là có ý gì ?

- Rất đơn giản , lão phu muốn tỷ thí võ công với hân.

- Lão trưởng muốn tỷ võ với Phương huynh đệ à ?

- Không sai !

An Tiểu Bình nhìn Phương Tuyết Nghi và hỏi :

- Ý của Phương huynh thế nào ?

Phương Tuyết Nghi vốn sợ dây vào lão này thì sinh thêm phiền phức không đáng có nên buột miệng nói :

- Tại hạ không muốn vướng vào chuyện này...

Tân Bá Công vừa nghe thế thì phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không ngờ mình chủ của cửu đại môn phái đề cử chỉ là một tiểu tử nhất gan , thật là buồn cười quá.

Lời này quả nhiên là không dễ nghe đối với Phương Tuyết Nghi , nhưng chàng vẫn chưa phát tác.

An Tiểu Bình chau mày nói :

- Tân lão trưởng nói năng chớ châm chọc nhé.

Nàng quay sang nói tiếp với Phương Tuyết Nghi :

- Tại sao Phương huynh chẳng có một chút dũng khí gì cả vậy ?

Đối với lời châm chọc của Tân Bá Công tuy khó nghe nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn miễn cưỡng chịu đựng được , còn câu của Tiểu Bình lại khiến chàng biến sắc , nộ khí bất giác xông lên cuộn cuộn . Chàng trừng mắt cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Ai bảo là tại hạ không có dũng khí ?

- Phương huynh , vị Tân lão trưởng này cho rằng huynh không có tư cách làm minh chủ đối phó với Ngũ Ma , nếu huynh có dũng khí thì tại sao không chứng minh là mình có tư cách đó , đồng thời cũng cho lão ta mở rộng tầm kiến thức , bằng vài chiêu kiếm pháp của huynh ?

Tân Bá Công nghe vậy thì bất giác kêu lên :

- Tiểu tử ngươi dùng kiếm à ?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Không sai !

Tân Bá Công nói :

- Rất tốt ! Lão phu tự cho rằng kiếm của mình là đệ nhất đấy , tiểu tử ngươi có dám thử không ?

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Lão ta dám xưng là kiếm pháp đệ nhất à , thật là quá ngông cuồng !

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Kiếm pháp của lão thế nào mà dám xưng là đệ nhất ?

Tân Bá Công nói :

- Hao tiểu tử , nếu người không tin thì tại sao không thử xem ?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Thử hay không thử chờ lát nữa hãy tính , nhưng tại hạ không tin kiếm pháp của lão là võ lâm đệ nhất.

Tân Bá Công nói :

- Tiểu tử , người không tin kiếm pháp của lão phu là võ lâm đệ nhất thì người tin ai ?

Phương Tuyết Nghi ngáp ngừng một lát rồi nói :

- Chuyện này... Nhất thời tại hạ chưa nghĩ ra.

An Tiểu Bình nói xen vào :

- Tân lão trượng tự cho kiếm pháp của lão là võ lâm đệ nhất , vậy Trần Hy Chính là thứ mấy trong thiên hạ ?

Tân Bá Công nói :

- Tiểu nha đầu , người nói kiếm pháp của Trần Hy Chính cao cường hơn lão phu chăng ?

An Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Được tôn xưng là Kiếm Thần thì đương nhiên là phải hơn lão trượng rồi.

Tân Bá Công quát lớn :

- Xằng bậy !

An Tiểu Bình nói tiếp :

- Tân lão trượng , sợ rằng bản thân lão mới là người nói xằng bậy đấy.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Tân lão trượng . Lão đã từng gặp Kiếm Thần Trần đại hiệp chưa ?

Tân Bá Công lắc đầu nói :

- Chưa ! Niên kỷ của Trần Hy Chính nhỏ hơn lão phu mấy chục tuổi , lão phu há có thể động thủ với hàng hậu sinh vẫn bối như thế sao ?

Khẩu khí của lão này quả nhiên không nhỏ , ngay cả Kiếm Thần mà trong mắt lão ta cũng chỉ là hậu sinh vẫn bối.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Tôn giá chưa động thủ với Trần đại hiệp thì làm sao biết kiếm pháp của Trần đại hiệp không hơn tôn giá ?

Tân Bá Công cười ha hả một tràng rồi nói :

- Chuyện này đâu có gì khó ? Dựa vào hai mươi tuổi mà lão phu lớn hơn hẳn thì có thể biết kiếm pháp của hẳn quyết không phải là địch thủ của lão phu rồi.

Phương Tuyết Nghi nghĩ thầm :

- Có lý kỳ quặc như thế sao ? Không lẽ người cao niên thì nhất định cao cường hơn người trẻ tuổi ?

Chàng còn đang nghĩ thì đã nghe An Tiểu Bình nói :

- Tân lão trượng, câu vừa rồi dường như nghe không thông đấy !

Tân Bá Công lớn tiếng hỏi :

- Không thông chỗ nào ?

An Tiểu Bình nói :

- Võ công cao thấp của một người lẽ nào do niên kỷ quyết định ?

Tân Bá Công nói :

- Nhưng luyện nhiều hơn hai mươi năm thì tự nhiên phải cao cường hơn chút ít chứ !

An Tiểu Bình phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Vãn bối không tin !

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Không tin thì mời thử vậy !

An Tiểu Bình tròn xoe mắt hạnh, nàng nói :

- Lão muốn tỉ kiếm với vãn bối à ?

Tân Bá Công lạnh lùng nói :

- Không phải ta muốn mà là người tự tìm lấy cái chết !

Lão quét hai đạo hàn quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Tiểu tử, nếu quả thật người dùng kiếm thì hôm nay lão phu phá lệ chỉ điểm cho người vài chiêu kiếm pháp đây . Thế nào ?

Khẩu khí của lão này xem ra càng lúc càng to !

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói :

- Nghe khẩu khí của tôn giá thì hình như trong mắt tôn giá, cửu đại môn phái chẳng có phân lượng nào ?

Tân Bá Công thản nhiên nói :

- Người đừng tưởng người của cửu đại môn phái là ghê gớm lắm, thực ra lão phu thấy người còn kém xa bọn chúng !

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Quả nhiên là tôn giá muốn động thủ với tại hạ rồi !

Tân Bá Công mỉm cười, nói :

- Lão phu muốn chỉ điểm cho người vài chiêu kiếm pháp để sau này người bỏ thói mực hạ vô nhân thôi !

Dù sự nhần nại của Phương Tuyết Nghi có tốt cách mấy thì lúc này chàng cũng không thể nào chịu đựng được nữa.

Chàng từ từ đứng lên và xuất kiếm ra khỏi võ Tổng Phù và Chúc Công Minh thấy vậy nhưng không lên tiếng ngăn cản, hai lão tỏ ra thản nhiên như không có việc gì.

An Tiểu Bình thấy hai lão tiền bối không phản đối thì liền nói :

- Tốt nhất Phương huynh nên xuất thủ nhanh một tí để mọi người hiểu rõ, rốt cuộc kiếm pháp của người cao niên cao cường hay người ít tuổi cao cường.

Phương Tuyết Nghi thừa hiểu ý Tiểu Bình muốn bảo chàng xuất ngay tuyệt chiêu để cho Tân Bá Công kinh tâm khiếp đảm mà bỏ thói kiêu ngạo, vì vậy chàng mỉm cười, nói :

- Hiền đệ yên tâm, tiểu huynh hiểu rồi !

Chàng đưa trường kiếm lên trước rồi nói tiếp với Tân Bá Công :

- Chúng ta có cần ra ngoài không ?

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Không cần !

Nói đoạn lao lấy trong trường bào ra một thanh đoản kiếm.

Thanh kiếm này chỉ dài khoảng một thước sáu, so với trường kiếm thông thường thì nó ngắn hơn đến một thước, nhưng sau khi xuất võ thì thân kiếm lấp lánh hàn quang khiến ai nấy đều lóe mắt.

An Tiểu Bình buột miệng kêu lên :

- Báu kiếm !

Tân Bá Công rất đặc ý, lão mỉm cười rồi nói :

- Tiểu nha đầu ngươi nói không sai, xem ra ngươi cũng có mấy phần nhãn lực đấy ! Nhưng ngươi có biết danh xưng của thanh đoản kiếm này gọi là gì không ?

An Tiểu Bình thấy đoản kiếm lộ hàn quang lấp lỏm thì buột miệng gọi báu kiếm nhưng tên kiếm là gì thì quả thật là nàng chưa từng nghe nói . Nàng ngẩn người một lúc rồi định lắc đầu nói là không biết thì bỗng nhiên nghe Tống Phù dùng thuật truyền âm nói :

- An cô nương, đây là đệ tứ kiếm trong Việt quốc ngũ kiếm, danh xưng là Ngự Trường kiếm !

An Tiểu Bình nghe vậy thì mừng thầm trong bụng nhưng nàng giả vờ trầm ngâm suy nghĩ một lát nữa rồi nói :

- Tân lão trượng, trông hình dạng và kích thước của đoản kiếm này có lẽ là Ngự Trường kiếm rồi !

Tân Bá Công ngạc nhiên nhìn Tiểu Bình một hồi lâu rồi phá lên cười một tràng và nói :

- Không ngờ kiến văn của tiểu nha đầu ngươi cũng khá quảng bác.

Lão dịch mục quang qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Ngự Trường kiếm là cổ vật thời Xuân Thu nên lão phu sẽ không dùng nó đối phó với trường kiếm phạm thiệt của ngươi !

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Ngươi tuy cường nhưng cũng cường rất có nghĩa khí, lão không muốn dùng thần vật lợi khí đối phó với trường kiếm của ta thì đủ thấy tâm địa của lão ta không phải đã bại hoại hoàn toàn !

Nghĩ đoạn chàng mỉm cười, nói :

- Không hề chi, thanh trường kiếm của tại hạ cũng thuộc vào loại bảo kiếm, tuy không lợi hại bằng Ngự Trường kiếm nhưng chưa chắc Ngự trường kiếm làm tổn hại được nó !

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Được ! Tiểu tử ngươi đã tự tin như thế thì xuất thủ trước đi !

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Lão ta tự xưng là kiếm pháp đệ nhất thì đương nhiên là không khi nào chịu cướp tiên cơ rồi, ta cố tương nhượng cũng vô ích thôi.

Nghĩ đoạn, chàng bắt kiếm quyết rồi bình thể đâm ra một kiếm . Đường kiếm này tuy đâm thẳng tới trước nhưng bên trong ẩn chứa nhiều loại biến hoá.

Tân Bá Công thâm kinh ngạc, lão buột miệng kêu lên :

- Không sai, kiếm pháp của tiểu tử ngươi quả nhiên là bất phàm !

Vừa nói lão vừa huy động đoản kiếm từ dưới đâm lên nhằm vào cổ tay của Tuyết Nghi mà điểm tới . Thủ pháp của lão rất đặc địa, bất luận kiếm chiêu của Tuyết Nghi biến hoá như thế nào thì cổ tay cầm kiếm cũng bị uy hiếp và sự biến hoá trở nên vô dụng.

Phương Tuyết Nghi cả kinh trầm nghĩ :

- Kiếm pháp của lão quái này quả nhiên không tầm thường, chiêu thức xuất thủ cũng vô cùng lợi hại !

Trong lúc trầm nghĩ thì trường kiếm của chàng cũng trầm xuống, mũi kiếm xoay vòng và nhắm vào khuỷu tay phải của Tân Bá Công mà điểm tới . Thế biến cực kỳ nhanh, nhanh đến độ Tân Bá Công phải kêu thất thanh và triệt kiếm lui ra sau một bước . Rõ ràng Tân Bá Công đã đánh giá thấp võ công của Phương Tuyết Nghi nên khi đối phương biến chiêu thì lão đành phải triệt hồi đoản kiếm và thối lui . Cao thủ tỉ kiếm mà xuất hiện tình huống thế này thì Tân Bá Công phải ngừng tay nhận thua mới đúng . Nhưng lúc này song mục của lão chợt hiện sát quang, lão lớn tiếng nói :

- Hảo tiểu tử, người thi triển kiếm pháp của Trần Hy Chính phải không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chẳng phải tôn giá chưa từng động thủ với Kiếm Thần đó sao ? Vậy tại sao lại nhận ra kiếm pháp của Kiếm Thần ?

Tân Bá Công lộ khí quát lớn :

- Lão phu từng thiệp lịch các loại kiếm pháp trong thiên hạ nên tự nhiên là có thể nhận ra Long Hành Bát Kiếm.

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Lão chỉ nói Long Hành bát kiếm thì tất nhiên là không biết chiêu cuối cùng do sư tổ sáng chế rồi !

Nghĩ đoạn chàng mỉm cười, nói :

- Tôn giá đã nhận ra được Long Hành Bát Kiếm thì tất phải có cách phá giải, đúng không ?

Tân Bá Công nói :

- Không sai, tiểu tử người muốn thử nữa không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nếu tôn giá không muốn chịu thua thì buộc lòng tại hạ phải động thủ tiếp thôi !

Tân Bá Công phá lên cười ha hả rồi nói :

- Tiểu tử, nếu người không sợ lão phu làm gãy trường kiếm của người thì đánh mười chiêu tám thức nữa, lão phu cũng không phản đối.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Không cần mười chiêu tám thức, chúng ta chỉ thử một chiêu nữa là đủ rồi.

Lời vừa dứt thì hữu thủ chợt trầm xuống, trường kiếm cũng theo đó mà đâm thẳng tới trước.

Tân Bá Công cười khẩy một tiếng rồi huy động đoản kiếm công thẳng vào thân trường kiếm của Tuyết Nghi, đồng thời miệng quát lớn :

- Khẩu khí không nhỏ...

Lời vừa phát thì dường như lão cảm thấy sự biến hoá trong chiêu kiếm này của Tuyết Nghi không giống Long Hành Bát Kiếm nên bất giác kinh hãi và im tiếng luôn . Nhưng đoản kiếm của lão vẫn cuồn phi túy vũ biến hoá liên tiếp bảy thức kiếm pháp mà công ra . Song, chẳng có thức kiếm pháp nào của lão khả dĩ hóa giải được chiêu kiếm này của Tuyết Nghi.

Tân Bá Công cảm thấy hàn quang loé lên trước mặt, cánh tay phải chợt tê buốt, thì ra mũi kiếm của Tuyết Nghi đã điểm trúng Khúc Trì huyệt của lão rồi !

Tân Bá Công cả kinh thất sắc, lão vội vàng phi thân ra sau ba thước và cũng ra khỏi hóc núi . Lão cấp tốc vận khí giải huyết nhưng không cảm thấy có gì khác thường nên thở phào một hồi.

Thì ra mũi kiếm của Tuyết Nghi chỉ điểm tới rồi dừng chứ không gây thương tổn hoặc không chế huyết đạo của đối phương.

Tân Bá Công hoành ngang Ngư Trường kiếm trước ngực và lớn tiếng hỏi :

- Tiểu tử, chiêu người vừa xuất không phải kiếm pháp trong Long Hành Bát Kiếm, đúng không ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Ai bảo là không phải ?

Tân Bá Công nói :

- Lão phu nói không phải !

Lời vừa dứt thì đột nhiên lão vung đoản kiếm và phòng bước tới trước đâm thẳng vào giữa ngực Phương Tuyết Nghi , đồng thời miệng nói :

- Lão phu muốn thử lại chiêu vừa rồi của ngươi.

Phương Tuyết Nghi biết lão chưa cam tâm bại thủ nên mỉm cười nói :

- Tôn giá bắt phục thì thử một lần nữa cũng được.

Vừa nói trường kiếm vừa bình thễ điểm ra . Tuy mỗi bên chỉ xuất một chiêu nhưng trong chiêu này bao hàm sự biến hoá vô thượng , đoản kiếm của Tân Bá Công phi vũ nhanh như linh xà uốn lượn và không ngừng lay động trong vòng kiếm quang dày đặc của Phương Tuyết Nghi.

Nhưng chiêu kiếm này của Phương Tuyết Nghi biến hoá ảo diệu ngoài sự tưởng tượng của đối phương . Hàn quang toa? ra dày đặc bao trùm cả hóc núi , dù kiếm thế của Tân Bá Công cực nhanh và vô cùng phiêu hốt nhưng vẫn không thoát khỏi vòng kiếm khí trùng trùng lớp lớp của chàng.

Đột nhiên Tân Bá Công triệt hồi đoản kiếm và nhanh chóng thối lui ba bước.

Phương Tuyết Nghi cũng thu kiếm thế và mỉm cười nói :

- Đa tạ lão tiền bối tương nhượng.

Tân Bá Công cất Ngự Trường kiếm vào người rồi cung thủ nói :

- Lão đệ , chiêu kiếm này của ngươi đáng gọi là vô lâm đệ nhất chiêu , chẳng hay đó là kiếm pháp gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mỉm cười nói :

- Long Hành cửu kiếm.

Tân Bá Công vô cùng kinh ngạc , lão hỏi lại :

- Long Hành cửu kiếm ? Vẫn là kiếm pháp của Kiếm Thần chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Không sai ! Chính là kiếm pháp của tiên sư.

Tân Bá Công nghe vậy thì hoảng hốt kêu lên :

- Ngươi... Sư phụ ngươi là Trần Hy Chính à ? Hắn đã chết rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tiên sư đã khứ thế từ mấy tháng trước rồi.

Tân Bá Công lắc đầu và lẩm bầm nói :

- Kỳ quái ! Thật là kỳ quái !

- Lão tiền bối không tin chăng ?

- Đúng vậy , niên kỷ của lệnh sư kém lão phu gần hai chục tuổi thì tại sao lại chết trước lão phu được ?

- Gia sư chết là do bị ám toán.

- Hừ ! Chuyện này càng kỳ quái hơn.

Tân Bá Công dừng một lát rồi nói tiếp :

- Bất kỳ kẻ nào bị ám toán thì lão phu còn có thể tin nhưng nếu nói Kiếm Thần bị ám toán thì quả thật lão phu không thể tin.

Phương Tuyết Nghi khẽ thở dài một hồi rồi nói :

- Lão tiền bối không tin thì cũng chẳng còn cách nào khác , vì đích thực là tiên sư bị ám toán mà chết . Nhưng...

Tân Bá Công lớn tiếng hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nhưng chuyện tiên sư bị ám toán đã có hơn hai mươi năm rồi.

Tân Bá Công nói :

- Thế tại sao lão phu không hề nghe ai nói cả vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vì không cho Ngũ Ma biết nên tiên sư luôn giấu kín chuyện này.

- Thì ra là như vậy . Quả nhưng chẳng hay lão đệ người có biết Kiếm Thần bị kẻ nào ám toán không ? Người đã điều tra chưa.

- Chưa !

-Ồ , vậy thì lão đệ người không dùng rồi . Làm đệ tử mà tại sao không điều tra rõ cừu gia của sư phụ mình ?

- Lão tiền bối , không phải là vấn đề không điều tra , mà vì... Vì chuyện này đã có sự thúc của vấn đề gánh vác rồi.

Tân Bá Công ngẩn người một lúc rồi nói :

- Người còn có một vị sư thúc à ? Kiếm Thần có huynh đệ đồng môn bao giờ nhĩ ? Hay người đó là cao nhân của môn phái khác cùng kết nghĩa huynh đệ với lệnh sư ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Tạm thời vấn đề chưa tiện nói ra chuyện này , xin lão tiền bối lượng thứ cho.

Tân Bá Công cũng không truy vấn nữa , mỉm cười nói :

- Chiêu kiếm người vừa thi triển có thật là Long Hành kiếm pháp không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vấn đề nói là sự thật.

Tân Bá Công nghe vậy thì vò đầu nghĩ tới nghĩ lui một lúc rồi nói tiếp :

- Có phải sư phụ người truyền thụ cho người không ?

An Tiểu Bình nghe lão hỏi như vậy thì ôm bụng cười khanh khách.

Tân Bá Công chau mày hỏi :

- Cô nương cười cái gì ?

An Tiểu Bình vừa cười vừa nói :

- Cười lão trượng đây.

- Tại sao cười lão phu ?

- Phương đại ca là đệ tử của Kiếm Thần thì kiếm pháp của chàng đương nhiên là do Kiếm Thần truyền thụ rồi . Lão hỏi như thế chẳng phải là đáng cười sao ?

- Nha đầu , lão phu hỏi vậy tất nhiên là có lý do , không tin thì ngươi hãy chờ Phương tiểu tử trả lời xem sao ?

- Không sai , vẫn bối cũng đang muốn nghe Phương đại ca trả lời đây.

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tiểu Bình và nói :

- Hiền đệ , chiêu kiếm pháp này quả nhiên là không phải do tiên sư truyền thụ.

An Tiểu Bình ngần cả người , nàng nói :

- Không phải do Kiếm Thần truyền thụ thật à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thật vậy !

Chàng ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Chiêu kiếm pháp này là do sư thúc của tại hạ truyền thụ.

Tân Bá Công biến sắc , lão lớn tiếng hỏi lại :

- Do sư thúc người truyền thụ à ? Cũng là Long Hành kiếm pháp chăng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Cũng là đệ tử của sư tổ nên tất nhiên là Long Hành kiếm pháp.

Tân Bá Công vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm :

- Kỳ quái ! Lại thêm một chuyện kỳ quái.

An Tiểu Bình hiểu kỳ nói :

- Chuyện gì kỳ quái ?

Tân Bá Công nói :

- Kiếm pháp của Kiếm Thần lại không bằng sư đệ của hắn , chuyện này quả nhiên là kỳ quái .

15. Chương 15: Kinh Hỉ Bất Ngờ

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Lão tiền bối chớ lấy làm lạ, chiêu kiếm pháp này do sư tổ sáng chế vào buổi vãn niên, khi đó tiên sư đã hạ sơn hành đạo nên đương nhiên là không thể biết.

Tân Bá Công nói :

- Lão đệ, theo trình độ võ công của ngươi hiện tại thì ngươi đã vượt lệnh sư rồi !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì giật mình, chàng nói :

- Tại hạ tài trí có hạn, làm sao dám luận với tiên sư.

Lúc ấy An Tiểu Bình nhìn qua Tống Phù, Chúc Công Minh rồi nói :

- Tân lão trượng, lão có đồng ý với chuyện mà Hoàng lão tiền bối muốn lão làm không ?

Tân Bá Công chau mày nhìn Chúc Công Minh một lúc rồi nói :

- Hoàng huynh có đại ân với lão phu như thế, nếu lão phu không đồng ý thì chàng phải là kẻ vong ân bội nghĩa sao ?

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Cô nương hiểu được ngôn ngữ của người câm thì xin nói với Hoàng huynh là lão phu đồng ý !

An Tiểu Bình liền quay sang Chúc Công Minh và hươi tay múa chân một lúc như diễn lời của Tân Bá Công cho đối phương hiểu.

Tống Phù và Tuyết Nghi chẳng hiểu sự làm hiệu của nàng là muốn nói gì, nhưng Chúc Công Minh thì gật đầu và ú ớ mấy tiếng.

An Tiểu Bình liền phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Tân lão trượng định khi nào thực hiện lời hứa ?

Tân Bá Công nói :

- Chuyện này... lão phu còn có chút chuyện nên phải năm ba ngày nữa mới có thể thực hiện được, thế nào ?

An Tiểu Bình nhìn qua Tuyết Nghi và hỏi :

- Phương đại ca thấy có được không ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Được, năm ngày sau mời Tân lão trượng đến Thiếu Lâm tự tập hội !

Tân Bá Công liền cung thủ, nói :

- Lão phu cáo biệt ! Năm ngày sau nhất định sẽ đến Thiếu Lâm.

Lời chưa dứt thì thân hình lão đã vụt ra khỏi hóc núi và mất hút tung tích.

Lúc này Chúc Công Minh thở phào một hồi rồi nói :

- Lão quái vật này mà không đi thì lão phu ta chán chết đi được !

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Chán chết là chuyện nhỏ, lão thâu nhi ta đang nghĩ, năm ngày sau hai lão quái vật các người gặp nhau gặp nhau thì biết ăn nói thế nào đây ?

Chúc Công Minh ngạc nhiên, nói

- Năm ngày sau còn phải gặp nhau à ?

Tống Phù nói :

- Đương nhiên ! Chẳng phải lão quái vật đó phải trở lại sao ?

Chúc Công Minh nói :

- Hẳn đến mặc hẳn, lão phu không cho hẳn gặp mặt thì đâu có việc gì !

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Như thế làm sao được ? Lão quái vật người cũng phải hạ sơn, lẽ nào người quên lời hứa với An cô nương ?

Chúc Công Minh à một tiếng rồi nói :

- Nhất thời lão phu quên mất... Đây ! Tống thâu nhi, người nói xem phải làm thế nào bây giờ ?

Tống Phù thản nhiên nói :

- Làm sao ta biết được !

Chúc Công Minh lớn tiếng nói :

- Người không biết thì ai biết ? Chuyện này thật là phiền phức to rồi !

Tổng Phù nói :

- Chuyện này là do lão quái vật người tự chuốc lấy thì trách được ai ? Tuy nhiên, lão phu ta có một biện pháp, người muốn nghe không ?

Chúc Công Minh liền hỏi :

- Biện pháp thế nào ?

- Thay đổi trang phục và hình dạng !

- Người muốn lão phu cải trang thế nào ?

- Ăn mặc tươm tất một chút thì nhất định lão quái vật đó không thể nhận ra !

- Có chắc là qua mắt được hần không ?

- Đương nhiên là chắc !

Chúc Công Minh chẳng biết làm thế nào khác nên đành thở dài , nói :

- Chuyện đã đến nước này thì lão phu cũng đành cải trang một lần vậy !

Tổng Phù tiếp lời :

- Thực ra lão quái người cũng nên ăn mặc tươm tất sớm một tí, kéo đệ tử Cái Bang lại tưởng lầm người là người của bọn chúng !

Chúc Công Minh nói :

- Không sao, nếu Hoắc Minh Phong nhận lão phu làm sư phụ của hần thì chàng, có gì là không được !

Lão cười một tràng khoái chí rồi nói tiếp :

- Tổng huynh đệ, năm ngày sau thì lão quái vật đó tất sẽ đến nhưng đối với lão phu, nhanh nhất cũng phải chín ngày sau mới hạ sơn được !

Tổng Phù gật đầu, nói :

- Không sao, miễn là lão quái vật người giữ lời hứa thì tốt rồi !

Lúc này Phương Tuyết Nghi đứng lên nhìn ra ngoài trời và nói :

- Tổng lão, chúng ta nên hội tụ thôi !

An Tiểu Bình cũng bước ra ngoài hóc núi, nàng nhìn sắc trời và nói :

- Đúng vậy, trời sắp tối rồi !

Tổng Phù vừa đứng lên vừa nói :

- Chúc huynh, chiều mai bọn ta sẽ trở lại, hy vọng đến lúc đó thì người đã thay đổi y phục !

Chúc Công Minh nói :

- Trừ phi là lão phu bận đánh nhau với lão quái vật kia, nếu không thì có lý nào lão phu lại chẳng thay đổi y phục ?

Tổng Phù cung thủ cáo biệt rồi cùng Tuyết Nghi, Tiểu Bình trở về Thiếu Lâm tự.

Bọn Hoắc Minh Phong dường như rất lo lắng vì không biết ba người đi đâu, do vậy khi thấy cả ba cùng trở về thì bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Phương Tuyết Nghi thấy Nhập Vân đại sư thì không nhận được nên buột miệng hỏi :

- Chưởng môn đại sư, mấy ngày gần đây có tin tức gì của Trịnh đại bá của văn bối không ?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Chưa có ! Nhưng lão nạp đã phái người đi tìm rồi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Đại sư đã phái người đi rồi à ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Đúng vậy, tiểu thí chủ vì chuyện bồn tự mà phí nhiều tâm lực, bồn tự vị tiểu thí chủ mà tìm Trịnh thí chủ cũng là chuyện nên làm thôi.

Quần hùng vừa an toa. trong tình thất thì Nhập Thánh đại sư từ bên ngoài vội vàng bước vào, lão tăng nhìn Phương Tuyết Nghi và hỏi :

- Tiểu thí chủ, trên đỉnh Thái Thất xuất hiện hai vị lão nhân, chẳng hay tiểu thí chủ và An thí chủ có gặp không ?

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ:

- Đường như cao tăng Thiếu Lâm cũng bị Ngũ Ma làm cho khiếp vía...

Nghĩ thế nhưng chàng vẫn cung kính trả lời:

- Vãn bối có gặp rồi.

Nhập Thánh đại sư hỏi tiếp:

- Người đó là Độc đại phu phải không?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không phải!

Nhập Thánh đại sư chau mày, nói:

- Kỳ quái, Ác Không Minh từng nói với Đồng Tử Kỳ là sẽ đến Thiếu Lâm tự nhưng chẳng hiểu tại sao hắn vẫn chưa hiện thân ở Tung Sơn nhỉ ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói:

- Có thể Độc đại phu có ý nói vậy để mê hoặc người nghe cũng không chừng!

Nhập Thánh đại sư nói:

- Tiểu thí chủ, thế một trong hai lão nhân trên tuyệt đỉnh Thái Thất là nhân vật nào vậy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Một vị là Thiên Đài Tiên Tẩu Chúc Công Minh tiền bối!

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên kêu lên:

- Chúc lão thí chủ à ?

An Tiểu Bình xen vào:

- Không phải lão ta thì còn ai nữa ? Đại sư không tin thì cứ hỏi Tổng lão!

Tổng Phù cười ha hả rồi nói:

- Chúc lão quái đã ẩn thân trên tuyệt đỉnh Thái Thất từ rất lâu, lẽ nào trong quý tự không có ai phát hiện?

Nhập Thánh đại sư ngăn người, lão ấp úng nói:

- Chuyện này...

Lão nhìn qua Nhập Vân đại sư một hồi rồi nói:

- Lão thí chủ, đệ tử bốn tự tuy thân tại vô lâm nhưng thiên quy rất nghiêm, ngoài Thái Thất ra, nếu không có dụ lệnh thì bọn họ không dám lên Thái Thất, do vậy mà không ai biết Chúc thí chủ ẩn cư trên tuyệt đỉnh Thái Thất!

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Thực ra việc Chúc lão quái ẩn cư trên Thái Thất cũng chẳng có gì bất lợi đối với quý tự, xin đại sư bất tất phải lo lắng!

Lão ngừng lại một lát rồi bỗng nhiên như chợt nhớ điều gì nên nói tiếp:

- Chẳng môn đại sư, có một chuyện mà lão thâu nhi quên thỉnh giáo, tại sao mấy ngày qua không thấy nhị vị trưởng lão của Hoa Sơn, Côn Luân và Phi Long Vô Ảnh Chu Hạo đâu cả vậy?

Lão vừa nhắc đến chuyện này thì Phương Tuyết Nghi cũng cảm thấy bất ổn, rõ ràng Hoa Sơn - Hoàng Sam Tẩu Đông Thiên Lý và Côn Luân Hàn Mai kiếm khách Tiêu Táp đều nói là đến Thiếu Lâm tự, nhưng quái lạ là đến lúc này vẫn chẳng thấy bóng dáng bọn họ. Còn Chu Hạo là nhân vật cùng đến với bọn Tống Phù nhưng cũng vô tung biệt tích.

Nhập Vân đại sư chau mày trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bọn họ đã đi cả rồi!

Tống Phù ngạc nhiên kêu lên :

- Đi cả rồi?

Nhập Vân đại sư nói:

- Không sai, ba vị lão thí chủ đó đều đã rời bốn tự!

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Tống huynh, sự thực là bọn họ đã đi rồi, nhưng trước đó Hoắc mỗ đã gặp bọn họ.

Tống Phù hỏi :

- Bọn họ đi đâu ?

Hoắc Minh Phong nhìn qua Nhập Vân đại sư và nói :

- Chuyện này... Lão phu không tiện nói ra rồi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quái nên hỏi ngay :

- Tại sao ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Bên trong có quan hệ đến một chuyện cơ mật, lão phu không nói nguyên do cũng là bất đắc dĩ thôi.

Lão dừng một lát rồi tiếp :

- Nhưng nếu Nhập Vân đại sư đồng ý nói ra thì lão phu cũng không phản đối !

Bang chủ Cái Bang không muốn nhận lấy trách nhiệm như vậy thì rõ ràng là có nguyên nhân quan trọng, nếu không thì thái độ như vậy chẳng trái ngược với tính cách của lão ta sao ?

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Lão ta ấp ấp úng úng như vậy thì bên trong tất phải có sự kỳ quặc !

Vừa nghĩ đến đây thì đã nghe Nhập Vân đại sư nói :

- Tống thí chủ, hiện tại ba vị thí chủ đó rất an toàn nên thí chủ không cần lo lắng . Khi nào thời cơ đến thì tự nhiên lão nạp sẽ nói rõ cho các vị biết !

Tống Phù nói :

- Thực ra, bọn họ đến phương nào thì Tống mỗ cũng tin là chẳng có nguy hiểm gì đối với bọn họ, đại sư không tiện nói ra thì thôi vậy !

Lão ngừng lại cười ha hả một tràng rồi nói :

- Chương môn đại sư, vài ngày nữa quý tự sẽ có thêm một vị quái khách, chẳng hay đại sư có phiền gì không ?

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Là vị quái khách nào vậy ? Có phải là cao nhân tuyệt thế nào đó do Ngũ Đại ma chủ mời đến không ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Không phải !

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Vị quái khách đó là vì Phương lão đệ mà đến !

Nhập Vân đại sư thở phào một hồi rồi mỉm cười, nói :

- Đã vì Phương tiểu thí chủ mà đến thì không thể là nhân vật đối đầu rồi !

Tống Phù nói :

- Không sai, nhưng có điều lão quái vật này là nhân vật mà người khác không thể đùa được !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì chau mày, nói :

- Tống huynh, người đừng vòng vo úp mở nữa có được không ? Rốt cuộc là nhân vật nào mà ghê gớm vậy ?

Tống Phù cười cười, nói :

- Người này là ai à ? Nếu Tống mỗ nói ra thì e rằng Hoắc Bang chủ phải kinh tâm động phách thôi !

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Điều đó chưa chắc !

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hoắc Bang chủ còn nhớ vị sư thúc Á Cái Hoàng đại hiệp của quý bang hay không ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Hoàng sư thúc là trưởng bối của Hoắc mỗ thì có lý nào Hoắc mỗ không nhớ ? Nhưng người đã xuôi tay nhắm mắt từ nhiều năm qua rồi !

Tống Phù nói :

- Tống mỗ biết là Hoàng đại hiệp đã quy tiên ! Nhưng khi Hoàng đại hiệp còn tại thế, lão ta có nói với Bang chủ về chuyện lão ta ngầm giúp một vị võ lâm quái nhân ở chân núi Thái Sơn không ?

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì biến sắc, lão kêu lên :

- Không lẽ là Tân... Bá Công ?

Thì ra Á Cái Hoàng Xung đã nói chuyện này với đệ tử Cái Bang.

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Không sai, chính là Võ lâm Nhất Quái Tân lão quái vật này sẽ đến !

Lúc này không những Hoắc Minh Phong biến sắc mà Nhập Vân đại sư cũng lộ vẻ bất an . Vị Chương môn Thiếu Lâm chấp tay niệm phật A di đà phật rồi nói :

- Lão nạp đã nghe đại danh của Tân lão thí chủ từ lâu, nghe nói người này hành sự quái đản nhưng không bá đạo, ý nghĩ phi thiên phi ác mà chỉ dựa vào sự hĩ nộ của bản thân lão ta . Bây giờ bỗng nhiên lão ta đến Thiếu Lâm tìm Phương tiểu thí chủ là vì chuyện gì vậy ?

Tống Phù cười hì hì và hỏi :

- Đại sư không hoan nghênh sự giá lâm của nhân vật này sao ?

Nhập Vân đại sư vốn không có ý hoan nghênh nhưng vì nể mặt Phương Tuyết Nghi nên chấp tay, nói :

- Lão nạp không dám, nhưng... Vị thí chủ đó hĩ nộ vô thường, rất khó ứng phó, do vậy sau khi lão ta đến thì chúng ta phải cẩn thận mới được !

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Chương môn cẩn thận quá, theo lão phu biết thì Tân lão quái vật đến lần này rất nghiêm túc tuân hành quy củ.

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Phương lão đệ tuy niên kỷ không cao nhưng Tân lão quái lại tỏ ra rất tôn kính, chỉ cần có Phương lão đệ tại đây thì nhất định Tân lão quái đó sẽ không dám làm chuyện xằng bậy ở quý tự.

Hoắc Minh Phong nói :

- Tống huynh, rốt cuộc là chuyện thế nào vậy ? Nghe đồn là Tân Bá Công đã chết, hôm nay nghe Tống huynh nói thì không những lão ta chưa chết mà hình như... Còn sống rất tráng kiện thì phải ?

Tống Phù nói :

- Đúng vậy, vị lão quái này vốn còn rất tráng kiện mà !

Hoắc Minh Phong lớn tiếng hỏi :

- Tống huynh, rốt cuộc tại sao Tân lão quái đó đến đây vậy ?

Thì ra Hoắc Minh Phong vốn rất úy kỵ Tân Bá Công nên lão ta cứ mãi truy vấn nguyên nhân.

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Hoắc Bang chủ không ngừng truy vấn như thế, phải chăng là năm xưa từng đắc tội gì với Tân lão quái ?

Hoắc Minh Phong vội lắc đầu, nói :

- Không có, nhưng bản bang và lão ta có vài chút hiểu lầm mà thôi !

Tống Phù phá lên cười và nói :

- Quả nhiên là Bang chủ có vấn đề với Tân lão quái ! Nhưng lần này thì xin Bang chủ yên tâm, Tân lão quái đến không những hóa giải thù xưa oán cũ với quý bang mà không chừng còn mang theo nhiều điều tốt cho quý bang đấy !

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên nói :

- Làm sao có thể như vậy được ? Chỉ cần Tân lão quái không nhớ chuyện hiểu lầm với tiên sư năm xưa là Hoắc mỗ vô cùng cảm kích rồi !

Tống Phù nói :

- Hoắc Bang chủ yên tâm, lần này Tân lão quái vì bại thủ trong tay Phương lão đệ nên mọi chuyện về sau tất phải răm rắp nghe lệnh . Phương lão đệ nói với lão ta một tiếng thì làm sao lão ta dám gây phiền phức cho Bang chủ ?

Hoắc Minh Phong quay sang hỏi Tuyết Nghi :

- Lão đệ, chuyện này thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Một nữa là sự thất.

Nhập Vân đại sư xen vào :

- Tại sao một nữa là sự thật ? Tiểu thí chủ có thể nói rõ mọi chuyện cho chư vị Ở đây cùng nghe không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

-Vẫn bối gặp Tân lão quái trên tuyết đỉnh Thái Thất, lão ta tự xưng là vô lâm đệ nhất, ngay cả tiên sư cũng chẳng là gì trong mắt lão ta . Vì vậy, nhất thời lão ta đã kích động tâm hiếu thắng của vẫn bối nên dẫn đến việc động thủ tỷ thí vài chiêu kiếm pháp.

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nạp từng nghe nói về võ công của Tân lão thí chủ cao thâm khôn lường nhưng lão ta tự xưng là vô lâm đệ nhất thì hơi đại ngôn cuồng xuất một chút !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Đúng vậy ! Chỉ thiếu thì lão ta vẫn chưa được nhả hiệu như Kiếm Thần, điều đó đủ thấy trình độ võ công của lão ta còn kém Trần đại hiệp nhiều lắm !

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không phải thế, kiếm pháp của Tân lão quái quả nhiên là không kém tiên sư.

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên nói :

- Nói vậy lẽ nào kiếm pháp của tiểu thí chủ không inh hơn Tân lão thí chủ ?

Tống Phù cười kha kha, nói :

- Nếu kiếm pháp của Phương lão đệ không inh hơn thì khi nào Tân lão quái chịu nghe lệnh của Phương lão đệ ?

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Không sai ! Nhưng Phương lão đệ lại nói kiếm pháp của Tân lão quái không kém gì Trần đại hiệp, chuyện này giải thích thế nào ?

Phương Tuyết Nghi theo sự thật mà nói :

- Vì trong kiếm pháp của vẫn bối có một chiêu do sư thúc truyền thụ mà chiêu kiếm pháp này là tuyệt chiêu nên Tân lão quái không địch lại !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Thì ra là như vậy ! Không ngờ tiểu thí chủ còn có sở học khác.

Ý lão muốn nói chiêu kiếm pháp này tất không phải là đồng nguồn gốc với kiếm pháp của Trần đại hiệp.

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Chưởng môn đại sư tuy chiêu kiếm pháp do sư thúc truyền thụ nhưng vẫn là kiếm pháp đồng tông với tiên sư . Chẳng qua là vì sư tổ sáng chế chiêu kiếm pháp đó vào buổi vẫn niên nên tiên sư không học được mà thôi !

Nhập Vân đại sư nói :

- Tiểu thí chủ, lão nạp lỡ lời rồi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại sư quá lời rồi ! Thực ra, Long Hành Bát Kiếm của tiên sư mà thêm một chiêu cuối cùng nay thì cải danh là Long Hành Cửu Kiếm . Nhờ tuyệt chiêu cuối cùng này mà vẫn bối thắng được Tân lão quái trên tuyết đỉnh Thái Thất.

Hoắc Minh Phong cười khoái chí nói :

- Lão đệ , chắc là lão quái đó kinh tâm động phách không ít.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tân lão quái nhất thời thất thủ thì tự nhiên có chút kinh động nhưng lão ta vẫn là võ lâm trưởng bối nên một lát sau vẫn khẳng khái trở lại như thường , lão hứa với vãn bối là sẽ toàn tâm toàn lực tương trợ đại cuộc giáng trừ ma đạo.

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này là do Tân lão quái tự nói ra nên không thể là giả được.

Nhập vân đại sư chấp tay nói :

- Thiên tai ! Thiên tai ! Bỏ đao đồ sát sẽ thành phật . Tiểu thí chủ có thể khiến Tân lão thí chủ tẩy tâm hành thiện thì công đức đó quả nhiên là không nhỏ.

Phương Tuyết Nghi cung thủ nói :

- Đại sư quá khen.

Lúc này bỗng nhiên có một tiểu tăng bước vào nói với Nhập Vân đại sư mấy câu , tức thì vị Chương môn Thiếu Lâm liên lớn tiếng nói với bọn Tổng Phù :

- Có lẽ ba vị đã đói rồi , trai phòng đã chuẩn bị xong cơm chay , xin mời ba vị tự nhiên.

Tổng Phù , Tuyết Nghi , và An Tiểu Bình đã đói thực nên lập tức cáo biệt mọi người theo tiểu tăng xuống trai phòng dùng cơm chay.

Sau đó bọn họ trở lại tịnh thất phương trượng nhân đàm một lúc nữa thì trở về phòng nghỉ ngơi.

Thêm ba ngày nữa trôi qua nhưng Ngũ Đại ma chủ vẫn chưa có động tĩnh gì.

An Tiểu Bình không nhẫn nại được nên sang ngay thứ tư nàng rủ Phương Tuyết Nghi xuất tự xuống thành Đãng Phong dạo chơi. Nhưng Phương Tuyết Nghi không đồng ý, bởi lẽ chàng lo có thể hôm nay Võ Lâm Nhất Quái Tân Bá Công sẽ đến, đồng thời chàng cũng nóng lòng muốn biết tin tức về Trịnh Đại Cương.

An Tiểu Bình thấy chàng không chịu đi cùng mình nên tức khí lên , trốn đi một mình ra khỏi Thiếu Lâm tự.

Mãi đến tối hôm đó, Phương Tuyết Nghi và Tổng Phù mới phát hiện ra là An Tiểu Bình vẫn chưa trở về.

Nhất thời vì lo lắng cho an nguy của nàng nên Phương Tuyết Nghi mới kéo Tổng Phù xuất tự đi tìm, nhưng kết quả vẫn không thấy tung tích nàng đâu cả.

Tổng Phù bèn đưa Tuyết Nghi lên tuyệt đỉnh Thái Thất thì chỉ thấy Chúc Công Minh đang nằm trong hốc núi ngáy khò khò.

Tổng Phù lay tỉnh lão ta dậy và hỏi về tung tích An Tiểu Bình , nhưng Chúc Công Minh vừa dụi mắt vừa lắc đầu, nói :

- Lão thân nhi, lão phu ta chỉ là kẻ khó rách áo ôm, nếu người muốn trộm muốn cướp thì có lẽ là tìm nhầm chỗ rồi.

Tổng Phù đâu còn lòng dạ nào mà nói đùa với lão ta ? Vì thế lão thở dài một hồi rồi kéo Phương Tuyết Nghi hạ sơn trở về Thiếu Lâm tự.

Nhất thời Tuyết Nghi cũng chẳng có chủ ý gì nên buột miệng hỏi :

- Lẽ nào chúng ta không đi tìm An cô nương ?

Tổng Phù nói :

- Đương nhiên là phải tìm, nhưng hôm nay thì không được nữa rồi.

Tuyệt Nghi hỏi :

- Chúng ta hồi tự chẳng ?

Tổng Phù nói :

- Đành vậy thôi ! Nếu ngày mai mà cô ta vẫn chưa về thì chúng ta sẽ xuống Đẳng Phong thành tìm cũng không muộn !

Dù không muốn nhưng chẳng còn biện pháp nào khác nên Tuyệt Nghi đành theo Tổng Phù trở về Thiếu Lâm tự.

Sáng sớm hôm sau, chàng đến đánh thức Tổng Phù dậy rồi hai người cũng hạ sơn xuống Đẳng Phong thành tìm Tiểu Bình. Nhưng vừa qua khỏi sơn môn chừng nửa dặm thì bỗng nhiên thấy An Tiểu Bình đang dẫn mấy tráng hán khiêng một người trên cáng đi lên Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyệt Nghi thở phào một hồi rồi lắc đầu, nói :

- Tổng lão, xem ra chúng ta lo hão rồi !

Tổng Phù bật cười, nói :

- Đúng vậy ! Võ công của An cô nương không kém lão đệ ngươi, thử hỏi trong võ lâm có kẻ nào làm hại được cô ta chứ ? Nhưng bây giờ cô ta đã trở về thì lão đệ ngươi yên tâm rồi chứ ?

Nói đến đây thì An Tiểu Bình đã phong bước lướt tới. Nàng nhìn Phương Tuyệt Nghi và lớn tiếng nói :

- Phương huynh đoán xem tiểu đệ khiêng ai về đây !

Phương Tuyệt Nghi trầm nghĩ :

- Ta đâu phải là thần tiên, nàng không nói ra thì làm sao ta biết được ?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng lại nói :

- Trông hiền đệ cao hừng như vậy thì người này tất phải là nhân vật quan trọng rồi !

An Tiểu Bình nói :

- Không sai, người này chính là Trịnh đại hiệp mà Phương huynh cần tìm đấy !

Phương Tuyệt Nghi kinh ngạc kêu lên :

- Là Trịnh đại bá của tại hạ à ?

An Tiểu Bình nói :

- Đúng vậy ! Phương huynh, tiểu đệ đi chuyến này không uống phí đấy chứ !

Lúc này Phương Tuyệt Nghi đã phóng bước đến chỗ hai tráng hán, mục quang vừa quét ra thì thấy quả nhiên người nằm trên cáng là Trung Châu Tam Hiệp - Trịnh Đại Cương.

Chàng định thần nhìn kỹ thì thấy Trịnh Đại Cương đang nhắm chặt song mục, sắc diện nhợt nhạt nhưng hô hấp vẫn đều đặn. Rõ ràng lão ta bị thọ thương khá nặng và được An Tiểu Bình cứu về. Bất giác hai giọt lệ lăn xuống hai gò má Tuyệt Nghi , chàng nhớ lại lúc ở ngoài thành Gia Định , nếu không có Trịnh đại bá xuất hiện kịp thời cứu mạng thì mình đã sớm chết trong tay bá phụ Phương Thiên Thành rồi.

Xúc động dâng tràn, nhất thời chàng đứng nhìn Trịnh Đại Cương mà thần thái ngẩn ngơ như pho tượng.

Chợt nghe giọng Tổng Phù khẽ nói từ phía sau :

- Lão đệ, dường như Trịnh đại hiệp bị nội thương rất trầm trọng. Chúng ta mau khiêng vào Thiếu Lâm tự tìm cách cứu chữa thôi !

Phương Tuyệt Nghi giật mình vội nói :

- Đúng vậy... Phiền nhĩ vị tráng sĩ nhanh chóng khiêng Trịnh đại bá vào Thiếu Lâm tự...

Nói đoạn chàng quay người dẫn hai trang hán khiêng Trịnh Đại Cương nhập tự.

Tổng Phù và An Tiểu Bình cũng lập tức theo sau, bọn họ vừa đi vừa nói nhưng vì lo lắng cho thương thế của Trịnh Đại Cương nên Tuyết Nghi không để ý bọn họ nói những gì.

Sau khi nhập tự, Tổng Phù thưởng cho hai tráng sĩ mấy nén bạc và bảo bọn họ hạ sơn. Sau đó lão xem xét tỉ mỉ thương thế của Trịnh Đại Cương nhưng một lúc lâu vẫn không nói gì.

Phương Tuyết Nghi rất khấn trương nhưng không tiện tương vấn nên chàng cứ đi đi lại lại trong phòng. Cuối cùng, vì không kiên nhẫn được nữa nên chàng lên tiếng hỏi Tiểu Bình :

- Hiền đệ, Trịnh đại bá vì sao mà thọ thương vậy ? Hiền đệ phát hiện lão ta ở nơi nào thế ?

An Tiểu Bình nói :

- Tại một ngôi cổ miếu ngoài Đẳng Phong thành ! Chuyện này nói ra thật là khéo, hôm qua, tiểu đệ dạo khắp Đẳng Phong thành nhưng chẳng có gì vui, khi màn đêm buông xuống tiểu đệ định trở về, nào ngờ vừa ra khỏi cửa thành thì phát hiện mấy nhân vật võ lâm có hành tung khả nghi , nhất thời nổi lòng hiếu kỳ nên tiểu đệ truy theo bọn chúng.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Bọn chúng là những ai ?

An Tiểu Bình nói :

- Có lẽ là thuộc hạ của Ngũ Ma !

- Hiền đệ không biết bọn chúng sao ?

-Tiểu đệ đâu có thời gian để hỏi bọn chúng ! Tiểu đệ theo sau bảy nhân vật mang đao mang kiếm đó ra ngoài thành thì phát hiện bọn chúng chạy thẳng đến một cổ miếu...

- Trịnh đại bá ở trong cổ miếu đó à ?

- Không sai ! Quả nhiên là Trịnh đại bá ở trong ngôi cổ miếu... Nhưng trước đó thì tiểu đệ không biết bọn chúng đến đó làm gì và cũng không thấy Trịnh đại hiệp.

- Vậy thì hiền đệ làm thế nào mà gặp được Trịnh đại bá ?

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiểu đệ thấy bọn họ vào trong cổ miếu rồi thì mọi sự im lặng như tờ , hồi lâu sau chẳng thấy tên nào ra nên tiểu đệ đột nhập vào đại điện ẩn thân trên xà nhà theo dõi từng cử động của bọn chúng.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Có tên nào quay ra không ?

- Đương nhiên là có . Đó là một đầu đà với hình dạng cực kỳ cổ quái.

- Phải chăng tăng nhân trụ trì ngôi cổ miếu đó ?

- Tiểu đệ cũng không rõ lắm... Nhưng khi ra đến đại điện thì tên đầu đà này chui vào một nơi bí mật dưới án thờ.

- Thì ra nơi đó còn có cửa ngầm.

- Không sai ! Bên dưới án thờ còn có một mật thất , đương thời tiểu đệ muốn phi thân xuống chui vào xem thử , không ngờ trong chớp mắt thì đầu đà đó đã quay trở ra.

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Sợ rằng ngôi miếu đó chẳng phải là nơi tốt lành gì.

Nghĩ đoạn định nói thì đã nghe Tiểu Bình nói tiếp :

- Đầu đà đó vừa lùn vừa mập nên ở xa trông hắc giống như một quả cầu lăn tròn , thật là tức cười vô cùng.
Nói đoạn nàng bật cười khanh khách một tràng.

Phương Tuyết Nghi nôn nóng hỏi :

- Sau đó thì sao ?

Đầu đà đó chui ra một lúc thì có thêm ba người nữa chui ra.

- Bọn họ là những ai ?

- Một trong số đó là Trịnh đại hiệp.

- Thế à ! Lúc đó Trịnh đại bá thọ thương chưa ?

- Chưa.

Phương Tuyết Nghi bất giác nhìn qua Trịnh Đại Cương thì thấy Tống Phù đang án song chưởng đẩy chân khí vào người lão ta . Chàng thầm nghĩ :

- Trịnh đại bá sao có thể đầu hàng Ngũ Ma được ? Sợ rằng Tiểu Bình nhìn nhầm người thôi.

Nghĩ thế nên chàng buột miệng nói :

- Hiền đệ, Trịnh đại bá của tại hạ là nhân vật chánh phái...

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Nếu Trịnh đại hiệp không phải là người chánh phái, thì làm sao tiểu đệ xuất thủ cứu lão ta trở về ?

Nàng ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Sau khi ba người này chui ra ngoài thì lão đầu đà luôn miệng chửi mắng Trịnh đại hiệp và trách Trịnh đại hiệp tiết lộ chuyện Ngũ Đại ma chủ muốn đi Thiếu Lâm tự.

Tuyết Nghi hỏi :

- Trịnh đại bá nói thế nào ?

Tiểu Bình nói :

- Một mực phủ nhận !

- Hiền đệ, thế còn hai người kia là những ai ?

- Tiểu đệ không biết !

- Hiền đệ không hỏi sao ?

- Vì võ công của bọn chúng quá kém, tiểu đệ vừa xuất thủ là bọn chúng đã thọ mệnh thì lấy đâu nữa mà hỏi ?

- Hoá ra hiền đệ đã giết bọn chúng rồi à ?

- Đúng vậy, vì cứu Trịnh đại hiệp nên tiểu đệ đành hạ sát thủ thôi !

Phương Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Lão đầu đà đó cũng bị giết chứ ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Không ! Võ công của lão đầu đà đó khá cao cường, nhất thời tiểu đệ không lưu ý nên lão ta đã chạy thoát ! Nhưng...

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Cánh tay trái của lão ta đã tàn phế rồi !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lúc rồi hỏi tiếp :

- Hiền đệ có hỏi danh hiệu của lão đầu đà đó không ?

Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Không, nhưng tiểu đệ nghe được họ của lão ta từ miệng Trịnh đại hiệp !

- Lão ta họ gì ?

- Trịnh đại hiệp gọi lão ta là Long tôn giá !

- Thế hiền đệ làm thế nào biết được thân phận của Trịnh đại bá ?

- Rất đơn giản ! Từ lúc Trịnh đại hiệp ra khỏi mật thất thì lão đầu đà luôn miệng gọi Trịnh Đại Cương nên tự nhiên tiểu đệ biết người đó là đại bá của Phương huynh !

Nàng vừa dứt lời thì Phương Tuyết Nghi liền cung thủ, nói :

- Hiền đệ quan tâm đến chuyện của tại hạ như thế, thật khiến tại hạ vô cùng cảm kích !

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Chuyện này có đáng gọi là gì...

Phương Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Hiền đệ, Trịnh đại bá sao lại thọ thương trầm trọng thế ?

An Tiểu Bình nói :

- Chuyện này... Chỉ trách tiểu đệ nhất thời sơ ý không nghĩ lòng dạ hai kẻ kia lại thâm độc như vậy !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Không phải lão đầu đà đó đã thương Trịnh đại bá à ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Không phải ! Tiểu đệ thấy lão đầu đà đó không ngừng chửi mắng Trịnh đại hiệp, lúc đó đâu ngờ bọn chúng sẽ hạ độc thủ, cuối cùng khi nghe lão đầu đà bảo hai gã kia lấy mạng Trịnh đại hiệp thì tiểu đệ mới vội vàng xuất thủ giải cứu nhưng đã chậm một bước.

Phương Tuyết Nghi thấy nàng tự trách mình thì vội an ủi :

- Chuyện này không phải hiền đệ sai mà có lẽ mệnh số của Trịnh đại bá phải chịu kiếp nạn này thôi . Nếu không may mắn gặp hiền đệ thì e rằng tính mạng của Trịnh đại bá khó lòng bảo toàn được !

An Tiểu Bình thở phào một hồi rồi nói :

- Phương huynh không trách đệ à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ chỉ có lòng cảm kích ơn cứu mạng của hiền đệ đối với Trịnh đại bá mà thôi.

Chàng ngừng lại giây lát rồi nói tiếp :

- Hiền đệ, còn mấy tên đại hán mang đao kiếm chui vào miếu thì sao ? Hiền đệ có phát lạc bọn chúng về Tây Thiên không ?

An Tiểu Bình nói :

- Khi lão đầu đà vừa hạ lệnh phế Trịnh đại hiệp thì tiểu đệ vội phi thân xuống giải cứu, gã bên phải thọ mệnh ngay nhưng gã bên trái đã thương Trịnh đại hiệp một chưởng rồi mới bị chỉ lực của tiểu đệ điểm trúng.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Khi đó có lẽ bọn đại hán từ xung quanh vây lại phải không ?
- Không sai ! Nếu không thì lão đầu đã làm sao thoát đi được ?
- Võ công của sáu bảy đại hán đó thế nào ?
- Không đáng để lãnh một chưởng ! Nhưng đương thời Trịnh đại hiệp đã thọ thương ngã dưới đất, tiểu đệ nôn nóng cứu người nên không truy theo bọn chúng !
- Hiền đệ có vào mật thất xem thử không ?
- Có ! Đó là một địa lao !
- Là địa lao ? Có người bị giam không ?
- Đương nhiên là có ! Nếu bên trong không có người bị giam thì tiểu đệ đã không thể tìm được người khiêng Trịnh đại hiệp về đây.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Lê nào hai tráng hán lúc này là người bị giam trong địa lao à ?

An Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Không sai ! Tiểu đệ thả bọn họ ra nên đương nhiên cũng bảo bọn họ làm một việc để báo đáp !
- Thế trong miếu đó có người nào trụ trì không ?
- Hình như là không ! Nhưng tiểu đệ đã phóng một mũi lửa thiêu rụi rồi !
- Thiêu rụi rồi à ?
- Đúng vậy ! Ngôi miếu đó nhất định là nơi dừng chân của thuộc hạ Ngũ Ma, không thiêu rụi thì còn để làm gì ?
- Giết người phóng hỏa? đâu phải là hành vi vốn có của hiền đệ ? Từ nay về sau hiền đệ chớ làm thế nữa nhé !

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Được, lần sau tiểu đệ không dám nữa !

Lúc này chợt nghe Trịnh Đại Cương chuyển mình và thở dài một hồi, thì ra lão ta đã tỉnh lại.

Phương Tuyết Nghi vội bước lại cạnh giường, chàng quỳ xuống gọi lớn :

- Trịnh đại bá !

Trịnh Đại Cương từ từ mở mắt ra, lão nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi gượng cười nói một cách yếu ớt :

- Ngươi... Ngươi là Nghi nhi phải không ?

Phương Tuyết Nghi nước mắt lưng tròng, chàng nói qua tiếng nấc :

- Đúng vậy ! Tiểu đệ là Phương Tuyết Nghi !

Thần sắc Trịnh Đại Cương thoáng hiện vẻ vui mừng, lão nói :

- Hiền đệ, ngươi to cao thế này khiến đại bá cơ hồ nhận không ra !

Phương Tuyết Nghi lau nước mắt và hỏi :

- Đại bá đã khoẻ lại chút nào chưa ?

Lúc này Trịnh Đại Cương mới nhớ lại chuyện thọ thương, lão vội nhìn Tống Phù đang khẽ nhại mồ hôi và nói :

- Đa tạ lão huynh cứu mạng...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên lão kinh ngạc kêu lên :

- Các hạ... Chẳng phải là Đại Mạc Quỷ Thủ Tổng huynh đó sao ?

Thì ra Trung Châu Tam Hiệp vốn là chỗ bằng hữu cũ với Tổng Phù.

Tổng Phù cười hì hì, nói :

- Lão đệ ngươi còn nhớ lão thân nhi ta à ?

Trịnh Đại Cương đưa tay chụp đầu vai Tuyết Nghi và từ từ ngồi dậy rồi mỉm cười , nói :

- Đương nhiên là tiểu đệ không thể quên Tổng huynh.

Tổng Phù và Tuyết Nghi đỡ Trịnh Đại Cương ngồi ngay ngắn trên một chiếc bồ đoàn rồi nói :

- Trịnh lão đệ, Tổng mỗ tài trí hữu hạn nên sợ rằng thương thế của lão đệ ngươi không thuộc khả năng của Tổng mỗ rồi !

Trịnh Đại Cương nghe lão nói là không thể trị được thương thế ình thì lộ vẻ thất vọng nhưng lão liền gượng cười , nói :

- Tiểu đệ vô cùng cảm kích thịnh ý của Tổng huynh , sống chết có mạng, phú quý do trời, xin Tổng huynh không cần lo lắng cho thương thế của tiểu đệ nữa !

Tổng Phù cười ha hả rồi nói :

- Hào khí của Trịnh lão đệ quả nhiên không kém năm xưa.

Lúc này Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Trịnh đại bá , thương thế của người tất phải được trị lành ! Xin đại bá chớ bi quan.

Trịnh Đại Cương gượng cười , nói :

- Hiền diệt, ngươi cho rằng Trịnh đại bá của ngươi là một kẻ sợ chết chăng ?

Phương Tuyết Nghi cả kinh, chàng vội nói :

- Tiểu diệt không có ý đó !

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói :

- Thế thì được rồi ! Ngươi thử nghĩ xem , nếu ta tham sanh úy tử thì đâu đến nỗi phải thọ trọng thương thế này !

Nói đến đây thì bỗng nhiên lão à lên một tiếng và hỏi Tuyết Nghi :

- Hiền diệt, ai đã cứu vi bá từ Đãng Phong về Thiếu Lâm tự vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Là An cô nương đây !

Trịnh Đại Cương ngạc nhiên hỏi tiếp :

- An cô nương ? Cô ta ở đâu ?

Thì ra Trịnh Đại Cương không nhìn ra diện mục thật của An Tiểu Bình.

Phương Tuyết Nghi liền chỉ tay về phía Tiểu Bình và nói :

- Chính là cô ta !

Lúc này An Tiểu Bình đã bước lại , nàng cung thủ nói với Trịnh Đại Cương :

- Vãn bối An Tiểu Bình, tham kiến Trịnh đại hiệp !

Trịnh Đại Cương định cúi người hoàn lễ nhưng bị Tuyết Nghi giữ lại nên lão vội nói :

- Không dám... Suốt đời Trịnh Đại Cương này sẽ không dám quên ơn cứu mạng.

An Tiểu Bình liếc nhìn Tuyết Nghi rồi nói :

- Trịnh đại hiệp, vẫn bối đầu dám thi ân cầu báo ? Đại hiệp quá khách khí rồi !

Trịnh Đại Cương chau mày, nhìn Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Nghi nhi, mấy năm qua ngươi ở đâu ? Trong thân thái thì có lẽ ngươi đã bá vị cao nhân nào học được võ nghệ cao cường rồi phải không ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Đại bá lo dưỡng thương là chuyện quan trọng, những chuyện của tiểu đệ ngày sau nói cũng không muộn.

Trịnh Đại Cương nói :

- Cái gì ? Ngươi tưởng ta là một lão nhân vô dụng rồi chăng ? Hiền đệ, thực ra đại bá của ngươi mới ngoài ngũ tuần thôi, so với Tống huynh đây vẫn còn trẻ chán !

Phương Tuyết Nghi mỉm cười , nói :

- Đại bá, tiểu đệ không dám nghĩ thế ! Chỉ vì đại bá đang thọ trọng thương nên tiểu đệ không muốn đại bá lo lắng thôi !

Vừa nói đến đây thì Thiếu Lâm Chương môn - Nhập Vân đại sư đã đẩy cửa bước vào. Lão chấp tay niệm Phật hiệu rồi nói với Tuyết Nghi :

- Tiểu thí chủ, có thể cho lão nạp xem thử thương thế của Trịnh đại hiệp được không ?

Thì ra lão đang ở trong tịnh thất phương trượng nghe tăng nhân trong chùa báo tin nên mới vội vàng đến khách đường.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì mỉm cười , nói :

- Đầu dám phiền Chương môn đại sư...

Nhập Vân đại sư nói :

- Tiểu thí chủ khách khí rồi !

Vừa nói lão vừa bước lại chỗ Trịnh Đại Cương.

Trịnh Đại Cương vội cúi người hành lễ và nói :

- Chương môn đại sư, Trịnh mỗ là một võ phu phàm tục, hôm nay làm kinh động Phật môn thật là bất an vô cùng . Bây giờ đầu dám phiền đại sư chiếu cố đến thương thế của Trịnh mỗ...

Nhập Vân đại sư chỉ mỉm cười rồi cầm tay của Trịnh Đại Cương mà xem mạch. Qua một lát, vị lão tăng chau mày, nói :

- Thương thế của thí chủ không nhẹ, khí mạch hư tán, huyết tương bất thông , không lẽ đã bị kẻ nào thi triển công phu khí mạch huyết hải đả thương chăng ?

An Tiểu Bình lên tiếng nói :

- Trịnh đại hiệp bị đối phương đánh lén một chưởng vào Mệnh môn huyết !

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói :

- Thảo nào !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Đại sư, thương thế của Trịnh đại bá vẫn bối có cách nào cứu chữa không ?

Nhập Vân đại sư mỉm cười, nói :

- Thương thể tuy nặng nhưng chưa đến độ bất khả cứu chữa !

Nói đoạn lão quay lại nói với tri khách đại sư là Pháp Nhân đang đứng ngoài cửa :

- Mau đến chỗ Giám Tự đại sư lấy một viên Cửu Chuyển Đại Hoàn Kim Đan mang lại đây cho bản toà.

Pháp Nhân đại sư hơi ngạc nhiên nhưng vội cung kính đáp :

- Đệ tử tuân mệnh !

Rồi quay người chuyển bước.

Lúc này Tổng Phù cười ha hả rồi nói :

- Đại sư, Cửu Chuyển Đại Hoàn Kim Đan là một trong tam bảo trấn sơn của quý tự, thương thể của Trịnh Đại Cương mà được Cửu Chuyển Kim Đan chữa trị thì trong một ngày là có thể bình phục rồi !

Lão có ý nói Cửu Chuyển Kim Đan là bảo vật trấn sơn của Thiếu Lâm là để Phương Tuyết Nghi thêm phần kính trọng Nhập Vân đại sư mà thôi. Y như rằng, Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rung mình, chàng vội cung thủ, nói :

- Đại sư, đại ân này vẫn bối sẽ không dám quên !

Nhập Vân đại sư mỉm cười, nói :

- Tiểu thí chủ vì chuyện bổn tự mà phí nhiều tâm huyết, lão nạp vì tiểu thí chủ xuất chút tâm lực thì có đáng gọi là gì !

Nói đến đây thì Pháp Nhân đại sư đã bước vào đưa cho Nhập Vân đại sư một bình ngọc nhỏ.

Nhập Vân nhận lấy rồi đổ ra một viên hoàn đan màu đen to bằng long nhãn, lão cẩn thận đưa hoàn đan cho Trịnh Đại Cương uống vào.

Nhập Vân đại sư quay sang nói với Pháp Nhân tri khách:

- Sau khi Trịnh thí chủ uống đan được thì cần vận khí điều dưỡng, người mau thu xếp một gian phòng để Trịnh thí chủ nghỉ ngơi.

Pháp Nhân tri khách vội chấp tay, nói :

- Đệ tử đã chuẩn bị rồi ạ !

Phương Tuyết Nghi và Tổng Phù vội dìu Trịnh Đại Cương theo Pháp Nhân tri khách đến một gian tịnh thất.

Trịnh Đại Cương sau khi uống Cửu Chuyển Đại Hoàn Kim Đan thì thần sắc đã bớt phần nhợt nhạt, khi về đến tịnh thất thì có thể tự ngồi vận chân khí điều tức rồi !

Tổng Phù nói với Tuyết Nghi :

- Lão đệ, chúng ta ra ngoài ngồi đợi nhé !

Phương Tuyết Nghi khẽ gật đầu rồi hai người lui bước ra ngoài. Nhập Vân đại sư vốn đứng chờ ngoài cửa, lão thấy hai người trở ra thì liền nói :

- Trai phong đã chuẩn bị sẵn điểm tâm, xin mời nhị vị !

Bốn người Nhập Vân, Tuyết Nghi, Tổng Phù, và Tiểu Bình đến trai phòng thì thấy Trang Tiệp đã ngồi đợi ở nơi này.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Mấy ngày qua Trang huynh đi đâu ?

Trang Tiệp hành lễ với quần hùng rồi nói :

- Tại hạ đi Lạc Dương một chuyến , vì sự việc khẩn trương nên chưa kịp nói rõ với Phương huynh đệ.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Phương huynh đệ, hiện tại Cao Vô Địch đã đến cảnh giới Hà Nam rồi.

Phương Tuyết Nghi lại thêm một phen ngạc nhiên, chàng nói :

- Không phải Đồng Tử Kỳ phải gã tới đây chứ ?

Trang Tiệp lắc đầu, nói :

- Không phải ! Cao Vô Địch đi chuyến này là vì Phương huynh đệ đấy !

Phương Tuyết Nghi hỏi lại :

- Vì tại hạ ?

Trang Tiệp mỉm cười, nói :

- Không sai !

Lúc này Nhập Vân đại sư đã mời quần hào an tọa, lão mỉm cười, nói :

- Tiểu thí chủ, có chuyện gì chúng ta vừa ăn vừa nói nhé !

Phương Tuyết Nghi nói lời đa tạ xong và vừa ăn một miếng thì nhin không được nên lại hỏi :

- Trang huynh , Cao Vô Địch vì chuyện gì của tại hạ mà đến vậy ?

Trang Tiệp mỉm cười, nói :

- Tại hạ gặp Cao huynh ở Lạc Dương , trong bộ dáng của gã thì rõ ràng gã đã nếm không ít đau khổ từ Đồng Tử Kỳ.

- Trang huynh có hỏi tại sao không ?

- Chuyện này nói ra dài lắm, nhưng Phương huynh đệ còn nhớ chuyện giúp Cao Vô Địch và Ngải Đông Hải đẩy lui Liễu My Nương ở chỗ sào huyệt của Ma Dao Điền Nguyên chứ ?

- Đương nhiên là nhớ !

- Mấu chốt là từ chuyện này. Ngải Đông Hải đã bịa ra chuyện thị phi, hắn nói với Đồng Tử Kỳ rằng Cao Vô Địch là gian tế nội ứng của Phương huynh đệ...

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc kêu lên :

- Có chuyện như thế sao ?

Tống Phù bật cười rồi nói xen vào :

- Ngải Đông Hải thật bậy bạ hết sức , xem ra hắn không dùng được Thần Lực Thiên Vương Cao Vô Địch rồi !

Trang Tiệp mỉm cười , nói :

- Đúng vậy, tuy Đồng Tử Kỳ rất sùng ái Cao Vô Địch nhưng trước sự thêu dệt bịa chuyện thị phi của Ngải Đông Hải thì cuối cùng lão ta cũng phát đại nộ, suýt chút nữa là phế võ công của Cao Vô Địch !

Tống Phù hỏi :

-Ngốc tiểu tử đó có thọ thương không ?

Trang Tiệp nói :

- Chỉ thọ thương da thịt, không nghiêm trọng lắm.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Theo Cao huynh cho biết thì trong cơn thịnh nộ, Đồng Tử Kỳ xuất thủ định phế võ công của gã nhưng chẳng hiểu tại sao khi hạ thủ thì lão ma đầu không vận nội lực. Do đó, nhìn bề ngoài thì Cao Vô Địch đã

bị phé hoàn toàn vô công, nhưng thực tế thì chỉ bị ngoại thương mà thôi !

16. Chương 16: Chợt Nghe Hung Tin

Tổng Phù nghe Trang Tiệp thuật xong chuyện thì phá lên cười một tràng rồi nói :

- Đồng Tử Kỳ sao lại thiện tâm thế ? Lẽ nào đây là khổ nhục kế ?

Trang Tiệp nói :

- Không thể ! Nếu thật là khổ nhục kế thì lão ta không thể hạ thủ lưu tình !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Trang huynh , có thật là Cao Vô Địch vì chuyện tại hạ mà đến Lạc Dương không ?

Trang Tiệp gật đầu, nói :

- Đích thực là Cao huynh nói với tại hạ như vậy, nhưng hiện tại gã vẫn chưa thể tìm đến đây !

- Tại sao ?

Vì hiện tại Cao Vô Địch đang đi chung với một người.

- Người đó là ai ?

- Phương huynh đệ còn nhớ Trình Tử Vọng của Trình gia không ?

- Đương nhiên là nhớ ! Không lẽ người đi chung với Cao Vô Địch là Trình trang chủ ?

- Không sai !

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói :

- Bọn họ tính mưu đồ chuyện gì chẳng ?

Trang Tiệp mỉm cười , nói :

- Theo Cao huynh cho biết thì hiện tại bọn họ đang điều tra một chuyện, trước khi biết được sự việc thì bọn họ chưa tiện nói ra việc đó, cũng như chưa thể đến đây tương kiến !

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quặc nên thăm nghĩ :

- Chuyện này thật quái lạ ! Nếu bọn họ đang ngầm điều tra chuyện gì liên quan đến ta thì tại sao lại không muốn cho ta biết trước ? Không lẽ chuyện đó thật sự bất lợi cho ta ?

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Trang huynh có thăm dò khẩu khí của bọn họ không ?

Trang Tiệp mỉm cười, nói :

- Bọn họ đã không muốn nói ra thì truy vấn cũng vô ích, vì vậy mà tại hạ không có ý thăm dò...

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Chuyện này quả thật là khó hiểu !

Trang Tiệp liền nói :

- Phương huynh đệ hà tất phải lo lắng, theo tại hạ thấy thì bọn họ không có tâm ý làm điều bất lợi với Phương huynh đệ.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười , nói :

- Cũng hy vọng là như vậy !

Tổng Phù hắng giọng rồi hỏi Trang Tiệp :

- Trang lão đệ, vừa rồi người đi Lạc Dương là vì chuyện gì vậy ?

Trang Tiệp nhìn qua Nhập Vân đại sư rồi nói :

- Van bối phụng mệnh Chương môn đại sư đi...

Nhập Vân đại sư tiếp lời :

- Lão nạp phiền Trang thí chủ đi Lạc Dương thăm dò tung tích Trung Châu Tam Hiệp !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì vô cùng cảm kích , chàng nói :

- Vì chuyện của Phương mẫu mà đại sư và Trang huynh phải phí tâm lực, thật là đắc tội nhiều quá !

Trang Tiệp buông tiếng thở dài rồi nói :

- Phương huynh đệ, có một chuyện này nhưng sợ rằng sau khi tại hạ nói ra thì Phương huynh đệ sẽ không vui !

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì ? Phải chăng là chuyện liên quan đến Trung Châu Tam Hiệp ?

- Không sai !

- Trịnh đại bá trong Trung Châu Tam Hiệp đã có mặt tại Thiếu Lâm tự, có lẽ Trang huynh biết rồi chứ ?

- Tại hạ vừa được nghe nói ! Nhưng chuyện tại hạ muốn nói lại liên quan đến Thạch tam hiệp và phu phụ Phương Nhị hiệp !

- Bọn họ hiện như thế nào ?

- Theo tại hạ thăm dò biết được thì hình như Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp bỗng nhiên thất tung thất tích trên giang hồ !

- Không thể thế được !

- Tại hạ vốn cũng nghĩ như thế , vì cho rằng bọn họ không thể đột nhiên thất tung, nhưng kết quả lại khiến cho tại hạ không thể không tin !

Phương Tuyết Nghi biến sắc, chàng buông đũa đứng lên và nói :

- Trang huynh có phát hiện gì chăng ?

Trang Tiệp chậm rãi nói :

- Không sai ! Đích thực là tại hạ đã điều tra ra một vài manh mối !

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Trang huynh mau nói ra xem.

Trang Tiệp nói :

- Tại hạ đến Lạc Dương và ẩn chiếu theo thủ dụ của Hoắc Bang chủ tìm đến phân đà Cái Bang ở nơi này để gặp phân đường chủ Trì Thiên Hòa tiền bối...

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên , chàng nhìn qua Hoắc Minh Phong thì thấy lão đang nhìn mình mỉm cười . Bang chủ Cái Bang gật gật đầu và nói :

- Lão đệ, người hãy nghe Trang lão đệ nói tiếp đã !

Phương Tuyết Nghi không có ý cắt ngang nên Trang Tiệp bèn nói tiếp :

- Sau khi nói rõ mục đích đến Lạc Dương với Trì tiền bối thì lão ta ngăn người hồi lâu mà không nói gì !

Phương Tuyết Nghi buộc miệng hỏi :

- Tại sao ?

Trang Tiệp nói :

- Theo Trì Đường chủ cho biết thì Phương Thiên Thành Nhị hiệp và Thạch Tuấn tam hiệp đã khứ thể từ ba năm trước rồi !

Phương Tuyết Nghi cảm thấy toàn thân chấn động , chàng kêu lên :

- Không thể như vậy !

Đôi mày kiếm của chàng chột giương lên, chàng hỏi tiếp :

- Thế đại bá mẫu và Lạc huynh của tại hạ thì sao ?

Trang Tiệp nói :

- Đó là chuyện khiến người ta khó hiểu nhất đấy ! Trì Đường chủ cho biết, ngày đó đệ tử Cái Bang chỉ phát hiện được hành tung của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp mà không thấy Phương phu nhân và Phương công tử đâu cả.

Phương Tuyết Nghi thộn người một lúc rồi mới hỏi tiếp :

- Trang huynh, Trì Đường chủ làm sao biết Thạch tam thúc của tại hạ đã chết ?

Trang Tiệp nói :

- Hậu sự của bọn họ là do đệ tử Cái Bang lo liệu nên tự nhiên là không thể sai !

Phương Tuyết Nghi hét toáng lên :

- Tại hạ không tin !

Rồi tung người ra khỏi trai phòng.

An Tiểu Bình hoảng hốt biến sắc, nàng vội kêu lên :

- Phương huynh đi đâu vậy ?

Lời chưa dứt thì nàng đã tung người truy theo.

Sự biến bất ngờ khiến bọn Nhập Vân đại sư cũng kinh ngạc không thôi , quần hùng không ai bảo ai nhưng đều tự động đuổi theo hai người . Nhưng Phương Tuyết Nghi không đi đâu xa, chàng phóng thẳng đến tịnh thất, nơi có Trịnh Đại Cương đang dưỡng thương . Thì ra chàng muốn chứng minh lời của Trang Tiệp vừa nói là thật hay giả.

Cũng may là cước lực của An Tiểu Bình khá nhanh nên trước khi Phương Tuyết Nghi đến được chỗ Trịnh Đại Cương thì nàng đã lướt qua trước cửa phòng.

Phương Tuyết Nghi sững sờ nhìn nàng và khẽ hỏi :

- Hiền đệ làm gì vậy ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Phương huynh không được làm kinh động Trịnh đại hiệp !

Phương Tuyết Nghi ngẩn người một lúc rồi chột buông xuôi hai tay và thở dài một hồi.

An Tiểu Bình kéo chàng ra khỏi tịnh thất và nói :

- Phương huynh nên đi nghỉ ngơi một lát thôi !

Lúc này Tống Phù cũng đã đến, lão cười hì hì , nói :

- Lão đệ, có nhiều chuyện không thể vội vàng nôn nóng mà được, người há có thể vì nóng vội nhất thời mà làm hỏng đại sự sao ? Hãy mau đi nghỉ ngơi một lát, chờ thương thế Trịnh Đại Cương bình phục rồi hỏi cũng không muộn !

Phương Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi nói :

- Vẫn bối thật lỗ mảng quá ! Tổng lão , chúng ta trở lại khách đường thôi !

Quần hào lập tức rời tịnh thất mà đến khách đường.

Trang Tiệp nhìn Tuyết Nghi và lắc đầu, nói :

- Phương huynh đệ, chuyện này chỉ trách tại hạ nói không khéo thôi . Thực ra, tại hạ vẫn chưa nói hết mà Phương huynh đệ đã xúc động như thế khiến tại hạ cảm thấy khó xử quá.

Lúc này Phương Tuyết Nghi đã bình tĩnh trở lại, chàng gượng cười, nói :

- Thật là đắc tội với chư vị ! Nhất thời tại hạ quá khẩn trương khiến cho chư vị phải kinh động !

Trang Tiệp cung thủ nói :

- Phương huynh đệ, tại hạ xin nói tiếp nhé !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Trang huynh cứ nói, tại hạ rửa tai lắng nghe đây !

Trang Tiệp chậm rãi nói tiếp :

- Khi Trì Đường chủ nói cho tại hạ biết hung tin của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp thì lão cũng nói thêm một chuyện rất khả nghi !

- Chuyện gì ?

- Trì Đường chủ nói, khi đệ tử Cái Bang phát hiện thi thể của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp, ngoài y phục ra thì không còn trông rõ diện mục nữa . Do vậy, Trì Đường chủ rất hoài nghi, chẳng biết hai thi thể đó có phải là của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp thật hay không ?

- Trì Đường chủ nói như thế à ?

- Đúng vậy !

Tổng Phù nghe vậy thì quay qua hỏi Hoắc Minh Phong :

- Hoắc huynh sớm biết chuyện này rồi chứ ?

Hoắc Minh Phong lắc đầu, nói :

- Trì Thiên Hòa không bẩm báo nên lão phu không biết !

Tổng Phù lẩm bẩm nói :

- Kỳ quái thật !

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì kỳ quái ?

Tổng Phù nói :

- Chuyện đại sự thể mà tại sao Trì Thiên Hòa không báo cáo với Bang chủ ? Sợ rằng bên trong tất phải có nguyên nhân !

Hoắc Minh Phong phá lên cười ha hả rồi nói :

- Sao Tổng huynh lại nôn nóng thế, không lẽ chuyện này rất khẩn trương à ?

Tổng Phù nói :

- Sao lại không.

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Nếu Tổng huynh cảm thấy chuyện này có quan hệ rất lớn thì xin hãy nói rõ một chút mới được !

Tổng Phù nói :

- Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp còn sống hay đã chết là nằm ở chỗ Trì Thiên Hòa nói thật hay giả, lẽ nào Bang chủ không hiểu ?

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Chuyện này... tất nhiên là lão phu hiểu.

Tổng Phù tiếp lời :

- Bang chủ đã hiểu thì tại sao không để ý xem những lời Trì Thiên Hòa nói có dối trá hay không ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Trì Thiên Hòa là người an phận thủ thường nên tuyệt nhiên không thể nói dối !

Tổng Phù hỏi :

- Điều đó thật chứ ?

Hoắc Minh Phong nghiêm túc nói :

- Đương nhiên là thật ! Nhưng lão phu phải nói cho Tổng huynh biết, thi thể của Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn là không phải chính bản thân bọn họ.

Tổng Phù kinh ngạc hỏi :

- Làm sao Hoắc huynh biết là không phải chính bọn họ ?

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Lão phu đã cho người điều tra rõ chuyện này, nếu không thì Trì Thiên Hòa không thể không bám với lão phu !

- Vậy là Bang chủ sớm biết chuyện này ?

- Đúng thế !

- Ôi ! Vậy mà Hoắc huynh khiến cho Tổng mỗ phí tâm lo lắng.

Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng rồi nói :

- Có thể khẳng định là hai thi thể đó không phải của Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn, nhưng bọn họ đi phương nào thì quả thật lão phu không thể biết được !

Phương Tuyết Nghi quay sang hỏi Trang Tiệp :

- Trang huynh, Trì Đường chủ nói với huynh thế nào ?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói :

- Trì Đường chủ nói rằng, rất có thể Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn vẫn còn quanh quẩn ở Lạc Dương...

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Trang huynh, tại hạ muốn nhờ Trang huynh một việc, chẳng hay Trang huynh có sẵn lòng không ?

Trang Tiệp mỉm cười, nói :

- Phương huynh đệ cử chỉ giáo, dù vào chỗ dầu sôi lửa bỏng thì tại hạ cũng bắt từ nan !

Phương Tuyết Nghi cung thủ đa tạ và nói :

- Tại hạ muốn nhờ Trang huynh đi Lạc Dương một chuyến nữa !

Trang Tiệp ngạc nhiên hỏi :

- Lại đi Lạc Dương ?

- Không sai ! Trang huynh có muốn giúp không ?

- Đương nhiên là muốn rồi ! Nhưng Phương huynh đệ phải cho biết trước là tại hạ phải làm gì chứ ?

- Tại hạ muốn nhờ Trang huynh đến liên lạc với Trì Đường chủ, nhờ lão ta giúp Trang huynh truy tìm tung tích Thạch tam thúc của tại hạ !

- Được ! Trang miễn tuân mệnh !

Phương Tuyết Nghi lại cung thủ hành lễ và nói :

- Mọi việc trông cậy vào Trang huynh, thịnh tình hôm nay hy vọng là ngày sau có thể đền đáp.

Trang Tiệp vội hoàn lễ và nói :

- Chút việc cón con thì có gì mà Phương huynh đệ phải đa tạ.

Lời chưa dứt thì hắn đã quay người phóng bước ra khỏi khách đường.

Phương Tuyết Nghi nhìn theo bóng Trang Tiệp dần khuất rồi mới quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ, vẫn bối có một thỉnh cầu không phải, chẳng hay Bang chủ có muốn trợ giúp không ?

Hoắc Minh Phong cười hì hì, nói :

- Lão đệ, người không cần khách khí, nếu có chỗ nào dùng được lão phu thì lão quyết không chối từ.

Phương Tuyết Nghi xá một xá dài và nói :

- Vẫn bối xin đa tạ trước !

Hành lễ xong thì chàng mới nói tiếp :

- Trì Đường chủ sống lâu ở Lạc Dương nên có lẽ là biết rất tường tận những nhân vật võ lâm ở đây ?

Hoắc Minh Phong cười ha ha, nói :

- Điều đó là tự nhiên, nếu không thì lão phu đâu bảo hắn lãnh trọng trách phân đường chủ của phân đường Lạc Dương lâu năm như thế.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vẫn bối muốn nhờ Bang chủ bảo Trì Đường chủ xuất diện tìm giúp Thạch tam thúc của vẫn bối, chẳng hay Bang chủ có thể hạ thủ dụ không ?

Hoắc Minh Phong cười ha ha, nói :

- Có gì là không thể ? Lão phu sẽ phái người đi ngay !

Nói đoạn lao quay sang dặn dò Âm Dương Thủ Cát Uy mấy câu, lão nay lập tức cáo biệt quần hùng rồi đi ngay.

Thì ra Bang chủ Cái Bang hạ lệnh cho Cát Uy đến Lạc Dương toa. trấn để chỉ huy đệ tử bản bang truy tìm tung tích Thạch Tuấn.

Hoắc Minh Phong chờ Cát Uy đi khuất rồi mới quay sang nói với Tuyết Nghi.

- Lão đệ người không cần lo lắng nữa, năng lực của Cát sư đệ thế nào, lão phu ta biết rất rõ !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Mong là như vậy !

Nhập Vân đại sư háng giọng rồi nói :

- Bỗng tự còn nhiều sự vụ phải xử lý nên không tiện ở đây lâu, xin chư vị lượng thứ cho lão nạp cáo lui vậy !
Nói đoạn lão cung thủ chào mọi người rồi cất bước ra khỏi khách đường.

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tống Phù và nói :

- Tống lão cũng nên đi nghỉ ngơi một lát.

Tống Phù mỉm cười, nói :

- Lão phu không mệt nên có thể ngồi đây bồi tiếp lão đệ người !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, vẫn bối rất khỏe, lão không cần bận tâm !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Lão đệ người đuổi khéo lão thâu nhi ta đi là muốn làm gì vậy ?

Vừa nói lão vừa dịch mục quang nhìn qua An Tiểu Bình với nụ cười bí hiểm . Điều này khiến Phương Tuyết Nghi đỏ mặt tía tai, chàng ấp úng nói :

- Không... không có gì, nếu lão thích ở lại thì cứ ở lại !

An Tiểu Bình trừng mắt nhìn Tống Phù và nói :

- Tống lão, lần sau lão nói năng không được châm chọc đấy nhé !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Lão phu nhớ rồi ! Cô nương, thực ra lão phu không nói sai đấy chứ ?

An Tiểu Bình nói :

- Lão còn nói nữa hả ?

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Không dám, cô nương chớ động nộ khí !

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Chỉ cần lão không nói năng lung tung thì làm sao vẫn bối động nộ khí ?

Ngưng một lát nàng nói tiếp :

- Thực ra cũng chẳng có quan hệ gì, chỉ cần Phương huynh và vẫn bối thanh bạch thì các vị có nói thế nào cũng mặc !

Tống Phù thoát nghe thì hơi ngẩn người nhưng lão liền ngộ ra nên vội nói :

- Không sai, không sai, ai nói gì thì cũng mặc bọn họ !

An Tiểu Bình nói :

- Tống lão, vẫn bối chỉ nói lão thôi đấy ! Nếu là người khác nói thì vẫn bối không chịu đâu !

Tống Phù nói :

- Lão thâu nhi ta cảm tạ ân tình ! Nhưng nếu thế thì e rằng Hoắc Bang chủ sẽ rất không vui thôi !

An Tiểu Bình gượng cười, nói :

- Không sao, Hoắc Bang chủ là một vị trưởng bối nên cũng không ngoại lệ !

Hoắc Minh Phong cười hì hì, nói :

- Không ngờ lão phu lại được cô nương hậu đãi như thế ! Nay, lão phu xin hỏi cô nương một câu nhé, ngày đại hỉ của cô nương và Phương lão đệ, lão phu có được xem là chứng nhân không ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì cả thẹn đến ửng hồng hai má, nàng quay người phóng bước ra khỏi khách đường rồi bỏ chạy một hồi.

Tổng Phù không nhịn được nên phá lên cười một tràng khoái ý rồi nói :

- Tuyệt lắm ! Lão đầu nhí ta cũng đáng xem là một nhân tài đấy chứ nhỉ ?

Lời này chỉ còn Phương Tuyết Nghi nghe mà thôi, vì An Tiểu Bình đã chạy đi khá xa rồi ! Tuy cảm thấy hai má nóng ran nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn gượng cười, nói :

- Nhị vị lão tiền bối, chúng ta chớ nói đùa nữa, nếu các vị tăng lữ Thiếu Lâm tự biết được An cô nương là gái giả trai thì phiền lắm đấy !

Tổng Phù cười hì hì, nói :

- Không sai !

Nhưng Hoắc Minh Phong phá lên cười rồi nói :

- Tổng huynh tưởng rằng Nhập Vân đại sư không biết An cô nương là thân nhĩ nữ sao ?

Tổng Phù ngạc nhiên, lão nói :

- Cái gì ? Không lẽ lão ta đã biết An cô nương là nữ nhĩ rồi sao ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Đương nhiên là biết, nhưng...

Lão dừng lại nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Nếu những ngày qua Phương lão đệ và An cô nương không tỏ ra khá thân mật thì chưa chắc bọn họ đã phát hiện được.

Tuyết Nghi nghe vậy thì lấy làm ngượng nên cúi đầu không nói gì.

Tổng Phù chau mày, nói :

- Nếu bọn họ đã biết thì tại sao không nói với Tổng mẫu ? Thiếu Lâm tự không lưu nữ khách, đó là di mệnh truyền qua nhiều đời, Nhập Vân đại sư sao có thể phá lệ ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Ngộ biến khả dĩ tòng quyền, Tổng huynh quên đạo lý này rồi sao ? Hiện tại Thiếu Lâm đang rơi vào cảnh ngộ hiểm trùng trùng, nguy cơ xú xức, nếu bọn họ không giả vờ không biết mà trực xuất An cô nương thì sợ rằng Phương lão đệ cũng xuất tự theo cô ta mà thôi . Khi đó, nếu Ngũ Đại Ma Chủ kéo đến thì bọn họ sao có thể đối phó ?

Tổng Phù ngẩn người một lát rồi thở dài, nói :

- Không ngờ Nhập Vân đại sư cũng bị đẩy vào cảnh đáng thương như thế, nỗi khổ tâm của lão ta e rằng còn ngoài sự phán đoán của chúng ta !

Hoắc Minh Phong nói :

- Nhưng bất luận thế nào thì cơ nghiệp Thiếu Lâm không thể bị hủy trong tay lão ta...

Dư âm chưa dứt thì đã thấy An Tiểu Bình phi bước trở lại với tốc độ như bay . Theo sau nàng là một lão quái nhân, người này chẳng phải ai xa lạ gì mà chính là Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công !

Tổng Phù vội vàng xuất môn nghênh tiếp.

Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói :

- Không ngờ Tân lão trượng lại đến nhanh như thế !

Tân Bá Công chớp chớp song mục và nói :

- Lão phu đã hứa với người thì há tất phải kéo dài thời gian ? Lẽ nào tiểu tử người không hoan nghênh ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Đâu dám ? Vãn bối trông mong lão tiền bối đã mấy ngày nay rồi !

Tân Bá Công phá lên cười ha hả rồi nói :

- Hảo tiểu tử, sao người lại nói những lời phi thực tế như vậy ? Chúng ta chia tay được mấy ngày rồi ? Muốn nói dối thì cũng phải nghĩ trước nghĩ sau cho kỹ chứ !

Phương Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Nhưng quả thực là vãn bối rất mong lão tiền bối đến !

Tân Bá Công nói :

- Đa tạ người ! Tiểu tử, dù sao thì trước khi quét sạch Ngũ Ma, lão phu ta cũng không thể rời người một bước phải không ?

Lão quay sang nói tiếp với Tống Phù :

- Lão thân nhi, Chưởng môn Thiếu Lâm đâu rồi ?

Khẩu khí quả nhiên không nhỏ, dường như lão muốn Chưởng môn Thiếu Lâm phải đến bái kiến lão vậy.

Tống Phù mỉm cười, nói :

- An lão đệ chưa nói với tăng lữ Thiếu Lâm về chuyện Tân lão ca quang lâm à ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Vãn bối chưa báo cho bọn họ biết.

Tống Phù liền nói :

- Vậy thì lão phu phải đi nói với bọn họ thôi !

Lời vừa dứt thì lão cất bước ra ngoài tức khắc.

Lúc này Hoắc Minh Phong cũng bước tới, lão cung thủ nói :

- Tân đại thúc còn nhớ tiểu đệ đệ chứ ?

Vừa nói lão vừa hành lễ xá dài một xá.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì ngạc nhiên vô cùng, chàng trầm nghĩ :

- Thì ra Tân lão quái còn cao hơn Hoắc Bang chủ một bậc.

Tuy ngạc nhiên và nghĩ thế nhưng chàng không lên tiếng tương vãn.

Còn An Tiểu Bình thì không như vậy , nàng vừa nghe Hoắc Minh Phong gọi Tân Bá Công là đại thúc thì bật cười thành tiếng và nói :

- Hoắc Bang chủ, tại sao lão lại nhỏ hơn Tân lão trượng một bậc vậy ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Cô nương, Tân đại thúc và ân sư của Hoắc mỗ là chỗ kim lan chi giao nên tự nhiên phải là trưởng bối của Hoắc mỗ rồi !

Tân Bá Công chau mày nói :

- Tiểu nha đầu, những chuyện đó nói tới nói lui chỉ phí thời gian thôi, lão phu hỏi người, lão A Cái đâu rồi ? Vẫn còn ở trên Thái Thất chăng ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Đương nhiên ! Nhưng hai ngày qua lão ta có đi đâu hay không thì vãn bối không biết !

Tân Bá Công nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Tiểu ăn mày ngươi có tin hay không ? Hoàng sư thúc của ngươi vẫn còn tại thế đấy !

Hoắc Minh Phong kinh ngạc kêu lên :

- Hoàng sư thúc...

Lúc này An Tiểu Bình liên tục nháy mắt ra hiệu nhưng Bang chủ Cái Bang không nhìn thấy nên lão lắc đầu nói tiếp :

- Hoàng sư thúc đã tạ thế nhiều năm rồi, đại thúc còn nhắc đến làm gì ?

Tân Bá Công cười ha hả một tràng rồi nói :

- Lão phu nhắc đến là vì lão phu vừa gặp lại hần trước đây mấy ngày !

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên kêu lên :

- Chuyện đó sao có thể được ?

Tân Bá Công cười hì hì, nói :

- Lão phu cũng biết là không thể nhưng lão phu biết chậm một chút nên bị tiểu nha đầu này lừa rồi !

Tuy lão chỉ trích Tiểu Bình nhưng thần thái không lộ Oán khí, rõ ràng là lão cũng không tức giận về chuyện này lắm.

Hoắc Minh Phong hiểu kỳ nên vội hỏi :

- Tân đại thúc, An cô nương đã nói thế nào ?

Tân Bá Công mỉm cười, nói :

- Thực ra chuyện này cũng chẳng phải là đại sự gì , trong đời lão phu chịu một mối ân tình lớn nhất là Hoàng sư thúc ngươi đấy ! Đáng hận là khi Hoàng huynh qui tiên lão phu cũng không được gặp mặt một lần cuối...

Lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Tuy nha đầu này lừa lão phu nhưng vô tình cũng giúp lão phu đẩy thôi !

... Mất trang 102-112...

Tân Bá Công cười hì hì, nói :

- Sao có thể như vậy ?

An Tiểu Bình xen vào :

- Tân công công và Chúc lão nhân có thù hận gì không ?

Tân Bá Công nói :

- Không !

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Vậy tại sao Chúc lão nhân lại có vẻ không muốn gặp Tân công công ?

Tân Bá Công nói :

- Hần... Ôi, chuyện này nói ra dài lắm, hần không muốn gặp lão phu là vì không muốn lão phu trả lại cho hần một vật đó thôi.

Tâm hiếu kỳ của Tuyết Nghi chợt phát, chàng hỏi :

- Thiên hạ sao lại có quái sự như thế ? Lão tiên bối phải trả lại cho lão ta vật gì vậy ?

Tân Bá Công cười hì hì, nói :

- Chỉ là một lá hoàng kỳ nho nhỏ thôi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Một lá hoàng kỳ nho nhỏ dùng để làm gì ?

Tân Bá Công mỉm cười, nói :

- Lão đệ ngươi chớ xem thường lá hoàng kỳ ba góc đấy nhé, nó dùng để hiệu lệnh lục lâm hào kiệt ở Nam thất tỉnh đấy !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì chợt biến sắc, lão xen vào :

- Tân đại thúc, phải chăng đó là lục lâm Minh chủ lệnh kỳ của Nam thất tỉnh ?

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Không sai !

An Tiểu Bình cũng rất hứng thú với chuyện này, nàng nói :

- Tấn công công, Minh chủ lệnh kỳ rất uy phong phải không ?

Tân Bá Công nói :

- Dương nhiên ! Bình nhật số lượng lục lâm hào kiệt ở Nam thất tỉnh không dưới ba ngàn người, một khi có được Minh chủ lệnh kỳ trong tay thì tất nhiên rất uy phong rồi.

An Tiểu Bình nói :

- Tấn công công đã mượn của Chúc lão nhân à ?

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Không sai, vì muốn cứu một đệ tử của một vị bang hữu thâm giao nên lão phu mới mượn dùng một lần.

An Tiểu Bình truy vấn :

- Làm sao Chúc lão nhân có được lệnh kỳ ?

Tân Bá Công cười ha hả, nói :

- Bốn mươi năm trước, Chúc Công Minh là đồ đệ của lục lâm Minh chủ Nam thất tỉnh Chúc Ban. Chúc Ban một lòng muốn hãn tiếp nhận chức vị mình chủ nên mới giao lệnh kỳ cho hãn bao quản, vì thế lão phu mới mượn của hãn mà dùng !

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Thì ra là như vậy ! Có lẽ chuyện này đã rất lâu rồi !

Tân Bá Công cười khà khà, nói :

- Đã ba mươi năm rồi ! Lão quái đó đã trốn lão phu suốt ba mươi năm qua, người nói xem hãn có làm phiền người khác không chứ ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tân lão tiên bối, lệnh kỳ đã bị lão tiên bối mượn, thế chức Minh chủ lục lâm đó ai tiếp quản ? Không có lệnh kỳ thì làm sao có thể hiệu lệnh lục lâm hào sĩ ?

Tân Bá Công nói :

- Chúc Công Minh không tiếp quản thì đại đệ tử của Chúc Ban là Dương Trung đành phải tạm thời chấp chưởng thôi !

An Tiểu Bình nói :

- Còn lệnh kỳ thì sao ?

Tân Bá Công nói :

- Chúc Ban còn chế ra một lá khác, nhưng lão ta lưu lại di ngôn rằng, khi nào Chúc Công Minh thu hồi lệnh kỳ thì khi đó Chúc lão quái sẽ trở thành lục lâm Minh chủ của Nam thất tỉnh !

Phương Tuyết Nghi bật cười rồi nói :

- Thảo nào ! Thì ra bên trong còn có nguyên nhân như vậy ! Chẳng ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Kỳ thực Chúc lão nhân không cần phải trốn tránh như thế !

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

Phương Tuyết Nghi chậm rãi nói :

- Lão ta cứ việc thu hồi lệnh kỳ rồi giao lại cho Dương Trung chẳng được sao ?

An Tiểu Bình à một tiếng rồi nói :

- Đúng vậy ! Tại sao Chúc lão lại không muốn làm thế nhỉ ?

Tân Bá Công phá lên cười rồi nói :

- Các người không biết tính cách của Chúc Công Minh nên mới nghĩ như thế thôi !

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Tính cách của Chúc lão thế nào ? Có điểm gì đặc biệt chẳng ?

Tân Bá Công nói :

- Không sai ! Tính cách của hắn cực kỳ cung kính, mỗi lời mỗi chữ của Chúc Ban đều được hắn thành tâm nghe lệnh, do vậy, nếu bảo hắn thu hồi lệnh kỳ rồi chuyển giao cho Dương Trung thì há chẳng phải bảo hắn làm trái di mệnh huynh trưởng của hắn sao ? Đối với hắn mà nói thì chuyện đó còn khó hơn chết đấy !

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Điều đó không đúng rồi ! Sinh tiền Chúc Ban muốn Chúc Công Minh tiếp nhận chức vị Minh chủ lục lâm mà Chúc Công Minh lại không muốn, điều này đã chẳng phải là trái với nguyện vọng của huynh trưởng lão ta rồi sao ?

Tân Bá Công nói :

- Không phải, khi Chúc Ban còn tại chức, Chúc Công Minh tuy không muốn tiếp nhận lục lâm Minh chủ nhưng hắn không nói ra, do vậy hắn luôn tránh né nhắc đến chuyện này , nếu không thì hắn cũng không thể đem lệnh kỳ cho lão phu mượn !

An Tiểu Bình nói :

- Thì ra là như vậy, Chúc lão quả nhiên là một nhân vật cực kỳ chung thuận !

Tân Bá Công mỉm cười, nói :

- Đúng thế, nếu không thì lão phu cũng đã sớm giao lệnh kỳ cho hắn từ lâu rồi...

An Tiểu Bình ngạc nhiên , nói :

- Tân công công có ý không tìm lão ta à ?

Tân Bá Công nói :

- Tìm người khác thì không dễ nhưng tìm Chúc lão quái chẳng phải là chuyện khó, vì muốn thanh toán tâm nguyện trước đây của hắn nên lão phu mới giả vờ tìm không được hắn mà thôi ! Vả lại... Lão phu cũng đã sớm trả lại lệnh kỳ cho lục lâm Minh chủ rồi !

An Tiểu Bình hỏi :

- Lục lâm Minh chủ nào ?

Tân Bá Công nói :

- Là Dương Trung đấy !

Lão phá lên cười ha hả một tràng rồi nói tiếp :

- Chỉ đáng tiếc là Chúc lão quái bị mê muội mà trốn tránh suốt mấy chục năm qua

Lời chưa dứt thì đã thấy Nhập Vân đại sư và Tổng Phù bước vào khách đường.

Nhập Vân đại sư bước lên trước chấp tay hoành lễ với Tân Bá Công rồi nói :

- Bần tăng Nhập Vân xin tham kiến Tân lão thí chủ.

Tân Bá Công giương đôi mày bạc lên và trầm giọng nói :

- Được rồi ! Chưởng môn nhân mà khẩu khí như thế thì lão phu không đồng ý đâu.

Nhập Vân đại sư hơi ngỡ ngàng , lão nói :

- Lão thí chủ là cao nhân tiền bối , bần tăng xưng hô như thế vốn là lý số đương nhiên.

Lão ngừng lại giây lát rồi nói tiếp :

- Bần tăng không biết lão thí chủ quang lâm nên không kịp xuất môn tương nghênh , mong lão thí chủ bỏ qua cho tội thất lễ.

Tân Bá Công cười nhạt một tiếng và khoát tay nói :

- Càng nói càng không dám nghe ! Lão phu xin nhập lãnh tâm ý của chưởng môn đại sư vậy.

Lão ngừng một lát rồi hỏi :

- Đại sư của Chưởng môn đâu rồi ?

- Nhập Thánh đại sư huynh đã từ điển viên hồi tự rồi , bần tăng sẽ phai người đi báo tin.

Nói đoạn lão định sai một hòa thượng bên ngoài cửa đi thông báo cho Nhập Thánh đại sư biết chuyện Tân Bá Công đến . Nhưng mục quang vừa quét ra thì đã thấy Nhập Thánh đại sư đang đi đến.

Tân Bá Công thấy Nhập Thánh đại sư thì lộ sắc vui mừng . Lão cao giọng nói :

- Hòa thượng , người khỏe không ?

Nhập Thánh đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi cung kính nói :

- Đã nhiều năm không gặp dung nhan lão bồ tát , không ngờ lão bồ tát vẫn tráng kiện như xưa khiến bần tăng hoan hỉ vô cùng.

Tân Bá Công cười lớn một tràng rồi nói :

- Hòa thượng khéo nói , lão phu còn sống được là may mắn lắm rồi . Chẳng hiểu tại sao diêm vương không thấu , tiểu quỷ không dám gọi nên lão phu đành phải chịu khó ở thế gian thôi.

Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão bồ tát nói đùa rồi ! Xưa nay lão bồ tát không muốn công nhiên xen vào chuyện thị phi võ lâm , hôm nay bỗng nhiên lại quang lâm Thiếu Lâm tự , chẳng hay là vì duyên cớ gì ?

Thì ra Nhập Thánh đại sư vẫn chưa biết nguyên nhân Tân Bá Công đến Thiếu Lâm tự.

Tân Bá Công chỉ qua Phương Tuyết Nghi và mỉm cười nói :

- Mọi chuyện đều vì vị lão đệ này !

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên nói :

- Vì Phương tiểu thí chủ à ? Chẳng hay Phương tiểu thí chủ và lão bồ tát có ân oán gì ?

Tân Bá Công cười hì hì , nói :

- Nói gì đến ân oán cho nặng lời ? Chuyện này nếu nói ra thì sợ rằng hòa thượng người sẽ không tin thôi !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Sao lại thế ! Lễ nào có chuyện kinh người xảy ra với lão bồ tát ?

Tân Bá Công nói :

- Không sai ! Cả đời lão phu chưa làm một chuyện gì mất mặt, nhưng lần này thì quả thật là mất mặt quá !

Nhập Thánh đại sư ngẩn người, lão niệm phật hiệu rồi nói :

- Lão bồ tát càng nói càng khiến bản tăng chẳng hiểu gì cả !

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói :

- Hòa thượng, trong đời lão phu đã kinh qua lớn nhỏ trăm ngàn trận chiến và dường như đều toàn thắng...

Nhập Thánh đại sư tiếp lời :

- Lão bồ tát công lực thần thông nên tự nhiên là không thể bại rồi !

Tân Bá Công lắc đầu, nói :

- Điều đó không nhất định, lần này sắp vào quan tài rồi thì lão phu bại một lần đấy !

Nhập Thánh đại sư kinh ngạc, lão nói :

- Có chuyện này sao ? Nhân vật nào mà thắng được lão bồ tát ?

Tân Bá Công gượng cười, nói :

- Hòa thượng người nghĩ không ra sao ?

Lúc này Nhập Thánh đại sư đã nghĩ ra người có thể thắng Tân Bá Công là Phương Tuyết Nghi chứ không còn nghi ngờ gì nữa , nhưng ngoài miệng lão vẫn nói :

- Bản tăng trí lực có hạn, xin lão bồ tát nói ra vậy.

Tân Bá Công buông tiếng thở dài rồi nói :

- Ba ngày trước, lão phu đã bại dưới tay vị Phương lão đệ này.

Nhập Thánh nghe vậy thì cười thầm trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ kinh ngạc, lão thẳng thốt kêu lên :

- Bản tăng không tin... Tuy võ công của Phương tiểu thí chủ đặc truyền từ danh sư nhưng làm sao có thể hơn lão bồ tát ?

Tân Bá Công trợn trừng song mục , lão nói :

- Lão phu há có thể nói dối sao ? Chuyện Phương lão đệ thắng lão phu là thiên chân vạn xác...

Nói đoạn lão thuật lại toàn bộ diễn biến cuộc tỉ kiếm giữa lão và Phương Tuyết Nghi trên đỉnh Thái Thất cho quần hào cùng nghe.

Phương Tuyết Nghi chờ lão dứt lời thì vội nói :

- Đại sư, Tân lão tiên bối có ý tương nhượng cho vãn bối đây thôi, các vị cho tưởng là sự thật.

Nhập Thánh đại sư mỉm cười, nói :

- Tiểu thí chủ không nói thì lão nạp cũng thừa hiểu là lão bồ tát có ý tương nhượng rồi...

Tân Bá Công nộ khí nói lớn :

- Các người cho rằng lão phu là võ lâm vô địch chẳng ?

Nhập Vân đại sư vội niệm phật hiệu rồi nói :

- Công lực phi phạm của lão thí chủ là chuyện mà ai cũng biết, trong bốn chữ vô lâm vô địch là hơi quá nhưng theo tình hình vô lâm hiện nay mà nói thì quả thực là không thể có nhân vật nào inh hơn lão thí chủ cả !

Tân Bá Công chẳng biết nói thế nào nên đành lắc đầu thở ra, hồi lâu sau lão mới nói :

- Các vị thật là quá...

Lão ngưng giây lát rồi nói tiếp :

- Kỳ thực, ngoài lần thất thủ bởi Phương lão đệ thì trong đời lão phu từng bại một lần nữa...

Nhập Thánh đại sư nghe vậy thì kinh tâm thật sự . Lão chau mày hỏi :

- Lão bồ tát, vị cao nhân nào mà có thể đả bại lão bồ tát vậy ?

Tân Bá Công nói :

- Nhân thượng hữu nhân , thiên ngoại hữu thiên ! Nếu lão phu nói ra danh tánh người nay thì sợ rằng các vị không thể không tin !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão nạp rửa tai lắng nghe đây !

Tân Bá Công nhìn qua An Tiểu Bình và nói :

- Là gia gia của tiểu cô nương này !

Nhập Thánh đại sư ngẩn người giây lát rồi nói :

- Là gia gia của An thí chủ à ? Chẳng hay đại danh của người đó là...

Tân Bá Công tiếp lời :

- Là Đông Hải Kinh Thiên Tẩu An Cửu Công , người này thì chư vị không thể không biết !

Quả nhiên , ba chữ An Cửu Công tựa như tiếng sét đánh ngang tai hai lão tăng Thiếu Lâm tự.

Nhập Vân đại sư nghe xong thì luôn miệng niệm, “A di đà phật”. Thì ra chuyện cũ từ mấy mươi năm trước vẫn khắc sâu trong tâm linh của đệ tử trong cửu đại môn phái. Chuyện thập đại cao thủ thảm bại tại Thiên Đài rất thịnh truyền trong vô lâm Trung Nguyên, do vậy Tân Bá Công vừa nói ra tài danh An Cửu Công thì tất nhiên mọi người đều tin ngay.

Nhập Vân đại sư sau một hồi niệm phật hiệu thì quay sang nói với An Tiểu Bình :

- Tiểu thí chủ, lệnh tổ vẫn hưởng phúc tại Đông Hải chứ ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Tiên tổ đã tạ thế nhiều năm rồi !

Đôi mày bạc của Nhập Vân đại sư khẽ động, lão thở dài một hồi rồi nói :

- Cuối cùng thì kỳ nhân một đời cũng xuôi tay nhắm mắt mà đi , thật là đáng tiếc...

Tân Bá Công cười hì hì , nói tiếp :

- Lão phu và An lão huynh từng động thủ một lần, nhưng lão phu thừa hiểu, nếu đánh nữa thì lão phu tất sẽ bại.

Chuyện này khiến An Tiểu Bình cảm thấy kỳ quái, nàng mỉm cười, hỏi:

- Tại sao ?

Tân Bá Công nói :

- Đạo lý rất đơn giản, đương thời kiếm chiêu của lão phu đã hồi phục thi triển bảy lần mà lệnh tổ chỉ mới dùng một lần, điều này đủ thấy tuyệt nghệ của lão phu đã cùng mà tiềm lực của lệnh tổ còn thừa, chuyện thắng bại há chẳng rõ rồi sao ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Điều đó chưa chắc ! Nếu lão còn tàng ẩn tuyệt chiêu thì vẫn đủ xoay chuyển cục diện.

Tân Bá Công nói :

- Lão phu còn có tuyệt chiêu gì ? Chỉ đáng tiếc là khi đó sư tổ của Phương lão đệ không muốn chỉ giáo cho lão phu, nếu không thì lão phu có thể chuyển bại thành thắng rồi !

Nói đoạn , bỗng nhiên lão phá lên cười một tràng rồi nói tiếp :

- Sau đó An Cửu Công mới nói cho lão phu biết lão ta bại dưới tay của sư tổ Phương lão đệ tại Thiên Đài...

Chuyện này Phương Tuyết Nghi đã nghe sư phụ nói nên không lấy gì làm ngạc nhiên , nhưng đối với người khác thì đây là lần đầu tiên được nghe nên kinh ngạc không ít.

An Tiểu Bình trầm ngâm một lúc lâu rồi nói :

- Phương huynh biết chuyện này rồi chứ ? Nghe nói đầu lệnh tổ còn đi du ngoạn Đông Hải một chuyến khá lâu đấy !

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Tại hạ cũng đã nghe tiên sư nói qua...

Chàng ngưng giây lát rồi chuyển đề tài :

- Hiền đệ , chẳng biết hôm nay Chúc lão nhân có thể đến không nhỉ ?

An Tiểu Bình bật cười và nói :

- Tiểu đệ làm sao biết được ? Hôm nay tiểu đệ không lên Thái Thất mà !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chúng ta cùng lên đó xem thử, được chứ ?

An Tiểu Bình cười khanh khách rồi nói :

- Đương nhiên là được !

Nói đoạn nàng xoay người phóng bước ra ngoài ngay tức thì.

Phương Tuyết Nghi cung thủ chào quần hùng và nói :

- Vãn bối đi một lát sẽ về ngay...

Lời chưa dứt thì người đã ra khỏi khách đường rồi.

Tân Bá Công sững sờ nhìn theo , bỗng nhiên lão lớn tiếng gọi :

- Các người chờ lão phu với...

Chỉ thấy lão lắc vai một cái thì thân hình đã vút đi như một làn khói nhẹ.

Sau khi ba người đi khỏi thì quần hùng cũng lần lượt rời khách đường.

Tổng Phù nhắc Hoắc Minh Phong lưu ý xem khi nào Trịnh Đại Cương tỉnh lại , bản thân lão cũng độc hành ra khỏi sơn môn Thiếu Lâm tự.

Thì ra, Tổng Phù cũng theo sau Tuyết Nghi , Tiểu Bình và Tân Bá Công mà nhắm tuyệt đỉnh Thái Thất trực chỉ.

Đường như bốn người cũng đến trước hóc núi một lúc nhưng An Tiểu Bình là người đi vào trước.

Bỗng nhiên nàng tung người phóng ra ngoài và kêu lên :

- Chúc lão không có ở trong động.

Tổng Phù mỉm cười, nói :

-Không lẽ lão ta đi cho chim ăn ?

An Tiểu Bình nói :

- Không thể ! Văn bối vừa từ nơi đó đến đây mà !

Tân Bá Công nghe vậy thì động lòng hiếu kỳ, lão hỏi :

- Chim gì ? Ở đâu vậy ?

Tổng Phù cười hì hì , nói :

- Mấy năm qua, Chúc Công Minh ngày ngày bầu bạn với chim trên đỉnh Thái Thất này, đó là một loại chim đặc biệt do lão ta nuôi dưỡng.

Tân Bá Công hiểu ra nên à một tiếng rồi nói :

- Thì ra là thế !

Lão quay sang nói với Tiểu Bình :

- Bình nhi, Chúc Công Minh không có ở chỗ tổ chim à ?

An Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Bỗng nhiên thần sắc của nàng chợt biến, nàng kêu thất thanh :

- Còn nữa, tại sao không thấy đôi Kim tước nhỉ ?

Thì ra lúc này nàng mới nhớ, khi nàng ngang qua tổ chim thì không những chẳng thấy bóng dáng Chúc Công Minh đâu cả mà ngay cả đôi Kim tước cũng không thấy trong tổ.

Tổng Phù suy nghĩ một lát rồi nói :

- Đúng rồi ! Lão phu đã hiểu !

An Tiểu Bình liền hỏi :

- Tổng lão hiểu cái gì ? Chúc lão đã đi đâu ?

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Có lẽ lão đã tìm được một tổ chim khác nên dời đôi Kim tước qua đó !

- Tổ chim đó ở đâu ?

- Lão phu không biết ! Nhưng nhất định là không có chuyện gì nguy hiểm xảy ra với Chúc lão quái đâu !

- Có lẽ Tổng lão không nói sai !

Tiểu Bình vừa dứt lời thì Tân Bá Công buột miệng nói :

- Chúc Công Minh không có ở đây thì hẳn có thể đi đến đâu ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tân lão tiên bói, có khi nào... Chúc lão đang trên đường đến Thiếu Lâm tự mà chúng ta không gặp ?

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Cũng có thể...

Phương Tuyết Nghi liền nói:

- Vậy thì chúng ta ở đây cho làm gì cho phí thời gian ?

Tân Bá Công cười ha hả , nói :

- Không sai, lão đệ, chúng ta hồi tự thôi !

Nói đoạn lão quay người tung bước đi ngay.

Tổng Phù, Tuyết Nghi và Tiểu Bình hơi do dự một lát, khi bọn họ chuẩn bị hạ sơn thì đột nhiên thấy Tân Bá Công phi thân chạy ngược lên, trong tay lão còn cắp một người.

Bọn Phương Tuyết Nghi kinh ngạc vô cùng, Tổng Phù nhìn kỹ rồi bỗng nhiên kêu thất thanh :

- Hồngбет, người này chẳng phải là Chúc lão quái sao ?

An Tiểu Bình cũng buột miệng nói :

- Không sai ! Không lẽ Chúc lão đã bị hại...

Hai người vừa nói mấy câu thì Tân Bá Công đã lên đến tuyệt đỉnh Thái Thất rồi.

Nhất thời quần hào đều vây cả lại để xem rõ thực hư.

17. Chương 17: Kỳ Phong Đột Khởi

Phương Tuyết Nghi không nhịn được nên buột miệng hỏi :

- Tân lão tiên bối, người này có phải là Chúc Công Minh không ?

Lời đã ra khỏi miệng thì mục quang của chàng mới nhìn rõ người trên tay Tân Bá Công là ai.

Thì ra người này là một trung niên ngoài tứ tuần nên tự nhiên là không phải là Chúc Công Minh rồi !

Tổng Phù ngạc nhiên kêu lên :

- Kỳ quái ! Thật là kỳ quái ! Tại sao y phục lão thâm nhi ta mua cho Chúc Công Minh lại mặc trên người gã này ?

Tân Bá Công thả thi thể trên tay xuống trước cửa hóc núi và nói :

- Người này không phải là Chúc lão quái chứ !

Hóa ra lão cũng không dám khẳng định người này có phải là Chúc Công Minh hay không, có lẽ vì cách biết quá lâu nên Tân Bá Công không thể nhớ đích xác hình mạo của Chúc Công Minh

Tổng Phù chau mày nói:

- Không phải, người này nhỏ hơn Chúc lão quái những hai ba chục tuổi thì đương nhiên là không phải lão ta rồi !

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Tổng lão, bộ y phục này là do lão mua cho Chúc Công Minh thật chứ ?

Tổng Phù nói :

- Đích thân lão phu đi mua thì tự nhiên là không thể nhầm rồi ! Nhưng tại sao Chúc lão quái không mặc mà để cho gã này mặc ?

An Tiểu Bình suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Vả bối biết rồi !

Tổng Phù liền hỏi :

- Cô nương biết cái gì ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Nhất định là gã này đã học thủ nghệ của Tống lão !

Tống Phù ngạc nhiên , lão nói :

- Trộm à ? Không lẽ cô nương nói gã này đã trộm y phục của Chúc lão quái ?

An Tiểu Bình nói :

- Nếu không phải thế thì tại sao y phục của Chúc lão lại ở trên người gã ?

Tống Phù nói :

- Lão phu thật không hiểu nổi ! Gã này dựa vào đâu mà có thể trộm y phục của Chúc lão quái chứ ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Có lẽ hiền đệ nói không sai, rất có thể là gã này đã trộm y phục của Chúc lão rồi !

Lúc này Tân Bá Công đã cởi y phục của đại hán trung niên ra để tìm nguyên nhân cái chết. Sau một hồi xem xét thì lão kêu thất thanh :

- Đây là chưởng lực gì mà tàn độc như vậy ?

Phương Tuyết Nghi vội bước lại xem thì thấy giữa ngực người này quả nhiên có đôi chưởng ấn màu hồng hiện lên rất rõ ràng.

Tống Phù vừa nhìn thấy thì bất giác kêu lên :

-Xích Diệm Chưởng !

Tân Bá Công tiếp lời :

- Xích Diệm Chưởng là võ công độc môn của Thiên Nam Quái Tẩu - Chúc Cao Phong, phải không ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Tân Bá Công nói :

- Vậy người này chết dưới tay Chúc Công Minh à ?

Tống Phù nói :

- Có thể là như vậy nhưng cũng có thể không phải !

Tân Bá Công chau mày nói :

- Phải thì phải, không phải thì không phải, tại sao phải nói có thể là như vậy và có thể không phải như vậy ?

Tống Phù nói :

- Xích Diệm Chưởng tuy là võ công độc môn của Chúc gia nhưng Độc đại phu Ác Không Minh trong Ngũ Ma lại là đệ tử của Chúc Cao Phong , lẽ nào Tân lão không biết chuyện này à ?

Tân Bá Công nói :

- Độc đại phu cũng biết Xích Diệm Chưởng à ?

- Đã là đệ tử của Chúc gia thì có lý nào lại không biết ? Nhưng Tống mỗ cho rằng hiện tại Ác Không Minh vẫn chưa dám đến Tung Sơn !

- Tại sao ?

- Ác Khổng Minh là nhân vật đa mưu túc trí , giảo quyệt hơn người, nếu hắn không nắm chắc phần thắng một cách tuyệt đối thì nhất định hắn sẽ không đến !

- Cũng có lý ! Như vậy thì nhất định là gã này chết dưới tay Chúc Công Minh rồi !

- Theo lý mà nói thì hình như không còn người nào khác !

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Tổng lão , trên phương diện tình lý thì hình như chuyện này không thông rồi !

Tổng Phù hỏi lại :

- Không thông chỗ nào ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nếu người này vì trộm y phục của Chúc lão quái dẫn đến việc tự chuốc họa vào thân thì tại sao sau khi giết gã rồi, Chúc lão quái không lấy lại y phục ?

Tổng Phù mỉm cười, nói :

- Nếu lão phu có thể hiểu được điểm này thì chẳng phải mọi chuyện đều rõ rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vẫn bối có một cách nghĩ, không biết có thể nói ra chăng ?

Tổng Phù gật đầu, nói :

- Lão đệ người thử nói ra xem !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vẫn bối cho rằng gã này không phải chết bởi tay Chúc lão quái...

Tân Bá Công hỏi lại :

- Tại sao lại nói như thế ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vẫn bối chỉ cảm thấy như thế mà thôi ! Còn như hỏi tại sao thì vẫn bối không thể nào nói rõ ra được !

Tân Bá Công mỉm cười, nói :

- Lão đệ người nói như thế há chẳng phải như là không nói sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vì vẫn bối cảm thấy bên trong hình như có một điều rất đặc biệt...

Tân Bá Công truy vấn :

- Điều gì đặc biệt ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vẫn bối đoán rằng Chúc lão quái không phải là người giết gã này thì cái chết của gã này không thể đơn giản như vậy , bên trong tất có nguyên nhân rất lớn.

- Tân Bá Công mỉm cười, nói :

- Không sai ! Lão phu cũng nghĩ như vậy !

Chợt nghe An Tiểu Bình cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Tân công công, các vị nói toàn những lời vô ích thôi !

Tân Bá Công hỏi lại :

- Cô nương có cao kiến gì chăng ?

An Tiểu Bình nói :

- Cao kiến thì không có, mà chỉ có một chút không nhẫn nại được thôi ! Tân công công có lẽ đến lúc chúng ta nên hạ sơn rồi đó !

Tân Bá Công ngạc nhiên hỏi lại :

- Hạ sơn ngay bây giờ à ?

An Tiểu Bình nói :

- Lão không muốn đi sao ? Ở đây đã không gặp được Chúc lão quái thì chúng ta không cần ở lại đây nữa rồi !

Tân Bá Công trầm ngâm một lát rồi nói :

- Các người đã nói ở lại vô ích thì chúng ta hạ sơn thôi ! Nhưng lão đầu nh này, chúng ta có nên mang thi thể gã này xuống núi không ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Không cần ! Để hắn ở lại trên tuyết đỉnh Thái Thất có lẽ là tốt hơn !

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

-Tại sao lại tốt hơn ?

Tống Phù nói :

- Nói này lạnh hơn Thiếu Lâm tự rất nhiều, nếu thi thể được để lại ở đây thì chỉ ít là trong vòng một trăm ngày cũng sẽ không bị thối rữa.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Thì ra là như thế !

Phương Tuyết Nghi nói xen vào :

- Quả nhiên Tống lão nghĩ rất chu đáo, nếu là vậy rồi thì e rằng thi thể của gã này đã bị quăng xuống núi rồi !

Nói đoạn chàng quay người trở bước rời tuyết đỉnh Thái Thất , Tống Phù, Tân Bá Công và An Tiểu Bình cũng lần lượt theo sau.

Quần lão về đến Thiếu Lâm tự thì bóng đêm đã buông xuống khắp nơi trong Thiếu Lâm tự đều đã thấp đèn đuốc sáng choang, ngoài sơn môn có mấy chục hòa thượng đứng thành hai hàng, tay cầm đuốc tay cầm thiền trượng tựa như chờ đợi địch.

Tân Bá Công là người đi đầu, lão vừa nhìn thấy cảnh tượng trên thì bất giác dừng bước.

Ngay lúc đó, Nhập Thánh đại sư cũng mở sơn môn bước ra.

Tân Bá Công trợn trừng mắt nhìn Nhập Thánh đại sư và lớn tiếng nói :

- Hòa thượng, chuyện gì thế này ?

Nhập Thánh đại sư chấp tay giữa ngực niệm A di đà phật rồi nói :

- Lão bồ tát, các vị vừa đi không lâu thì đã có người tìm đến Thiếu Lâm gây sự.

Tân Bá Công nghe vậy thì lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Kể đó là ai ? Các người có bắt giữ hắn lại không ?

Nhập Thánh đại sư lắc đầu, nói :

- Không có ! Người này đả thương năm đệ tử của bốn tự thì bị bọn lão nạp phát hiện, nhưng đáng tiếc là khinh công của đối phương quá nhanh nên bọn lão nạp không kịp nhận ra hắn là nhân vật nào.

Tân Bá Công nộ khí nói :

- Các ngươi sao lại vô dụng thế ? Đường đường là một toà Thiếu Lâm tự mà để đối phương xem như một chỗ không người, nếu chuyện này truyền ra ngoài giang hồ thì chẳng phải mất thể diện lắm sao ?

Tân Bá Công càng nói càng lộ tức khí, nếu Phương Tuyết Nghi không kịp thời hắng giọng và đưa tay giữ lão lại thì có lẽ Nhập Thánh đại sư đã ăn mấy cái bạt tai rồi.

An Tiểu Bình cũng tỏ ra không vui, nàng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Đại sư, các vị lập trận ở đây để làm gì vậy ? Kẻ đột nhập và đả thương đệ tử của quý tự có lẽ đã viên tẩu cao phi rồi, hắn còn quay lại chờ cho các vị bắt giữ sao ?

Nhập Thánh đại sư thở dài một tiếng rồi nói :

- Tiểu thí chủ, chuyện này quả nhiên là bọn bản tăng xử lý không đúng rồi, chỉ có điều võ công của đối phương quá cao cường, huynh đệ bọn bản tăng lại đang có chuyện ở Tàng Kinh Các nên chỉ có đệ tử đời thứ ba của bốn tự đối phó với địch nhân . Vì vậy, cũng khó trách chuyện bọn họ để địch nhân thoát đi !

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Hoắc Minh Phong và hai vị trưởng lão Cái Bang đâu ? Bọn họ cũng không biết gì sao ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Bọn họ đều ở trong tịnh thất trông chừng Trịnh Đại Cương thí chủ, đến lúc nghe tin chạy ra thì địch nhân đã thoát đi rồi !

Tân Bá Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Thật là tức chết đi được ! Kẻ đột nhập có lộ số võ công như thế nào ?

Nhập Thánh đại sư gượng cười nói :

- Người này khinh công như gió, thoát ẩn thoát hiện, thủy chung không lộ xuất thân phận...

Tân Bá Công nghe vậy thì tức khí, lão vừa dậm chân vừa nói :

- Vô dụng ! Bọn hòa thượng các ngươi thật là một lũ vô dụng !

Lúc này, Phương Tuyết Nghi cũng lên tiếng, chàng nói :

- Đại sư, tuy đệ tử quý tự không biết lai lịch của đối phương nhưng chi ít cũng trông thấy hình dạng của hắn cao thấp thế nào chứ !

Nhập Thánh đại sư chấp tay nói :

- Theo những đệ tử xuất chiến thuật lại thì đối phương có thân hình bé nhỏ trông tựa như là một nữ thí chủ.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Xem ra lại là Thiên Ma Nữ đến giở trò rồi !

Tân Bá Công nói :

- Khá lắm ! Chỉ cần bọn chúng to gan dám đến lần nữa thì nhất định lão phu bắt sống từng ả rồi viết một chữ Tân lên mặt bọn chúng !

An Tiểu Bình nghe vậy thì không nhìn được nên ôm bụng cười khanh khách một tràng.

Tân Bá Công quét mục quang nhìn qua nàng và quát hỏi :

- Người cười cái gì ?

An Tiểu Bình nói :

- Tân công công, không phải vẫn bối cười...

Tuy miệng nói không cười nhưng nàng nhin không được lại ôm bụng cười tiếp.

Tân Bá Công nộ khí xung thiên, lão quát một tiếng như sấm sét :

- Người còn dám cười hả ? Không sợ Tân công công này xé người ra làm hai mảnh...

Lời chưa dứt thì lão đã xuất thủ chụp về phía An Tiểu Bình . Nhưng An Tiểu Bình đâu phải là một cô nương tầm thường, nàng vừa nghe lão nói muốn xé mình ra làm hai mảnh thì lắc thân hình một cái, tức thì toàn thân nàng tựa như một làn khói nhẹ bay thẳng vào trong Thiếu Lâm tự.

Tân Bá Công hừ một tiếng rồi quay sang nói với Nhập Thánh đại sư :

- Hòa thượng, còn không mau bảo bọn đệ tử vô dụng của người đi niệm vài câu kinh phật , để bọn chúng thủ ngoài này e rằng sẽ bị sơn phong làm ho nhiễm lạnh đấy...

Lời chưa dứt thì lão cũng phóng bước đi vào Thiếu Lâm tự.

Lúc này Tổng Phù mới mỉm cười nói với Nhập Thánh đại sư :

- Đại sư, Tân lão quái nói không sai, không cần bày trận ở đây chờ địch nữa, dù Thiên Ma Nữ có trở lại thì đã có Phương lão đệ và Tân lão quái đối phó.

Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão nạp tuân mệnh...

Nói đoạn lão hạ lệnh cho những hòa thượng bày trận trước sơn môn lập tức giải tán, chỉ để lại vài tên tuần canh mà thôi.

Phương Tuyết Nghi vào đến khách đường thì thấy Trịnh Đại Cương vẫn đang tĩnh tọa. vận khí điều tức . Tuy rất nóng lòng nhưng chàng không thể làm kinh động nên đành tựa cửa nhìn Trịnh Đại Cương đến gần người.

Một lúc sau thì Tân Bá Công cũng tìm đến khách đường, lão quét mục quang nhìn quanh rồi nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, người rất nóng lòng muốn nói chuyện với hần phải không ?

Phương Tuyết Nghi gượng cười nói :

- Đúng vậy, nhưng Trịnh đại bá vận khí trị thương chưa tĩnh lại nên có khẩn trương thì cũng vô ích thôi !

Tân Bá Công cười cười, nói :

- Ai bảo khẩn trương là vô ích ? Lão phu có biện pháp khả dĩ giúp hần sớm tĩnh lại...

Vừa nói lão vừa bước đến trước chăm chú nhìn Trịnh Đại Cương một lúc rồi nói tiếp :

- Để lão phu thử xem !

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên lão xuất đơn chưởng ấn lên giữa lưng Trịnh Đại Cương rồi vận nội lực đẩy vào người đối phương.

Thì ra lão ta muốn dùng công lực vô thượng của mình để giúp Trịnh Đại Cương trị thương . Tuy thương thể rất nặng nhưng đan dược của Thiếu Lâm là thánh dược trị thương , sau khi uống vào thì thương thể của Trịnh Đại Cương đã có nhiều chuyển biến tốt . Thêm vào đó, qua một ngày tự vận khí điều tức thì thương thể vốn đã bình phục bảy, tám phần rồi, lúc này bỗng nhiên có một luồng công lực nhập vào thân thể để y được lực theo kinh mạch chạy khắp toàn thân, nhất thời những cảm giác đau đớn trước ngực của Trịnh Đại Cương như bị một luồng đại phong quét sạch.

Thời gian chưa cạn tuần trà thì bỗng nhiên Trịnh Đại Cương thở phào một hồi rồi mở bụng mắt ra.

Tân Bá Công thu chưởng lại và nói :

- Phương lão đệ, thế nào ? Lão phu không nói khoác đấy chứ !

Phương Tuyết Nghi vô cùng cảm kích, chàng vội cung thủ hành lễ và nói :

- Đa tạ đại đức tương trợ của lão tiên bối...

Tân Bá Công khoát tay nói :

- Một chút cử động chân tay, có đáng gì mà gọi là đại ân đại đức . Lão đệ ngươi có chuyện gì thì có thể nói với hần rồi đấy !

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Vẫn bối tuân mệnh !

Nói đoạn chàng bước tới trước quỳ gối bái kiến Trịnh Đại Cương và nói :

- Trịnh đại bá còn nhớ tiểu đệ không ?

Trịnh Đại Cương chú mục nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc, song mục của lão chợt lấp lánh ngấn lệ, lão khẽ nói :

- Nghi nhi, mau đứng lên rồi hãy nói !

Phương Tuyết Nghi bái một bái rồi mới đứng lên nép qua bên . Trịnh Đại Cương ngấm nhìn chàng từ chân tới đầu, hồi lâu sau lão phá lên cười ha hả rồi nói :

- Hiền đệ, chúc mừng ngươi ! Mấy năm không gặp, chẳng ngờ ngươi đã trưởng thành thế này mà còn luyện được võ công thượng thừa... Thật không uống công vi bá cứu ngươi năm xưa nơi cửa rừng...

Phương Tuyết Nghi cảm thấy tê tái trong lòng, chàng khẽ nói :

- Ân cứu mạng của đại bá, tiểu đệ suốt đời không dám quên...

Trịnh Đại Cương lắc đầu, nói :

- Nghi nhi, sau này không được nhắc đến ba chữ ân cứu mạng nữa nhé !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá... Người...

Trịnh Đại Cương khoát tay, nói :

- Sinh mạng của vi bá chẳng phải vừa được ngươi cứu đấy sao ?

Lão ngừng lại một lát rồi bước tới xá Tân Bá Công một xá và nói :

- Đa tạ đại đức trợ giúp của tiên bối, Trịnh Đại Cương này còn sống một ngày tất sẽ không dám quên ơn !

Tân Bá Công thản nhiên nói :

- Không cần khách khí như thế ! Vì Phương lão đệ nên lão phu mới xuất thủ cứu ngươi, nếu muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn vị thể đệ của người đấy !

Đến lúc này Trịnh Đại Cương vẫn chưa biết Tân Bá Công là nhân vật nào nhưng lão nghĩ đối phương đã có thể xuất thủ giúp mình thì tất phải là võ lâm kỳ khách . Do vậy lão liền cung thủ nói :

- Tiên bối khiêm tốn như vậy thật khiến Trịnh mỗ vạn phần kính phục...

Phương Tuyết Nghi liền nói :

- Đại bá, vị lão tiên bối này là kỳ nhân đương đại đấy, đại bá từng nghe nói đến Tân Bá Công - Tân lão tiên bối rồi chứ ?

Trịnh Đại Cương nghe vậy thì bất giác sững sờ . Rõ ràng lão không ngờ lão nhân trước mặt là Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công ! Hồi lâu sau Trịnh Đại Cương mới cung thủ, nói :

- Thì ra là Tân lão tiên bối, vẫn bối có mắt mà không biết thái sơn, thật là đắc tội...

Tân Bá Công chau mày, nói :

- Được rồi ! Lão phu không thích khách khí đâu, người chớ lải nhải nữa . Phương lão đệ còn chờ thỉnh giáo người đấy !

Trịnh Đại Cương vội cung kính nói :

- Nếu vậy thì vẫn bối không dám làm phiền lão tiền bối nữa !

Nói xong lão hành lễ rồi mới quay sang hỏi Phương Tuyết Nghi :

- Nghi nhi, vi bá bị giam cầm ở ngoài Đẳng Long thành . Chẳng hay vị bằng hữu nào đã cứu vi bá về đây vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đó là một vị bằng hữu của tiểu diệt...

- Người đó hiện ở đâu ?

- An hiền đệ đang ở tại Thiếu Lâm tự, đại bá muốn gặp chăng ?

- Đương nhiên là phải bái tạ ân cứu mạng, Nghi nhi mau đi mời ân nhân đến nhé !

- Tiểu diệt tuân mệnh !

Nói đoạn chàng định rời khách đường đi tìm An Tiểu Bình thì chợt nghe tiếng Tống Phù từ ngoài cửa lớn tiếng nói :

- Lão đệ người không cần đi, lão phu sẽ đi thay người vậy !

Lời vừa dứt thì lão đã quay người cất bước.

Phương Tuyết Nghi nói với theo :

- Phiền Tống lão nhé !

Trịnh Đại Cương vội kêu lên :

- Đâu dám như thế ?...

Tân Bá Công cười hì hì, tiếp lời :

- Trịnh Đại Cương, có nhiều chuyện người chẳng cần bận tâm, nên biết vị thể diệt của người hiện đã là nhân vật quan trọng trong võ lâm, ngay cả lão phu cũng quyết tâm nghe lệnh của hắn đấy . Sau này nếu có ai đó vì Phương lão đệ mà làm điều gì cho người thì người cũng không cần đa tạ theo kiểu khách sáo như vừa rồi nữa !

Trịnh Đại Cương ngơ ngẩn một lúc rồi nói :

- Vẫn bối nhớ rồi ạ !

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang hỏi Tuyết Nghi :

- Nghi Nhi, vị Đông Nhi lão nhân có phải là Kiếm Thần Trần đại hiệp không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai, Đông Nhi lão nhân chính là Kiếm Thần...

Trịnh Đại Cương thở dài một hồi rồi nói :

- Bọn vi bá thật là có mắt mà không phân biệt cao nhân, còn bảo kiếm Thần Trần đại hiệp làm người đánh xe cho Trung Châu Tam Hiệp, chuyện này nếu thiên hạ biết được tất sẽ cười bọn ta là vô lễ thôi !

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Đại bá, tiên sư không hề trách chuyện đó.

Trịnh Đại Cương hốt hoảng kêu lên :

- Hiền đệ, người vừa nói cái gì tiên sư ? Không lẽ chuyện giang hồ đồn đại Kiếm Thần Trần đại hiệp đã quy tiên là sự thật sao ?

Phương Tuyết Nghi buồn bã nói :

- Đại bá nói không sai, tiên sư đã tạ thế tại Cùngth Lai Sơn.

Trịnh Đại Cương thở dài, nói :

- Võ lâm vừa xuất hiện loạn cảnh thì Trần đại hiệp tạ thế, thật là...

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá nói chí phải, chỉ có điều thương thế của tiên sư đã sớm vô phương chữa trị nếu không vì tiểu đệ thì có lẽ người đã tạ thế từ hai năm trước rồi !

Trịnh Đại Cương lại thêm một phen kinh ngạc, lão nói :

- Sao lại có chuyện như thế ? Không lẽ Trần đại hiệp vì thọ thương mà khứ thế ?

- Không sai ! Tiên sư bị người ta ám toán !

- Cái gì ? Với bản lãnh của Trần đại hiệp thì dễ nào có thể ám toán lão ta ?

- Đại bá, đây cũng chính là chuyện mà tiểu đệ sẽ phải điều tra rõ để phục thù cho Trần đại hiệp mới được !

Hai người đối đáp đến đây thì Tổng Phù đã cùng An Tiểu Bình bước vào.

Phương Tuyết Nghi liền nói với Tiểu Bình :

- Hiền đệ, Trịnh đại bá muốn bái tạ ân cứu mạng của hiền đệ đấy...

An Tiểu Bình vội kêu lên :

- Làm sao tiểu đệ dám nhận ? Chuyện này...

Nàng chưa dứt lời thì đã nghe Trịnh Đại Cương nói :

- Trịnh mỗ không may lọt vào tay Ngũ Ma, nếu không có thiếu hiệp trượng nghĩa giải cứu thì e rằng đã sớm vùi thân trong đất rồi . Ân tài tạo này đương nhiên là cả đời Trịnh mỗ không dám quên...

An Tiểu Bình vội hoàn lễ và khiêm tốn nói :

- Trịnh đại hiệp, đừng nói là vãn bối đã kết giao với Phương huynh, dù là người không quen biết mà gặp chuyện bất bình như vậy thì vãn bối cũng không thể tự thủ bàng quan ! Nếu Trịnh đại hiệp còn nói lời đa tạ nữa là đã xem vãn bối như người ngoài rồi đấy !

Trịnh Đại Cương nghe vậy thì buông tiếng thở dài rồi nói :

- Đại ân không thể tạ bằng lời, ngày sau nếu An công tử có việc gì dùng được Trịnh mỗ thì nhất định Trịnh mỗ sẽ ra sức khuyến mã !

An Tiểu Bình nói :

- Trịnh đại hiệp nặng lời rồi !

Lúc này Bang chủ Cái Bang mới lên tiếng :

- Trịnh đại hiệp, có một chuyện nhưng chẳng hay người có biết hay không ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Chuyện gì vậy ? Xin Bang chủ nói ra xem !

Hoắc Minh Phong nói :

- Thiên Ma Nữ còn ở Đãng Phong thành không ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Thiên Ma Nữ có đến Đăng Phong thành nhưng đã bỏ đi từ mấy ngày trước, còn khi nào ả trở lại thì Trịnh mỗ không biết !

Hoắc Minh Phong nói :

- Còn Ác Khổng Minh thì sao ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Tại hạ không thấy hấn xuất hiện ở Đăng Phong thành !

Tống Phù xen vào :

- Sợ rằng hiện tại Kế Thông vẫn chưa dám hiện thân đâu !

Hoắc Minh Phong hỏi :

- Tại sao ?

Tống Phù nói :

- Có người của Chúc gia đang ẩn cư tại Tung Sơn nên đương nhiên là hấn không dám công khai lộ diện rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Ác Khổng Minh quỷ kế đa đoan, chúng ta phải đề phòng hấn mới được.

Chợt nghe Tân Bá Công hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Hoắc Minh Phong !

Hoắc Minh Phong giật mình vội hỏi :

- Đại thúc có gì chỉ giáo chăng ?

Tân Bá Công nói :

- Ngươi là chủ một bang mà tại sao lại nhát gan sợ chuyện như thế ?

Hoắc Minh Phong mỉm cười, nói :

- Đại thúc, không phải là vẫn bối sợ chuyện ! Chỉ vì Kế Thông là nhân vật cực kỳ thâm hiểm, ở ngoài chỗ sáng thì chúng ta không sợ hấn nhưng trong bóng tối thì quả thật là khó đùa với hấn !

Lão ngưng một lát rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, chẳng phải là ngươi có chuyện muốn tìm Trịnh đại hiệp đó sao ? Bây giờ đã gặp nhau thì tại sao chẳng nói gì cả vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, thật sự là vẫn bối có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo Trịnh đại bá...

Trịnh Đại Cương liền nói :

- Nghi nhi , có chuyện gì cứ hỏi đi, nếu vi bá biết thì tất sẽ không từ chối trả lời.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá, tiểu đệ muốn biết tung tích Phương bá mẫu và Lạc huynh hiện đang ở nơi nào ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Bá mẫu và Lạc huynh của ngươi đã đi cùng Thạch tam đệ !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Thế đại bá không đi chung với bọn họ à ?

Vi bá vốn đi cùng bọn họ nhưng về gần đến cổ hương của người thì xảy ra một chuyện nhỏ nên phải tạm thời chia tay.

- Rồi sau đó đại bá không gặp lại bá mẫu và Lạc huynh à ?

- Không ! Về sau vi bá có trở lại cổ hương của người mấy lần nhưng tìm không gặp bọn họ, tuy vi bá dịch dung cải trang truy tìm trên giang hồ rất lâu nhưng kết quả vẫn không có manh mối gì.

- Chuyện này thật kỳ lạ ! Đại bá , có người phát hiện Thạch tam thúc và Phương Thiên Thành ở Lạc Dương đấy !

- Thật thế sao ?

Hoắc Minh Phong bật cười, nói :

- Phân đường Lạc Dương của bản bang từng phát hiện thi thể của bọn họ.

Trịnh Đại Cương kinh hãi kêu lên :

- Thạch tam đệ chết rồi sao ?

Vừa nói thần sắc của lão vừa liên tục biến chuyển, hai giọt nước mắt bất giác lăn ra.

Hoắc Minh Phong vội nói tiếp :

- Trịnh đại hiệp chớ vội bi thương , theo lão phu biết thì Thạch Tuấn vẫn còn tại thế...

Trịnh Đại Cương chẳng hiểu gì cả , lão hỏi ngay :

- Bang chủ nói vậy là nghĩa làm sao ? Có người ở phân đường Lạc Dương của quý bang phát hiện thi thể bọn họ thì tại sao nói là Thạch tam đệ vẫn còn tại thế ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Trịnh đại hiệp chớ khẩn trương , tuy phân đường Lạc Dương phát hiện thi thể bọn họ nhưng đó chỉ là do người khác giả trang mà thôi !

Trên mặt Trịnh Đại Cương thoáng hiện vẻ nghi ngờ, lão nói :

- Thật không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá, Bang chủ nói là sự thật đấy, theo phân Đường chủ nói sau khi kiểm tra thi thể thì đó không phải là Thạch tam thúc !

Trịnh Đại Cương thở phào rồi nói :

- Tam đệ không phải là tướng đoản mệnh, xem ra người chết không phải là hắn rồi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá, tiểu đệ cảm thấy chuyện này rất kỳ quái !

- Không sai, chuyện này quả nhiên rất kỳ quái ! Phương Thiên Thành và Thạch tam đệ làm sao có thể đi chung với nhau được chứ ?

- Đại bá...

- Không lẽ hiền đệ đã nghĩ ra nguyên do bên trong ?

- Không, nhưng tiểu đệ cho rằng, Thạch tam thúc đã đi chung với Phương Thiên Thành thì trong chuyện này tất phải có một sự kỳ quặc...

- Vi bá cũng nghĩ như thế, chỉ có điều không biết là tại sao ? Bởi lẽ Thạch tam đệ thừa biết là Phương Thiên Thành đã đoạn tình đoạn nghĩa với ta mà !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá, chuyện Thạch tam thúc thì Hoắc Bang chủ đã phái người đi Lạc Dương điều tra rồi ! Chỉ có điều, Phương bá mẫu và Lạc huynh không biết đã trôi dạt đến nơi nào...

Trịnh Đại Cương nói :

- Hiền đệ, sợ rằng chuyện này phải chờ tìm Thạch tam đệ rồi mới hỏi được thôi !

Tân Bá Công có vẻ không nhẫn nại được nữa nên lớn tiếng nói :

- Phương lão đệ, các người nói tới nói lui mà có nói ra được kết quả gì đâu ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tân lão, bọn vẫn bối đã nói xong rồi, mọi chuyện còn lại phải chờ gặp Thạch tam thúc thôi !

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói :

- Có thể chứ ! Trịnh Đại Cương vừa mới bình phục nên để cho hắn tịnh dưỡng một lát mới được !

Trịnh Đại Cương có vẻ như muốn nói tiếp nhưng lão thấy Tân Bá Công nhìn mình thì vội gượng cười nói :

- Vẫn bối biết rồi ạ !

Nói đoạn lão đến toa. thiền trên một chiếc bồ đoàn tịnh dưỡng.

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Phương lão đệ, chúng ta đừng làm phiền hắn nữa, đi kiếm chút gì ăn thôi !

Lão nói đi là đi ngay tức khắc.

Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình, Tống Phù, Hoắc Minh Phong cũng lần lượt rời khách đường xuống trai phong.

Sau khi ăn tối xong thì Phương Tuyết Nghi trở lại khách đường nhưng chàng thấy Trịnh Đại Cương vẫn còn tỉnh toa. nên đành đi đi lại lại bên ngoài chờ đợi.

Ngay lúc đó thì Nhập Thánh đại sư vội vàng chạy đến nói :

- Tiểu thí chủ, Chương môn sư đệ sai lão nạp đến mời tiểu thí chủ để đối phó với cường địch đấy.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư có biết người đó là ai không ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Chương môn sư đệ của lão nạp có hỏi nhưng người này ẩn thân trong một kệ kinh của tầng kinh các nên bọn lão nạp không thấy rõ dung mạo, người này cũng không báo danh tánh nên đến lúc này cũng không biết lão ta là ai !

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Thật là kỳ quái ! Là nhân vật nào mà có thể đột nhập vào Tầng kinh các của Thiếu Lâm tự để ẩn thân ?

Nghĩ đoạn chàng hỏi :

- Lão nhân đó làm sao đột nhập vào Tầng kinh các, lẽ nào nơi đó không có cao tăng của quý tự canh giữ ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Tiểu thí chủ, Tầng kinh các là nơi được canh phòng nghiêm mật nhất trong bốn tự . Người bình thường quyết không thể vào được !

Lão không chờ Tuyết Nghi hỏi mà thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Nhưng có lẽ võ công của lão thí chủ này không tầm thường, nếu không thì khó có thể qua mắt hai sư đệ bọn Nhập Pháp ngày đêm túc trực ở đó !

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Nếu võ công người này không cao cường thì e rằng Nhập Vân đại sư đã không phái người đến mời ta !

Nghi đoạn chàng nói :

- Dù võ công lão nhân đó cao cường thế nào thì cũng không thể thắng được sự liên thủ của các vị !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Tiểu thí chủ, Tàng kinh các là nơi tàng trữ kinh kệ bí kíp hàng trăm đời của bổn tự, một khi động thủ thì tất sẽ làm hỏng nhiều kinh điển và bọn lão nạc không tránh khỏi tội nghiệt tày trời !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thì ra là các vị sợ ném chuột vỡ đồ nhà...

Chàng ngừng lại một lát rồi nói :

- Phiền đại sư dẫn đường cho !

Nhập Thánh đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi quay đầu dẫn Tuyết Nghi đến Tàng kinh các.

Hai người vượt qua ba tòa bảo điện, xuyên qua một hoa viên thì thấy một nơi đèn đuốc sáng choang giữa rừng trúc, đây chính là Tàng kinh các của Thiếu Lâm tự.

Nhập Vân đại sư thấy hai người đến thì vội chấp tay nói :

- Tiểu thí chủ, lão nạc chờ đã lâu rồi !

Phương Tuyết Nghi bước lên trước và cung thủ, nói :

- Chưởng môn đại sư, lão nhân đó ở gian nào ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nhân đó ở gian giữa...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên có một tràng cười lớn phát ra từ gian giữa, tiếp theo đó là một giọng khàn khàn :

- Phương lão đệ, người đến rồi à ?

Lời vừa dứt thì từ trong một kệ kinh bên trái có một chiếc đầu như tổ quạ thò ra.

Phương Tuyết Nghi vận mục lực nhìn kỹ rồi buột miệng kêu lên :

- Thì ra là lão tiền bối !

Nhập Thánh đại sư chau mày hỏi :

- Tiểu thí chủ quen với vị lão thí chủ này thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Đương nhiên là thật ! Nhị vị đại sư, lão tiền bối này chính là lão nhân ẩn cư trên đỉnh Thái Thất đấy !

Nhập Vân kinh ngạc kêu lên :

- Là Chúc lão thí chủ à ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Thì ra chiếc đầu của lão nhân vừa thò ra chính là Thiên Đài Tiên Tẩu Chúc Công Minh.

Chúc Công Minh vẫn chưa lộ xuất toàn bộ thân hình, lão khẽ hỏi Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, Tân lão quái đến chưa ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Đã đến từ lâu rồi !

Chúc Công Minh nghe vậy thì vội thụt đầu vào và nói :

- Lão đệ, hắn có biết lão phu ẩn cư trên tuyệt đỉnh Thái Thất không ? Các người... không nói với hắn là lão phu giả mạo Á Cái Hoàng Xung đấy chứ ?

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Lão này trốn trong Tàng kinh các thế này là vẫn rất sợ gặp Tân Bá Công, nếu theo sự thật mà nói thì nhất định lão ta sẽ không chịu ra ! Chi bằng ta hãy lừa lão một phen để khiến lão tự chui ra mới được.

Nghĩ đoạn chàng liền nói :

- Sau khi đến đây thì căn bản Tân lão tiên bối không nhắc đến chuyện hôm đó, vì vậy lão tiên bối đừng bận tâm !

Chúc Công Minh thò đầu hỏi :

- Lão đệ, người không lừa lão phu đấy chứ ?

Tuyết Nghi nói :

- Đương nhiên là không rồi !

Chúc Công Minh cẩn thận quan sát xung quanh một lúc rồi mới nói :

- Lão đệ, hiện Tân lão quái đang ở đâu ?

Tuyết Nghi nói :

- Tân lão đang ở trong Thiếu Lâm tự.

- Nhưng không có ở chỗ người đấy chứ ?

- Không ! Vẫn bối chỉ đến đây một mình, Tân lão không biết lão tiên bối đã đến đây đâu !

Chúc Công Minh quan sát một lúc nữa rồi mới cười ha hả và phóng ra ngoài.

Nhập Vân đại sư liền bước đến chấp tay, nói :

- Bần tăng Nhập Vân xin tham kiến Chúc lão thí chủ !

Chúc Công Minh thản nhiên khoát tay và nói :

- Chưởng môn đại sư, miễn lễ !

Khẩu khí của lão ta khiến Tuyết Nghi phải sửng sốt, chàng trầm nghĩ :

- Tại sao lão ta lại dùng khẩu khí như vậy đối với Chưởng môn Thiếu Lâm ? Trừ phi lão ta là trưởng bối của Nhập Vân đại sư...

Chàng còn đang nghĩ thì đã nghe Chúc Công Minh nói :

- Phương lão đệ, ngày nay người có lên Thái Thất không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vẫn bối có lên một lần và phát hiện một chuyện kỳ quái...

- Chuyện kỳ quái thể nào ?

- Vẫn bối phát hiện một trung niên đại hán đã chết, nhưng kỳ quái là gã này mặc y phục do Tổng lão mua cho lão tiên bối !

- Lão đệ, nói vậy là người đó đã chết thật rồi à ?

- Chết rồi ! Gã chết bởi một loại võ công kêu bằng Xích Diệm Chưởng nhưng không biết kẻ phát chưởng là ai ?

Chúc Công Minh ngạc nhiên nói :

- Xích Diệm Chưởng à ? Đương nhiên là lão phu biết lai lịch môn võ công này !

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Ôi ! Quả nhiên là hắc rồi !

Phương Tuyết Nghi vội hỏi :

- Hắc là ai ?

Chúc Công Minh nói :

- Tất nhiên là Ác Khổng Minh trong Ngũ Đại Ma Chủ !

Tuyết Nghi trầm nghĩ :

- Xem ra Ác Khổng Minh đã đến Tung Sơn thật rồi !

Nghĩ đoạn chẳng nói :

- Chúc lão, Tân lão tiên bối nói rằng, nếu người đó không chết trong tay Ác Khổng Minh thì tất đã chết trong tay Chúc lão...

Chúc Công Minh chợt biến sắc, lão kêu lên :

- Lão đệ, Tân lão quái cũng lên Thái Thất rồi à ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Chúc lão, có một chuyện mà vãn bối muốn xin lão bỏ qua cho !

- Chuyện gì ?

- Vãn bối mới lừa Chúc lão !

- Người lừa lão phu chuyện gì ?

- Chuyện lão ẩn cư trên Thái Thất , Tân lão đã biết rồi !

- Hắc biết rồi à ? Ai nói với hắc ?

- Không ai nói cả, đó là do Tân lão tự nghĩ ra !

Chúc Công Minh buông tiếng thở dài rồi quét mục quang đảo mắt nhìn quanh như Tân Bá Công tìm đến vậy.

Phương Tuyết Nghi cười thầm trong bụng, chàng nói :

- Chúc lão không cần tránh né Tân lão nữa ?

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ? Người có biết nguyên nhân lão phu tránh né hắc không ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói :

- Vãn bối đã biết ! Nhưng Tân lão nói rằng, lão ta đã trao lệnh kỳ cho sư đệ Dương Trung của lão tiên bối rồi !

- Thật không ?

- Chính miệng Tân lão nói ra nên tự nhiên không thể là giả !

- Vậy thì tốt rồi ! Lão đệ, lão phu có nên đi gặp hắc không ?

- Tân lão đã giao lệnh kỳ cho Dương Trung thì lão tiền bối hà tất phải sợ gặp lão ta nữa ?

Chúc Công Minh suy nghĩ một lát rồi nói :

- Được ! Con dẫu xấu thì cũng phải gặp cha mẹ chồng thôi, lão phu đã trốn hẩn mấy mươi năm, đến hôm nay xem như lão phu đã thắng rồi !

Nói đoạn lão ra hiệu cho Phương Tuyết Nghi dẫn đường đi gặp Tân Bá Công, Nhập Vân đại sư và Nhập Thánh đại sư cũng lần lượt theo sau.

Bốn người đến khách đường thì thấy nơi này đã có mặt quần hào đầy đủ lão thiếu, nam , nữ.

Phương Tuyết Nghi đưa Chúc Công Minh vào thì ai nấy cũng đều sững sờ, Tống Phù buột miệng kêu lên trước :

- Chúc huynh, người làm sao gặp được Phương lão đệ vậy ?

Tân Bá Công bước lại gần Chúc Công Minh và lớn tiếng nói :

- Lão đệ, sao người biến thành quái đản thế này ? Chẳng trách hôm trên Thái Thất lão phu không tài nào nhận ra...

Chúc Công Minh cung thủ, nói :

- Tân huynh, chúng ta đều đã già cả rồi, tự nhiên là không còn vẻ anh tuấn dễ nhìn như hai ba mươi năm trước !

Tân Bá Công nói :

- Chúc lão đệ nói không sai, niên kỷ cao thì tự nhiên là không dễ nhìn bằng thời đương niên, chỉ có điều theo ta biết thì khi còn trẻ người cũng chẳng dễ nhìn gì lắm !

Chúc Công Minh nói :

- Người xấu mà lòng tốt, Tân huynh biết đạo lý này mà !

Lão ngừng lại nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói tiếp :

- Vị này có phải là Hoắc Bang chủ của Cái Bang không ?

18. Chương 18: Về Lại Cổ Hương

Hoắc Minh Phong đứng lên cung thủ, nói:

- Không dám, tại hạ chính là Hoắc Minh phong!

Chúc Công Minh cười hi hi, nói:

-Lão phu từng mạo danh Hoàng trưởng lão của quý bang một lần, mong bang chủ chớ trách nhé!

Hoắc Minh Phong nói:

- Chúc lão quá lời rồi!

Chúc Công Minh đảo mắt nhìn quần hùng một lượt rồi nói với Tân Bá Công:

- Tân huynh, Phương lão đệ vừa nói là người đã lên tuyệt đỉnh Thái Thất phải không?

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Sau đó lão phu phát hiện một thi thể, người biết chuyện này rồi chứ?

Chúc Công Minh nói:

- Phương lão đệ đã nói rồi! Nhưng người đó chết bởi Xích Diễm Chưởng, song không phải do lão phu hạ độc thủ...

Tân Bá Công nói:

- Lão phu cũng biết là không phải người hạ độc thủ! Với thương thế của người đó mà luận, nếu do người xuất thủ thì quả thật khiến cho người ta vô cùng thất vọng!

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi:

- Tân huynh nói vậy nghĩa là sao?

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Suốt ba mươi năm qua người không ngừng luyện công đả chử! Lão phu kiểm tra thương thế người đó thì phát hiện chưởng lực đánh chết gã còn kém hơn công phu của người từ ba mươi năm trước...

Chúc Công Minh cười ha ha một tràng rồi nói:

- Nhân lực của Tân huynh quả nhiên phi phàm!

Tân Bá Công nói:

- Cái gì là phi phàm . Chẳng qua lão phu theo tình lý mà luận thôi, bất cứ người nào cũng có thể nhận biết được!

Lão vừa dứt lời thì Tống Phù liền nói:

- Chúc huynh, có một chuyện mà lão thâu nhi ta không thể nào hiểu được!

Chúc Công Minh hỏi:

- Chuyện gì?

Tống Phù nói:

- Tại sao thi thể của đại hán đó lại mặc y phục của Tống mỗ mua cho Chúc huynh?

Chúc Công Minh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện đó à? Là do lão phu mặc cho hán đấy!

Tống Phù ngẩn người, lão hỏi tiếp:

- Thế tại sao Chúc huynh không mặc?

Chúc Công Minh thở dài một hồi rồi nói:

- Không phải lão phu không muốn mặc, mà vì nếu lão phu mặc bộ y phục đó thì có thể lúc này không thể ngồi đây nói chuyện với chư vị rồi!

Tống Phù càng ngạc nhiên, lão truy vấn:

- Tại sao như thế?

Chúc Công Minh nói:

- Sẽ bị người ta ám toán chứ tại sao.

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Lão phu hiểu rồi, có lẽ thi thể trên Thái Thất đó đã làm quỷ thay cho người phải không?

Chúc Công Minh nói:

- Lão phu đang cảm thấy bất an vì chuyện này!

Tống Phù nói:

- Thực ra chuyện này như thế nào Chúc huynh có thể nói rõ một chút được không?

Chúc Công Minh nói:

- Chuyện này nói ra cũng thật là may, nếu lão phu không gặp gã đó lén lén lút lút trao đổi với đồng bọn thì có lẽ lão phu đã ném không ít đau khổ rồi!

Tổng Phù nói:

- Lễ nào Ác Khổng Minh muốn hạ độc thủ với Chúc huynh?

Chúc Công Minh nói:

- Không sai! Lão phu sau khi nghe hai gã bàn luận với nhau thì ột gã đi báo tin cho Ác Khổng Minh, thế là lão phu bắt sống gã còn lại. Sau khi hỏi rõ chuyện Ác Khổng Minh muốn ám toán lão phu thì lão phu đổi y phục của hắn rồi điểm huyết quang hắn vào hóc núi...

An Tiểu Bình rất hứng thú với chuyện này, nàng hỏi xen vào:

- Chúc lão kể đến hạ thủ có phải là bản thân Ác Khổng Minh không?

Chúc Công Minh lắc đầu, nói:

- Không phải!

Tân Bá Công ngạc nhiên, hỏi:

- Không phải Ác Khổng Minh thì còn kẻ nào có thể thi triển Xích Diệm Chương?

Chúc Công Minh nói:

- Lão phu nói ra chỉ sợ rằng Tân huynh không tin, kẻ đến hạ thủ chính là sư đệ đệ Dương Trung của lão phu đây!

Tân Bá Công muốn nhảy dựng lên, lão lớn tiếng nói:

- Chuyện đó sao có thể nhỉ?

Chúc Công Minh nói:

- Lão phu tận mắt thấy hắn xuất chiêu đánh chết gã kia nên tự nhiên là không nhầm được!

Tân Bá Công nộ khí nói:

- Dương Trung này sao lại dám nghịch luân phạm thượng như thế? Lão phu thật là có mắt như mù rồi!

Chúc Công Minh nói:

- Tân huynh, không những huynh không dám tin mà ngay cả lão phu cũng kinh hồn lạc phách!

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Lão phu thật đáng trách, có mắt mà không nhìn thấy thị phi...

Chúc Công Minh chậm rãi nói:

- Chuyện này cũng không thể trách Tân huynh, bởi lẽ tính cách của Dương Trung bình nhật rất trung hậu, không một chút gian trá hiển lộ, nếu không có cơ duyên may mắn lần này thì sợ rằng vĩnh viễn cũng không có ai thấy được bản chất thật của hắn!

Tân Bá Công hỏi:

- Lão đệ ngươi có cầm giữ hắn lại không?

Chúc Công Minh lắc đầu, nói:

- Không!

Tân Bá Công biến sắc, lão lớn tiếng nói:

- Một kẻ tâm lang phế cẩu như thế mà tại sao ngươi còn cho hắn sống ở thế gian?

Chúc Công Minh nói:

- Tân huynh chớ khích động , lão phu không cảm giữ hấn là còn có nguyên nhân!
- Nguyên nhân thế nào?
- Lão phu muốn điều tra xem hấn có quan hệ với Ác Khổng Minh hay không?
- Chỉ cần bắt hấn lại thì việc gì chẳng hỏi được?
- Tân huynh không thể nói như vậy, nếu hấn thà chết không nói ra thì sao? Hơn nữa lão phu không muốn bắt hấn lại là còn có dụng ý!
- Dụng ý gì?
- Thả dây dài để bắt đại ngư !

Tân Bá Công trầm ngâm một lát rồi nói:

- Dù sao thì người cũng đã tha hấn đi lão phu có nói thêm cũng vô ích thôi! Nhưng trừ phi Dương Trung không gặp lão phu, nếu không thì khi đó Chúc lão đệ đừng hỏi tại sao lão phu phải xử trí hấn đấy nhé!

Chúc Công Minh mỉm cười, nói:

- Thì ra Tân huynh cũng muốn thu thập hấn...

Tân Bá Công nói:

- Không những lão phu muốn thu thập hấn mà còn muốn hỏi hấn tại sao lương tâm mê muội làm chuyện thương thiên bại lý như thế!

Chúc Công Minh mỉm cười, nói:

- Tân huynh, có rất nhiều chuyện mà chúng ta không thể dự đoán được tất nhiên là chúng ta cũng không ngờ bản chất của Dương Trung lại bại hoại như vậy, nhưng dù sao thì chuyện đó đã bắt đầu lộ ra chúng ta chẳng cần phí tâm lực nữa!

Tân Bá Công ngưng thần như suy nghĩ một lúc rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi:

- Phương lão đệ lão phu chợt nhớ đến một chuyện mà có lẽ Trịnh Đại Cương biết đây!

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi:

- Lão tiên bối muốn đi gặp Trịnh đại bá à?

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai!

Nói đoạn lão ra hiệu cho Phương Tuyết Nghi cùng lão rời khách đường. Nhưng kỳ quái là Tân Bá Công không dẫn Phương Tuyết Nghi đến chỗ Trịnh Đại Cương nghỉ ngơi mà dẫn chàng thẳng đến tịnh thất phương trượng.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói:

- Lão đệ, chúng ta không cần tìm Trịnh Đại Cương! Chẳng qua là lão phu tìm cơ để cùng người ra ngoài thư thái một chút thôi!

Phương Tuyết Nghi buột miệng tự nói:

- Kỳ quái! Thật là kỳ quái...

Tân Bá Công liền hỏi:

- Người kỳ quái chuyện gì?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tại sao bỗng nhiên lão tiên bối lại muốn ra ngoài thư thái? Trong chuyện này tất phải có lý do rồi.

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Lý do thì có nhưng lão phu không định nói ra...

Phương Tuyết Nghi càng ngạc nhiên trước thái độ của Tân lão quái, chàng hỏi:

- Tại sao?

Tân Bá Công lại cười hi hi, nói:

- Tại vì...

Đột nhiên lão trầm ngâm một hồi, sắc diện chợt biến và khẽ nói:

- Lão đệ, người chờ xem nguyên nhân lão phu không muốn nói ra nhé!

Lão vừa dứt lời đột nhiên lão vung hữu thủ đánh thẳng đến trước một chưởng.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc nhìn về phía hướng chưởng đánh tới, lập tức có một tiếng hú vang lên, theo đó là một bóng người cao to lướt đi như tia chớp thoáng chốc đã mất hút bên ngoài Thiếu Lâm tự.

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Nhưng không ngờ võ công của kẻ này khá cao cường, hắn đã thoát đi rồi!

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Kẻ đó là ai?

Tân Bá Công nói:

- Lão phu cũng không nhìn thấy. Nhưng trúng một chưởng của lão phu mà hắn không thọ thương thì có thể nói võ công của kẻ này quả nhiên là bất phàm!

Phương Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Tân lão, chúng ta nên truy theo xem thử không?

Tân Bá Công lắc đầu, nói:

- Không cần! Lúc này có lẽ hắn đã đi xa rồi!

Nói đến đây thì bọn Chúc Công Minh cũng đã rời khách đường chạy đến.

Tống Phù thấy hai người bọn Tuyết Nghi đứng dưới góc tùng thì cất tiếng hỏi:

- Tân lão, vừa rồi ai quát tháo vậy?

Tân Bá Công nói:

- Một tên gian tế, nhưng hắn đã thoát đi rồi!

Tống Phù nói:

- Tân lão thật là một thần nhân, tai mắt nhạy bén khiến Tống mỗ vô cùng bái phục!

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Quá khen! Quá khen...

Nhập Vân đại sư tiếp lời:

- Tân lão thí chủ có biết đối phương là nhân vật nào không?

Tân Bá Công nói:

- Người này võ công cao cường, e rằng là một trong Ngũ Ma...

Lão ngừng lại một lát rồi tiếp:

-Chưởng môn đại sư, nơi này chẳng còn việc gì nữa, đại sư nên đi truyền đệ tử , dặn dò bọn chúng canh phòng cẩn mật một chút!

Nhập Vân đại sư chấp tay nói :

- Lão thí chủ giao huấn chi pháp!

Nói đoạn lão cùng Nhập Thánh đại sư quay người cất bước đến La Hán Đường.

Bọn Tân Bá Công cũng nhanh chóng trở lại khách đường nghỉ ngơi.

Sau khi quần hùng an toa. thì Tân Bá Công quay sang hỏi Tống Phù:

- Lão thần thái, trong Ngũ Ma thì nhân vật nào có thân hình cao to nhất?

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Nếu luận thân thể cao to thì nhất định là Bát Man Cổ Vương Kim Trường Canh rồi!

Tân Bá Công nói:

- Nói vậy thì kẻ vừa rồi nhất định là Kim Trường Canh!

- Thân thể người đó vừa cao vừa ốm phải không?

- Rất cao! Nhưng ốm hay mập thì nhất thời không phân biệt được!

- Nếu là nhân vật trong Ngũ Ma thì tất nhiên chỉ có Kim Trường Canh mới cao to thôi!

- Nhưng nếu là Kim Trường Canh thì tại sao hắn phải lén lút như thế? Tống thần thái, sợ rằng không phải là hắn rồi!

- Không phải hắn thì là ai?

Tân Bá Công mỉm cười, nói:

- Sợ rằng chuyện này trở thành một nghi án thôi! Không cần phải suy nghĩ nữa, nếu hắn dám quay lại thì lão phu nhất định sẽ cầm giữ hắn!

Lúc này chợt nghe Chúc Công Minh khai khẩu nói:

- Tân huynh, lão phu có một chuyện không hiểu...

Tân Bá Công cười cười hỏi lại:

- Chuyện gì vậy, Chúc huynh đệ?

Chúc Công Minh nói:

- Vừa rồi Tân huynh nói là đi đến chỗ Trịnh đại Cương mà , lẽ nào Tân huynh ngồi đây mà phát hiện có địch nhân đột nhập.

Tân Bá Công trầm ngâm một lát rồi nói:

- Không sai! Lão phu đến chỗ Trịnh Đại Cương chỉ là mượn cố thôi!

Chúc Công Minh nói:

- Tại mắt quả nhiên mẫn nhuệ hơn người, lão phu xin bái phục, bái phục!

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Chúc huynh đệ quá khen rồi!

Quần hùng nói đùa một lát rồi ai về phòng người nấy nghỉ ngơi.

Riêng Phương Tuyết Nghi thì chàng đến chỗ Trịnh Đại Cương tịnh dưỡng để canh phòng, suốt đêm đó chàng không hề chớp mắt , mãi đến gần sáng mới tỉnh toa. được chừng một canh giờ . Khi chàng mở mắt ra thì đã thấy Trịnh Đại Cương đang ngồi bên cạnh nhìn mình mỉm cười. Chàng vội đứng lên hành lễ và nói:

- Đại bá, người đã bình phục hoàn toàn rồi chứ?

Trịnh Đại Cương bảo chàng ngồi xuống rồi nói:

- Tốt rồi, thần đan của Thiếu Lâm quả nhiên công hiệu!

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Hiền đệ chuyện của Thiếu Lâm khi nào thì giải quyết xong?

Phương Tuyết Nghi hơi ngớ ngàng. Chàng nói:

- Vi bá muốn tiểu đệ theo Vi bá rời khỏi đây chăng?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai! Vi bá muốn cùng ngươi đi Trung Châu một chuyến!

Phương Tuyết Nghi rung mình, chàng buột miệng hỏi:

- Hồi gia chăng?

Trịnh Đại Cương nói:

- Vi bá tin rằng bá mẫu và Lạc huynh của ngươi nhất định vẫn còn ở quanh quần tại Trung Châu!

- Vi bá nói vậy tất phải có phát hiện được manh mối gì?

- Vi bá không dám khẳng định là đã có phát hiện, nhưng theo ta phán đoán thì rất có thể bá mẫu và Lạc huynh của ngươi đã thoát khỏi sự khống chế của Phương Thiên Thanh và đang lẫn trốn ở nơi nào đó!

- Đại bá nói rất đúng! Tiểu đệ sẽ đi bảo với Nhập Vân trường môn một tiếng rồi chúng ta đi!

- Không được, an nguy của Thiếu Lâm tự hiện tại đang ở trên vai ngươi, nếu ngươi bỏ đi thì e rằng không ổn!

- Đại bá, cũng may là có Tân và Chúc lão tại đây nên tiểu đệ có đi cũng không có quan hệ gì lớn!

Trịnh Đại Cương trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hiền đệ nói cũng có lý, nhưng Vi bá cảm thấy chỗ nguy cơ của Thiếu Lâm được giải trừ xong thì chúng ta đi cũng không muộn!

Phương Tuyết Nghi định nói tiếp thì bỗng nhiên thấy An Tiểu Bình vội vàng chạy vào.

Trịnh Đại Cương vừa thấy nàng thì vội đứng lên cung thủ, nói:

- Ân công, mời ngồi!

An Tiểu Bình nghe vậy thì ngẩn người, nàng nói:

- Trịnh đại hiệp nói vậy sợ rằng vãn bối sẽ tổn thọ mất...

Trịnh Đại Cương nói:

- Ân công là ân nhân cứu mạng của Trình mỗ, Trình mỗ có chút kính ý thì cũng là lý số đương nhiên thôi!

An Tiểu Bình nói:

- Trình đại hiệp, vãn bối và Phương đại ca tình như huynh đệ, đại hiệp chớ nói như vậy nữa...

Nói đoạn nàng quay sang nói tiếp với Tuyết Nghi:

- Phương đại ca, Tân công công đang tìm đại ca nói chuyện đây!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ có biết lão ta tìm tại hạ vì chuyện gì không?

An Tiểu Bình nói:

- Không biết, nhưng trông thần thái đầy phần nộ của lão ta thì hình như có kẻ nào đó đắc tội với lão ta thì phải...

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc, chàng vội nói với Trịnh Đại Cương:

- Đại bá chúng ta cùng đến xem thử nhé!

Trịnh Đại Cương nói:

- Tân lão cũng là ân nhân của Vi bá nên đương nhiên là phải đi bái tạ...

Ba người ra phía tiền điện thì thấy Tân Bá Công và Chúc Công Minh đang ngồi bên dòng tiểu khuê ngoài sơn môn, giữa hai người là một phiến đá bằng phẳng, mặt phiến đá bị hai lão dùng chỉ lực kẻ thành một bàn cờ, chỉ có điều là trên bàn không có con cờ nào.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì dừng bước hỏi Tiểu Bình:

- Hiền đệ, chuyện gì thế này?

An Tiểu Bình nói:

- Tiểu đệ cũng không biết, vừa rồi tiểu đệ ra ngoài này tìm Tân công công thì bị lão bảo đệ đi tìm Phương đại ca...

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói:

- Chuyện này thật là kỳ quái!

Chàng bước đến cạnh hai lão và cung thủ, nói:

- Tân lão tìm vẫn bối phải không?

Tân Bá Công chỉ gật đầu chứ không nói gì.

An Tiểu Bình không nhịn được, nàng kêu lên:

- Tân công công, lão bảo tìm Phương đại ca, bây giờ Phương đại ca đã đến mà tại sao lão không nói gì?

Tân Bá Công chau mày rồi đột nhiên nói với Chúc Công Minh:

- Chúc lão đệ ván cờ của chúng ta không cần đánh nữa!

Chúc Công Minh nói:

- Tân huynh đã nhiều năm rồi lão phu không chơi loại cờ “vô tử tâm toán” (không có con cờ hiện hữu mà chỉ có suy tính trong lòng) này, nếu chơi tiếp thì e rằng lão phu cũng thảm bại thôi! Ha ha...

Lão phá lên cười một tràng rồi đứng dậy.

Tân Bá Công cũng cười khà khà rồi nói:

- Tân mỗ cũng vậy thôi!

Lão dịch mục quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Ngũ Đại Ma Chủ đã phái người đưa thư tới rồi!

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc hỏi:

- Ở đâu?

Tân Bá Công cười hi hi nói:

- Ở đây...

Vừa nói lão vừa lấy trong tay áo ra một phong thư.

Phương Tuyết Nghi nhận thư mở ra xem rồi bỗng nhiên bật cười thành tiếng.

Lúc này Tống Phù cũng vừa đến, lão và Trịnh Đại Cường cùng An Tiểu Bình cũng chạy đến xem, xem xong thì quả nhiên ai nấy đều ôm bụng mà cười.

Nguyên phong thư viết thế này:

“Phương thiếu hiệp Tuyết Nghi, xin nói cho hai lão bất tử Tân Bá Công và Chúc Công Minh biết, ba ngày sau hai lão đó hãy đến tuyệt đỉnh Thái Thất chịu chết!”

Bên dưới ký bốn chữ

“Ngũ Đại Ma Chủ”

Tống Phù xem xong thì bất giác quay sang hỏi Tân-Chúc hai lão:

- Nhị vị đi không?

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Tại sao lại không đi?

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Lão thân nhi, nếu lão phu và Tân huynh không đi thì há chẳng phải sẽ bị bọn Ngũ Ma chê cười sao?

Tân Bá Công nói:

- Tống Phù, lão phu vốn muốn tìm bọn chúng và bây giờ khó khăn lắm mới được bọn chúng chiếu cố gọi mời, như vậy đây là một cơ hội rất tốt. Ba ngày sau nhất định lão phu sẽ bảo chúng hạ sơn mà cầu xin tha mạng!

Tống Phù nói:

- Lão thân nhi tin như thế!

Phương Tuyết Nghi chau mày suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tân lão, nếu bọn chúng không đến thì sao?

Tân Bá Công nghe vậy thì hơi ngẩn người, lão nói:

- Không đến à? Tại sao bọn chúng không đến chứ? Chẳng phải bọn chúng phái người đưa phong thư này đến đó sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không sai! Nhưng vẫn bối cho rằng có thể bọn chúng chỉ muốn đùa với hai lão mà thôi!

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Bọn chúng dám à?

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Phương lão đệ, lão phu tin rằng Ngũ Ma tuy rất to gan nhưng e rằng bọn chúng không dám đùa với lão phu và Tân huynh!

Phương Tuyết Nghi chỉ mỉm cười mà không nói gì thêm. Vì chàng biết, có nói nữa cũng chẳng ích gì nhưng lòng chàng lại hiểu rõ hiện tại Ngũ Ma không thể cùng một lúc xuất hiện ở Tung Sơn, như vậy đủ thấy phong thư này là do ai đó bày ra trò đùa thôi. Đương nhiên chàng cũng không thể minh xác người bày trò đùa này là ai, vì thế mà chàng không tiện nói tiếp.

Lúc này Tân Bá Công như chưa tiêu nộ khí, lão xuất thủ đánh xuống phiến đá làm bàn cờ một chưởng khiến phiến đá vỡ vụn ra làm ngàn mảnh.

An Tiểu Bình rút vai lẽ lười và kêu lên:

- Tân công công, chưởng này có bao nhiêu lực đạo vậy?

Tân Bá Công nói:

- Cô nương nói thử xem? Một ngàn cân hay năm trăm cân?

An Tiểu Bình nói:

- Vẫn bối phán đoán, nếu lực đạo không đủ ngàn cân thì phiến đá này không thể vỡ vụn ra như vậy!

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Nha đầu, nhãn lực của ngươi quả nhiên không tầm thường!

Lão quay sang nói tiếp với Chúc Công Minh:

- Chúc lão đệ chúng ta lên tuyệt đỉnh Thái Thất xem thử nhé!

Chúc Công Minh mỉm cười, nói:

- Được! Chúng ta đi!

Lời vừa dứt thì hai lão đã tung người phóng đi như hai làn khói mỏng trong ánh bình minh.

An Tiểu Bình nhìn qua Tuyết Nghi và hỏi:

- Chúng ta có nên đi theo không?

Phương Tuyết Nghi liếc nhìn Trịnh Đại Cương rồi lắc đầu nói:

- Không cần!

An Tiểu Bình ngạc nhiên, nàng nói:

- Không đi à? Phương huynh, có thể chuyện này rất quan trọng đây!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, tại hạ muốn...

- Phương huynh muốn thế nào?

- Tại hạ muốn cùng Trịnh đại bá đi Trung Châu một chuyến.

- Phương huynh muốn đi Lạc Dương?

- Đúng vậy!

An Tiểu Bình quay sang nói với Trịnh Đại Cương:

- Trịnh đại hiệp các vị định đi Lạc Dương thật sao ?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai, chỉ có điều... bọn tại hạ muốn cho giải quyết xong chuyện Ngũ Ma rồi mới đi!

An Tiểu Bình nói:

- Thế... tại sao Phương huynh lại nói như vậy?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Đại bá, chúng ta đi chỉ trong ba ngày là trở lại, trong ba ngày đó có lẽ không có chuyện gì xảy ra đâu!

Trịnh Đại Cương nói:

- Hiền đệ, ba ngày làm sao kịp?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không kịp cũng phải kịp thôi!

Chàng hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Tống Phù:

- Tổng lão, mọi chuyện ở Thiếu Lâm trông nhờ vào lão và Tân-Chúc , hai lão tiền bối đấy nhé!

Tổng Phù mỉm cười, nói:

- Lão đệ ngươi yên tâm, có Tân Bá Công và Chúc Công Minh tại đây thì sẽ không xảy ra chuyện gì đâu...

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Phương huynh, còn tiểu đệ thì sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ à? Đương nhiên là phải ở trong Thiếu Lâm tự rồi!

An Tiểu Bình biến sắc, nàng ấp úng nói:

- Phương huynh... không cần tiểu đệ đi sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, đây là chuyện nhà của ngu huynh thì làm sao dám phiền hiền đệ bồn tẩu?

An Tiểu Bình trầm giọng nói:

- Phương huynh, tiểu đệ phải đi thôi!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ muốn đi cũng được nhưng ngu huynh có một điều kiện !

An Tiểu Bình nghe vậy thì bất giác reo lên:

- Điều kiện thế nào? Chỉ cần không buộc tiểu đệ Ở lại Thiếu Lâm tự thì bất cứ điều kiện gì cũng được!

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói:

- Hiền đệ, chúng ta đi Lạc Dương chuyến này không phải để tìm người tỉ đấu, vì thế hiền đệ không được gây ra bất cứ chuyện gì mới được!

An Tiểu Bình nói:

- Chuyện này quá dễ, mọi chuyện xin nghe theo lệnh Phương huynh, huynh không cho nói thì đệ không nói, huynh không cho động thủ thì dù bị người ta đánh chết, đệ cũng sẽ không đánh lại!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không cần thế, chỉ cần hiền đệ không sinh sự là được rồi!

Chàng hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Trịnh Đại Cương:

- Chúng ta đi ngay bây giờ nhé!

Trịnh Đại Cương do dự giây lát rồi gật đầu, nói:

- Được, đi sớm về sớm cũng tốt!

Nói đoạn lão quay sang cáo biệt Tổng Phù rồi cùng Tuyết Nghi, Tiểu Bình hạ sơn.

Cước trình ba người cực nhanh nên vừa quá ngộ là đã đến địa phận Lạc Dương chừng năm dặm về hướng Tây, do đó ba người nhanh chóng xuyên qua thành và nhắm Phương gia trang thẳng bước.

Càng đi càng gần, thần thái của Tuyết Nghi cũng càng khấn trương, đến khi trông thấy xa thấp thoáng trong rừng liễu thì bước chân của chàng bỗng nhiên nặng trĩu nên bị tụt lại phía sau khá xa An Tiểu Bình thấy chàng bước đi khó khăn thì bất giác kinh ngạc và vội nói với Trịnh Đại Cương:

- Trịnh đại hiệp, trông Phương đại ca có vẻ như không đi nổi vậy! Chúng ta chờ một tí nhé!

Trịnh Đại Cương dừng bước và nói:

- Cô nương, cái này kêu bằng hội cổ hương thì lòng mang nhiều bản thân đấy, xem ra tình cảm của Phương hiền diệt khá sâu nặng với cổ hương!

An Tiểu Bình nói:

- Đại hiệp, vẫn bối có nên khuyên Phương đại ca không?

Trịnh Đại Cương nhìn nàng một lúc rồi lắc đầu, nói:

- Không cần khuyên hửn, cô nương không rời xa hửn thì có lẽ không có vấn đề gì đâu...

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói:

- Đương nhiên... vẫn bối không thể rời xa Phương huynh rồi!

Lời vừa ra khỏi miệng thì bất giác hai má của nàng ửng hồng.

Trịnh Đại Cương khẽ thở dài rồi nói:

- Cô nương, Phương hiền diệt gặp được cô nương là tam sinh hữu hạnh rồi đấy...

Lúc này Phương Tuyết Nghi đã chậm rãi bước đến, mục quang của chàng có vẻ thần thờ nhưng vẫn dán chặt về phía rừng liễu xa xa trước mặt.

Chờ cho chàng đến gần thì Trịnh Đại Cương mới lớn tiếng gọi.

Phương Tuyết Nghi đã bước qua khỏi hai người nhưng chợt nghe gọi thì giật mình dừng bước.

An Tiểu Bình đến trước mặt chàng và nói:

- Phương đại ca làm sao thế?

Phương Tuyết Nghi chớp chớp song mục tựa như người vừa tỉnh mộng, chàng thần thờ nhìn Tiểu Bình và nói:

- Tại ha... Rất khỏe...

Trịnh Đại Cương cũng bước lại, lão vừa cười vừa nói:

- Hiền diệt, ngươi hồi tưởng lại mọi chuyện thời niên thiếu phải không?

Phương Tuyết Nghi gật gật đầu, chàng ngửa mặt thở dài một hồi rồi nói:

- Đại bá, vừa rồi tiểu diệt cảm thấy như đang ở trong một trường đại mộng...

Trịnh Đại Cương cười ha hả rồi nói:

- Bây giờ đã tỉnh chưa?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói:

- Đã tỉnh rồi, nhưng trong lòng vẫn bối hơi...

Chàng ngưng giây lát rồi nói :

- Trịnh đại bá, chúng ta đi tiếp thôi!

Ba người lập tức thi triển khinh công phóng như bay đến trang viện trong rừng liễu.

Đến nơi thì thấy cổng trang viện đóng im lìm nên Trịnh Đại Cương lập tức đến gõ cửa.

An Tiểu Bình không biết trong Phương gia trang còn có những ai nên dán mắt nhìn vào hai cánh cửa chờ đợi.

Một lát sau, chợt nghe có tiếng cọt két, cánh cổng mở ra cùng với sự xuất hiện của một lão nhân trọc đầu.

Lão này vừa trông thấy Trịnh Đại Cương thì vội nói:

- Thì ra là Đại lão gia trở về...

Trịnh Đại Cương mỉm cười, nói:

- Phương Phúc, mấy năm qua vất vả cho lão quá!

Nói đến đây thì ba người đã vào đến khách sảnh, Phương Phúc vui mừng đi pha trà rồi dẫn đầu bếp làm cơm.

Chờ lão ta quay trở lại thì Trịnh Đại Cương mỉm cười, nói:

- Phương Phúc, lão còn nhớ nhị công tử không?

Phương Phúc ngạc nhiên hỏi lại:

- Nhị công tử nào?

Trịnh Đại Cương chỉ Phương Tuyết Nghi và nói:

- Là Nghi nhi đấy!

Phương Phúc tròn xoe song mục, lão buột miệng kêu lên:

- Là Nghi thiếu gia à?

Trịnh Đại Cương cười ha hả rồi nói:

- Không sai, cao lớn quá phải không?

Phương Phúc chạy lại nhìn kỹ Tuyết Nghi từ đầu đến chân rồi nói:

- Quả nhiên là Nghi thiếu gia, cao lớn thế này thì chẳng trách lão nô không nhận ra!

Song mục Phương Tuyết Nghi rưng rưng ngấn lệ, chàng nắm tay Phương Phúc và nói:

- Đại thúc, những năm qua người vẫn khỏe chứ? Trong nhà còn có ai không?

Thần sắc của Phương Phúc chợt tối sầm lại, lão lắc đầu và nói:

- Thiếu gia, từ lúc Đại trang chủ đưa gia quyến đi thì mọi việc ở đây đều do lão nô và Trương sư phụ quản lý, mấy năm qua Phương phu nhân và Lạc thiếu gia tuy có trở về một lần nhưng ở chẳng được bao lâu thì lại ra đi...

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đại thúc, mẫu thân của tiểu diệt thì sao? Có tin tức gì không?

Phương Phúc lắc đầu, nói:

- Từ ngày đó đến giờ vẫn bật vô âm...

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Phương Phúc, Thạch tam đệ có trở về không?

Phương Phúc nói:

- Có! Lúc đó Tam lão gia có trở về cùng Phương phu nhân và Lạc thiếu gia nhưng ở lại không đầy hai tháng!

- Sau đó có quay lại lần nào nữa không?

- Không!

- Thạch tam đệ có phái người đến đưa tin tức gì không?

- Cũng không...

- Phương Phúc, nghe nói Thạch tam đệ đã xuất hiện ở Lạc Dương, người không hay biết gì cả à?

- Lão nô không nghe nói...

Nói đến đây thì đầu bếp đã dọn cơm rượu lên, bọn Phương Tuyết Nghi chỉ miễn cưỡng ăn vài chén rồi cùng Phương Phúc đi dạo quanh trang viện một vòng.

Tất cả mọi vật đều được bảo quản cẩn thận nên Phương Tuyết Nghi vô cùng cảm động chàng không ngừng nói đa tạ với Phương Phúc.

Một lát sau, khi về lại khách sảnh thì Phương Tuyết Nghi liền nói với Trịnh Đại Cương:

- Đại bá, chúng ta có cần ra ngoài xem thử không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Nếu không gặp được Thạch tam thúc của người thì chuyến đi này xem như công dã tràng!

An Tiểu Bình mỉm cười tiếp lời:

- Trịnh đại hiệp, hay là chúng ta đi tìm Cát trưởng lão của Cái Bang?

Trịnh Đại Cương nói:

- Cô nương biết lão ta ở đâu không?

An Tiểu Bình nói:

- Vẫn bối không biết, nhưng trong thành Lạc Dương thế nào cũng có khát cái!

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai, nếu chúng ta tìm được một tên khát cái thì tất sẽ hỏi được tung tích của Cát trưởng lão!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đại bá, chúng ta đi ngay chứ?

Trịnh Đại Cương gật đầu rồi quay sang nói với Phương Phúc:

- Lão huynh đệ phiền lão thu xếp vài chỗ nghỉ, có thể bọn ta sẽ ở lại đây hai ngày.

Phương Phúc nói:

- Lão nô tuân mệnh.

Lão chưa dứt lời thì bọn Phương Tuyết Nghi đã rời khách sảnh rồi ra khỏi cổng trang viện rồi.

Ba người thi triển khinh công phóng như bay, không đầy một khắc sau thì đã vào thành Lạc Dương.

Bọn họ vòng qua mấy ngã đường nhưng vẫn không phát hiện được một đệ tử Cái Bang nào, tựa hồ như khát cái trong thành Lạc Dương bỗng nhiên thất tung hết vậy!

An Tiểu Bình không nén được ngạc nhiên. Nàng buột miệng nói:

- Phương đại ca, thành Lạc Dương rộng lớn thế này mà tại sao chẳng thấy một tên ăn mày nào cả vậy? Không lẽ Cát trưởng lão đã thống lĩnh bọn chúng đi cả rồi?

Phương Tuyết Nghi quay sang hỏi Trịnh Đại Cương:

- Đại bá, liệu có chuyện bất trắc gì xảy ra với bọn họ không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chuyện bất trắc thì không thể nhưng khát cái trong thành Lạc Dương bỗng nhiên tuyệt tung tuyệt tích thì tất nhiên là do Cái Bang có đại sự gì rồi!

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Bang chủ Cái Bang đang ở Thiêu Lâm tự, nếu xảy ra chuyện gì thì lẽ nào bọn họ không thông báo?

Trịnh Đại Cương nói:

- An cô nương, đây là chuyện của phân đường Lạc Dương nên đương nhiên là không thể bẩm báo cho bang chủ biết, theo lão phu phán đoán thì có lẽ Cát trưởng lão đã có phát hiện gì rồi!

Phương Tuyết Nghi tràn đầy hy vọng, chàng nói :

- Đại bá muốn nói , có thể Cát trưởng lão đã phát hiện ra tung tích của Thạch tam thúc chăng ?

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai, nếu không thì tại sao chẳng thấy bóng dáng một tên ăn mày nào trong thành Lạc Dương? Rõ ràng là bọn họ đã có manh mối nên tất cả đều đi theo Cát trưởng lão!

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Đại hiệp, vậy thì chúng ta làm thế nào để tìm bọn họ bây giờ?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chuyện này... E rằng phải phí một chút chân tay thôi!

Lão ngừng lại quét mục quang nhìn xung quanh thì thấy gần đó có một toà cổ lâu nên mỉm cười, nói:

- Hiền đệ, chúng ta đến toà tửu gia Thái Bạch Cơ đằng kia ngồi một lát, có thể sẽ điều tra được vài tin tức đây...

Ba người lập tức băng qua đường rồi đến trước toà Thái Bạch Cơ tửu lâu, sau khi gọi vài món thức ăn và một bình rượu nóng thì ba người vừa nhâm nhi vừa quan sát xung quanh.

Tuy vào Trung Nguyên đã lâu nhưng An Tiểu Bình chưa từng đi qua những nơi náo thị thế này, do vậy sau khi an tọa thì nàng quét mục quang quan sát mấy trăm khách nhân trên tửu lâu một cách tỉ mỉ.

Trịnh Đại Cương và Phương Tuyết Nghi cũng ngằm quan sát, dường như bọn họ muốn tìm xem trong tửu lâu này xem có nhân vật võ lâm nào đặc biệt hay không.

Ba người vừa ăn uống vừa nói cười nhưng chốc chốc lại để ý đến năm nhân vật ngồi chung một bàn trong góc trái tửu lâu.

Thì ra không hẹn mà bọn họ đều phát hiện năm thực khách ở bàn này có vẻ khác thường.

Trịnh Đại Cương uống cạn một chén rượu rồi chau mày bóp trán tựa như cố nhớ đến điều gì, chốc chốc lão liếc mắt nhìn năm nhân vật kia một cái.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì rất ngạc nhiên, chàng suy nghĩ một lúc, cuối cùng không nhận được nên buột miệng hỏi:

- Đại bá biết năm nhân vật ở bàn đó à?

Trịnh Đại Cương trầm giọng nói:

- Hiền đệ, vì bá đang cố nhớ xem đã gặp bọn họ Ở nơi nào nhưng chẳng hiểu tại sao không nhớ ra nổi...

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Trịnh đại hiệp, vẫn bố có một biện pháp khả dĩ giúp đại hiệp nhớ lại lai lịch của bọn họ!

Trịnh Đại Cương liền hỏi:

- Biện pháp thế nào?

An Tiểu Bình nói:

- Vẫn bố qua hỏi bọn họ thử nhé!

Trịnh Đại Cương lắc đầu, nói:

- Cô nương đi lúc này không thích hợp lắm!

- Tại sao?

- Nếu bọn họ không nói thì cô nương làm được gì? Lúc này chúng ta không thể động võ với bọn họ!
- Đại hiệp sợ gì chứ? Thực ra vẫn bối cho rằng...
- Không được, cô nương không thể đi!

Trịnh Đại Cương nói lời này như chém đinh chặt sắt khiến An Tiểu Bình bất giác ngồi thộn người ra.

Phương Tuyết Nghi khẽ nói:

- Hiền đệ, đại bá đã nói không thể đi thì không phải đi nữa!

An Tiểu Bình gượng cười, nói:

- Vậy thì có cách gì để điều tra lai lịch bọn họ?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chúng ta chờ một lát, trông thần thái thì hình như bọn họ đang đợi một nhân vật nào đó, chờ người mà bọn họ đợi đến nơi thì chúng ta sẽ tìm cách cũng không muộn.

Vừa nói đến đây thì bỗng nhiên có ba người xuất hiện ở nơi cầu thang tửu lầu.

Ba người này hình mạo rất quái dị, một người vừa mập vừa lùn còn hai người kia rất cao to.

Phương Tuyết Nghi khẽ nói:

- Đại bá, ba nhân vật này có vẻ khác thường...

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai, có thể bọn chúng là cao thủ trong số những cao thủ...

Lão nói đến đây thì ba người vừa xuất hiện đã bước đến ngồi vào bàn của năm người trong góc trái.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Phương đại ca, quả nhiên là bọn họ có quen biết với năm người kia!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chúng ta cứ chờ thử xem! Có thể từ bọn họ mà chúng ta tìm ra chút manh mối cũng không chừng!

Nói đoạn chàng liếc nhìn qua thì thấy ba người đến lặng lẽ ngồi vào những chiếc ghế trống mà không nói một lời nào, thậm chí cả một tiếng chào hỏi cũng không có.

Quái lạ là năm người kia cũng chẳng nói gì, bọn họ chỉ lo ăn uống, thái độ tựa như chẳng hề quen biết với ba người vừa đến.

An Tiểu Bình cảm thấy chuyện này cực kỳ quái đản, nếu Phương Tuyết Nghi không nắm tay nàng giữ lại thì có lẽ nàng đã bước tới kiểm chuyện rồi.

Lúc này ba người vừa đến không những không nói mà cũng không ăn uống gì. Cảnh tượng này rõ ràng là không hợp với lễ thường, nếu bảo bọn họ quen biết nhau thì chuyện bọn họ không nói gì đã là một sự kỳ quái, nhưng nếu bảo bọn họ không quen biết thì tại sao lại ngồi chung bàn?

Phương Tuyết Nghi luôn suy nghĩ xem rốt cuộc bọn người này có quan hệ gì với nhau nhưng thủy chung chàng vẫn không tìm ra lời giải thích thỏa? đáng.

Thời gian chừng cạn tuần trà thì bỗng nhiên lại có tiếng bước chân lên tửu lầu.

Bọn Phương Tuyết Nghi vội nhìn qua cầu thang thì thấy một quái nhân kỳ hình dị trạng xuất hiện!

19. Chương 19: Tam Tuyệt Ngũ Yêu

Quái nhân này có thân hình còn lùn hơn lão mập lùn trong ba người vừa đến trước đó, đầu tóc thì rối tung như tổ quạ, y phục nhàu nát cũ kỹ, chân không mang giày, nếu lão ta không lên tửu lầu vào lúc này thì có lẽ ai cũng nghĩ lão là một khất cái.

Ngoài ra, An Tiểu Bình còn phát hiện ra chỗ bất phàm của lão ta, đó là thần quang lấp lánh như tia chớp, khiến bất kỳ người nào nếu nhìn thẳng vào cũng bất giác cảm thấy lạnh người. Không phải cao thủ võ lâm nào cũng luyện được trường hợp song mục phát hàn quang đến bức người, điều này chứng tỏ võ công của quái nhân kia đã đạt đến cảnh giới lộ hoa? thần thanh rồi!

Phương Tuyết Nghi cũng nhận ra đôi nhân thần kinh người của quái nhân này, bất giác chàng nghĩ thầm:

- Người này thân hình quái dị nhưng không ngờ lại là cao thủ hiểm thấy.

Giữa lúc quái nhân này xuất hiện thì tam nhân vật ngồi chung bàn trong góc trái tửu lầu đều nhất loạt biến sắc.

Quái nhân đứng nơi đầu cầu thang quét mục quang nhìn khắp tửu lầu một lượt, khi nhìn đến Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình thì bất giác lão chau mày. Nhưng mục quang vừa phát hiện tám nhân vật ngồi chung bàn trong góc trái thì bỗng nhiên lão bật cười. Trông cười không lớn nhưng rất lạnh lùng và cũng dừng lại rất nhanh, tiếp theo là giọng nói sang sảng của quái nhân:

- Khá lắm! Xem ra lão phu cũng không uổng công, quả nhiên các người đều ở tại Thái Bạch Cơ tửu lầu này...

Lời chưa dứt thì lão đã chậm rãi cất bước đi về phía tám người kia.

Lão mập lùn trong bọn tám người cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tìm được thì sao nào?

Quái nhân đã dừng bước cách chỗ tám người chừng năm thước, lão cười lớn rồi nói:

- Thế nào? Người vẫn không hiểu à?

Lão mập lùn nhướng đôi mày lười mác lên và nói:

- Giang mỗ không hiểu!

Quái nhân lớn tiếng nói:

- Người không hiểu thật chẳng?

Lão mập lùn cười nhạt, nói:

- Xưa nay Giang mỗ và người chẳng có quan hệ gì nên tự nhiên là không hiểu người tìm Giang mỗ vì chuyện gì!

Quái nhân cười ha hả một tràng rồi nói:

- Giang Thiên Hiểu, xưa nay Thiên Đài Tam Tuyệt các người luôn an phận thủ thường nên lão phu và Kiếm Thần Trần lão đệ cũng không tìm các người...

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì kinh ngạc thầm nghĩ:

- Quái nhân này là ai? Tại sao lão gọi sư phụ ta là lão đệ ?

Chàng vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe một lão cao to bên cạnh lão mập lùn, lớn tiếng nói:

- Du Công Huyền, có thể người khác sợ Thiên Thủ Thần Ông người, nhưng người nên biết Tu mỗ không hề sợ người bao giờ cả!

Thì ra quái nhân cực lùn này là Thiên Thủ Thần Ông Du Công Huyền!

Phượng Tuyết Nghi vô cùng kinh ngạc, chàng nhớ lại sư phụ mình từng nói, Thiên Thủ Thần Ông là nhân vật cùng thời với sư tổ Kiếm Thánh Long Siêu Quần. Người này du hiệp giang hồ, chuyên quản những chuyện bất bình trong võ lâm, vì võ công của lão không kém gì Kiếm Thần nên rất được nhân vật trong võ lâm bạch đạo kính ngưỡng mà hợp xưng với Kiếm Thần là Thiên Địa Nhị Kỳ. Không ngờ lão ta vẫn còn sống trên thế gian này.

Đồng thời Phượng Tuyết Nghi cũng kinh ngạc chuyện ba lão nhân có kỳ hình quái trạng gọi là Thiên Đài Tam Tuyệt kia lại xưng hô ta - ngươi với Du Công Huyền. Theo đó mà suy thì ba lão kia cũng nhân vật lão bối ẩn cư trong võ lâm rồi!

Nghĩ đến đây thì bất giác Phượng Tuyết Nghi cảm thấy lo lắng, chàng tự hỏi:

- Không lẽ ngoài Ngũ Đại Ma Chủ ra thì trong võ lâm còn có những lực lượng ma đầu mới quật khởi? Những lão nhân này là do ai đó mời ra chăng?

Nghĩ đến đây thì đã nghe Du Công Huyền nói:

- Từ Kiệt, người định uy hiếp lão phu đây à?

Lão nhân cao to được gọi là Từ Kiệt liền cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Du huynh, Tu mỗ không có ý uy hiếp Du huynh, nhưng nếu Du huynh không nể mặt bọn Từ mỗ thì sợ rằng bọn Từ mỗ không cam tâm chịu nhục.

Lần này khẩu khí của lão khác hẳn trước đó khiến An Tiểu Bình nghe xong thì suýt bật cười thành tiếng.

Du Công Huyền mỉm cười, nói:

- Từ Kiệt, xem ra khẩu khí của ngươi cũng không nhỏ!

Từ Kiệt vốn có tác hiệu là Nam Nhai Đà Long, lão ta và lão nhân cao to bên cạnh tức Bắc Phong Tôn Giả Lý Triệu Phong là huynh đệ kết nghĩa.

Từ Kiệt trợn trừng song mục và nói:

- Khẩu khí không nhỏ thì đừng chạm gì đến Du huynh?

Du Công Huyền mỉm cười, nói:

- Đương nhiên là không đụng chạm gì đến lão phu, nhưng lão phu đến đây muốn biết một điều!

Từ Kiệt liền hỏi:

- Điều gì?

Du Công Huyền vừa cười vừa nói:

- Tại sao ba các ngươi lại trốn trốn lủi lủi mà đến Lạc Dương này?

Từ Kiệt nộ khí nói:

- Ai bảo bọn ta trốn trốn lủi lủi? Chẳng phải bọn Từ mỗ đang ngồi giữa quảng đại chúng nhân đây sao?

Du Công Huyền nói:

- Không sai! Quả nhiên lúc này các ngươi đang ngồi giữa quảng đại chúng nhân, chỉ có điều các ngươi có dám nói ra những gì đang chứa chất trong đầu các ngươi không?

Từ Kiệt ngẩn người chưa kịp nói thì Bắc Phong Tôn Giả - Lý Triệu Phong đã cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Du huynh, tại sao ngươi cứ theo đuổi bọn ta mãi vậy?

Phượng Tuyết Nghi trầm nghĩ:

- Thì ra Du lão đã theo dõi bọn họ từ rất lâu rồi, xem ra Du lão có ý muốn giám sát hành động của Thiên Đài Tam Tuyệt...

Du Công Huyền cười ha hả, nói:

- Lý lão đệ, không ngờ người học thói giả vờ của Giang Thiên Hiểu! Thực ra, dù các người không muốn nói thì lão phu cũng biết các người đến đây với mục đích gì rồi!

Lý Triệu Phong cười nhạt, nói:

- Người biết rồi ả! Vậy sao không nói ra xem?

Du Công Huyền mỉm cười, nói:

- Muốn lão phu nói ra à, được thôi! Có phải năm tên tiểu ma đầu mời các người đến Lạc Dương không?

Thiên Đài Tam Tuyệt đều biến sắc, Giang Thiên Hiểu chau mày nói:

- Làm thế nào người biết được?

Lão hỏi ngược lại như vậy chẳng khác gì đã thừa nhận lời Du Công Huyền nói không sai.

Du Công Huyền mỉm cười, nói:

- Nếu không muốn người ta biết thì trừ phi không làm! Giang lão đệ, đối với người khác có thể không dám làm gì các người sau khi biết chuyện, nhưng không may cho các người là lão phu đã biết chuyện này và đương nhiên lão phu không thể bỏ qua!

Giang Thiên Hiểu buột miệng kêu lên:

- Người... người định làm gì?

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Không định làm gì cả! Lão phu chỉ muốn nói với các người rằng, nếu các người muốn giúp năm tên tiểu ma bắt thành tài kia thì lão phu không thể không xen vào chuyện này!

Từ Kiệt cười nhạt, nói:

- Du huynh, người cho rằng nhất định bọn ta sợ người xen vào chuyện này chẳng?

Du Công Huyền chậm rãi nói:

- Lão phu không bảo các người sợ. Nhưng nếu các người muốn lão phu không xen vào thì tốt nhất là đừng làm gì cả!

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Giang Thiên Hiểu, nếu các người muốn bảo trì mỹ danh một đời thì lão phu có một lời muốn nói...

Giang Thiên Hiểu chau mày hỏi:

- Lời như thế nào?

Du Công Huyền nói:

- Sóng trường giang lớp sau đè lớp trước, một lớp người mới tất phải thay thế lớp người cũ! Người biết ý nghĩa của này chứ?

Giang Thiên Hiểu lạnh lùng nói:

- Chuyện đó thì có quan hệ gì đến bọn Giang mổ?

Du Công Huyền nói:

- Đương nhiên là có!

Lão trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Thịnh suy của nhân vật võ lâm cũng có định số nên mới có cái gọi là “giang sơn đời nào cũng có nhân tài xuất hiện”. Lão đệ, chúng ta đều đã già rồi, có rất nhiều chuyện không cần chúng ta phải xuất đầu lộ diện nữa!

Giang Thiên Hiểu ngẩn người rồi nói:

- Du huynh nói thế là có ý gì?

Du Công Huyền nói:

- Lão phu khuyên các người không nên giúp năm tên tiểu ma bắt thành tài kia để tránh bị thân bại danh liệt!

Từ Kiệt kinh ngạc nói:

- Người... người nói vậy có nghĩa là hiện trong võ lâm đã có cao thủ kiệt xuất, cao cường hơn bọn Từ mỗ chẳng?

Du Công Huyền nói:

- Không sai!

Lý Triệu Phong cười nhạt, nói:

- Lý mỗ không tin...

Du Công Huyền nói:

- Người không tin à? Lão phu cho người biết nhé, đó là chuyện thiên chân vạn xác đấy!

Giang Thiên Hiểu thấy thần sắc của đối phương cực kỳ nghiêm túc, không có vẻ gì là nói đùa thì lão bất giác trầm nghĩ:

- Xưa nay Du Công Huyền nói năng thường hi hi ha ha, hôm nay lão ta trịnh trọng như vậy thì sợ rằng không phải là nói đùa rồi.

Nghĩ đoạn lão nói:

- Du huynh có biết kẻ đó là ai không?

Thì ra lão ta đã tin lão Du Công Huyền là trong võ lâm đã có cao thủ tuyệt đỉnh xuất hiện.

Du Công Huyền nói:

- Các người hỏi danh hiệu để tìm cách ám toán người ta chẳng?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Bọn ta há là hạ ạm tiền đả thương người?

Du Công Huyền nói:

- Các người đã không có ý ám toán thì hà tất phải truy hỏi danh tính người ta làm gì?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Giang mỗ cảm thấy hiếu kỳ và cũng không được tin lắm mà thôi!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Tin hay không là chuyện của người! Còn hiếu kỳ à? Lão phu cho rằng người bắt tất phải hiếu kỳ làm gì!

Lý Triệu Phong tiếp lời:

- Tại sao?

Du Công Huyền nói:

- Có rất nhiều anh hùng trong thiên hạ tự chuốc họa vào thân cũng chỉ vì tính hiếu kỳ đây!

Giang Thiên Hiểu cười nhạt, nói:

- Giang mỗ không tin là trong võ lâm đột nhiên xuất hiện cao thủ như vậy!

Du Công Huyền nói:

- Lão phu cũng biết là các người sẽ không tin, xem ra những lời tâm huyết của lão phu trở thành vô ích rồi!

Giang Thiên Hiểu nói:

- Bọn Giang mỗ xin tâm lãnh thỉnh tình của Du huynh thôi!

Tổng Phu tiếp lời:

- Du huynh, Từ mỗ có một câu nhưng chẳng biết có nên nói rõ ra không!

Du Công Huyền nói:

- Nam Nhai Đà Long - Từ Kiệt là nhân vật xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, nếu người có điều gì muốn nói thì tất phải là điều rất quan trọng!

Từ Kiệt mỉm cười, nói:

- Không dám, Du huynh quá khen rồi!

Lão ngừng lại và quét mục quang nhìn qua năm lão ngồi cùng bàn rồi nói tiếp :

- Du huynh, Thiên Đài Tam Tuyệt bọn tại hạ xưa nay cũng có chút thanh danh trong võ lâm và cũng không làm chuyện gì thương thiên bại lý, điều này nhất định là Du huynh biết rất rõ!

Du Công Huyền mỉm cười, nói:

- Nếu lão phu không biết rõ thì đâu có đến đây làm gì!

Từ Kiệt nói tiếp:

- Du huynh đã biết rõ thì cũng nên hiểu bọn Tu mỗ đến đây là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ!

- Nỗi khổ tâm gì?

- Bị người ta không chế, đủ rồi chứ?

- Các người bị khống chế? Kẻ nào có bản lĩnh như vậy?

- Chuyện này nói ra thật mất mặt, nhưng trước mặt Du huynh thì Từ mỗ đành phải nói thẳng thôi...

Lão buông một tiếng thở dài và lắc đầu, nói:

- Du huynh, xưa nay huynh đệ Từ mỗ luôn ẩn cư tại Thiên Đài không hỏi đến chuyện thế sự, thế mà chẳng hiểu tại sao, trước đây mấy tháng Thiên Ma Nữ tìm đến ép bọn Tu mỗ hạ sơn trợ giúp ả!

Du Công Huyền ngạc nhiên hỏi:

- Các người không cự tuyệt sao?

Từ Kiệt nói:

- Có lý nào huynh đệ tại hạ lại không cự tuyệt? Chỉ có điều Thiên Ma Nữ lạnh lùng bảo với huynh đệ tại hạ rằng nếu bọn tại hạ không đồng ý hạ sơn trợ giúp thì trong vòng một tháng sẽ thọ mệnh tại Thiên Đài!

Du Công Huyền mỉm cười, nói:

- Có chuyện như thế sao?

Từ Kiệt nói:

- Thoạt tiên huynh đệ tại hạ cũng không tin nhưng khi Thiên Ma Nữ nói ra nguyên nhân thì bọn tại hạ không thể không tin.

Du Công Huyền ngẩn người, lão hỏi:

- Nguyên nhân gì?

Từ Kiệt nói:

- Yêu nữ đó đã sớm giở trò trên thân thể huynh đệ tại hạ!

Du Công Huyền nói:

- Làm sao các ngươi lại bị ả giở trò? Kỳ quái, thật là kỳ quái!

Từ Kiệt thở dài một hồi rồi nói:

- Đúng vậy, nếu yêu nữ đó không nói rõ thì quả thật là huynh đệ tại hạ chẳng biết gì cả.

Du Công Huyền cười nhạt, nói:

- Phải chăng Thiên Ma Nữ hạ độc đối với các ngươi?

Từ Kiệt chậm rãi nói:

- Yêu nữ đó đã mua đứt đầu bếp huynh đệ tại hạ, do vậy thức ăn bọn tại hạ dùng mỗi ngày đều có một lượng nhỏ độc vật của yêu nữ đó!

Du Công Huyền cả kinh, lão nói:

- Đúng rồi! Cơ tâm của yêu nữ đó quả nhiên rất lợi hại, ả không hạ độc một lần là sợ khi luyện công các ngươi sẽ phát hiện ra phải không?

Từ Kiệt gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

- Nói vậy có nghĩa là các ngươi vẫn chưa nhận được thuốc giải?

- Không sai! Thiên Ma Nữ nói rằng, khi nào ả độc bá võ lâm, chế phục được đại môn phái thì mới giải trừ độc vật cho huynh đệ tại hạ!

- Thiên Ma Nữ nói như thế à?

- Không sai!

- Từ huynh đệ, các ngươi thật là hồ đồ quá!

Giang Thiên Hiểu buột miệng nói:

- Huynh đệ tại hạ có gì là hồ đồ đâu?

Du Công Huyền nói:

- Thiên Ma Nữ nói vậy mà các ngươi cũng tin sao?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Du huynh, đã nằm trong sự khống chế của người khác thì huynh đệ tại hạ làm sao có thể không tin?

Du Công Huyền nói:

- Các ngươi tin nhưng lão phu không tin!

Giang Thiên Hiểu ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Du Công Huyền nói:

- Sau khi đã lợi dụng các ngươi rồi thì hà cớ gì Thiên Ma Nữ phải đưa thuốc giải cho các ngươi? Thở chết thì chó săn cũng bị làm thịt thôi, đạo lý như vậy mà các ngươi không hiểu sao?

Giang Thiên Hiểu chợt biến sắc, lão nói:

- Ý của Du huynh muốn nói là sau khi thành công thì Thiên Ma Nữ vẫn sẽ không giao thuốc giải cho bọn tại hạ?

Du Công Huyền gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

Giang Thiên Hiểu suy nghĩ một lát rồi quay sang nói với Từ Kiệt, Lý Triệu Phong:

- Huynh đệ! Những lời của Du huynh nói rất có lý, sợ rằng huynh đệ chúng ta có tận lực cho Thiên Ma Nữ thì cuối cùng cũng nhận lãnh một kết cục bi thảm thôi!

Từ Kiệt nói:

- Ý của Giang huynh là chúng ta không nên vì Thiên Ma Nữ mà xuất diện đối đầu với cửu đại môn phái?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Không sai! Chúng ta không cần tận lực cho yêu nữ đó nữa!

Lý Triệu Phong buột miệng hỏi:

- Thế độc vật trong người chúng ta thì sao?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Từ từ tìm cách rồi cũng có ngày giải được thôi!

Từ Kiệt nói:

- Giang huynh đã quyết định như vậy thì Từ mỗ và Lý huynh chẳng còn gì để nói nữa...

Du Công Huyền mỉm cười lên tiếng:

- Ba vị quả nhiên là nhân vật sáng suốt!

Giang Thiên Hiểu cười ha hả một tràng rồi nói:

- Du huynh, con người dù sống ngàn tuổi cũng không tránh khỏi cái chết, độc vật trên người bọn tại hạ có hóa giải được hay không, chẳng còn là vấn đề nữa. Nhưng bọn tại hạ không thể khoanh tay ngồi nhìn trước đã tâm độc bá võ lâm của Thiên Ma Nữ...

Du Công Huyền nói:

- Thế thì tốt quá, xem ra chuyện này lão phu không uổng phí công sức rồi!

Giang Thiên Hiểu ngạc nhiên nói:

- Du huynh đến đây chỉ vì bọn tại hạ thôi à?

Du Công Huyền nói:

- Nếu không vì các vị lão đệ thì lão phu đến đây làm gì?

Giang Thiên Hiểu buông tiếng thở dài rồi nói:

- Du huynh nói vậy thật khiến bọn tại hạ vô cùng hổ thẹn...

Du Công Huyền cười ha ha, nói:

- Hà tất phải như vậy! Chỉ cần các vị thành tâm hướng thiện thì lão phu có phí chút tâm lực cũng chẳng đáng gọi là gì!

Lão hơi ngưng lại rồi nhìn qua năm người ngồi cùng bàn với Thiên Đài Tam Tuyệt và nói:

- Giang lão đệ quen biết năm người này à?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Chưa từng gặp một lần!

- Vậy là không quen biết?

- Không sai!

- Kỳ quái! Đã không quen biết thì sao lại ngồi chung với nhau?

- Chuyện này... là do bọn tại hạ ước định với Thiên Ma Nữ gặp nhau tại tử lâu này...

- Chuyện đó có quan hệ gì với năm người bọn họ?

Giang Thiên Hiểu chỉ một chiếc bát có gác đôi đũa bên trên và nói:

- Đây là ám hiệu ước định gặp mặt, bọn tại hạ lên tử lâu thấy ám hiệu ở đây nên tự nhiên là phải ngồi ở đây!

Du Công Huyền hỏi tiếp:

- Bọn họ là thuộc hạ của Thiên Ma Nữ chẳng?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Hình như là không phải!

Phương Tuyết Nghi nghe đến đây thì cảm thấy kỳ quái, chàng nhìn qua Trịnh Đại Cương và nói:

- Quái lạ! Nếu năm người bọn họ không phải là thuộc hạ của Thiên Ma Nữ thì làm sao có thể bày ra ám hiệu này?

Trịnh Đại Cương chỉ lắc đầu mà không nói gì. Nhưng An Tiểu Bình không im lặng được nên buột miệng nói:

- Đúng vậy, chuyện này quả nhiên rất kỳ quái! Nhưng xem ra lão nhân họ Giang kia không nói dối...

Nàng chưa dứt lời thì đã nghe Du Công Huyền nói:

- Lão phu hiểu ra rồi! Sợ rằng bọn họ cũng như các vị lão đệ thôi...

Lão chưa dứt lời thì một đại hán trong số năm người bật đứng lên trừng mắt nhìn đối phương như muốn phát tác. Người này thân hình cao to không dưới tám thước, do vậy trông cứ như cao gấp đôi Du Công Huyền.

Du Công Huyền thản nhiên cười hi hi, nói:

Đại hán cao to liền nói:

- Không sai, Tử gia Đại Thắng!

Thì ra đại hán cao to này quả nhiên là một tăng lữ.

Du Công Huyền nói tiếp:

- Đại Thắng đầu đà chẳng?

Đại Thắng đầu đà cười nhạt, nói:

- Không sai!

Du Công Huyền dích mục quang nhìn qua bốn người còn lại rồi nói:

- Có lẽ năm vị là Đông Hải Ngũ Yêu?

Bốn chữ Đông Hải Ngũ Yêu vừa lọt vào tai thì Trịnh Đại Cương biến sắc và buột miệng nói:

- Lẽ ra ta phải sớm nghĩ đến năm người bọn họ!

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Đại bá quen biết bọn họ à?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không quen nhưng biết rất rõ về năm người này!

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Đại hiệp, bọn họ là người xấu phải không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tâm địa của Đông Hải ngũ yêu quả nhiên rất bại hoại! Cô nương sống ở Đông Hải mà chưa từng nghe về bọn chúng à?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói:

- Vẫn bối chưa được nghe!

Trịnh Đại Cương nói:

- Đông Hải Ngũ Yêu gồm ba nam hai nữ, không chuyện ác nào mà bọn chúng không làm, võ công của mỗi người bọn chúng lại cao cường nên bọn chúng làm nhiều chuyện bại hoại nhưng không ai chế phục được!

An Tiểu Bình buột miệng kêu lên:

- Thế... chẳng phải là thêm năm ma đầu nữa sao?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai!

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi và hỏi:

- Phương đại ca, tại sao trước đây lệnh sư không thu phục bọn ngũ yêu này luôn?

Phương Tuyết Nghi ngẩn người, chàng nói:

- Chuyện này... tại hạ cũng không được rõ lắm! Nhưng tiên sư đã không thu phục bọn họ thì tất phải có nguyên nhân!

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Chuyện này thì Vi bá biết đây!

Tiểu Bình liền hỏi:

- Tại sao vậy?

Trịnh Đại Cương nói:

- Đông Hải Ngũ Yêu này xuất hiện trên giang hồ hơi muộn, đương thời e rằng Trần đại hiệp đã bị ám toán nên lực bất tòng tâm...

Tiểu Bình nói:

- Như vậy có nghĩa là bọn họ xuất đạo chưa quá 10 năm à?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai!

Lời chưa dứt thì đã nghe Đại Thắng đầu đà lớn tiếng nói:

- Du lão thí chủ, Thiên Đài Tam Tuyệt bọn họ lo sợ nhưng bọn Tửu Gia thì không sợ đâu!

Du Công Huyền mỉm cười, nói:

- Lão phu không nói các vị sợ hay không sợ! Người hà tất phải cuống lên như thế!

Đại Thắng đầu đà nói:

- Thí chủ hiểu được như vậy thì tốt rồi!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Các vị cũng theo ước hẹn mà đến chăng?

Đại Thắng đầu đà nói:

- Không sai! Nhưng bon Tử Gia khác Thiên Đài Tam Tuyệt nên tự nhiên là không bị Thiên Ma Nữ hạ độc.

Du Công Huyền bật cười và nói:

- Thế à? Vậy thì chí ít các vị cũng không phải lo lắng là mình sống chẳng được bao lâu!

Nói đoạn lão nhìn qua nhân vật có thân hình ốm như vượn, lưng dắt đại đao và hỏi:

- Các hạ có phải là Hấp Huyết Quỷ Đao Phùng Lôi không?

Lão này cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Thiên hạ ngoài Phùng mỗ ra thì còn ai dùng thái đao làm binh khí nữa?

Du Công Huyền nói:

- Điều đó là tất nhiên rồi! Nhưng e rằng trong thiên hạ cũng không có ai dùng quỷ đao ác độc như người! Nhưng đáng tiếc Thiên Ma Nữ tuy chưa hạ độc bọn người, song ả đã sớm có ý giết bọn người rồi...

Đại Thắng đầu đà nộ khí quát:

- Thuật ly gián của thí chủ có vẻ không được linh lắm đấy!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Các vị không tin à?

Phùng Lôi lạnh lùng nói:

- Đương nhiên là không tin!

Du Công Huyền cười cười và nói:

- Các vị không tin cũng chẳng sao, nhưng lão phu có một câu thỉnh giáo năm vị!

Phùng Lôi lạnh lùng nói:

- Chuyện gì?

Du Công Huyền nói:

- Với võ công của năm vị, nếu đơn đả độc đấu với Thiên Ma Nữ thì các vị cao cường hơn hay là Thiên Ma Nữ mạnh hơn?

Phùng Lôi nhất thời không biết trả lời thế nào nên lẳng lặng cúi đầu.

Đại Thắng đầu đà liền đỡ lời:

- Chuyện này... Tử Gia cho rằng Thiên Ma thí chủ cao cường hơn bọn Tử Gia một bậc!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Vậy thì đúng rồi! Thiên Ma Nữ thừa biết võ công của các vị không cao cường bằng ả nhưng vẫn mời các vị đến giúp, thế mà các vị không nghĩ ra dụng tâm của ả sao?

Lúc này một bạch y phu nhân trong Ngũ Yêu cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Du lão sao cứ thích nói lòng vòng quá vậy?

Du Công Huyền nhìn qua phu nhân và nói:

- Người có phải là Ngọc Vô Thường Bạch Anh không?

Bạch y phu nhân lạnh lùng nói:

- Chính là tiện thiếp!

Du Công Huyền nói:

-Kỳ thực lão phu muốn giúp các vị hiểu rõ một điều mà thôi! Đó là chuyện Thiên Ma Nữ dùng kế mượn dao giết người...

Đông Hải Ngũ Yêu vừa nghe lời này thì bất giác ngẩn người, nhất thời không ai nói được lời nào.

Du Công Huyền chờ một lúc không thấy ai lên tiếng thì quay sang nói với Thiên Đài Tam Tuyệt:

- Tam vị lão đệ, các vị đã giác ngộ được chuyện bị Thiên Ma Nữ lợi dụng thì còn ngồi đây làm gì?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Đúng vậy! Chuyện võ lâm đã có lớp người mới gánh vác thì bọn tại hạ cũng nên về lại Thiên Đài qui ẩn thôi!

Nói đoạn lão ra hiệu cho Từ Kiệt và Lý Triệu Phong cùng rời khỏi tử lâu.

Du Công Huyền nhìn theo ba bóng người dần khuất rồi quay sang hỏi bọn Đông Hải Ngũ Yêu:

- Thế nào? Các vị đã suy nghĩ kỹ chưa?

Đại Thắng đầu đà nói:

- Bọn Tử Gia tuy bị giang hồ gọi là Ngũ Yêu nhưng ngộ tính không phải là không có. Thiên Đài Tam Tuyệt đã có thể giác ngộ được thì bọn Tử Gia há chẳng ngộ ra?

Du Công Huyền cười ha ha một tràng rồi nói:

- Các vị hiểu được như vậy thật là đại phúc cho võ lâm!

Đại Thắng đầu đà nói tiếp:

- Bọn Tử Gia tuy đã làm nhiều chuyện xấu nhưng quyết không trúng kế mượn dao giết người của Thiên Ma Nữ, đa tạ Du lão thí chủ đã cảnh tỉnh! Cáo biệt, ngày sau hy vọng được tái ngộ!

Nói đoạn lão ra hiệu cho bọn nhân vật đồng bọn rồi cất bước rời khỏi tử lâu.

Lúc này phần lớn thực khách trong tử lâu vì sự lớn tiếng giữa Du Công Huyền và Thiên Đài Tam Tuyệt, Đông Hải Ngũ Yêu nên đã bỏ đi, hiện chỉ còn một vài bàn bên góc phải và bàn của bọn Trịnh Đại Cương.

Du Công Huyền thấy Đông Hải Ngũ Yêu đi khuất rồi thì bỗng nhiên phá lên cười một tràng đắc ý và nói:

- Khoái quá! khoái quá! Lão phu đã giác ngộ cho Thiên Đài Tam Tuyệt và Đông Hải Ngũ Yêu thì phen này Thiên Ma Nữ sẽ gặp không ít bất lợi!

Lời vừa dứt thì đột nhiên lão quét mục quang nhìn qua bọn Phương Tuyết Nghi rồi chậm rãi đi tới.

Du Công Huyền nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi cất tiếng hỏi:

- Hải tử, ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần phải không?

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác rung mình và cảm thấy kinh ngạc vô cùng, chàng với thi lễ và nói:

- Đúng vậy! Nhưng lão tiên bối làm sao biết được...

Du Công Huyền cất lời, nói:

- Chớ ngạc nhiên, đừng tưởng lão phu vân du sơn thủy mà không biết chuyện trong võ lâm! Tất cả những chuyện ở Thiếu Lâm tự, lão phu đều biết cả rồi!

Không những Tuyết Nghi mà An Tiểu Bình và Trịnh Đại Cương cũng ngỡ ngàng đến thộn cả người ra. Bọn họ không ngờ Du Công Huyền còn tại thế mà còn không ngờ lão biết tất cả mọi chuyện hiện tại của võ lâm.

Phương Tuyết Nghi trấn định tinh thần rồi nói:

- Đa tạ lão tiên bối đã giải cho võ lâm một mối nguy!

Du Công Huyền cười ha hả rồi nói:

- Hải tử ngươi hà tất phải khách khí! Hải tử, lão phu và lệnh sư đã nhiều năm không gặp, gần đây nghe nói Trần đại hiệp đã quy tiên, chẳng hay tin do chân hay giả?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Dích thực là tiên sư đã tạ thế!

Du Công Huyền buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Hải tử, ngươi đã là đệ tử của Trần đại hiệp thì tự nhiên là phải kế thừa di chí của lệnh sư chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vãn bối tuy bất tài nhưng thể không tiếp tục di chí của tiên sư!

Du Công Huyền gật gật đầu và nói:

- Khá lắm!

Lão nhìn qua An Tiểu Bình và nói tiếp:

- Tiểu cô nương là tôn nữ của An Cửu Công huynh đài phải không?

An Tiểu Bình thấy Du Công Huyền biết Phương Tuyết Nghi là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp và biết những chuyện gần đây ở Thiếu Lâm tự thì nàng không còn kinh ngạc khi nghe lão hỏi như vậy. Nàng mỉm cười hành lễ và nói:

- Vãn bối An Tiểu Bình tham kiến Du lão tiền bối! Đúng vậy, An Cửu Công chính là gia gia của vãn bối!

Du Công Huyền nhìn kỹ An Tiểu Bình và gật đầu, nói:

- Được lắm! Có tiểu cô nương bên cạnh Phương thiếu hiệp thì chẳng lo ngày sau vô lâm bất an nữa!

An Tiểu Bình khiêm tốn nói:

- Du lão quá khen! Hiện tại Phương đại ca đang có chuyện lo lắng mà vãn bối chẳng giúp được gì thì nói chi đến an nguy của vô lâm đại cuộc!

Du Công Huyền nhìn qua Phương Tuyết Nghi và chau mày hỏi:

- Hải tử, chuyện gì vậy?

Phương Tuyết Nghi trầm nghĩ:

- Đây là chuyện riêng của mình, nếu nói ra để một bậc tiền bối như Du lão phải lo lắng thì bất tiện quá...

Nghĩ vậy nên nhất thời chàng do dự không biết trả lời thế nào cho phải.

Trịnh Đại Cương hiểu được chỗ khó xử của chàng nên vội đỡ lời:

- Du lão, Phương hiền đệ trở về Lạc Dương này là muốn tìm tung tích bá mẫu của hần!

Lúc này Du Công Huyền mới để mắt đến Trịnh Đại Cương, lão nói:

- Các hạ chắc là lão đại họ Trịnh trong Trung Châu Tam Hiệp?

Trịnh Đại Cương hành lễ và nói:

- Một chút tiểu danh, không dám mong Du lão quan tâm đến!

Du Công Huyền nói:

- Hà tất phải khiêm tốn!

Lão ngưng lại rồi quay sang hỏi Phương Tuyết Nghi :

- Đã có manh mối gì chưa?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Chưa! Nhưng chỉ cần Thạch tam thúc đi chung với bá mẫu thì nhất định sẽ có cơ hội tìm được!

Du Công Huyền nói:

- Đã như vậy thì chỉ cần tìm ra Thạch Tuấn thì có thể tìm được bá mẫu của người phải không?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Du lão, mẫu chốt là ở chỗ này! Nhưng đáng tiếc là không ai biết tung tích của Thạch tam thúc ở phương nào!

Du Công Huyền ngạc nhiên nói:

- Có chuyện như thế sao? Lão phu không tin là không có ai biết tung tích của Thạch Tuấn!

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Du lão nói không sai, Trịnh mỗ cũng không tin, Thạch tam đệ rất miễn nhuệ, nếu có bất trắc gì thật thì hẳn không thể không cho người báo tin cho Trịnh mỗ biết!

Du Công Huyền trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thạch Tuấn thất tung đã lâu mà chẳng có tin tức gì như vậy thì e rằng hắn đã bị Ngũ Đại Ma Chủ cầm giữ rồi!

Trịnh Đại Cương buột miệng kêu lên:

- Sao có thể như vậy?

Du Công Huyền thở dài một hồi rồi nói:

- Trịnh lão đệ, theo tình hình hiện nay mà nói thì dù chuyện trong mơ lão cũng e rằng đều có liên quan đến Ngũ Ma!

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Nếu thật như vậy thì theo cao kiến của Du lão là nên làm thế nào?

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Cao kiến thì không có nhưng lão phu cho rằng tạm thời không cần truy tìm nữa!

- Tại sao?

- Tại vì lão phu tin rằng, chỉ cần trừ được Ngũ Ma thì tất sẽ tìm được tung tích của Thạch Tuấn!

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lát rồi nói:

- Du lão tiên bối giáo huấn chí phải!

Trịnh Đại Cương cũng tiếp lời:

- Du lão tiên bối nói không sai, hiền đệ nên vì đại sự vô lâm trừ diệt Ngũ Ma xong thì không lo gì chuyện tìm không được Thạch tam đệ!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tiểu đệ nhớ rồi ạ!

Nói đoạn chàng mời Du Công Huyền cùng Trịnh Đại Cương và An Tiểu Bình về Phương gia trang nghỉ lại một đêm rồi sáng hôm sau lập tức quay về Thiếu Lâm tự.

Du Công Huyền được gặp mấy nhân vật lão tiên bối đều là chỗ cố giao nên rất cao hứng với những câu chuyện nối tiếp nhau liên tu bất tận.

Hai ngày sau đó không có chuyện gì xảy ra, đến trưa ngày thứ ba thì Nhập Vân đại sư mời quần hào đến tịnh thất phương trượng thương nghị.

Tân Bá Công, Chúc Công Minh, Du Công Huyền, Hoắc Minh Phong, Thôi Đại Công, Ông Côn Luân, Tống Phù, Trịnh Đại Cương, Trang Tiệp, Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình cùng mấy vị trưởng lão Thiếu Lâm tự đều có mặt tại tịnh thất.

Sau khi uống cạn tuần trà thì Tân Bá Công lớn tiếng nói:

- Phương trưởng đại sư mời tất cả bọn lão phu đến đây chắc là có chuyện gì rất quan trọng?

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:

- Đúng vậy! Bần tăng xin báo cho chư vị thí chủ biết là chiến thư của Ngũ Ma đã đưa đến!

Hoắc Minh Phong buột miệng kêu lên:

- Có khi nào lại là một trò đùa?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói:

- Lần này thì không giả rồi!

Nói đoạn lão bước đến hương án lấy một phong thư đưa cho Tân Bá Công và nói:

- Đây là chiến thư của Ngũ Ma, xin chư vị thí chủ xem qua!

Tân Bá Công mở phong thư ra xem, mục quang vừa quét qua thì lão bắt giác biến sắc và nộ khí nói:

- Khẩu khí thật là không nhỏ! Năm tên tiểu ma đầu này tưởng rằng trên thế gian không còn ai là địch thủ của bọn chúng sao?

Nói đoạn lão trao phong thư qua Chúc Công Minh.

Chúc Công Minh nhận thư và nói:

- Tân huynh thật là nóng tính...

Lời chưa dứt thì mục quang của lão đã lướt qua trang thư nên bắt giác sững người và nói tiếp :

- Tại sao bọn chúng lại to gan đến thế?

Du Công Huyền thấy thái độ của hai lão như vậy thì không nhẫn nại được nên buột miệng nói:

- Nhị vị làm sao thế? Trong thư viết thế nào, sao không đọc lên ọi người cùng nghe?

Chúc Công Minh nói:

- Muốn đọc thì xin mời Du huynh đọc, lão phu càng xem càng phát điên lên đây!

Vừa nói lão vừa trao phong thư qua Du Công Huyền.

Du Công Huyền xem qua phong thư rồi mỉm cười, nói:

- Không sai, bọn chúng quả nhiên rất ngông cuồng...

Lão hơi ngưng lại rồi chậm rãi đọc:

”Bản giáo mở đại hội võ lâm tại Trung Nhạc miếu vào giờ Dậu ngày mai, xin mời các phái quang lâm!

Ngũ Thánh cần ước!”

Lão đọc tới đây thì An Tiểu Bình không nhịn được nên xen vào:

- Chỉ là một chiến thư bình thường mà tại sao các vị lão tiền bối phải tức khí như vậy?

Du Công Huyền mỉm cười, nói :

- Cô nương, còn nữa đây!

An Tiểu Bình nói:

- Còn nữa à? Vậy thì Du lão mau đọc lên xem!

Du Công Huyền đọc tiếp:

“Đại hội lần này là do giáo chủ bản giáo chủ trì, kẻ nào không phó hội tức là địch nhân của bản giáo, bản giáo nhất định không dung!”

Lời vừa dứt thì Hoắc Minh Phong nộ khí xung thiên, lão nói:

- Hoắc mỗ vốn muốn phó hội nhưng nghe bọn chúng nói vậy thì bản bang sẽ không đi. Hoắc mỗ muốn xem thử bọn chúng đối phó thế nào với bản bang!

Chúc Công Minh cười hi hi, nói:

- Rất có lý! Nhưng Hoắc bang chủ đừng quên là lần này bang chủ không thể không đi!

Hoắc Minh Phong liền hỏi:

- Tại sao?

Chúc Công Minh nói:

- Năm tiểu ma đầu này không thể sống mà thoát khỏi Trung Nhạc Miếu, nếu bang chủ không đi há chẳng phải bỏ qua một cuộc náo nhiệt sao?

Hoắc Minh Phong ngó ra, lão gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Chuyện náo nhiệt như thế thì làm sao Hoắc mỗ có thể bỏ qua Phải đi, nhất định là phải đi!

Tân Bá Công quay sang hỏi Nhập Vân đại sư:

- Chưởng môn đại sư nghe hỏi thì chợt biến sắc, lão nói:

- Bần tăng không gặp người đưa thư!

Tân Bá Công chau mày hỏi:

- Không lẽ chẳng có một hòa thượng nào gặp kẻ đưa thư?

Nhập Vân đại sư nói:

- Nói ra thì thật là hổ thẹn, theo đệ tử tuần canh ở khách đường báo lại thì phong thư này được phát hiện trước phát đường ở đại điện!

Tân Bá Công nghe vậy thì kinh ngạc, lão nói:

- Đại sư, Thiếu Lâm là thái sơn bắc đẩu của võ lâm từ mấy trăm năm qua, tại sao bây giờ lại khinh suất như vậy? Ngay cả một kẻ đưa thư mà các vị cũng không phát hiện được nghĩa là sao?

Nhập Vân Chưởng môn chưa kịp nói thì đã nghe Chúc Công Minh lên tiếng:

- Tân huynh, lão phu nghĩ đến một điểm rất khả nghi...

Tân Bá Công vội hỏi:

- Điểm gì khả nghi?

Chúc Công Minh nói:

- E rằng Thiếu Lâm tự có nội gian...

Tân Bá Công nhãy dựng lên và lớn tiếng nói:

- Không sai! Không sai! Chúc lão đệ thật là cao kiến!

20. Chương 20: Nguyên Hung Thọ Mệnh

Nhập Vân đại sư nghe vậy thì chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:

- Đệ tử Thiếu Lâm đều là người xuất gia qui phật thì sao có thể làm chuyện ô nhục sư môn như vậy?

Du Công Huyền lên tiếng:

- Chưởng môn đại sư, phong thư này quyết không thể tự bay đến trước phật đường ở bảo điện, nếu đệ tử của quý tự không phát hiện một kẻ nào đột nhập thì tất nhiên phong thư này là do hòa thượng trong quý tự đặt vào đó rồi!

Nhập Vân đại sư chấp tay nói:

- Quả thật là bần tăng không dám tin...

Tân Bá Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Không tin thì có ích gì vào lúc này? Chuyện đã phơi bày rõ ràng trước mắt mà có thể là giả sao?

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Chưởng môn đại sư, chuyện này không thể ngồi đây nói tin hay không tin, tốt nhất là nên điều tra xem thử...

Nhập Vân đại sư do dự một lát rồi nói:

- Việc này... bần tăng xin tuân mệnh!

Nói đoạn lão định truyền lệnh triệu tập đệ tử toàn tự để tra vấn thì chợt nghe Tống Phù lớn tiếng nói:

- Căn bản không cần điều tra, chờ sau khi tham gia đại hội võ lâm xong thì không điều tra cũng rõ!

Nhập Vân đại sư vốn không có chú ý nên sau khi nghe Tống Phù nói thì lão chấp tay, nói:

- Nếu lão thí chủ cho rằng làm như thế là tốt hơn thì lão nạp đành cung kính bất như tuân mệnh vậy!

Tân Bá Công tiếp lời:

- Tất nhiên là làm như vậy rồi! Nếu không thì e rằng còn phí thêm mấy mạng người nữa!

Lời vừa dứt thì chợt thấy tri khách đại sư là Pháp Nhân vội vàng chạy vào, hẩn cung thân hành lễ rồi nói với Nhập Vân đại sư:

- Chưởng môn, có một vị thí chủ tự xưng là chưởng môn của Ngôn Gia môn ở Thần Châu xin cầu kiến!

Nhập Vân đại sư chau mày nói:

- Chưởng môn của Ngôn Gia môn đến đây làm gì? Người không được cho vị thí chủ đó vào tịnh thất, hãy mời vào khách đường chờ bản toa. !

Pháp Nhân tri khách liền nói:

- Ngôn chưởng môn nói rằng muốn tìm gặp Phương thí chủ!

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Không sai, Ngôn chưởng môn là chỗ cố giao với bản bối, mong chưởng môn đại sư cho người này vào tịnh thất một lát!

Nhập Vân đại sư nói:

- Đã là chỗ cố giao của tiểu thí chủ thì Pháp Nhân mau ra mời vào!

Pháp Nhân tri khách nói tuân mệnh một tiếng rồi quay người chạy ra ngoài.

Một lát sau đã thấy Ngôn Phụng Khanh thần sắc đầy vẻ phong trần, bước vào tịnh thất.

Phương Tuyết Nghi vội bước ra cửa nghênh đón, chàng nói:

- Ngón thúc thúc còn nhớ tiểu diệt không?

Ngón Phụng Khanh quét đôi mục quang như điện nhìn Phương Tuyết Nghi từ chân đến đầu, một lát sau bỗng nhiên hấn phá lên cười một tràng sang sảng và nói:

- Không ngờ Phương công tử đã cao to thế này, nếu gặp giữa đường thì e rằng vi thúc không dám nhận...

Phương Tuyết Nghi chỉ mỉm cười rồi giới thiệu quần hào tại đương trường với Ngón Phụng Khanh.

Ngón Phụng Khanh niên kỷ không lớn lắm nên đương nhiên không quen biết các vị lão tiền bối, nhưng sau khi nghe Tuyết Nghi giới thiệu thì hấn vô cùng kinh ngạc.

Hấn vừa vung thủ hành lễ với tung người đồng thời luôn miệng nói câu “Tam sinh hữu hạnh!”

Chờ Ngón Phụng Khanh hành lễ xong và đến ngồi cạnh mình thì Phương Tuyết Nghi cất tiếng hỏi:

- Ngón thúc thúc đã nhận được thiệp mời về chuyện đại hội võ lâm ở Trung Nhạc miếu chưa?

Ngón Phụng Khanh nói:

- Đã tiếp nhận rồi! Tại hạ đến đây chính là muốn cùng chư vị phó hội!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thế thì tốt rồi! Tiểu diệt và chư vị tiền bối cũng đang thương nghị về chuyện đó!

Chàng vừa ngưng lại thì bỗng nhiên nhớ đến chuyện võ công của Ngón Gia Môn thất truyền nên vội hỏi:

- Ngón thúc thúc đã đi Hắc Long Đàm chưa? Có tìm được võ công thất truyền không?

Ngón Phụng Khanh buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Đã đi rồi... nhưng chưa có kết quả, xem ra không có khả năng tìm lại được rồi!

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ngón thúc thúc, sau đại hội võ lâm thì tiểu diệt sẽ đi tìm cùng thúc thúc nhé?

Lúc này Tân Bá Công quan sát Ngón Phụng Khanh một lát rồi lớn tiếng hỏi:

- Người đã học được bao nhiêu tinh túy của Thần Châu Ngón Gia trường pháp?

Ngón Phụng Khanh đã nghe danh Võ lâm Nhất Quái nên vội đáp:

- Ngón Gia Môn ngộ biến đã mấy mươi năm qua và suy vi cho đến ngày nay là vì toàn bộ tinh túy võ công đã bị thất truyền, vẫn bối tuy tiếp quản chức vị trường môn nhưng chỉ là hữu danh vô kỳ thực...

Tân Bá Công mỉm cười, nói:

- Lão phu biết rồi! Người vừa nhắc đến Hắc Long Đàm nhưng không biết đó là Thái Sơn - Hắc Long Đàm hay là Vân Nam - Hắc Long Đàm?

Ngón Phụng Khanh nói:

- Thái Sơn - Hắc Long Đàm!

Tân Bá Công hỏi tiếp:

- Võ công của quý môn thất lạc ở đó à?

Ngón Phụng Khanh chậm rãi nói:

- Sau nhiều năm truy tìm thì vẫn bối tìm được chút manh mối là hình như toàn bộ tinh hoa võ công của tệt môn đã thất lạc quanh Hắc Long Đàm!

Tân Bá Công nói:

- Lão phu nói câu này người đừng trách nhé! Nếu tinh hoa võ công của quý môn không thất lạc và sau khi người học được toàn bộ những tinh hoa đó thì có đủ so sánh với hạng cao thủ đệ nhất trong võ lâm không?

Ngôn Phụng Khanh không biết dụng ý của Tân Bá Công nên hần suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Chuyện này... có lẽ là còn kém một bậc...

Tân Bá Công nói:

- Nếu vậy thì dù tìm được võ công thất truyền thì người vẫn không đủ để trở thành kỳ tài trong võ lâm, thế thì tại sao không tự tìm một con đường khác mà đi?

Ngôn Phụng Khanh chau mày, nói:

- Võ công của bản môn đã tương truyền qua nhiều đời, vẫn bối làm sao có thể bỏ ai một luôn? Vả lại... vẫn bối cũng không còn biện pháp nào để chấn hưng thanh uy bản môn!

Tân Bá Công nhìn qua Chúc Công Minh và nói:

- Trong thiên hạ không thiếu gì kỳ nhân dị sĩ, nếu người không đi tìm thỉnh giáo thì tự nhiên là không thể chấn hưng thanh uy bản môn?

Ngôn Phụng Khanh nghe vậy thì giật mình, hần vội nói:

- Lão tiền bối có cao kiến gì xin chỉ giáo!

Tân Bá Công nói:

- Lão phu chỉ mượn hoa kính Phật thôi, hiện trước mắt có hai người đủ giúp người chấn hưng thanh uy đấy!

Ngôn Phụng Khanh cả kinh, hần liền hỏi:

- Xin thỉnh giáo hai người đó là ai?

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Truyền nhân của Thiên Hạc Thất Trảm và Chúc lão đệ đây được chứ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì vội kêu lên:

- Tân công công, sao lại trút phiền phức qua vãn bối vậy?

Tân Bá Công mỉm cười, nói:

- Cô nương, quân tử thành nhân chi mỹ, Ngôn chưởng môn là bằng hữu của Phương lão đệ, cô nương giúp hần một chút không được sao?

Thoạt tiên Tiểu Bình hơi ngạc nhiên nhưng sau đó như nghĩ ra điều gì nên bắt giác hai gò má ửng hồng, nàng vội nói:

- Tân công công, sợ rằng... vãn bối không giúp được Ngôn chưởng môn đâu!

Tân Bá Công phá lên cười rồi nói:

- Ta nói giúp được là giúp được, quyền chưởng của Ngôn gia vốn có phân nửa thoát thai từ Thiên Hạc Thất Trảm, cô nương giúp cho hần chính là giúp cho võ công Ngôn Gia Môn tìm lại cội nguồn đấy!

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiền bối nói thật đấy chứ?

Tân Bá Công nghiêm sắc diện nói:

- Lẽ nào lão phu đi lừa tiểu nha đầu người?

Lão ngưng lại rồi quay sang hỏi Chúc Công Minh :

- Chúc lão đệ, còn người thì sao? Có muốn giúp hần không?

Chúc Công Minh nói:

- Không phải lão phu không muốn mà chỉ có điều là cảm thấy không cam tâm thôi!

- Tại sao!
- Vì nếu Tân huynh xuất diện chỉ điểm há chẳng inh hơn lão phu sao?
- Chúc lão đệ, người nhầm rồi!
- Nhầm chỗ nào?
- Trong chiêu số Xích Diệm Chương của lệnh thúc có hơn nữa nguồn gốc lấy từ chương pháp của Ngôn Gia, người biết điều đó chứ?
- Đương nhiên là biết!

Tân Bá Công cười ha ha rồi nói:

- Vậy thì đúng rồi! Theo Ngôn chương môn nói thì võ công của Ngôn gia thất lạc ở Hắc Long Đàm nhưng kỳ thực nơi thất lạc là không chính xác. Bởi lẽ, năm xưa khi vị chương môn của Ngôn Gia Môn gặp phải một ma đầu ở Hắc Long Đàm thì bà ta không những đoạt võ công của Ngôn Gia mà còn hạ độc thủ thập đại cao thủ của Ngôn gia trong thời gian ngắn chưa đầy một tháng...

Lão hoi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Thực ra yêu phụ đó không có ý đoạt võ công của Ngôn gia nên bà ta lấy bí kíp võ công của Ngôn gia bỏ vào một túi da rồi quăng xuống Hắc Long Đàm

Ngôn Phụng Khanh trầm nghĩ:

- Thì ra là đã quăng xuống đầm, chẳng trách ta tìm kiếm năm, bảy năm mà không gặp!

Tân Bá Công nói tiếp:

- Yêu phụ do vốn là nữ nhi của một vị động chủ ở Miêu Cương, thời thanh xuân bà ta thường hành tẩu vào Trung Nguyên, sau khi gặp vị chương môn đó của Ngôn Gia Môn và không kết được duyên tình thì bà ta trở mặt gây náo động . Khi yêu nữ đó hay tin vị chương môn kia thành gia lập thất thì bà ta trở lại Trung Nguyên hạ độc thủ!

Chúc Công Minh hỏi:

- Chuyện đó thì có quan hệ gì đến Xích Diệm Chương

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên là có quan hệ, ba năm sau khi yêu phụ kia quăng bí kíp võ công của Ngôn Gia Môn xuống Hắc Long Đàm thì lệnh thúc nhân một chuyến đến Hắc Long Đàm tìm câu cá chép vàng làm được liệu, tình cờ lệnh thúc lại câu trúng con cá chép vàng đã nuốt cuốn bí kíp kia vào bụng.

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi:

- Không lẽ võ công gia truyền của Chúc gia là võ công của Ngôn gia?

Tân Bá Công lắc đầu, nói:

- Không phải vậy, khi đó lệnh thúc mở túi da ra xem thì không những phát hiện trong đó có bí kíp võ công của Ngôn gia mà còn có cả võ công Miêu Cương...

Ngôn Phương Khanh ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối, trong đó còn có võ công Miêu Cương nữa à?

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Phụ nhân kia vì quá yêu vị tiền bối trưởng lão đó của người nên muốn hủy võ công gia truyền của hai nhà để mong được ăn đời ở kiếp với vị chương môn đó... chính vì vậy mà sau khi duyên số bất thành thì bà ta trở nên căm hận Ngôn gia đến tận xương cốt và không tiếc tay hạ độc thủ...

Ngôn Phương Khanh buột miệng nói:

- Thì ra là như vậy!

Tân Bá Công nói tiếp:

- Sự thúc của Chúc lão đệ mới lấy bí kíp võ công xem qua một lượt, đối với Thiên Nam Quái Khách mà nói thì tất nhiên chẳng có gì lạ, nhưng lão phát hiện một bộ chưởng pháp của Ngôn gia nếu hợp với võ công Miêu Cương thì thật sẽ hình thành nên một môn tuyệt học. Thế là lệnh thúc sáng lập ra môn võ công Xích Diệm Chưởng . Chúc lão đệ nói xem lão phu có nên bảo người chỉ điểm cho Ngôn Phụng Khanh không?

Chúc Công Minh nói:

- Đã vậy thì lão phu nghĩa bắt từ nan thôi!

Ngôn Phụng Khanh rất quan tâm đến tung tích của bí kíp võ công của Ngôn gia nên vội hỏi:

- Tân lão tiên bối, vị Chúc tiên bối đó có nói là đã xử trí những cuốn bí kíp kia như thế nào không?

Tân Bá Công nói:

- Chuyện này thì lão phu không biết, nhưng khi gặp được Ác Khổng Minh - Kế Thông thì có thể biết đấy!

Ngôn Phụng Khanh bất giác ngăn người, hần chưa kịp hỏi thì An Tiểu Bình đã lên tiếng:

- Tân công công, tại sao võ công của Ngôn gia lại có quan hệ với Thiên Hạc Thất Trảm?

Tân Bá Công mỉm cười, nói:

- Tưởng tận như thế nào thì lão phu cũng không được rõ lắm, nhưng chuyện võ công Ngôn gia du nhập chiêu thức của Thiên Hạc Thất Trảm là do Trần Hy Chính nói cho lão phu biết, vì thế nhất định là không thể sai được!

An Tiểu Bình ngăn người giấy lát rồi nói:

- Kiểm Thần Trần đại hiệp nói chuyện này à?

Tân Bá Công nói:

- Không sai, theo Trần lão đệ nói thì võ công gia truyền của cô nương, nguyên không phải là Thiên Hạc Thất Trảm mà là Thiên Hạc Tam Kiếm. Năm xưa phụ phụ lệnh tổ từng dùng kiếm pháp này gây chấn động võ lâm Trung Nguyên nên chuyện Trần Hy Chính nói là không thể sai được!

Chợt nghe Chúc Công Minh lớn tiếng nói:

- Những lời của Tân huynh vừa nói không sai một chút nào, lão phu và phụ phụ An Cửu Công là chỗ chỉ giao nên có thể khẳng định Thiên Hạc Tam Kiếm là võ công gia truyền của An gia!

An Tiểu Bình nghe vậy thì vội hỏi:

- Chúc lão, Thiên Hạc Tam Kiếm đã là võ công gia truyền của văn bối thì tại sao bây giờ lại trở thành Thiên Hạc Thất Trảm?

Chúc Công Minh nói:

- Chuyện này lão phu cũng không rõ lắm . Nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Lão phu có hỏi qua lệnh tổ nhưng lệnh tổ chỉ mỉm cười mà không trả lời, còn tổ mẫu của cô nương lại nói một câu rất thâm thúy!

- Bá bá của văn bối nói thế nào?

- Tổ mẫu của cô nương nói rằng, phụ phụ bà ta gặp một cơ duyên!

- Không lẽ đó là võ công của Ngôn gia?

- Lão phu không dám khẳng định!

Lúc này Tân Bá Công phá lên cười một tràng rồi nói:

- Chúc lão đệ, Thiên Hạc Thất Trảm không phải xuất xứ từ Thần Châu Ngôn Gia Môn mà xuất từ Kiếm Thánh Long đại hiệp...

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Tân lão tiên bối muốn nói đến sư tổ của vãn bối chẳng?

Tân Bá Công gật đầu, nói:

- Không sai!

Chúc Công Minh trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Làm sao Tân huynh biết Thiên Hạc Thất Trảm có nguồn gốc từ Kiếm Thánh Long đại hiệp?

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Năm xưa phu phụ An Cửu Công vào Trung Nguyên và từng đánh bại thập đại cao thủ, sau đó bắt chiến mà lui, chuyện này Chúc lão đệ biết rồi chứ?

Chúc Công Minh nói:

- Không sai, An huynh từng nói cho lão phu biết! Bọn họ vì bại dưới Long Hành kiếm pháp của Kiếm Thánh Long đại hiệp nên trở về Đông Hải!

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Sau đó Kiếm Thánh Long đại hiệp có ra Đông Hải thăm viếng bọn họ một lần, chuyện này Chúc lão đệ cũng biết chứ?

Chúc Công Minh gật đầu, nói:

- Biết! An huynh cũng từng đề cập với lão phu Nhưng chẳng hay chuyện này có quan hệ gì đến Thiên Hạc Thất Trảm?

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên là có quan hệ! Phu phụ An huynh trở về Đông Hải và có sáng tạo thêm phương diện võ công nhưng trong khoảng thời gian ngắn đó không thể ngộ ra được môn võ công cao thâm như vậy. Do đó, lão phu cho rằng, câu ngộ cơ duyên của bọn họ là ám chỉ Long đại hiệp!

Chúc Công Minh suy nghĩ một lát rồi bật cười và nói:

- Đúng rồi! Tại sao lão phu không sớm nghĩ đến điều này nhỉ? Ngoài Kiếm Thánh Long đại hiệp ra thì con ai có thể ngộ ra môn võ công in như thế?

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi và hỏi:

- Phương đại ca, chuyện này là thật chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Có lẽ là không giả...

Cách trả lời của chàng khiến quần hùng cứ ngỡ là Tiểu Bình sẽ không vui, chẳng ngờ nàng lại tỏ ra rất cao hứng, nàng nói:

- Cái gì là có lẽ và không có lẽ, Phương đại ca nói rõ ra xem nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tiên sư từng nói, nếu tại hạ gặp phải võ công của Đông Hải thì phải đặc biệt cẩn thận, ý tiên sư muốn nói là năm xưa khi sư tổ đến Đông Hải thì người có để lại một bộ võ học dùng để khắc chế Long Hành Kiếm Pháp. Mục đích là để sau này nếu có đồ đệ bất tiểu gây ra kiếp sát trên giang hồ thì cũng còn có tuyệt học khắc chế!

An Tiểu Bình nói:

- Nói vậy thì Thiên Hạc Thất Trảm thật sự là do sự tổ của Phương đại ca truyền thụ rồi!

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

An Tiểu Bình nhìn chàng mỉm cười và nói:

- Phương đại ca, nếu sau này đại ca có làm sai chuyện gì thì e rằng tiểu muội cũng không thể dùng Thiên Hạc Thất Trảm mà đả thương đại ca!

Thì ra lúc này do mọi người đã biết thân phận thật sự của nàng nên nàng đã sớm bỏ lớp cải trang, do đó việc xưng hô với Phương Tuyết Nghi cũng thay đổi!

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác ngẩn người, lòng chàng vô cùng xúc động nhưng chàng lại không nói gì, bởi lẽ trong tình cảnh này thì có thể nói được gì?

Chợt nghe Ngôn Phụng Khanh nói:

- Tân lão tiên bối, theo sự giải thích như vậy của tiên bối thì không lẽ võ công của Thần Châu Ngôn Gia Môn cũng có nguồn gốc từ Kiếm Thánh?

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên là có! Phân nửa võ công của gia gia ngươi là do Kiếm Thánh chỉ điểm, nếu không thì Ngôn gia làm sao có chỗ đứng trên giang hồ?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Thì ra là như vậy! Lúc này hấn mới thực sự hiểu dụng ý tại sao Tân Bá Công bảo An Tiểu Bình giúp đỡ hấn nên vội cung thủ xá dài và nói:

-Suốt đời vẫn bối sẽ không quên đại ân chỉ điểm mê lộ của lão tiên bối...

Tân Bá Công khoát tay và nói:

- Hà tất phải khách sáo! Lão phu chỉ mong ngươi đừng quên di chúc của lệnh tổ mà hãy sớm quảng đại phục hưng uy phong của Thần Châu Ngôn Gia Môn!

Ngôn Phụng Khanh vô cùng cảm động, hấn vội nói:

- Vẫn bối xin ghi lòng tạc dạ những lời vàng ngọc của tiên bối!

Hấn vừa dứt lời thì bỗng nhiên thấy trưởng lão Cái Bang, Cát Uy đang vội vàng bước vào tịnh thất. Theo sau lão này còn có một người đẩy về phong trần, hình như đã trải qua một lộ trình khá dài.

Hoắc Minh Phong vừa thấy người đi sau Cát Uy thì ngạc nhiên kêu lên:

- Diệp Đường chủ sao lại đến nơi này?

Thì ra là vị lão nhân tay cầm thiết trượng này là phân đường chủ phân đường Kim Lăng của Cái Bang - Danh hiệu là Giang Nam Thần Trượng Diệp Thế Hào.

Diệp Thế Hào lướt lên trước hành lễ với Hoắc Minh Phong và nói:

- Dệ tử khấu kiến Bang chủ...

Hoắc Minh Phong vội đáp lễ và nói:

- Không dám, Diệp Đường chủ hãy mau mau tham kiến chư vị cao nhân!

Diệp Thế Hào và Cát Uy hoặc đã từng gặp hoặc đã từng nghe nói về mấy vị cao nhân tại đương trường nên cũng không cần hàn huyên nhiều. Nhưng khi Diệp Thế Hào nhìn đến Phương Tuyết Nghi thì bất giác sững người, lão thâm nghĩ:

- Không lẽ đây là Nghi nhi?

Vừa nghĩ lão vừa bước qua chỗ Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi nghe bang chủ Cái Bang gọi lão nhân này là Diệp Đường chủ thì đã biết người này tất phải là huynh trưởng của mẫu thân mình, do vậy chàng vội đứng lên hành lễ và nói:

- Hải nhi Tuyết Nghi xin khấu kiến cửu cửu...

Diệp Thế Hào phá lên cười ha hả, hai tay chụp lấy vai Tuyết Nghi và nói:

- Hải tử, quả nhiên là người rồi! Không ngờ người đã cao to thế này...

Tràng cười chưa dứt thì song mục của lão chợt lấp lánh ngấn lệ.

Hoắc Minh Phong chờ cho hai người an toa. xong thì hỏi Cát Uy ngay:

- Cát sư đệ, chuyện ở thành Lạc Dương có tìm được manh mối gì không?

Cát Uy đáp:

- Tiểu đệ đã tìm được vài manh mối!

Trịnh Đại Cương không nhẫn nại được nên hỏi xen vào:

- Cát trưởng lão đã điều tra được tung tích của Thạch Tuấn chăng?

Cát Uy gật đầu, nói:

- Không sai! Cũng may là Cát mỗ không phụ lòng mong đợi của tệt Bang chủ nên đã tìm được tung tích của Thạch tam hiệp và Phương phu nhân!

Hoắc Minh Phong liền hỏi:

- Sư đệ, bọn họ đang ở đâu?

Cát Uy chậm rãi đáp:

- Đang ở trong tổng đàn của Ngũ Thanh Giáo.

Lời này vừa xuất thì tất cả quần hùng đều bất giác cảm thấy bất ngờ.

Cát Uy hỏi tiếp:

- Phương Thiên Thành cũng ở tại đó, nhưng...

Trịnh Đại Cương vội hỏi:

- Nhưng thế nào?

Cát Uy nói:

- Nhưng tình cảnh của Phương Thiên Thành và bọn họ lúc này có chỗ bất đồng!

Phương Tuyết Nghi cũng hỏi xen vào:

- Bất đồng chỗ nào?

Cát Uy nói:

- Thạch tam hiệp và Phương phu nhân đang bị giam cầm còn Phương Thiên Thành là khách quý!

Hoắc Minh Phong hỏi lại:

- Sư đệ, chuyện đó thật đấy chứ?

Cát Uy nói:

- Tiểu đệ làm sao dám nói dối Bang chủ? Phân đường Trung Châu của bản bang đã phái người đệ tử giả làm thuộc hạ của Ngũ Ma, bọn chúng đã tận mắt trông thấy thì quyết không thể nhầm lẫn.

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói:

- Nói như thế tức là sự thật rồi!

Cát Uy nói tiếp:

- Nhưng tiểu đệ rất hồ thẹn là vẫn chưa điều tra được Phương Thiên Thành rốt cuộc là thật hay giả?

Trịnh Đại Cương buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Không cần phải điều tra nữa! Trịnh mỗ đã tin chắc hẳn không phải là Phương nhị đệ của Trịnh mỗ!

Tổng Phù buột miệng hỏi:

- Trịnh lão đệ cho rằng hẳn là ai?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tại hạ phán đoán... có thể hẳn là Hóa Ảnh Nhân Ma Tô Tiểu Pha!

Tổng Phù kinh ngạc kêu lên:

- Tô Tiểu Pha à? Chẳng phải mười bảy năm về trước hắn đã bị Kiếm Thần Trần đại hiệp trừ diệt ở Thái Sơn rồi sao?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tin đồn ngoài giang hồ là như vậy nhưng không một ai trông thấy thi thể của hắn, ngay cả bản thân Trần đại hiệp cũng không thừa nhận chuyện này, vì thế mà tại hạ mới nghi có thể là hắn!

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi:

- Đại bá, Tô Tiểu Pha là nhân vật nào?

Trịnh Đại Cương nói:

- Là kẻ đại gian đại ác mà ai ai cũng muốn trừ diệt!

... Mất trang 161-168...

Không thể trông thấy rồi!

Tân Bá Công xen vào:

- Sư thái, thanh chuỷ thủ đó rất quý giá phải không?

Thần Ni nói:

- Lão thí chủ từng nghe nói đến Du Long Kiếm Lệnh chưa?

Tân Bá Công ngạc nhiên nói:

- Thanh chuỷ thủ đó là Du Long Kiếm Lệnh à?

Thần Ni gật đầu, nói:

- Không sai, nếu không thì bản ni đã chẳng tặng nó cho Trần sư huynh!

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Lão phu nghe nói Du Long Kiếm Lệnh đã bị Kiếm Thánh Long đại hiệp hủy rồi, tại sao nó lại ở trong tay sư thái?

Thần Ni nói:

- Tiên sư không hủy Du Long Kiếm Lệnh mà là truyền nó cho bản ni!

Tân Bá Công nói:

- Nói vậy là Kiếm lệnh đã lọt vào tay Nhập Phàm?

Thần Ni chậm rãi nói:

- Nếu không phát hiện Kiếm lệnh trong tay hắc thì bần ni đâu dám nói hắc là kẻ đã ám toán Trần sư huynh.

Tân Bá Công nói:

- Lão phu thật không ngờ là Du Long Kiếm Lệnh vẫn chưa bị hủy...

Lời chưa dứt thì đã nghe Chúc Công Minh lớn tiếng hỏi:

- Sư thái, chẳng hay mấy trang phổ viết ra khi lập kiếm lệnh có còn không?

Thần Ni gật đầu, nói :

- Đương nhiên là còn ! Tiên sư truyền kiếm lệnh cho bần ni nhưng hai trang phổ đó lại giao cho Trần sư huynh !

Tân Bá Công hỏi :

- Sau khi Kiếm Thần tạ thế thì sư thái có tìm được chỗ cất giấu hai trang phổ đó không ?

Thần Ni lắc đầu, nói :

- Không ! E rằng nó đã lọt vào tay Nhập Phàm rồi !

Tân Bá Công buột miệng kêu lên :

- Thế thì hỏng bét !

Phương Tuyết Nghi dường như không biết gì về chuyện Du Long Kiếm Lệnh, chàng nghe ba người đối đáp thì ngơ ngác một lúc rồi nói :

- Nhập Phàm đại sư ở trong Thiếu Lâm tự, sao sư thúc không tìm lão hỏi thử xem ?

Thần Ni nói :

- Nếu hắc không chịu thừa nhận thì há chẳng phải là đánh cỏ động rắn sao ? Theo ngu kiến của vi thúc thì cứ chờ đến đại hội tối nay, nếu Nhập Phàm xuất kiếm lệnh thì chúng ta sẽ truy vấn.

Tân Bá Công suy nghĩ một lát rồi nói :

- Làm thế cũng được ! Năm xưa hai mươi cao thủ trong chánh tà lưỡng đạo cùng ký tên vào Thiên Hạc Quần Long song phổ lập ra Du Long Kiếm Lệnh và đồng ý suy tôn Kiếm Thần làm lệnh chủ truyền đời để duy trì công bình cho võ lâm . Nếu kiếm lệnh song phổ rơi vào tay người khác, trừ bản thân hai mươi cao thủ kia hoặc đệ tử của bọn họ , thì phải tận lực thu hồi trở lại bằng bất cứ giá nào, chuyện này Chúc lão đệ còn nhớ chứ ?

Chúc Công Minh cười hì hì, nói :

- Đương nhiên là nhớ ! Lão phu cũng là người ký tên trong đó mà !

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, kiếm lệnh và song phổ chẳng những quan hệ đến kẻ thù của sư phụ ngươi mà còn quan hệ rất lớn đến đại cuộc của võ lâm sau này . Vì vậy, trong đại hội hôm nay ngươi phải lấy danh nghĩa là truyền nhân của Kiếm Thánh mà thu hồi hai báu vật đó, nếu không thì trong vòng hai mươi năm tới, võ lâm khó tránh một trường đại loạn !

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Vãn bối xin ghi nhớ !

Thần Ni chấp tay nói với Tân Bá Công :

- Bần ni không tiện ở lại lâu, giờ Dậu hôm nay chúng ta sẽ gặp lại vậy !

Lời chưa dứt thì thân hình bà đã lướt đi như một làn khói nhẹ, thoáng chốc đã mất hút tung tích !

Tân Bá Công nhìn theo và buột miệng nói :

- Chúng ta còn ở đây làm gì nữa ? Nên chuẩn bị đi là vừa !

Đoàn người lập tức rời tịnh thất ra đại diện thì thấy mấy vị trưởng lão Thiếu Lâm và Cái Bang cùng An Tiểu Bình, Diệp Thế Hào... đã tề tựu sẵn sàng . Sau khi người của cửu đại phái tập hội đầy đủ thì Tân Bá Công soái lãnh quần hào thẳng tiến đến Trung Nhạc miếu.

Trung Nhạc miếu nằm về hướng Đông Nam núi Thái Thất, cách Thiếu Lâm không xa lắm nên khoảng giờ mùi , giờ thân thì quần hùng đã đến nơi . Bọn Tân Bá Công đứng ở sườn núi nhìn xuống sân miếu dưới chân núi thì thấy nơi đây bày biện không dưới trăm bàn rượu . Vẫn chưa thấy một nhân vật nào trong Ngũ Ma xuất hiện, trong số những kẻ tiếp đãi ở đây Phương Tuyết Nghi nhận thấy có Ngải Đông Hải, Thành Huyền Thông.

Quần hùng do Tân Bá Công soái lãnh vừa được mời an tọa. thì chợt nghe trong miếu vang lên ba hồi chuông, Ngũ Đại Ma Chủ do Thiên Ma Nữ dẫn đầu từ từ bước ra và ngồi ở khán đài bên phía Tây - đối diện với bọn Tân Bá Công.

Độc đại phu - Ác Khổng Minh - Kế Thông quét song mục lạnh lùng nhìn qua quần hào rồi bước lên khán đài đồng dạng nói :

- Ngũ Thanh giáo được quần hào hạ cố quang lâm thật khiến cho Kế mỗ vô cùng cảm phục ! Trà thô rượu nhạt khó nói hết lòng tôn kính nhưng xin chừa vị cứ tự nhiên dùng qua !

Hắn ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Trong số chư vị, nếu người nào có ân oán, hoặc không muốn nghe lệnh của bản giáo thì cứ tự nhiên lên khán đài thể hiện bản lãnh hoặc giải quyết ân oán . Thời gian đại hội sẽ kết thúc trước giờ tỵ nên chừa vị chớ bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này...

Nói đoạn hắn cung thủ chào quần hùng rồi trở về chỗ ngồi.

Phương Tuyết Nghi quay sang hỏi Tân Bá Công :

- Tân lão, vẫn bối thượng đài nào động một phen được không ?

Tân Bá Công lắc đầu, nói :

- Không được ! Tốt nhất là người không nên thượng đài trước, chuyện đối phó Ngũ Ma do lão phu xuất hiện !

Lời vừa dứt thì lão hừ một tiếng dài rồi phi thân bay thẳng lên bình đài.

Ngũ Ma vừa thấy có người thượng đài thì hơi ngỡ ngàng nhưng khi nhận ra người này là ai thì bọn chúng kinh ngạc không thôi.

Tân Bá Công cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Thiên Ma Nữ, năm bọn ngươi lên cả đây, lão phu phải thay Trần đại hiệp thu thập các ngươi mới được !

Thiên Ma Nữ hơi do dự chưa kịp lên tiếng thì lại có một bóng người nữa phi thân lên bình đài, người này không ai xa lạ mà chính là An Tiểu Bình.

Tân Bá Công ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu nha đầu, ngươi lên đây làm gì ?

An Tiểu Bình nói :

- Tân công công, vẫn bối muốn nói với lão là Ngũ Ma đã không còn khí lực động thủ rồi !

Tân Bá Công ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

- Vẫn bối vừa được Thiên Đài Tam Tuyết cho biết là bọn chúng đều đã bị ám toán nên chỉ cần động thủ thì không đầy nửa canh giờ độc chất sẽ phát tác mà chết.

Tân Bá Công vô cùng kinh ngạc, lão hỏi lại :

- Thật thế sao ?

Lời vừa dứt thì chợt nghe dưới bình đài có ba tràng cười vang vang cùng cất lên, theo đó là ba giọng nói :

- Tại sao lại không thật ?

Quần hùng quét mục quang nhìn qua thì quả nhiên ba nhân vật này chính là Thiên Đài Tam Tuyệt Giang Thiên Hiếu, Lý Triệu Phong và Từ Kiệt.

Giang Thiên Hiếu cung thủ nói với Tân Bá Công trên bình đài :

- Tân huynh, bọn tại hạ đã tương kế tựu kế mà hành sự thôi ! Thiên Ma Nữ đã có thể hạ độc được bọn tại hạ thì tại sao bọn tại hạ không thể hạ độc lại bọn Ngũ Ma chúng chứ ?

Bọn Ngũ Ma làm sao có thể tin những lời như vậy, Bát Man Cổ Vương Kim Trường Canh quát lớn một tiếng rồi tung người lên bình đài, cùng lúc lão xuất một chưởng di sơn đảo hải về phía Tân Bá Công.

Tân Bá Công nộ khí xung thiên, lão dịch người qua trái rồi vùng hữu thủ tiếp lấy chưởng lực của đối phương, nhất thời kinh khí bắn ra ngoài khiến cho quần hào đều cảm thấy chấn động.

Nội lực của song phương chênh lệch quá rõ ràng, chỉ nghe Kim Trường Canh hừ một tiếng, theo đó là toàn bộ thân hình của lão như chiếc lá mùa thu bay thẳng xuống bình đài . Miệng thở đầy huyết tươi, nhất thời nằm yên bất động.

Ngồi dưới bình đài, tứ ma thấy vậy thì hồn kinh phách lạc, cả bọn đồng loạt kêu lên :

- Kim huynh... Trúng độc thật rồi !

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Còn giả được sao ? Thiên Ma Nữ nếu người muốn sống thì còn có biện pháp đấy !

Thiên Ma Nữ thất sắc, tâm thần đã loạn, ả không ngờ bằng hữu mình mời đến lại hại ngược mình nên vội nói :

- Cô nương có điều kiện gì ?

An Tiểu Bình nói :

- Độc vật mà Thiên Đài Tam Tuyệt trúng có thuốc giải không ? Chỉ cần người đưa ra thuốc giải thì tự nhiên độc vật trên người các người cũng được giải thôi.

Lời An Tiểu Bình vừa dứt thì Thiên Ma Nữ chẳng cần suy nghĩ, ả lấy một túi vải trong tay áo ra và quăng ngay lên bình đài.

An Tiểu Bình chụp lấy rồi gọi Thiên Đài Tam Tuyệt lên ổi lão uống một viên.

Thời gian chừng cạn tuần trà thì nàng hỏi :

- Tam vị cảm thấy thế nào ?

Giang Thiên Hiếu nói :

- Ổn rồi ! Đa tạ cô nương...

Nói chưa hết câu thì lão đã quét hai đạo hàn quang nhìn xuống Thiên Ma Nữ.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói :

- Ba vị tiền bối, chuyện hôm nay không dám phiền tam vị động chân tay nữa !

Tân Bá Công cười nhạt rồi nói với Thiên Ma Nữ :

- Thiên Ma Nữ, Ngũ Thanh giáo là do những nhân vật nào đứng ra thành lập ?

Thiên Ma Nữ biến sắc, ả không trả lời Tân Bá Công mà nói với An Tiểu Bình :

- Cô nương, độc dược trên người Thiên Đài Tam Tuyệt đã được giải, cô nương giao thuốc giải cho bản toà chứ ?

Tiểu Bình nói :

- Đừng vội ! Tân công công còn chưa nói xong mà !

Thiên Ma Nữ lạnh lùng nói :

- Bản giáo phụng mệnh Du Long Kiếm Lệnh mà thành lập, người phát lệnh e rằng phải là hậu nhân của Kiếm Thánh đây !

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Người đó ở đâu ?

Thiên Ma Nữ ấp úng nói :

- Chuyện này... Tiệm thiếp không biết !

Tân Bá Công nói :

- Nói vậy thì ra các ngươi chỉ là kẻ thừa hành thôi à !

Thiên Ma Nữ chỉ gật đầu mà không nói gì.

An Tiểu Bình quét mục quang nhìn từ Thiên Ma Nữ qua Đồng Tử Kỳ, Kế Thông và Liễu My Nương, rồi nói :

- Các vị đã không phải là nhân vật chính thì tốt nhất là mau xuống ghế chủ vị đi thôi !

Bọn Thiên Ma Nữ đều bắt giác ngẫn người, Kế Thông liền nói :

- Cô nương giao thuốc giải đã !

An Tiểu Bình cười nhạt, nói :

- Chỉ cần các vị rời ghế chủ vị và lập trọng thệ về sau không được xuất diện trên giang hồ nữa thì tự nhiên sẽ có người đưa ra thuốc giải.

Bọn Thiên Ma Nữ đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn qua Kim Trường Canh đã tuyệt khí một hồi lâu, cuối cùng cả bọn thở dài và cất bước lìa đài.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên có ba bóng người dường như phi thân lên bình đài cùng một lúc, đó là Phương Tuyệt Nghi, Kim Đỉnh Thần Ni và Trịnh Đại Cương.

Phương Tuyệt Nghi quay sang nói với Tân Bá Công :

- Tân lão, chuyện Ngũ Ma xem như đã giải quyết xong, chuyện còn lại xin Tân lão nhường cho vãn bối xử lý nhé !

Tân Bá Công phá lên cười một tràng rồi nói :

- Tại sao ? Lão phu không ước định với ngươi là lão phu không quản chuyện này mà !

Lão ngừng lại rồi quét mục quang nhìn xuống bình đài và quát lớn :

- Tô Tiểu Pha, ngươi cũng nên thượng đài rồi đây !

Phương Thiên Thành - kẻ do Tô Tiểu Pha mạo danh vừa nghe thì biến sắc nhưng lão không thể không lên bình đài.

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Phương Thiên Nghi và Phương Thiên Thành đều chết dưới tay ngươi phải không ?

Kẻ giả mạo Phương Thiên Thành lạnh lùng nói :

- Tân Bá Công, làm sao ngươi biết ta là Hóa Huyết Nhân Ma ?

- Có chuyện gì qua mắt được lão phu ? Họ Tô kia, người đứng qua một bên chờ giấy lát, Kim Đỉnh Thần Ni còn có chút chuyện phải giải quyết trước, ân oán giữa người và Phương gia sẽ được giải quyết sau cùng.

Lúc này Than Ni chấp tay niệm phật hiệu rồi nhìn xuống bình đài và nói :

- Bần ni mời Nhập Phàm đại sư ra nói chuyện !

Nhập Phàm đại sư nghe vậy thì bất giác ngẩn người nhưng lão cũng vội đứng lên và tiến lên bình đài.

Kim Đỉnh Thần Ni nói :

- Đại sư, bần ni có một chuyện không rõ nên xin thỉnh giáo đại sư !

Nhập Phàm đại sư nói :

- Sư thái có điều gì chỉ giáo chăng ?

Kim Đỉnh Thần Ni cười nhạt, nói :

- Du Long Kiếm Lệnh và Thiên Hạc Quần Long phổ đang ở trong tay đại sư phải không ?

Nhập Phàm đại sư nói :

- Không sai ! Hai vật đó đang ở bên người lão nạp !

Thần Ni nói :

- Xinh thỉnh giáo đại sư lấy được từ đâu vậy ?

Nhập Phàm đại sư nói :

- Lão nạp lấy từ chỗ Trần thí chủ !

Thần Ni chợt quét đôi mục quang như điện nhìn đối phương và quát lớn :

- Không ngờ đệ tử phật môn lại có thể làm được chuyên ám toán người khác, hôm nay bần ni quyết...

Nhập Phàm cất lời, lớn tiếng nói :

- Sư thái, không lẽ sư thái cho rằng Trần thí chủ là do lão nạp ám toán chăng ?

Thần Ni nộ khí quát :

- Không phải người thì còn ai ?

Nhập Phàm đại sư quét mục quang nhìn qua Thiên Ma Nữ và chấp tay nói :

- Sư thái hiểu lầm chuyện này rồi, kẻ ám toán Trần đại hiệp chính là một đệ tử của Thiên Ma Nữ !

Thần Ni lạnh lùng nói :

- Thật không ?

Nhập Phàm nói :

- Lão nạp há có thể là hạng nói dối ? Đệ tử của Thiên Ma Nữ là Tử Phương Quân, đương thời ả này đã thọ mệnh dưới tay lão nạp, Trần đại hiệp tận mắt trong thấy nên tự nhiên là không thể sai được !

Chợt nghe Phương Tuyết Nghi xen vào :

- Đại sư, chuyện này không đúng rồi !

Nhập Phàm liên hỏi :

- Trần đại hiệp nói là lão không biết người nào ám toán mình phải không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai !

Nhập Phàm đại sư chậm rãi nói :

- Tiểu thí chủ, đương thời đừng nói là Trần đại hiệp không biết Tử Phương Quân là ai ! Bởi lẽ ả này đã giả trang thành một phụ nhân nông gia nên Trần đại hiệp mới bị mắc lừa !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thế tại sao đại sư lại biết ả là đệ tử của Thiên Ma Nữ ?

Nhập Phàm đại sư nói :

- Chuyện này là do lão nạp khai thác từ một đệ tử khác của Thiên Ma Nữ... Tiểu thí chủ, lão nạp tục gia họ Bạch, tam đệ tử Bạch Ngọc Diệp của Thiên Ma Nữ chính là diệt nữ của lão nạp, nhờ đó lão nạp mới biết được khúc mắc bên trong !

Thần Ni truy vấn :

- Thế tại sao Trần sư huynh lại giao kiếm lệnh cho đại sư ?

Nhập Phàm đại sư lấy kiếm lệnh và hai trang Thiên Hạc Quần Long song phổ bằng đá để trao cho Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Sau khi Trần đại hiệp trúng độc thì hình như lão tự biết sinh mệnh tồn tại không lâu nên mới giao kiếm lệnh và Thiên Hạc Phổ cho lão nạp bảo quản . Đương thời có Bạch Phát đạo trưởng tại đương trường chứng kiến chuyện này . Trần đại hiệp và lão nạp có một ước định, sau hai mươi năm, nếu Trần đại hiệp không có truyền nhân thì lão nạp sẽ hủy kiếm lệnh và Thiên Hạc Phổ...

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Đến nay đã mười lăm năm rồi, khi nghe tin Phương tiểu thí chủ xuất đạo hành tẩu giang hồ thì lão nạp vui mừng vô cùng, nếu không vì chuyện giám sát Ngũ Ma không cho bọn chúng ngấm hại võ lâm đồng đạo thì có lẽ lão nạp đã trở về Thiếu Lâm tự từ nửa năm trước rồi . Nhưng có một chuyện lão nạp phải nói rõ, Thiên Hạc Phổ là thật nhưng kiếm lệnh thì lão nạp phát hiện là giả !

Kim Đỉnh Thần Ni chấp tay nói :

- Thì ra là như vậy ! Bần ni đã trách nhầm đại sư rồi, thật là tội nghiệt ! Nhưng chẳng hay kiếm lệnh thật đang ở đâu ?

Nhập Phàm đại sư đột nhiên phá lên cười ha hả rồi nói :

- Sư thái quá lời rồi ! Trách nhiệm lão nạp đã xong, từ nay sẽ trở về Thiếu Lâm tự tịch hóa mười năm, mọi chuyện của võ lâm đồng đạo mong sư thái và Phương tiểu thí chủ chiếu cố... Còn chuyện kiếm lệnh thật thì e rằng đang ở trên người của Hóa Ảnh Nhân Ma đấy !

Lời vừa dứt thì lão tung người nhảy xuống bình đài rồi ung dung cất bước rời Trung Nhạc miếu trước sự ngỡ ngàng của quần hùng.

Phương Tuyết Nghi cất kiếm lệnh và Thiên Hạc Phổ vào người rồi quét mục quang nhìn Tô Tiểu Pha và nói :

- Họ Tô kia, bá mẫu và Lạc huynh của ta ở đâu ? Người đã làm gì bọn họ ?

Tô Tiểu Pha cười nhạt, nói :

- Hai mẫu tử bọn họ đều ở trong địa lao dưới Trung Nhạc miếu, nếu người muốn gặp bọn họ thì hãy tự trói mình rồi Tô mỗ dẫn người đi !

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Người chết đến nơi mà còn khẩu xuất cuồng ngôn à ? Tiên phụ và đại bá phụ của ta chết trong tay người phải không ? Tại sao kiếm lệnh lại ở trong tay người ?

Tô Tiểu Pha cười ha hả rồi nói :

- Không sai ! Phương Thiên Thành đoạt tình nhân của ta , Phương Thiên Nghi lại phát hiện ra diện mục thật của ta sau khi ta giết Phương Thiên Thành nên buộc lòng ta phải giết luôn hắn . Còn chuyện kiếm lệnh à ? Đó là Tử Phương Quân trộm được rồi giao cho ta.

Phương Tuyết Nghi nộ khí xung thiên, song mục như toát máu, chàng quát lớn :

- Tô Tiểu Pha, hôm nay Phương mỗ phải lấy tâm can người để tế anh linh tại thiên của tiên phụ và đại bá phụ ta...

Lời chưa dứt thì soạt một tiếng, trường kiếm đã loé lên muôn ánh hàn quang, đang lúc nộ khí hoà quyện với thâm thù nên kiếm thế của chàng cực kỳ hung mãnh.

Tô Tiểu Pha cả kinh, lão vội vung tả thủ xuất một chiêu, đồng thời hữu thủ cũng xuất trường kiếm chống đỡ.

Nhưng Phương Tuyết Nghi đang ở đỉnh cực điểm của thù hận và sự kích động nên kiếm thế như sóng Trường Giang cuộn cuộn, kiếm khí ào ạt bắn ra hai bên đài.

Võ công của Tô Tiểu Pha cao cường hơn Trịnh Đại Cương chẳng bao nhiêu thì làm sao chống nổi thế mãnh công như cuồng long xuất hải này ?

Không đầy ba chiêu thì đột nhiên Phương Tuyết Nghi quát lớn :

- Tô Tiểu Pha, hãy nạp mạng đi !

Dư âm tiếng quát chưa dứt thì trước ngực Tô Tiểu Pha đã thủng một lỗ, máu tươi từ lục phủ ngũ tạng tuôn ra như suối nước . Phương Tuyết Nghi bước tới vạch áo Tô Tiểu Pha lấy ra một thanh chuỷ thủ, tức là kiếm lệnh thật . Chàng quay mặt xuống quần hào dưới bình đài và đồng dặc nói :

- Ngũ Thanh giáo đã được thu phục . Hoá Ảnh Nhân Ma đã bị trừ diệt, võ lâm từ nay về sau tất sẽ được thái bình.

Quần hùng dưới bình đài chợt sôi động hẳn lên với những lời chúc tụng không ngớt.

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Tân Bá Công :

- Tân lão, bây giờ xử lý Thiên Hạc Phổ và kiếm lệnh như thế nào ?

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói :

- Chuyện này tùy lão đệ người định đoạt ?

Phương Tuyết Nghi lấy Du Long Kiếm Lệnh và Thiên Hạc Quần Long Song Phổ ra rồi bỗng nhiên tung chúng lên không trung, cùng lúc bảo kiếm bên hữu thủ cũng loé lên . Trong chớp mắt, kiếm lệnh và song phổ đã bị trảm ra thành trăm mảnh vụn.

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói :

- Phương lão đệ, hành động hủy kiếm lệnh và song phổ của người thật đáng kính phục, lão phu xin có lời đa tạ trước !

Quần hào dưới bình đài - kể cả tứ ma còn lại cũng tỏ ra vô cùng cảm động.

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Kim Đỉnh Thần Ni :

- Sư thúc, đệ tử đi cứu đại bá mẫu, Lạc huynh và Thạch tam thúc đây, một tháng sau đệ tử sẽ đi đón gia mẫu về Phương gia trang để sửa soạn lễ tế tiên phụ và đại bá phụ...

Kim Đỉnh Thần Ni mỉm cười, nói :

- Rất tốt ! Người đi đi ! Nhưng đừng quên là bản ni đã mời tất cả quần hùng ở đây , ba tháng sau đi viếng mộ sư phụ người đây, người thu xếp xong việc nhà thì lập tức cùng An cô nương đi Cùng Lai Sơn nhé !

Phương Tuyết Nghi cung kính nói :

- Đệ tử tuân mệnh !

Nói đoạn chàng cùng An Tiểu Bình và Trịnh Đại Cường rời bình đài đi vào Trung Nhạc miếu tìm vào đại lao cứu thân nhân của chàng.

Quần hùng bên dưới bình đài vẫn còn vui mừng chúc tụng một hồi lâu rồi mới chịu giải tán ai về môn phái nấy, chờ ba tháng sau sẽ tập hội tại Cùg Lai Sơn viếng mộ Kiếm Thần Trần đại hiệp.

Võ lâm bắt đầu một thời kỳ an bình và Trường Giang sóng sau đùn sóng trước, lớp người mới với nhiều anh tài tuấn kiệt sẽ gánh vác trách nhiệm hành hiệp trượng nghĩa - Phù trì chánh đạo của võ lâm.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-thien-hac-pho>